Leonida Neamțu

ORHIDEE PENTRU MARIFELIS

Roman

DACIA

Leonida Neamțu

Orhidee pentru Marifelis

EDITURA DACIA,
CLUJ-NAPOCA, 1986

Coperta: Ioan Horvat Bugnariu

Versiune electronică:

[V1.0]

Corectură [V1.0]: aprilie 2019.

Iubito,
eu sunt trimisul unei țări inexistente pentru care florile, florile ce seamănă cu ochii lupoaicelor și mai ales orhideele
sunt chiar culorile adiacente…

LUPOAICA

Noaptea se stinse.

Dar în adâncul Marelui Fluviu continua să ardă acea lumină densă, inexplicabilă, dar de ce neapărat inexplicabilă, acum în locul lunii, poate că soarele… Deși soarele zvâcnea pe orizont, Lupoaica nu se retrase. Chiar la marginea pădurii, în hățișuri, bine ascunsă, Lupoaica pândea nemișcată. În ochii ei se oglindea lumina bizară din adâncul Dunării. În urechile ei mai răsunau țipetele păsărilor moarte ce învie totdeauna după miezul nopții. Stătea, Lupoaica, nemișcată, contemplând lupește toate cele dimprejur, fără teamă, și fără a stârni teamă, fiindcă se știe, vara lupii sunt pașnici și urmăresc cu un anumit interes *evoluția* naturii, din care face parte și omul. Lupoaica încerca să explice puilor ei că acum nu e cazul să se sperie de orice ar fi, ci doar să observe, să învețe și chiar să admire. Să admire chiar și omul…

Și iată că omul se ivi! Bărbatul ce se apropia foarte încet de malul Dunării, nu mai era tânăr, da, un biet moșneag cu mers împleticit prin nisip.

Încotro privea? Încotro îl duceau pașii? Spre Marele Fluviu, în adâncul căruia stăruia lumina aceea de neînțeles.

Părea să fie vrăjit de lumina, sau luminile Marelui Fluviu. Cu toate acestea mergea, aplecat, da, cavaleri, aplecat, închircit, iar hainele atârnau inestetic pe trupul slăbănog. Totuși hainele păreau croite onorabil, stofă fină, subțire, răcoroasă; pantofii albi nu se potriveau la vârsta lui. Din spate nu puteai să observi că poartă cravată, dar noi acum îl vom privi din față, da, purta o cravată, cam țipătoare pentru un moșneag, și, oricum am lua-o, putem zice că era un moșneag spilcuit, sau, cel puțin unul ce depusese eforturi să se facă pe cât se poate mai elegant. Părul îi încărunțise, rămânând totuși bogat, ușor ondulat, încărunțiseră și ochii lui cenușii, mai corect ar fi să spunem se cam spălăciseră, gâtul pierduse linia frumoasă de altădată, umerii, falnici cândva începuseră să cadă, cu toate că moșneagul făcea tot posibilul să se țină drept, cât mai drept. Ai fi zis că merge la o întâlnire, deși în fața lui nu se găsea decât Marele Fluviu și lumina aceea orbitoare.

Lupoaica din liziera pădurii, în lipsa unei ocupații mai de soi, continua să-l urmărească pe necunoscut. Știa din experiență că acest bătrân ar oferi o hrană seacă, nu prea gustoasă, totuși, la vreme de

iarnă grea, n-ar fi de lepădat, însă era vară din cer până-n pământ, și din pământ până-n cer, iar vara lupii nu sunt hămesiți, se zice.

Soarele îl bătea aprig din spate pe bătrânelul ce înainta încetișor, în direcția Marelui Fluviu sau, poate, în direcția luminii din adâncul apelor. O rază a soarelui se oprise pe ceafa ridată a moșneagului și mușca fără milă din pielea bătrână și scorojită. Bătrânului părea să nu-i pese de nimic. Se opri pe mal, un val îi udă încălțările albe, asta nu-l supără câtuși de puțin, el fixa cu încăpățânare lumina aceea misterioasă ce părea că se apropie și crește… Deodată evenimentele depășiră înțelegerea Lupoaicei, deși la viața ei înțelesese multe, uneori mai multe decât înțeleg oamenii. Lupoaica văzu… văzu… O schimbare, imperceptibilă la început, se produse în aspectul necunoscutului. Umerii se ridicară, pieptul i se bombă, spatele se îndreptă, însă nu într-o clipă, ci în mai multe minute lungi, parcă de nehotărâre, Lupoaica avea însă timp, dar nu mai înțelegea nimic, și omul acela, necunoscutul ce venise singur pe malul Marelui Fluviu, făcu un gest ce ar fi putut să însemne orice, poate un gest de descătușare. Se scutură de bătrânețe, de umilința bătrâneții, se întoarse cu fața către pădure și înfiorată de un sentiment necunoscut ei, Lupoaica se retrase, își chemă și lupacii.

Bătrânul avea acum o față frumoasă de bărbat în puterea vârstei, ochii cenușii străluceau plini de speranță. Părul, de culoare castanie, obrazul se netezise, gâtul prinse iarăși arcuirea mândră de altădată.

Acum, lumina ce se iscase în adâncurile Marelui Fluviu îl bătea din spate. Bărbatul făcu un prim pas, un al doilea, era zvelt, elastic, agil, hainele veneau pe el ca turnate. Părea plin de forță și chiar și era plin de forță. Părea, sau și era – aceasta-i întrebarea.

Furișată între două ramuri bogate ale unei tufe de „ploaie de aur”, Lupoaica, ai cărei ochi erau acum argintii-sângerii, urmărea acel om singuratec ce se transformase sub ochii ei, și se întreba – poate – dar de ce poate?! – se întreba în mod sigur cum va transmite această nedumerire puilor ei. Până una alta, Lupoaica era numai ochi, și, înțelegând că se întâmplă ceva deosebit, lupacii se astâmpăraseră, iar bărbatul înainta lent, ca și mai înainte, dar acum cu pas de tânăr, către liziera pădurii. Lupoaica dădu semnalul retragerii cu încă vreo atâția metri.

Bărbatul iscodea cu aviditate tot ce se afla împrejurul său, copacii, florile, umbrele dintre copaci, una dintre umbre era Lupoaica, dar el fu gata să creadă altceva, urmări alte umbre, soarele se juca pe cer, lumina din adâncurile Dunării creștea, se apropia, alte și alte profiluri iluzorii se creau de la o clipă la alta… Și deodată, sub hipnoză, Lupoaica încremeni. Bărbatul o văzu. Lupoaica nu era în stare să se miște. Se priviră ochi în ochi, așa ca de la om la animal, sau de la animal la om, sau, cine știe…

Se priviră ochi în ochi. Bărbatul izbucni mânios:

— Du-te! Du-te în adâncul negrei păduri. Nu cu tine aveam întâlnire aici! Nu cu tine! Du-te imediat!

Lupoaica îl ascultă și dispăru cu lupacii ei. Îl asculta oare de frică, o înfricoșa glasul unui om? Îl asculta din altă pricină?

Lupoaica dispăru în adâncul negrei păduri. Nu era neagră pădurea, poate doar în comparație cu luminile pe care le răsfrângea Marele Fluviu.

Bătrânul, întinerit acum, rămase multă vreme nemișcat, așteptând, scrutând…

„Nimeni! Nimic! Nu ești aici, Marifelis! N-ai venit la întâlnire! Deci, Marifelis, nu e adevărat că *viața se sfârșește, iar iubirea nu?*… Se sfârșește chiar și iubirea? Dar atunci, ce rost…?!”

BALDUIN

> *…noi doi, iubito, ne vom topi în soare, noi doi vom dispărea-ntr-o străfulgerare, dar de ce? fiindcă iarba albastră crește la marginea ierbii verzi, Floarea Soarelui crește sub…*

Prin văzduh plutea un parfum greoi de piatră aromată. Există așa ceva? Desigur că nu există… Dunărea ardea în soare izbind de maluri, valuri moi ca niște șolduri de muiere fierbinte. Degeaba! Cum să-ți explic, iubito, prescurtat, cum să-ți explic, iu?

Asta e, noul venit avea mutră de nătâng. Toată lumea, iu, era unanimă în această părere – dar cu unele excepții, excepțiile confirmă regula –, a zis parcă Paracelsus, vechi escroc al Evului Mediu, însă, considerat de alții drept geniu. Desigur – alții greșesc. Alții greșesc totdeauna.. Alții nu greșesc niciodată. În sfârșit, Paracelsus.

Noul venit părea al drakkului de nătâng. De i-ar fi fost dat să colinde pe un drum lat și asfaltat, în orice caz lat de 20 m., pe care, din pură și perversă întâmplare s-ar fi aflat o singură balegă (picată din vreun avion), precis că nătângul cu pricina ar fi nimerit direct în ea, balega aia singuratecă și amărâtă i s-ar fi lipit de *padoșvă* și ar fi târât-o până în casa celui dintâi amic, unde, chestia cu pricina s-ar fi dezlipit pe cel mai de soi covor persan. Dar individul era prea nătâng ca să aibă și prieteni, care, la rândul lor, să posede covoare *persane*…

Ori nu ai prieteni, ori nu ai prieteni ce să se lăfăiască pe covoare – din această dilemă nu se poate ie…

Cum să-ți explic mai departe iubito, noul venit, cu o mutră de intelectual sadea (dar să ai o mutră de intelectual sadea nu e o autoinsultă?!), debarcă stânjenit de forfoteală pe acel peron aproape oriental, cărând cele două valize uriașe, mai degrabă niște cufere în

care strănepoatele noastre își aduceau zestrea și dovada virginității. Cuferele erau imense, fabricate înainte de cel de-al șaptelea război mondial, din carton presat, întărite cu cercuri de metal, poate aluminium, (dar de unde aluminium, când piața e atât de extravagantă), cu niște sfori și alte accesorii stânjenitoare. Noul venit, în forfota aia fierbinte, era un element stânjenitor, or, poate tocmai datorită acestei calități, atrase atenția. Îl înconjurară o droaie, mai degrabă bronzați decât albi. „Ce desfaceți, Kent, pijamale transparente, anticoncepționale, sau, altceva? Sau, va…?"

Individul proaspăt debarcat din „expresul de Cluj", privi mirat cele două cufere, ca și cum nici nu i-ar fi aparținut. Nu răspunse totuși nici uneia dintre acele întrebări provocatoare, deși cu mutra lui de nătâng, părea omul gata să răspundă la orice. Totuși, se comportă și mai departe la modul cel mai stânjenitor, dar fără voia lui. Așa era el. Nu numai că era nătâng, dar avea și un nume neverosimil: Balduin Vitraliu Ielcean. Medic. Mulțumea aia pestriță, obișnuită cu de toate și cu toate porturile meridionale, se risipi nesatisfăcută, scârțâind din toți dinții, mai ales arapii. Tot omul speră un gheșeft, iar când nu iese… nu iese, și dacă nu iese, nu iese. L-ar fi snopit pe noul coborât din vagon, dar se simțeau prea voinici, purtau mustață și erau tare bruneți și purtau haine țipătoare de ocnași eliberați printr-o amnistie, aveau deosebit succes la fetele libere din piețele orașului, aveau succes în toate privințele, până să intre iarăși la zdup, iar noul venit părea cu totul nevolnic, nedemn nici măcar de un pumn în dinți, iar cuferele sale uriașe nu păreau ticsite cu lenjerie fină, ci mai degrabă cu hârtii.

Ceea ce – culmea! – era aproape adevărat!

Ielcean era un nume onorabil, suficient de ardelenesc. Dar Balduin Vitraliu – ce fel de prenume? Să presupunem că nu fusese dorit de către părinți, iar aceștia se răzbunaseră în felul acesta pe cel nechemat venit pe lume împotriva dorinței lor? Se poate presupune orice…

Balduin privi împrejur, căutând un spațiu potrivit, dar se pare că nu exista pentru el „spațiu potrivit". În preajma lui mai rămăseseră câțiva romi ce continuau să spere, iar aceștia beliră ochii când călătorul culcă valizele cele mari pur și simplu, acolo pe peron și le deschise. Văzură maldăre de caiete, cărți, hârtii. Hotărât lucru așa ceva nu-i interesa. Văzură și ceva haine, dar nu văzură nici măcar un „Kient". Îl lăsară naibii pe străinul acesta nătâng și neinteresant. Balduin, cu totul absent, scotoci prin cuferele sale în care domnea aceeași dezordine ca și-n înfățișarea proprietarului, îl urmărea, totuși, de la o anumită distanță unul din miliția gării, dar, întrucât a răscoli în propriile tale bagaje nu constituie o infracțiune, omul legii nu interveni. Balduin Vitraliu Ielcean găsi cu greu ceea ce căuta și anume căuta o pijama, o periuță de dinți, pastă, alte nimicuri, și o sacoșă sistem „parașută". Le descoperi cu tot atâta greutate cum descoperă

căutătorul de aur ghinionist un filon în Alaska. Înghesui fleacurile în sacoșe, apoi se opinti să închidă la loc cuferele care, deși golite de o seamă de obiecte, acum păreau și mai burdușite.

Un individ întârziat, și el cu mutră dubioasă, își făcu loc.

— Aveți cumva, ceva… ceva… *sir?*

Balduin ridică ochii și se uită la ins ca la unul picat din lună. Pentru prima oară catadicsi să răspundă.

— Am! Semințe de asparagus, *monsieur!*

Individul se cărăbăni, nu-l interesau semințele de asparagus. Odihnindu-se, după opinteala cumplită cu valizele. Balduin privi peste linii și contemplă Dunărea, în plină glorie estivală sub soarele înfierbântat. Un cheferist trecu pe lângă Ielcean.

— Domnule… nu te supăra! De aici se aud păsările țipând în timpul nopții?

— Ce doriți, domnule?

— Mă refer la păsările ce cad în timpul nopții pe plajă și mor…

— Vezi-ți, domnule, de treabă-ți! Cheferistul se duse, n-avea timp.

Balduin transportă cuferele la „bagaje de mână”, le depuse acolo, ascunse cu grijă chitanța în portofel și merse mai departe doar cu sacoșa aia demodată. Mergea încet, la fel de încet precum înainta Dunărea în zona aia. Balduin Vitraliu, un tip relativ tânăr, relativ înalt, dar cocârjat și fără ochelari. Asta e iubito, îi lipseau ochelarii, de i-ar fi avut n-ar fi mers atât de clătinat de parcă băuse în tren o vadră de vodcă. Și grănicerilor, la ieșirea din gară individul le păru suspect, poate tot din cauză că nu purta ochelari. Pe unii îi legitimau, pe alții nu. Lui Balduin îi cerură bineînțeles actele. Unde am citit asta, iu, că anume tocmai bandiții au toate actele în regulă? Și acest Balduin le avea perfecte, dar acesta nu e un indiciu chiar sigur că e bandit!

În orice caz ostașul care-i verifică buletinul se încruntă: nu-i plăcea numele! Firește, cum să-i placă? Altfel totul era în regulă, exista și grupa sangvină, iar buletinul părea nou. Alt amănunt suspect…

Omul ordinei avea un mic aparat de radio-emisie-recepție, și cum nu mai ieșea nimeni din gară, se folosi de prilej spre a-i semnala următorului coleg că, iată, pe străzile orașului de pe Dunăre circulă un tip cu nume neverosimil.

— Un străin? întrebă celălalt.

— Păi, nu, că buletinul e, prin urmare, românesc...

— Hm!

Balduin sorbi un sirop rece la un chioșc în fața gării, îl plăti și merse mai departe. Părea dezorientat ca un cărăbuș căzut pe spate, era ca și gândacul acela al lui Kafka…

*

La vreo sută de metri de gară
văzu un zid atât de vechiu
de i se tociseră temeliile – de fapt atârna în văzduh –
de fapt atârna în câteva ațe sau fire de păianjen
sau mai știu eu ce, care fire de păianjen
atârnau din nori, nori mișcători
de-aia turiștii, mai ales mexicanii,
se miră că-și schimbă locul, zidul acela,
de la un ceas la altul, de la o zi la alta
și se cruceau: Allah il Allah!

*

— Ar trebui să i se pună rotile, spuse Balduin.

Femeia în vârstă căreia i se adresase, îl privi.

— Ce ați spus domnule?

— Ar trebui să i se pună rotile. Acestui zid. Altfel se dărâmă…

Femeia se cruci, exact ca și mexicanii, și șterse putina.

Versurile citate mai sus fac parte din repertoriul acordeonistului foarte bătrân (94 de ani!) despre care voi aminti, iubito, mai târziu, totul la momentul potrivit, cum zic persanii (cum poate fi cineva „persan”?), totuși zidul exista, o ruină gata să se prăbușească sub povara legendelor, totuși exista, mai real decât în balada aia absurdă și în orice caz mai puțin *mobil*. Acolo Balduin se opri, nehotărât și mereu atent să nu-i cadă zidul în cap. O răspântie bizară era chiar menită să dezorienteze un călător și așa dezorientat. Trei drumeaguri porneau în trei direcții diferite; o alee largă, în trepte, încadrată de plopi, urca în necunoscut prin parcul plin de farmecul oricărui parc bătrân, printre pensionarii ancorați pe bănci de o construcție mult mai recentă. Unii dintre pensionari jucau table, sau dame, sau domino, sau șaișase, alții mai îndrăzneți, poker; alții și mai îndrăzneți tânjeau după piciorușele fetișcanelor ce se fâțâiau în sus și-n jos. Balduin remarcă din întâmplare că toate erau drăguțe, tot din întâmplare, și comise o nouă eroare: aflându-se într-un oraș necunoscut lui, consideră că nu e incorect să se intereseze de hoteluri. Frumușica însă consideră că întrebarea e un apropo, sau o aluzie fină, sau ce doriți, îl repezi și-i întoarse spatele cu țâfnoșenie, dar și cu grație… Balduin se decise să acționeze mai prudent. Un pensionar se smulse din partida de dame, se comportă civilizat, îi dădu informații. Balduin află că hotelul cel mai apropiat se află chiar la capătul aleii. Deci, deci, înainte! Dar fără grăbire, venise în oraș cu vreo cinsprezece zile înainte de termen, din motive chiar și pentru el nu tocmai clare.

Hotelul era o clădire nouă, agasant de modernă, cu multe zorzoane inventate de un arhitect ce voise să se remarce cu orice preț.

Frumușica de la recepție, tot o frumușică, îl măsură pe Balduin cu o privire scurtă și-l catalogă pe loc, era expertă. Mutra lui Balduin se lungi când află prețurile. Satisfăcută că îl catalogase exact, frumușica îi recomandă, din pură perversitate, un alt hotel, și mai pretențios. Aici se găseau libere doar apartamente, un apartament – o mie de țekini.

Când să iasă și de acolo, Balduin fu acostat de un personaj plin de ifose ce ar fi putut ocupa orice post într-un Stat Major african datorită prestanței sale cât și uniformei. Totuși Șeful de Stat Major se dovedi binevoitor.

— Eu sunt portar de noapte în hotelul ăsta păcătos. O vodkă puteți lua acolo, la bar. Acum totul e amorțit, dar nu vă închipuiți ce mișcare e pe-nserate! Văd! Văd că aveți nevoie de o locuință ieftină! Mergeți pe strada Alecsandri (în orice oraș există o stradă Alecsandri, și e bine că există), la nr. 47. Căutați-o pe doamna Harp, e o verișoară de-a mea. Închiriază camere plăcute și ieftine. Dacă vă plac pisicile, cu atât mai bine, verișoara mea are peste o mie de mușe…

— Câte camere are de închiriat doamna Harp?

— Tot cam o mie! La fiecare cameră – o pisică.

— Nu am nevoie decât de o singură cameră și fără pisică.

— Merge și fără, zise Șeful Marelui Stat Major. Pentru o pisică în minus, se plătește o taxă în plus. Are verișoara mea ideile ei. Dar nu sunt scumpe ideile ei… Deci… câte pisici?

Balduin răspunse că se mulțumește cu zero pisici minus cinci. Șeful Marelui Stat Major nici nu clipi. Te pomenești că avea humor! Făcu semn din ochiul stâng. Oare ce va fi însemnând asta, se întrebă Balduin, dar nici nu se chinui prea mult cu întrebarea asta prozaichisimă.

Portarul de noapte îl privi de sus, dar nu cu dispreț. Poate că îi plăceau clienții fără de pretențiuni. Balduin tocmai înfățișarea asta o avea, un client comod. Dar și *portierul* unui mare hotel, pe malul unui Mare Fluviu, se poate înșela. Cine nu se poate înșela? Totuși, amabilul *portier* continuă cu indicațiile sale.

— Luați acolo o cameră, la verișoară-mea. N-o să vă oară rău. Sub fereastră aveți straturi de flori, printre ele cred că și orhidee? Vă atrage așa ceva?

— Nu sunt convins că orhideele cresc „în straturi”. Dar, oricum, ideea e sublimă.

— Alături de pensiunea doamnei Harp e un Birt. Vi-l recomand. Deși nu e în centru, e frecventat numai de lume cumsecade. Mai ales pensionari… Se găsește, totuși, și bere.. Responsabilul îmi este văr…

— Dar eu, nu cumva îți sunt și eu văr? se interesează foarte amabil Balduin Vitraliu Ielcean.

Portarul de noapte ce purta, din economie desigur și uniforma de

zi, prinse, poate, ironia, și trecu pe același ton. Zise:

— Încă nu suntem rude, dar putem deveni dacă o luați de nevastă pe una din verișoarele mele. Că am destule.

Balduin mulțumi pentru adresă și pentru verișoare și se duse.

ENIGMA UNUI MARE EȘEC

Balduin se întoarse la gară. Își ridică de la „bagaje de mână" cele două cufere, militarii priviră plini de suspiciune acele geamantane demodate, totuși îl lăsară în pacea lui pe necunoscutul cu nume dubios. Un taxi văzu cu ochii farurilor povara dusă de Ielcean și, milos, opri.

— Vă pot fi de folos, domnule? întrebă taxiul prin glasul taximetristului.

— Ei da! De mare folos, acceptă Balduin, iar șoferul îl ajută să instaleze bagajul, întrebă adresa și-l întrebă pe domnul dacă se mutase definitiv în oraș, având în vedere cuferele.

— Ei, nu chiar, făcu Balduin, și repetă adresa.

— Doamna Harp are camere bune și dă ieftin, spuse șoferul având chef de vorbă, dar Balduin, poate obosit de călătorie, păru că se pierde într-o adâncă visare și ca prin farmec trăsăturile sale de nătâng se schimbară, se schimbară în bine. O lumină „din interior" îi înnobilă fața, iar ochii lui incolori, acum întredeschiși, căpătară o sclipire abia mascată de pleoape. Oare se gândea? Oare se gândea la o femeie? Oare se gândea la viitor? E greu de spus dacă, parcurgând orașul, văzu ceva, ceva din arhitectura aceea amestecată, o ciocnire dintre orient și occident, peste care venise și ciocnirea bombardamentelor din pairușpatru. Poate că observă câte ceva, poate nu, posibil că era un văzător mai abil decât ne-am aștepta, judecând după mutra lui nătângă..

— Am ajuns, îl anunță taximetristul.

— Vă rog să mă așteptați, puțin, spuse Balduin Vitraliu Ielcean.

— Oricât, oricât și târguiți-vă cu doamna Harp, e zgripțuroaică dar are inima de aur… Aparatul de taxat continua să clănțăne din dinți…

Asimilând sfatul și aprecierile, Balduin deschise portița care sună din clopoțel. Brusc se simți în Ardealul lui. Îl întâmpină o pisică, apoi altă pisică, primele din cele vreo mie, apoi o cucoană scundă, lată, oacheșă, seminție amestecată foarte, ce rondăia semințe și-l privea cu ochi mici, iscoditori pe vizitator.

— Răposatul meu soț, zise, fără să răspundă la salutul lui Balduin, fie-i nisipul ușor, e în mare undeva, a instalat clopoțelul acela care pe mine mă deranjează, dar nu-l demontez, în memoria lui. Deși era un om rău, era un om foarte bun. Obișnuit cu toate contrazicerile acestei lumi, și poate cu alte contraziceri, nici nu clipi, Balduin. – Vă

deranjează pisicile?

— Când nu dansează hora hotentoților pe perna mea, nu mă deranjează. Prezența lor e dulce și… pisicoasă.

— În acest caz, poate ne vom înțelege, deși nu mai am decât o cameră, e cea mai scumpă, lumea o evită, fiindcă e chiar foarte scumpă.

— Dacă aș putea să văd camera asta scumpă, suspină Balduin.

O văzu. Primul lucru asupra căruia-i atrase atenția doamna Harp fu o fotografie. Putea fi a oricui, a unui amiral sau a unui simplu dulgher pe bordul unui cargobot oarecare.

— Soțul meu! Ne-am urât din prima clipă a căsătoriei, dar cu toate acestea, doar pe el l-am iubit.

Balduin fu de acord imediat cu chiria. Obișnuită cu târguiala, d-na Harp îl examină cu atenție, și chiar suspiciune:

— Sunteți un om cu dare de mână?

— Trăiesc și eu din leafă, ca toți muritorii, făcu Balduin, puțin obosit. Răspunse unor întrebări cu privire la profesiunea sa, cu privire la durata șederii în oraș, doamna Harp privi portretul omului ce-l urâse întreaga viață, se înduioșă și-i reduse lui Balduin chiria cu o treime, dădu afară din cameră cele vreo zece mâțe ce o urmăriseră ca o trenă și urmări descărcarea bagajelor. Taximetristul încasă ce avea de încasat plus bacșișul.

— Mă cheamă Costică, domnule. Mă cunoaște tot orașul, la bună vedere!

Foarte curând Balduin avea să se convingă, ușor surprins, că aici toată lumea cunoaște pe toată lumea. Dar el știa să-și ascundă surprinderile, poate din viclenie, poate din plictiseală, sau poate fiindcă era transilvănean. Dar poate fiindcă era Balduin…

Se așeză în fotoliu și privi canapeaua, părea comodă, bună pentru două persoane, dar el era singur singurel. Nu chiar atât de singur singurel pe cât ar fi dorit să pară. „De ce fiecare minut, fiecare ceas, fiecare zi, dar ce zic, fiecare clipă, mi s-au părut decisive în iubirea noastră?!” Alungă aceste gânduri, alungă un motan uriaș ce știa să se înalțe în două labe și să deschidă ușa, nu că disprețuia pisicile, dar simțea nevoia să fie, un pic, un pic singur. Contemplă pozele din odaia în care avea să viețuiască… singur. Privi, într-un dulap „stil”, cu oglindă în spate, cu vitrină, șiruri șiruri de pahare și păhărele, de toate formele și mărimile și de toate originile, mai ales de origine burgheză. Din cauza oglinzii, numărul lor se dubla. Pesemne așa le vedea, în stare de chercheleală, fostul amiral, sau fostul dulgher Harp, pe care nevastă-sa îl urâse și-l iubise întreaga viață.

Balduin încercă să descopere pe pereți urme de ploșnițe, nu le descoperi, dar nu era prea târziu, *ploșnițele vin noaptea!* (Din opera lui Eldorado Facit, filosof necunoscut.)

Balduin se apropie de fereastră, văzu mai întâi un *maldăr* de pisici, apoi flori, iar printre flori, oare?, orhidee.. Ridică ochii. De aici nu se vedea Marele Fluviu, în schimb observă două mameloane, probabil pe malul celălalt. „De la această fereastră văd două mameloane, gândi Balduin, cum avea el obiceiul, în singurătate. E un termen topografic, cine are chef să facă speculații, să le facă pe cont propriu. Deci două mameloane înverzite, iar între ele un pâlc de pădure ce înainta probabil până aproape de malul Dunării. Lupi vor fi fiind și pe-acolo? Și acum mă duc la Birt, mi-e foame!"

— Luați cheia cu dumneavoastră și fiți fără grijă, îl povățui doamna Harp. Mergeți, bineînțeles, la Birt. Cereți măduvioare la grătar și salată specială. Spuneți acolo că sunteți chiriașul meu…

Localul numit Birt avea avantajul că era apropiat și foarte puțin aglomerat. Descoperi, cu timpul, și alte avantaje, nu numai ale măduvioarei la grătar și ale salatei speciale. Deveni un client obișnuit al acestui local, care nu era nici crâșmă ordinară, nici restaurant de lux. Sala era largă și foarte scundă. Pereții împodobiți cu picturi pe care le înnegrise fumul, și cu fotografiile unor oameni cândva celebri; foști mari fotbaliști, foști mari actori. În orice caz majoritatea clienților, mai ales domni în vârstă ce beau cafele, rareori bere, și mai rar vin, desigur trebuie să fi cunoscut aceste foste glorii. Balduin aprecie că acea clădire în care sălășluia Birtul e la fel de veche precum zidul din preajma gării, zidul acela plimbăreț și atârnat cu ațe de nori.

Balduin Vitraliu Ielcean – ca să-i folosim numele prescurtat – se obișnuise, ieșind din odaia lui, strecurându-se printre cele o mie de pisici, bodogănind un fel de salut la adresa doamnei Harp, totdeauna prezentă și omniprezentă, să ia drumul acelei oarecum dubioase locante, ca și acel personaj al marelui Esenin ce se exprimase, dacă nu mă înșală memoria, iu, „Dar mi-am iubit eu țara și poporul / cum își iubește crâșma un bețiv…" Discutabilă exprimare.. Dar de ce discutabilă, când aparține unui mare poet ca Esenin?! Nu ne vom învăța în sfârșit să stimăm gândurile unui mare artist, chiar când nu sunt cu totul ortodoxe?

Însă Balduin nu căzuse în „darul" beției. Îi plăcea să mănânce bine, deși trupul său sfrijit nu atesta această plăcere, îi plăcea să fie *singur, printre oameni*… Ai fi zis că, pierdut în halba sa și în mititeii lui, nu vede, nu aude nimic. Nimic nu demonstrează contrariul. Poate că acest Balduin vedea totul, sau, în sfârșit, aproape totul. Poate. Da!

Minute în șir examina pereții bătrânei și misterioasei crâșme, imortalizate de un artist plastic de bună seamă de multă vreme decedat. Dar iată că „mâzgălelile" sale bucurau și acum ochii celor ce aveau ochi.

O sirenă arăta că are ochi celor de față, niște ochi prea feminini și un corp cu totul feminin. Nu deranja pe nimeni. O sirenă – e o femeie.

Sau, nu? O corabie era pe cale de a se scufunda, însă căpitanul și ofițerii săi, înainte de a părăsi epava, deșertau, în grabă, o sticlă, de bună seamă, plină (doar pe jumătate) cu acel păgubitor rom. Să ne gândim un pic, de ce păgubitor? Cine nu-și amintește de marile roluri ale lui Cerkasov? în *Insula piraților* romul mi-a fost prieten, soție, medicament… în zilele nesfârșite când cețurile fierbinți, galbene, ne intoxicau, am fi murit dacă nu era romul… pe scurt, încă un pahar, băiete! Citățm din memorie, că n-avem filmu' la-ndemână. Eh, Cerkasov, ce actor! Cum se plimba singur, înalt, puțin aplecat, umbra lui Alexandr Nevski, filmul în care deținuse rolul principal, și ce rol, și cum se plimba pe strada principală a orașului, acest fost foarte mare actor, și prea puțini îl recunoșteau, prea puțini îi cereau un autograf. Nu vârsta, ci o altă dimensiune, care oare?, îl trecuse dincolo de efemera popularitate a autografelor; se plimba ca un mare necunoscut, și-i plăcea că nu-l recunoaște mai nimeni, câtă vreme atâția puțoi de actorași de prin insule și peninsule…

Balduin alungă și acest gând, poate fiindcă se numărase printre puținii ce se apropiaseră de marele actor, cerându-i un autograf. Cerkasov îi acordase autograful, privind împrejur, n-avea chef să mai vină și alții, poate, dar Balduin, care niciodată nu observa nimic, crezu că vede pe chipul actorului niște cute adânci, întunecate, ale decepției, amărăciunii, ale vârstei, în jurul ochilor, pe frunte…

Balduin se întrebase, și se mai întreba încă, de ce un mare actor pe deplin realizat, poate fi trist? Sau nu se realizase pe deplin? Nu i se acordaseră roluri pe măsura talentului său? Cine știe! De ce unul e trist, de ce altul sfârșește la nebuni, de ce s-a sinucis Marilyn Monroe? De ce?

Să revenim la prezent, își propuse dr. Ielcean: berea rece, în acel climat foarte cald, măduvioarele bine gătite, și mai departe… Mai departe un bărbat îndesat scoate din fluviu un pește de două sute de kile. O, Doamne, peștele nu era pește, ci tot o muiere! Poate că pictorul încurcase paharele, sau mai bine zis peștii cu femeile, încurcase totul, dar așa e inspirațiunea… Balduin se simți al drakkului de singur și al nimănui, până se mai înviora, când apăru *diseuzul* localului, cu armonica sa demodată, cu vestă roșie, pantaloni bufanți, cu chelie, nu bufantă, și care debită sub ochii și în urechile respectabililor, un program ceva mai puțin respectabil, fiindcă unele dintre texte păreau deșănțate în sensul… bun al cuvântului. Nimeni nu protestă, deși onorata clientelă era alcătuită din oameni cu totul onorabili. Dar în acel Birt nimeni nu se mai îmbătase de vreo sută cinzeci de ani – era interzis! – și nimeni nu se dovedi rigid față de programul demodat al bătrânului acordeonist. Într-adevăr, demodat. Mai e la modă să slăvești, *direct,* în cuvinte, alcătuirea cu adevărat păgână a femeii???

Între textele deșănțate, bătrânul trubadur incluse însă și două melodii romantice și delicate, cu totul în contrast cu celelalte, versurile despre acel zid agățat de nori în sfori și o melodie pe care Balduin crezu că o mai auzise cândva: „Orhidee pentru Marifelis”.

Iubito,
eu sunt trimisul unei țări inexistente
pentru care florile…

Balduin ascultă îngândurat vechea melodie, clar că fusese cândva un șlagăr la modă, privi îngândurat, ba nu, examină îngândurat chipul bătrânului bufon. Când debita una din melodiile nefrivole, înceta să mai fie bufon. Devenea trist. Pe chipul său scrijelat se întipărea ceva ce părea să fie remușcare. Cu această impresie rămase Balduin, desigur o impresie greșită; era el un psiholog atât de fin? Acest Balduin…

Își aminti că într-un *Weinstübe* din Berlin pe care-l frecventase în trecere pe acele meleaguri, venea un bătrân acordeonist, asemănător acestuia, și el debita o groază de obscenități – dar în nemțește! – și purta un imens nas fals à la Tănase.

Dar acela din Berlin nu trecuse de șaptezeci, ăsta de aici se zicea că are nouășpatru… Aista de aici, după ce-și debita recitalul – uneori când nu era *în voce* se folosea numai de instrumentul său muzical – un chelneraș isteț, iute, cum rareori mai sunt chelnerașii, îl servea cu o vodcă mare și o bere rece. Bătrânul se așeza, obosit după un program atât de bogat, singur la o masă, clienții de pe-acolo îl iubeau, dar îl ocoleau, și sorbea când din vodcă, un pic, când din bere, mai mult. Fără grabă. De fapt, unde să se grăbească? La întâlnire cu…?

Balduin Vitraliu Ielcean mai avu și alte surprize, o sumedenie. Dar, judecând după mutra lui, chiar și faptul că el există, era o permanentă surpriză, da!

Într-o altă seară bătrânul artist veni la local fără instrumentul său arhaic, fără deghizamentul său desuet. Purta o redingotă neagră. Purta joben. Tot desuet. De data aceasta, ca și când ar fi fost vorba de cu totul altă persoană – și de unde putem fi siguri că nu e chiar așa? – în calea lui veni chiar responsabilul Birtului, în persoană, îi acordă importanță, se întreținu cu el, îl conduse. Chelnerașul isteț schimbă fața de masă, puse una curată, luă scrumiera, căci bătrânul nu trabucea, aduse un pocal mare (din care avea în vitrină și doamna Harp) iar în pocal turnă șampanie. Să bei șampanie! Cu totul desuet! Ia te uită vere, șuieră printre dinți Balduin, care nu avea obiceiul să șuiere printre dinți și, spre deosebire de toată lumea, nu avea veri. Pocalul cu șampanie părea să fie un cristal autentic. Balduin simți curiozitatea vagă de a ști cine e insul, dar își aminti: cu cât mai puține

întrebări, cu atât mai mulți amici sau, în orice caz, mai puțini inamici. Dicton musulman. Oare? De altfel, știa, știa sigur, că informațiile aveau să vină de bună voie la el, fără să le caute. Avea, el, acest Balduin, acest talent, de a atrage informațiile și evenimentele. Ce era a lui, era a lui, acest ciudat, și nu întotdeauna folositor, talent.

Pe la diferite mese, câte doi, câte trei, din felurite generații, tăifăsuiau în tihnă. Alții, tăceau, tot în tihnă, poate așteptând tihna eternă, cum e aia din cimitirul oriental din Kikanzaur. Dar poate se considerau nemuritori. Pe cine nu-i ispitește această dorință? Poate că numa fără decât poate pe Balduin Vitraliu Ielcean.

Destinul are căile sale, imprevizibile să zicem, deci, hm, imprevizibile, —dar de ce neapărat imprevizibile, când e știut totul dinainte?

Într-o anumită seară, deci – seara destinului am zice – de nu am risca să fim catadicsiți drept mistici de cei care sunt cu adevărat mistici – din ignoranță, bineînțeles, sărmanii!! – ca să nu le aducem o acuzație prea drastică – acești demagogi ai veacului nostru, bine mascați în mantii de vizionari realiști — în seara destinului Balduin se așează iarăși la măsuța din colț.

După o vreme începu să-l deranjeze ceva. Era acel deranj ce cu mare greutate poate fi catalogat, mai ales de către nespecialiști. Dar ce, specialiștii sunt mai breji decât o capră? La măsuța aia din colt, o măsuță tainică de bună seamă, ceva îl deranja pe Balduin. Balduin se simți deranjat. Poate că el gândi: Iubito, este aici ceva care mă deranjează!…

Ei bine, nu se înșela. Avea un fel, sau un pic de instinct, individul ăsta, Balduin. Întoarse încet capul. Toate mișcările sale erau lente, nătângi, cu excepția mișcărilor bruște. Balduin Vitraliu Ielcean pricepu într-o clipă ce anume-l deranjează.

Apoi auzi în depărtare șuierul unei locomotive. Nu chiar în depărtare…

Ce poate fi cu trenu ăsta oare,
Domnule șef, de nimeni nu-ndrăznește
Îndată ce din bezne se ivește
Să-i controleze actele stelare?[1]

Apoi, după ce înregistră și dezînregistră acest semnal feroviar, Balduin se întoarse – totuși există o legătură! – la mica inscripție de pe perete, încadrată grațios într-un profil de inimă. Nu trebuia neapărat să fii un grafolog ca să-ți dai seama că inscripția aparținea unei anumite mâini, iar conturul romantic – altei mâini.

Încăperea fusese zugrăvită de mai multe ori, de-a lungul secolelor, și chiar și anii de după război, dar inscripția și dulcele contur al inimii

nu fuseseră atinse:

„Aici a chefuit după ultimul mare eșec al carierei sale marele detectiv Maximilian Cornea…”

Fără dată.

Numele acela trezi în memoria lui Balduin un îndepărtat ecou, încercă să-și apropie personajul, să-l materializeze, dar cu toate încercările, ecoul se tot îndepărta, ca șuieratul locomotivei ce târăște „trenul fantomă”… Balduin se așeza mereu la măsuța aceea, dar nu-și mai forța memoria. Aștepta, și avea dreptate, nu trebuie să alergi după informații, vin ele singure, de bunăvoie… Chelnerașul isteț se aplecă discret la urechea singurateculuiclient.

— Știți cine a fost Maximilian Cornea?

— Parcă da, parcă nu, răspunse celălalt, fără a-și trăda interesul.

— Totuși, vă așezați totdeauna la aceeași masă! Deși se exprima categoric, chelnerașul deveni și mai confidențial. – Maximilian Cornea a fost cel mai mare detectiv din lume!

— Ei, nu!?

— Așa umblă vorba, eu nu l-am cunoscut… Cel mai mare detectiv și cel mai fain bărbat din Europa! Chiar el a făcut, cu mâna lui însemnarea aia de pe perete. S-a schimbat patronul, dar însemnarea a fost păstrată. Nu s-a văruit peste ea.

— Erai copil pe-atunci?

— Poate nici măcar copil…

— Dar știi care a fost „ultimul eșec” al lui Maximilian Cornea?

— Habar n-am, domnule. Cred că nimeni nu știe, dar dacă vă-nteresează, mai întrebați. Despre domnul M. C. se spune că înregistra numai succese, în toate domeniile.

Chelnerașul isteț se îndepărtă, încântat de subtilitatea sa.

Decis în continuare să se bizuie mai ales pe sine, Balduin, între lungile plimbări prin orașul de pe malul Dunării, între stăruitoarele contemplări ale misteriosului fluviu, alungă iarăși din odaia sa toate pisicile – alea pătrundeau te miri pe unde – deschise larg cele două cufere și răscoli, dar nu cu deosebită râvnă caietele și carnețelele sale ce cuprindeau aproape totul. Foarte multă maculatură, oare când se adunase? Adevărul e că, în absența altor pasiuni arzătoare, Balduin notase și făcuse tăieturi din ziare și reviste de la o vârstă când încă nici nu știi să-ți sufli nasul ca lumea. Haide să vedem, haide să rezolvăm și misterul ăsta, gândi el. Dar dacă în loc să-l clarific, abia am să încurc totul? Ei și ce, dacă m-aș fi temut de încurcături. Nu-și termină gândul, nu era gândul acela prea vesel. În orice caz printre hârțoagele sale descoperi de toate. Mai recitind câte o tâmpenie se mai și strâmba, prilej cu care mutra i se făcea și mai nătângă.

Citi asemenea cugetări: „Poți descrie trecutul unei iubiri, poți ghici viitorul ei, dar prezentul unei iubiri îți este inaccesibil…” Rămase o

clipă gândindu-se: așa să fie oare? Găsi o notă oarecum hazlie despre un popă pe care paracliserul, cherchelit, îl zăvorâse în biserică. După tentative de a evada din sfântul lăcaș (se pare că acel popă nu cunoștea istoria cardinalilor zidiți în biserică, din ordinul unui suveran, zidiți deci până ce vor alege dintre ei un papă), după ce-l blestemă pe paracliser, mai ales după ce descoperi într-un loc sfințit sticla din care acela prindea puteri, părintele supse și el ce mai rămăsese în sticlă și avu o inspirație colosală: se apucă să transmită S.O.S., trăgând clopotele.

De unde să cunoască o față bisericească alfabetul Morse – rămâne totuși un mister! Enoriașii se adunară în jurul bisericii încuiate (paracliserul nu știa nimic, dormea dus în șură), întrebându-se ce se întâmplă oare?

Nu sună nici de vecernie, nici de moarte, nici de nuntă nici de botez, ci într-un chip cu totul de neînțeles. Doamne ferește, o fi pătruns Sathana în persoană în sfântul lăcaș! Dar un telegrafist aflat în exercițiul funcțiunii desluși glasul clopotelor și deschise fereastra. Acum îl desluși mai bine și dezlegă enigma – dacă fusese o enigmă. Diavolul fusese chiar popa!

Din alt caiet căzu, ca o frunză tristă, fotografia unei fete. Pe verso. Scria: „Cu dragoste, a ta, pentru totdeauna, D.”

O privi lung, poza nu-i spunea nimic, o cunoscuse cu adevărat cândva pe fata asta, D.? Iată că nici despre iubirile din trecut nu poți spune mare lucru, chiar dacă sunt „pentru totdeauna”!

Își continuă mai multe zile, cu întreruperile respective, investigațiile printre hârtii. Se întrista din ce în ce constatând că depusese o muncă inutilă de arhivar, dar de fapt, în ce direcție ar fi trebuit să-și canalizeze eforturile? Să se facă sportiv?

…Când descoperi ceea ce căuta își schimbă atitudinea față de „muncile inutile”. Da! Maximilian Cornea condusese o celebră brigadă criminală din București. Înregistrase un număr interminabil de succese. Fusese solicitat și în străinătate, Berna, Istanbul, Cairo… alte succese, pe toată linia. Bătuse și orașele mari din țară, printre care și urbea universitară unde se născuse și Balduin. A se reține.

Balduin mai descoperi o fotografie: altă fată, aceeași precizare: „Pentru totdeauna, a Ta!”

Și atunci, gândi acest Balduin, domnilor și doamnelor, cum să mai cred în dragoste? ELE m-au părăsit sau eu le-am părăsit? Să nu-mi fac iluzii, ELE… Eu, privindu-mă în oglindă, nu mă consideram nătâng. Mă consideram serafic. Dar toți mi-au spus că am mutră de nătâng. Până la urmă m-au convins… Doar pe Ea, unica, n-am crezut-o. De ce tocmai pe Ea? Era atât de frumoasă! Vai, ce argument!

Maximilian Cornea, să ne întoarcem la el, vechi tăieturi de prin ziare arătau cum rezolvase, cu aceeași strălucire, cazul marchizei ce

jefuia diamante, prin Constanța, și alte cazuri, unul cam cu cântec, unul al unei fermecătoare aventuriere, otrăvită chiar în orașul de baștină al lui Balduin. Presa făcea aluzii, cum că meritul nu era al marelui detectiv, ci al unui polițist fără glorie și nume. Aluzii asemănătoare nu lipseau nici din alte foi. Dar care să fi fost „ultimul mare eșec”? Balduin se îndârji asupra acestei chestiuni. De ce venise marele detectiv să „sărbătorească” acest eșec tocmai aici în orașul de pe Dunăre? Îl conduseseră aici niște urme pe care apoi, cu tot nasul său de copoi, le pierduse? Printre note o subliniere, de fapt, o banalitate: metoda de lucru a marelui detectiv consta în absența oricărei metode. Nu putea fi vorba de o opinie a lui Balduin, fiindcă n-avea – încă! – de unde să cunoască modul de a acționa al lui Maximilian Cornea.

Stivui cu melancolie prăfuitele hârtii și caiete. Cine știe câte mai conțineau! Luase de mai multe ori hotărârea de a răsfoi cu migală caietele. N-o făcuse încă. Dintr-o sfială? Din teamă? Se jena de trecutul său? Dar nu avea niciun trecut! Oare? Și, parcă, nici amintiri jenante, compromițătoare. Oare?! Pisica enormă ce știa cum să deschidă ușa, veni și se instală pe unul din teancurile de foi, pe care, mai nainte, se instalase o rază de soare. Balduin vru s-o alunge, dar se gândi la ce bun, mâța aia și așa nu știa să citească! Deh, până la proba contrarie.

Și Balduin iarăși muri de dor! Admițând că un astfel de Balduin poate muri de dor. Până la o probă contrarie, dar de ce să tot admitem sau să nu admitem, în virtutea cărui principiu sacrosanct? De la naștere și până la antinaștere tot admitem și nu admitem – la mama drakkului. Bun, Balduin nu muri de dor, muri de sete. Numai că nu era un bețivan. Să-l ia naiba, era un om nătâng, așa perfect cum era, să-i ia naiba pe oamenii perfecți, să-i înghită flăcările iadului.

Pe Balduin – nu. El era un perfect imperfect. Ha, ha!

Iubito, raza de soare își schimbă locul și, ca sincronizată la mișcările Universului, pisica aia enormă își schimbă locul, fără să-și deschidă ochii, fără să se fi trezit. O pisică somnambulă – dar receptivă la mișcarea Soarelui, nu a Lunii.

Paralel cu acest gând cu totul îndrăzneț, Balduin gândi: Într-o seară, ca de obicei, am ochit măsuța deasupra căreia veghea „autograful” lui Maximilian Cornea. M. C., marele detectiv, acordase un autograf, ce e drept unui perete, totuși îl acordase, dovadă certă că știa să scrie, spre deosebire de mulți polițai mult huliți, taxați drept analfabeți sadea – ce nedreptate! Măsuța aia era mai totdeauna liberă, una că localul nu era niciodată ticsit, două, oamenii se fereau poate de locul unde un copoi, și încă unul burghez, își mărturisise ultimul eșec, încununat, vai ce oroare, de o libațiune.

Iu, trec de la gândurile lui Balduin la ale mele care, știi doar, că mă

cunoști, sunt cu totul imparțiale. Acest nătâng de Balduin avea o predispoziție cu totul inexplicabilă pentru enigme. Inexplicabilă? De tânăr, iar Balduin, cu tot numele său bătrân, era tânăr și avea să rămână pururi tânăr, se simțea atras de meteoriți, de motivul *exact* pentru care omul umblă în două picioare, de virusul holerei, de vrăjitori și alchimiști, de numismatică, de erorile comise de Einstein, de presimțirile câinilor cu privire la cutremure și incendii și decese. Printre enigme, se adăugase una nouă, în persoana celui ce fusese Maximilian Cornea. Mai găsise hârtii cu privire la marele detectiv. Nu putea să-și explice personalitatea sa. N-a reușit să-și explice niciodată dacă M. C. fusese un copoi de geniu sau un fanfaron.

Dar dacă el era Maximilian Comea, el, adică Balduin? Ce absurd! Ce absurd și să mai lăsăm glumele. Sunt gata să-mi vând sufletul, gândi Balduin. Dar cine cumpără un biet suflet de Balduin? Mai curând aș fi în stare să vând o stea căzătoare sau un lup din iarna trecută… Sunt gata să-mi vând sufletul pentru a-l întâlni pe M. C.!

Balduin Vitraliu Ielcean venise în frumosul și istoricul oraș de pe Dunăre cu multe zile înainte de a intra în program. De ce?

Pentru ca să cunoască orașul?

Pentru ca să se mai elibereze de pisălogeala unor părinți-tirani?

Pentru ca să scape de o căsătorie ce părea inevitabilă?

Pentru a fugi de o iubire căreia nu-i putea face față? Pentru a scăpa de o femeie? De două? De unde – două? El, cu figura lui nătângă!

Până atunci, în toată viața, ce e drept nu tocmai lungă, văzuse Someșul, Crișul, Vișeul și încă vreo trei, patru izvoare. Nu se plimbase pe malul Dunării. Nu-l atrăsese Marea Neagră. De Mediterană, ce să mai vorbim. Umblase prin podurile caselor, ca un șobolan, căutând timbre, documente, „depozite” de monede vechi. Nu descoperise niciun depozit. Nu se înhăitase cu golani de aceeași vârstă ca să alcătuiască o „echipă de șoc”. Umbla singur și apărea prin locuri unde nu te-ai fi așteptat. Existaseră plângeri. Ce copil e ăsta ce colindă singur și se ivește chiar unde nu e cazul? Părinții (tiranici?) l-au dus la doctori, aceia au încercat să descopere ceva deosebit, dar nu le-a mers, n-au găsit nimic *prea* anormal, ia acolo un adolescent ce crește iute, are coșul pieptului cam scobit, iar dacă nu face sport și nu se lasă de citit (!!!), va ajunge tebecist, miop, prezbit și tot ce doriți.

Balduin însă vedea încă satisfăcător de bine, dar vedea mai ales ce nu trebuie. Apucă la întâmplare un tren, o cursă, fără să întrebe care e destinația. Coborî tot la întâmplare – avea timp berechet și chiar avea și parale. Descoperi un orășel fermecător, tot pe malul Marelui Fluviu și făcu ore lungi de plajă, urmărind pescarii și remorcherele. Dezbrăcat, arăta alt om. Subțire, umeri largi, voinic – n-ai fi spus. Se instala în dreptul unui izvor celebru pe care de mulți ani edilii se pregăteau să-l demoleze, dar pentru ce motive?! deasupra lui cântase

fanfara, altfel cu totul onorabilă, a unui regiment burghez… regal.

Pescarii tăifăsuiau lângă izvor, sorbind rom și prinzând pește. De unde pește, se terminase… la restaurantul „Severin”, nu în Dunăre, firește, în Dunăre mai sunt încă pești, rari. Însă mari.

Pe înserate Balduin ochea un foc, își procura o sticluță și mergea la foc, pescarii îi ofereau câte un peștișor tocmai scos de pe foc, el le oferea rachiu, toți erau mulțumiți, Balduin prindea ultima cursă, sau ultimul tren și revenea la „reședință”. Mergea la Birt, să mănânce un creier la grătar, sau măduvioară și să se gândească la Maximilian Cornea.

Oare mai trăia? Un hârciog bătrân, împuținat la trup, smochinit ca vai de el și cu memoria căzută. Nu e mai frumos să… rămâi tânăr?! M. C., dacă mai e în viață e jalnica oglindă în viitor a fiecăruia dintre noi. Haide să fim serioși, adevărații bărbați întineresc… când nu mor.

Am impresia, iu, că fiecare om trece mereu, sau, te pomenești, tot timpul, prin câte o obsesie. În orice caz acest Balduin s-a strecurat mereu prin obsesii, ca dintr-un tunel în alt tunel, obsesii legate de o femeie, de o floare, de un eveniment, de un bețivan ce ținea cu orice preț să-și povestească viața amară, iar Balduin nu avea chef de o asemenea viață amară de bețivan, nu avea chef de alte fleacuri, dacă sunt fleacuri femeile, florile, evenimentele, bețivanii. Balduin încerca să se cramponeze mai ales de lucruri serioase – dar îi reușea oare? În liceu, în fiece clasă ce o escalada, avea nesmintit câte un coleg ce-l antipatiza și pe care-l antipatiza cu înverșunare, fără motive prea evidente, cheltuind energii și sensibilitate. Mai bine le-ar fi prefăcut, energiile și sensibilitatea în creație artistică – dar așa ceva îl interesa doar de la distanță. O distanță chiar apreciabilă, deși pasiunea lui de a culege informații, de a tăia notițe din foi, de a umple caiete și carnete, ar fi trebuit să prevestească un prozator de Anvers… eroare, de anvergură.

Maximilian Cornea, porunci Balduin unor forțe de bună-seamă inexistente, Maximilian Cornea, reîncarnează-te, așa cum erai pe vremuri, tânăr, fercheș, victorios în toate domeniile! E un ordin către lumea de dincolo! Dacă te afli în acea lume, dacă nu cumva îți târăști bătrânețile pe această planetă, încă! De fapt, în orice lume te-ai afla, vino înapoi, vreau să te cunosc!

Același chelneraș isteț și palavragiu, îi aduse lui Balduin cafeaua și romul, el bea alternativ, când rom, când bere, când nimic.

Chelnerașul făcu semn discret în direcția ușii unde se încarnase bătrânul domn, de data asta în ținută de gală. Purta la butonieră și o floare. O orhidee, te pomenești! Se descoperi solemn printr-un gest ce s-ar fi putut traduce prin „salut, nătărăilor!”, sau chiar prin nimic. Ochii lui, două oglinzi încețoșate, se plimbară prin largul sălii. Îl văzu pe Balduin și se îndreptă spre masa lui. Balduin rămase stană de

piatră, doar cafeaua unduia în ceșcuța lui, ca în vreme de cutremur. Mersul bătrânului era șovăielnic ca înaintarea plină de precauțiune a unei nave ce trecuse prin taifunuri, însă direcția – sigură, chiar masa lui Balduin. Se așeză fără să scoată un cât de cât mormăit de cerere-a voiei, și-l scrută îndelung pe Balduin, mijindu-și ochii, căci nu vedea bine, îndelung și nepoliticos, așa cum nu se cuvine între oameni de lume. Dar pesemne bătrânul nu avea atestat de om de lume. Nepoliticoasă era și tăcerea lui. Totuși orice are un final, chiar și o tăcere.

— Văd că te așezi mereu la masa unde obișnuia să poposească Maximilian Cornea!

Era o constatare, nu o întrebare.

— E o întâmplare, domnule. L-ați cunoscut pe comisar?

— Nu există întâmplări. Cred că pot să-ți ghicesc meseria. Medic?

Balduin Vitraliu Ielcean era, în principiu, un timid. În niciun caz un nepoliticos, totuși modul în care fusese abordat îl nemulțumi. Se mulțumi să răspundă cu un „hm!” suficient de rezervat, dacă nu chiar ostil.

— Atunci, scriitor?

Același „hm!”.

— În orice caz un medic care scrie sau care ar vrea să scrie, decise irevocabil bătrânul care, cu toată purtarea sa nedelicată, arăta acum ca un domn venerabil, iar altădată ca un bufon cu armonică. Viață dublă! Foarte mulți medici scriu, continuă ăla vârstnic, deși nu e limpede pentru ce. „Aproape că-i putem pizmui pe domnii ce se ocupă cu arta medicinii. Cu cât îi este mai ușor medicului care are de-a face doar cu oamenii, iar nu cu cuvântul – lucrul cel mai dificil din lume, a afirmat Erasm, de față cu Paracelsus. Medicul se poate lăuda cu izbânzile sale. Înfrângerile sunt îngropate împreună cu pacienții morți. Și, până la urmă, fiecare trebuie să și moară. Moartea nu e decât simpla încheiere a activității sale. Dar încercați să îngropați cuvântul! Odată exprimat și tipărit, el umblă prin lume și nu poate fi separat de cel care l-a rostit. Eu socot că a te ocupa de cuvânt e treaba cea mai primejdioasă…”

O sclipire de trufie trecu prin ochii bătrânului, poate chiar o sclipire primejdioasă, trebuie să fiu cu luare-aminte, gândi Balduin, înregistrând acea luminiță prea vie pentru niște ochi atât de stinși. Sclipirea fu doar cât un fulger pe cerul vânăt, se arcui și se duse pe alte meleaguri, dar ochii, acei ochi deja aproape stinși de bezna definitivă, cătară să vadă ce urmări au pe mutra lui Balduin cuvintele sale. Se aștepta să fie contrazis, dar Balduin nu avea această intenție rea, ci doar, parcă topindu-i-se sfiala, îl examina și el pe interlocutor. Fără a-și masca în niciun fel curiozitatea. Bătrânul avea o figură demnă de un *étude*. Oasele tâmplelor ieșeau în afară, dar nu dând

dovadă de slăbiciune, ci, mai degrabă, ca niște recife primejdioase. Balduin intui adierea unui pericol. Dar pericolul venea din trecut… Continuă să-l examineze pe bătrân. Puținele fire de păr de pe țeastă nu-i spuneau nimic. Nici bărbia prelungă, îngustă. Un boxer n-ar face față cu o astfel de bărbie. Fruntea era tăiată și orizontal și vertical de cute întunecate, totuși, dincolo de ele, se mai observa că e o frunte bombată. Degetele subțiri, scheletice aproape, aminteau de moarte. Totuși aceste degete mai știau să mânuiască acordeonul acela mic și jerpelit ce acompania melodia „Orhidee pentru Marifelis”…

Cuprins parcă de o neliniște, bătrânul privi câtva timp în gol. Își recâștigă de îndată siguranța de sine, în ochii spălăciți se aprinse iarăși luminița amenințătoare.

Dar Balduin nu se mai uita în ochii bătrânului, ci-i examina curios mâinile. Ceva îl intriga.

— Știi cine a fost Paracelsus?

Balduin nici nu zâmbi. Știa foarte bine și, din vanitate firește, dădu un răspuns erudit:

— Philippus Aureolus Theophrastus von Hohenheim, zis și Paracelsus, personaj discutabil al Evului Mediu. Medic, alchimist, călător, șarlatan, hipnotizator, frenolog, și mai pe scurt ghicitor, și la o adicălea mânuitor de suflete, abstinent în ceea ce privește femeile, nu bea decât vin, după ora stingerii, deci tot un abs… absolvent? Ei bine, m-a impresionat la Paracelsus – dar care e adevărul adevărat? – că le vizita pe vrăjitoarele condamnate, seara, noaptea, și-n zori, înaintea execuției prin ardere pe rug. De ce le făcea această ultimă vizită? Să le aline durerea sufletească? El nu era popă!

— Mai mult decât popă! Era un om ce privea direct în sufletul omului!

Balduin îl privi „direct în suflet” pe bătrân. În zadar. Ochii acestuia deveniseră opaci, impenetrabili, precum cochilia unei scoici.

— Unde ați învățat să cântați la acordeon și la… voce?

— În cabaret, răspunse bătrânul. În cabarete. Acolo poți să înveți orice. Acolo am aflat că eu sunt Paracelsus!

— Eu sunt Balduin!

— Balduin de Flandra! Toată lumea știe. De-aia am venit la masa asta, masa preferată a lui Maximilian Cornea.

— Ce ai împotriva lui Maximilian Cornea?

— Eu?!! Nimic! Poate că el împotriva mea. Doar că *nu știe*. Dacă dorești – nu uita că eu sunt Paracelsus! – pot să-l scot întreg și nevătămat dintr-o eprubetă.

— *Has!* mârâi Balduin încercând să facă pe englezul. Îi merse. Dar numai o clipă. Crezu că simte o rigiditate și o antipatie clară în atitudinea celuilalt. Bătrânul nu mai părea atât de bătrân, ochii nu mai erau atât de încețoșați.

— Cețurile Londrei… se auzi îngânând Balduin.

— Fleacuri! Cețurile Londrei! Auzi numai! Nu mai sunt Watson, aghiotantul lui Holmes. Eu sunt eu. Cețurile Londrei! Ce prostie! La Londra nu sunt cețuri, știu, fiindcă am bombardat-o!

— Și ai scăpat cu viață?

— Cam naivi, englejii ăia. Își luau ceaiul la ore fixe. Atunci – mai mare dragul!

— Trebuie să înțeleg că făceai parte din aviația lui Goering?

— Cine-i ăsta? Cum să fac parte eu dintr-o amărâtă de aviație? Ce este o aviație? Nimeni nu știe. Eu știu. Aici e totul! Aici e marea mea taină!

Balduin Vitraliu Ielcean, atât de puțin impulsiv, atât de… nătâng, pocni din degete. Suficient pentru ca acel chelneraș să se înființeze.

— Un coniac! porunci Balduin.

— Vine, replică băiatul. Să vă aduc aici șampania, domnule baron?

— Neapărat aici! Totdeauna destinele se întretaie! Aici șampania mea, aici amărâtul acela de coniac pentru domnu! Iute! Chelnerașul dispăru. Știa când e momentul să dispară și să reapară. Bătrânul, parcă mai întinerise iar un pic, – dracul să-l ia – ridică un deget noduros, scorojit, și se bătu în piept.

— Eu sunt Paracelsus! Ai înțeles?

Balduin așteptă ca băiatul cel isteț să pună cu tot dichisul pocalul cu șampanie și, fără dichis, coniacul trei stele, dar mai bun decât cel cu cinci stele, sunt de acord și cehii, și replică:

— Dar cum de nu mi-am dat seama de la-nceput?! Evident, sunteți Paracelsus! Celălalt ciulea urechea, deși Balduin ridicase vocea. Balduin produse o primă surpriză ascultătorilor invizibili, se dovedi necruțător, poate avea să fie și-n continuare. – Spanac! zise acest Balduin și era ultimul cuvânt pe care-l așteptai de la unul ca el. Așa! Spanac! Ai pilotat bombardiere? Minciună! Nu știi deosebi manșa avionului de primărie! Cu mine nu glumești! De unde cunoști melodia asta, „Orhidee pentru Marifelis”?

Bătrânul făcu un gest care-l atrase imediat pe chelnerașul isteț.

— Echipa mea de hamali e acolo?

— Bineînțeles, domnule. Speră să le pice vreun ciubuc!

— O să le pice, dobitocule!

Chelnerașul înghiți complimentul ca pe-o chiftea, proaspătă.

— Ciubucul le vine de-aici! Paracelsus indică, absolut nepoliticos, cu arătătorul, în direcția lui Balduin.

Chelnerașul isteț se topi. Bătrânul mai sorbi din pocalul său de cristal. Mâna nu-i tremura. Balduin examină iarăși acele mâini ale bătrânului de nouășpatru de ani.

— Prin urmare sunteți și baron? întrebă, și se stăpâni să nu roșească.

— Exact! Sunt baronul B.

— O clipă ’nainte erați Paracelsus!

— Nu e nicio contradicție!

— Nu știam că Paracelsus a fost baron. Poate nu sunt bine informat, dar parcă știu că șarlatanul acela de alchimist nu se avea bine cu baronii! Bătrânul parcă nu auzi. Iertați-mi impertinența, îngăimă după o pauză Balduin, care sunt meritele Dv. în calitate de Paracelsus?

— Foarte multe, află, tinere! Dimineața vizitam spitalele și pușcăriile pentru a îngriji vrăjitoarele schingiuite în timpul nopții. Seara beam. Vin, firește! Dar ziua întreagă eram foarte ocupat. Întreținem focul în cuptoare. Preparam *oleum sublimati,* diferite substanțe alcaline, *crocus martis, opodeldoc*… alifii speciale împotriva arsurilor, alte alifii. Nu m-am dat înapoi din fața ciumaților. Ajuns în ținuturile îndepărtate, am vindecat o căpetenie tătară, apoi am evadat de la ei, voiau să mă păstreze, eram prețios!

Balduin asculta cu atenție. Bătrânul vorbea mereu și sorbea mereu din șampania lui.

— Eu am arătat cel dintâi că lemnul de gaic nu ajută cu nimic la vindecarea sifilisului. Am orientat terapia pentru folosirea intensă a regnului mineral. Crezi că acesta e un merit neimportant? A fost o revoluție, dragul meu! Am stabilit șase categorii de medicamente, Quintae essentiae, Magisteria, Arcana, Specifica, Elixiria, Extrinseca… Bănuiesc că mă pricepi, ca medic.

— N-am afirmat că aș fi medic, replică Balduin.

— Și, în sfârșit, zise baronul B. sau Paracelsus. Toată viața am fugit de femei. Nu după femei, ci de femei. Din ce cauză, crezi? Aveam vreun beteșug? Nici vorbă de așa ceva! Dar femeile îți macină energia și mai ales timpul! Și cât de scurt e timpul!

— Totuși, dacă sunteți Paracelsus, ați beneficiat de câteva secole!

— Aparențe! Și, revenind la femei, ele știu să-ți creeze asemenea complicații că nu mai ai timp de nimic. Nici măcar timpul necesar pentru a te zbate să ieși din complicații! Dumneata fugi după femei, sau fugi de femei?

Balduin Vitraliu Ielcean nu auzi nici el întrebarea.

Era un nătâng, acest Balduin, mai exact avea mutră de nătâng, pe fața lui, cu totul simetrică, liniile păreau a se scurge în *asimetrie,* ochii nu rimau cu gura, sprâncenele nu rimau cu bărbia, nasul nu rima cu nimic. Dar a avea figură de nătâng, înseamnă, neapărat, să fii un prost? Și aici, iu, n-am făcut o afirmație și nici n-am negat nimic, nici măcar nu am pus o întrebare. Prea multe întrebări… Iubito, n-am tras nicio concluzie. Mă păstrez în rezervă – observi cât sunt de deștept? Cine se grăbește să tragă concluzii e un… concluzionist. Concluziile! Adesea, la fel de utile ca și iluziile.

Însă Balduin, acest Balduin, prost sau deștept cum va fi fost el, simți că între el și bizarul personaj, baron, bufon sau chiar Paracelsus, se leagă, fără voia lui, fără voia nimănui, fără controlul cuiva, se leagă deci o tainică legătură ce greu se supune analizelor.

Balduin mai aruncă o privire discretă către mâinile baronului B.

Avu niște gânduri neclare. Dacă doriți să admiteți că există și gânduri neclare… Greu se pot supune analizelor… analizelor gramaticale, firește…

Mai mult (sau mai puțin?), Balduin avu impresia că personajul ce sorbea tacticos șampanie, dar spunea presa; (oare?), nu e nici pe departe Paracelsus sau baronul B., și că de fapt, nu e nimeni.

Structura științifică a formației intelectuale a acestui Balduin, refuză un refugiu în asemenea explicații puerile. Totuși el și-o notă în memorie: *nimeni.* Avea, poate, intenția s-o treacă, explicația, și pe fișele sale, cele multe și colbuite, poate chiar alături de acest citat din Katherine Anne Porter: „Ca un sihastru într-o peșteră, decis să nu împartă cu nimeni roaderea propriilor unghii”?

Fără nicio intenție, cu totul întâmplător, Balduin se întoarse către inscripția de deasupra măsuței. Baronul B., sau Paracelsus, sau bufonul din celelalte zile, surprinse privirea lui Balduin, cu ochii lui și cețoși, și străvezii – de mirare că mai vedea cu ei.

— Aha! Aha! Îți închipui că eu aș fi comisarul Maximilian Cornea?

— Ar fi prea de tot! Balduin își permise un râs aproape jignitor. Nu era el omul care să jignească oamenii cu tot dinadinsul, dar deja înțelesese că o jignire obișnuită ce scoate din papuci un individ obișnuit, nu are efect asupra bizarului bătrân: dimpotrivă, mândria sa, logica sa, pot fi rănite, sau răsturnate prin aluzii care, în mod normal, nu dăunează celor ce nu-s decișI să împartă cu nimeni „roaderea propriilor unghii.”

— Ce anume ar fi prea de tot?

— Să fii și Paracelsus și baronul B., și Maximilian Cornea.

— Eu pot totul, și încă ceva pe deasupra!

— Știu! Să fii și trubadurul care cântă „Orhidee pentru Marifelis”!

— Așa e, dar e departe de a fi totul.

O sclipire de înțelegere trecu prin ochii nătângului, visătorului Balduin Vitraliu Ielcean.

— Ei bine, nu eu sunt comisarul Maximilian Cornea! Cum aș putea fi eu, acela?

— Păi, ori poți fi totul, ori nimic!

Bătrânul se ridică și părăsi Birtul, fără să mai răspundă la saluturi. Îl salutară destui. Era popular!

Imediat se înființă chelnerașul isteț.

— S-a întâmplat ceva, domnule?

— Nimic. Ce să se întâmple. Dar nu pot suferi șampania, ia te rog

acest pahar gol de sub nasul meu!

— Am un „murfi” clasa-ntâi! Șampania nici nu pute pe lângă el! Nu doriți să încercați un păhărel?

— Nu, zise Balduin, fără să știe că „murfi” înseamnă Murfatlar. Și așa s-a băut prea mult!

— Să nu-l prea luați în seamă pe acest bătrân, spuse chelnerașul isteț și lui Balduin îi cam displăcu tonul cam intim. Îl tolerăm aici fiindcă ne distrează… altfel, are un trecut încărcat…

— Cum ai zis?

— Are un trecut încărcat, se cam fistici chelnerașul.

— Și de unde știi?

— Îl citesc pe Balzac, domnule! Asta-i un american prima-ntâi! Să-l răsfoiți cu prima ocazie. Chiar, să nu vă aduc un „murfi”? Păcat! Să știți că acest bătrân precis c-a scăpat dintr-un azil de alienați, pun pariu!

Iată o presupunere ce făcea tot atâta lumină cât o lumânare de seu în spațiul intergalactic; în orice caz chelnerașul isteț dovedea iarăși că posedă o vastă cultură și un grai ales.

Balduin plăti și se duse la plimbare pe malul Marelui Fluviu, în dreptul muzeului. Mult pe stânga se profilau luminile Ostrovului Verde. Balduin simți ispita de a merge de îndată acolo, dar își înfrână ispita. Cunoștea această „artă” de a-ți înfrâna ispitele. Totul la timpul său. Și Huck a fugit în insula Jackson exact în momentul potrivit, dar pentru Balduin oare Ostrovul Verde era un fel de insulă Jackson? Doar el nu fugea de nimic.

Și totuși… totuși, fugea.

CRISTIAN MOREA

Floarea Soarelui crește sub aurul zorilor
orhideele înfloresc sub clar de lună
există oare o melodie „Orhidee pentru Marifelis”?

Balduin se prezentă la post cu o zi înainte, așa cum își propusese. La ora aceea matinală soarele izvora din Dunăre și cine avea ochi să admire, admira peisajul. Balduin avea. Un țăran de prin partea locului purta cu el nelipsitul tranzistor, iar la tranzistor se dădu ora exactă. Balduin își verifică ceasornicul și sări din autobuz. Se simțea foarte tânăr și foarte, foarte liber. Iată Ostrovul Verde – insula Jackson. Îl legitimară, normal, cu mutra lui de suspect, dar văzând în ce calitate venea, îi traseră un salut și-i dădură indicațiile necesare, nu se mirară de numele său, nu-i interesa numele, ci doar împuternicirile. Împuternicirile erau în regulă. Făcu o plimbare pe șoseaua prăfuită,

ferindu-se din calea uriașelor camioane cu grele remorci, pătruse în incinta șantierului, se strecură printre niște ateliere de montaj, aruncă o privire în direcția ecluzei, traversă un vast platou în jurul căruia se aflau Poșta, Alimentara, cazarma militarilor și o piață. Cumpără de la Alimentara o sticlă de apă minerală și găsi, fără să pună nicio întrebare, cabinetul medical al Șantierului Național al Tineretului. Bătu la ușă, nu i se răspunse, încercă și reuși să intre, cabinetul nu era încuiat, în schimb era pustiu. Cabinetul nu arăta înfloritor, geamurile erau opace de murdărie, și nimeni nu dereticase pe acolo de la începutul epocii bronzului. Balduin șterse cu batista un scaun, se așeză și destupă sticla și sorbi din apa aia dulce de Biborțeni, i se făcuse sete și se anunța o căldură!…

Scoase unul din carnețelele sale, smulse o filă, mâzgăli ceva acolo, căuta o pioneză, o smulse de pe un afiș unde se indica exact cum se vaccinează porcii, apoi fixă fițuica pe ușa cabinetului, în exterior. Nu ajunsese la acel grad de civilizație pentru a-și comanda cărți de vizită.

Se așeză iarăși, mai sorbi din Biborțeni, apoi scotoci în trusa ce o adusese cu sine, iar pe când scotocea, o bătaie în ușă. Primul pacient? Vai, nu!

— Intră!

— Bună ziua!

— Bună!

Balduin tocmai își îmbrăca halatul alb. Spre deosebire de neglijența sa vestimentară obișnuită, „uniforma” de medic era croită cu delicatețe și-i venea ca lumea.

— Bine ați venit tovarășe medic de pe Șantierul Național al Tineretului! Bine ați venit! Vă stau la dispoziție, sunt șeful de lucrări de pe sectorul 11!

Lui Balduin Vitraliu Ielcean nu-i plăcea să fie deranjat chiar când își punea halatul. Era una din multele sale slăbiciuni. Nu-i plăcea să fie întâmpinat festiv. Altă slăbiciune. Nu-i plăceau cabinetele medicale în totală dezordine și nemăturate. Altă slă… Glasul său sună glacial, nu era glasul unui Balduin obișnuit.

— Observ că sunteți suferind! (își bătea joc?) Cum să vă ajut?

— Sunt inginerul principal T. R., șeful…

— …de lucrări de pe sectorul 11. Am înțeles. Vă doare capul?

— Ce să mă doară?

— Poate – capul. În afară de niște aspirine, nu văd nimic pe-aici.

— Nu mă doare capul, răspunse bărbatul în salopetă din material bun, croită de un bun *tailleur*. Am venit să vă urez bun noroc. Eu răspund de tinerii ce vin începând de mâine.

— Eu răspund de sănătatea lor, răspunse sec, îngrozitor de sec, Balduin.

— Se înțelege, aprobă celălalt, ușor clătinat. Așa se întâmplă,

oamenii decișI și dârji se clatină iute în fața unuia cu mutră caraghioasă care îndrăznește să vorbească degajat.

Responsabilul acelui celebru sector 11 scoase din buzunărelul său fițuica: avea atu-ul în mână, cel puțin ful de așI cu popi. Era chiar hârtiuța ce o fixase chiar Balduin pe ușa cabinetului.

— Vai! Cineva și-a bătut joc de Dvs! Iată ce am cules de pe ușă: „Balduin Vitraliu Ielcean – medic”. Cine și-a permis?

Ielcean ridică niște ochi răi.

— Eu mi-am permis. Este numele meu! Ce vă deranjează?

Șeful acela de la sect. 11 se cam indispuse – dar numai o clipă – atât cât e baremul, nu mai mult. Nu e permis să te indispui, sau să te lași dominat mai mult de o clipă. Întâmplarea – desigur numai întâmplarea – făcuse ca primul om pe care-l întâlni în munca sa excelentul medic Ielcean – să fie un gen de snob de categorie nouă, încă necatalogată. Îl întâlnești în unele filme, el este acela care intră în foc și cutremur să salveze abatajul, sau ce o fi acolo de salvat, iar apoi trece onoarea pe umerii altuia, lăsând să se înțeleagă totuși că el a făcut totul.

— Nu mă deranjează nimic, Doc!

Altă tâmpenie. Când vrei să impresionezi un medic, îi zici „Doc”. Balduin nu se lăsă impresionat. Ștergea, cu a doua batistă a sa, o măsuță. Oricum, trebuie să începi cu ceva, nu? Șeful de la acel sector îl urmări timp de un minut. În biroul său el nu folosise niciodată batista, nu folosise nimic, alții se ocupau de praf.

Balduin ridică batista și o scutură fără sfială, un nor cenușiu se interpuse între cei doi.

— Ei și ce?! Poate e un nume caraghios. Nu eu mi l-am ales!

— Dar nu e caraghios… e… e neobișnuit. De ce vă sare țandăra? Sper să colaborăm?

— În ce domeniu, tovarășe? Pregătirea mea e medicală, a dv. strict tehnică! Dacă vom începe să ne dăm sfaturi, bolnavii vor sucomba, iar barajele noastre se vor nărui!! Nu văd în ce domeniu putem colabora!

Balduin beneficia de mai multe ipostaze. În costumul obișnuit „de oraș” părea un nătâng notoriu. În slip, pe malul unei ape, părea un june ce promite. În uniformă de medic îți impunea. Când își punea halatul alb al profesiunii, mutra lui beneficia de o schimbare trans… nu trans, ci radicală.

— Să colaborăm omenește, tovarășe Bal…

— Balduin Vitraliu Ielcean – medic. Aceasta e cea mai dificilă dintre colaborări. Cea cu adevărat omenească.

— Iar Dv. sunteți un om dificil!

— Să nu vă îndoiți o singură clipă!

— Pot să vă ajut în acest moment cu ceva? Să vă trimit de la cantină…?

— Cantina, mai întâi, o *inspectez* eu. În rest, am să fac o listă de propuneri. Va fi o listă substanțială. Dar cui să mă adresez?

— Bineînțeles – mie.

— Nu. Prefer un adevărat șef. În sensul bun al cuvântului.

Se despărțiră aproape inamici, dar lui Balduin nici că-i păsa – parcă. Sau poate chiar nu-i păsa, acestui Balduin. (Oare era un Balduin dur? Poate fi un Balduin dur?).

Iubito,
Eu sunt trimisul unei țări inexistente
pentru care orhideele
sunt chiar culorile…

Nimeni nu bătu la ușă, o ușă nu se bate singură, de la sine, fără ca vreunul sau vreuna să se folosească de ea, de ușă.

În cabinetul acela prăfuit, ce putea fi folosit drept centru de *depanare* vizavi de șobolani, nu un cabinet medical, irupse un bărbat ce merita toate calificativele – în afară de cel de nătâng. Nu. Noul-venit – dar mereu vom avea de-a face cu nou-veniți – nu avea figură de nătâng. Se deosebea de Balduin ca sarea de zahăr – dar această comparație nu face nici măcar cât doi *șilingi.* Individul părea, și era, rotofei, mai curând scund, și avea pe mutră o expresie în care se încălecau bunăvoința precum și reaua voință. Avea părul foarte rar, mai curând niște smocuri de pe alte vremuri, ruginii, roșietice, decolorate, și un obraz de fel decolorat, obrazul unui strașnic băutor de vin. Ca o coincidență, absolut specială, purta, nu fără grație, în mână o sticlă cu vin ruginiu. Ce mai coincidență…

— Eu sunt medicul pediatru Cristian Morea! Am un nume oarecare. Dar tu ai un nume caraghios!

— Ce caută aici printre bărbați un pediatru?

Cel ce apăruse cu sticla de vin ruginiu, nu dădu importanță întrebării. Trânti glaja pe masă, în cel mai autentic stil ardelenesc, își netezi smocurile rare de păr, ruginiu ca și vinul, și scoase dintr-un buzunar niște Carpați „fără”.

Până să-i ofere Balduin un foc, acela de-și zicea Cristian Morea se servi singur. Era iute în mișcări, privirea Iui, deși împăienjenită, rămânea mereu scormonitoare. Examinându-l pe nătângul Balduin rânji și pufăi.

— Am fost căpetenie de pirați, spuse doctorul Morea.

— Și eu, încercă să-l imite Balduin și aruncă acel chibrit aprins inutil undeva printre maldărele de gunoaie.

— Cum îmi poți dovedi?

— Păi ne-am întâlnit, ultima dată în Canare…

— Prostii, replică pediatrul. Ia desfă fără tirbușon această sticlă!

Balduin întoarse sticla și-i trase o palmă. Dopul zbură ca și catapultat.

— Mda, încep să te cred, servește-te c-o doză…

Balduin căută pahare, nu găsi, Cristian Morea ieși, aduse două pahare de undeva de alături, merse la chiuvetă, pfui, apa nu curgea, se strâmbă și turnă vinul în paharele neclătite. Deși ruginiu, vinul acela de regiune avea un gust plăcut.

— Mi-ai spus că am un nume caraghios. Te deranjează?

— Pe mine? De ce? Poa-să te deranjeze cel mult pe tine, dar eu zic că nu face. Știi că ne așteaptă o treabă tare păcătoasă?

— Încă n-am început nimic, făcu Balduin, nătâng.

— Mai servește-te. E vin de la Alimentara de pe șantier, dar e bun. Și e destul. Cam singurul articol ce se găsește din belșug. Ai venit demult?

— În oraș, de vreo două săptămâni. Pe șantier, de vreun ceas.

— Ai observat câte ceva? Ai observat câți bețivani colcăie pe-aici?

— Da, spune Balduin și-l privi țintă pe pediatrul-pirat.

— Eu sunt ultimul dintre ei, rânji acesta. Să știi că voi stârpi beția, chiar cu prețul unui scandal. Și nu le voi permite nici băieților să bea!

— Voi fi aliatul tău, zise Balduin.

— Slab aliat! Nu ești în stare să faci un scandal… Ia ascultă, ai venit de bunăvoie aici?

— Bineînțeles. Tu, nu?

— Nu! Un fel de detașare disciplinară.

— Zău? Ce ai făcut? Vreun raclaj?

— Așa! Am criticat. Șefilor nu le place să fie criticați, deși pretind că și pentru ei critica e o alifie cu miere. Ai remarcat prăfăria și gunoiul de-aici?

— Nu sunt chior încă. Va trebui să punem mâna pe cârpe și mături și să facem totul. Ce altceva?

— Să facem scandal! Eu am și făcut unul. Ai băgat de seamă în ce hal sunt pavilioanele băieților?

— N-am avut când…

— Eu le-am inspectat. Geamurile sparte, ușile desprinse, saltelele golite de paie. M-am dus la director și am făcut scandal. I-am spus că la licee li s-a promis elevilor-brigadieri cazare bună și hrană de soi. El mi-a răspuns că aici nu e liceu, e șantier. Cu atât mai mult, am răspuns eu, mai bine zis am răcnit. I-am spus că dacă nu ne ajută el, în primele două zile noi, medicii, și băieții, brigadierii, vom pune la punct pavilioanele. Dacă nu dormi bine, nu poți nici să muncești ca lumea. Acela a vrut să răcnească și el, dar i-am întors spatele. Pe scurt, va trebui să facem noi totul.

— Și ce te miră, „Leonidas”?

— De ce-mi spui „Leonidas”?

— Din cauza atitudinii tale războinice.

— Mă rog. În orice caz „Leonidas” e mai puțin caraghios decât Balduin. Nu mă miră nimic, Balduin. Cred că după două pahărele de vin putem să ne și tutuim!

— Ia ascultă, Morea, începi totdeauna o activitate măreață cu o beție?

— Întotdeauna. Și culmea, după aia totul merge strună. Știi că avem și o dentistă?

— O dentistă? La ce bun?

— Cum la ce bun? O să-i apuce pe băieți durerile de măsele… Ascultă, colega, am patruzeci și cinci de ani și ceva și nu mă mai miră nimic – asta ca să răspund întrebării tale. Am văzut prea multe. Prea multe schimbări. Am fost pirat, pediatru, am făcut un curs de specializare pentru boli mintale, am fost la nevoie reanimator, chiar și dentist. Ai fost aici, la cantină?

— Nu. Cum e mâncarea?

— Infectă. Voi face un alt scandal. Totuși, ce ai mai remarcat venind aici?

— Porcii.

— Așa e. Porcii! Mișună cu sutele pe tot cuprinsul Ostrovului. Nici nu se știe câți, cui aparțin. Am să aflu eu totul, am și mirosit câte ceva. Sunt hrăniți cu ceea ce rămâne de la cantină – și rămâne mult! În orice caz, nu brigadierii mănâncă porcii – mai degrabă invers!

— Și ce ai de gând să faci?

— Bineînțeles, încă un scandal! Știi că dentista e tare frumușică?

— Și ce-mi pasă mie?

— Mi-am vârât nasul și-n cabinetul ei, care se află în oraș că aici n-au „scaun electric” și toate celelalte. Asta e obiceiul meu, să-mi vâr nasul peste tot.

— Până nu ți-l taie cineva…

— Și ce dacă?! Nu mă însor! Are – dentista noastră – un cabinet clasa-ntâi, nu ca al nostru. Fata e foc de frumoasă, dar nu e de mine, și nici de nasul tău, că prea ești nătâng. Aflasem că pe noul meu coleg de pe șantier îl cheamă Balduin. Închipuiești ce mirat am fost – dar mi-am ascuns mirarea ca un pirat – aflând că pe dentistă o cheamă Flandra.

— Flandra și mai cum?

— Flandra B. Cum de n-o cunoști? Ați urmat același Institut de medicină.

— Unde naiba vrei să ajungi, „Leonidas”?

— Există undeva-n adâncurile istoriei frânchenești un anume Balduin de Flandra. N-ai auzit de el?

— Nu! Toată viața am fost corigent în istorie.

— Eu, nu. Mi-am vârât nasul și prin istorie. Și acolo-i mare riscu’

poa-să-ți taie nasul cine știe ce spadasin de duzină. I-am zis fetei că avem pe șantier un coleg Balduin. Știi ce a făcut? A râs.

— A râs?

— Dar ce era să facă. Dacă numele de Flandra e acceptabil, ba chiar mângâios, cel de Balduin e cu totul caraghios. Da, fata a râs și a zis că e totul neverosimil să se întâlnească un Balduin cu o Flandră.

— Are dreptate. Cu totul neverosimil.

— Ei! Dacă n-ai cunoscut-o, o vei cunoaște, e imposibil să nu te-apuce și pe tine durerea de măsele. Cine știe… ești tânăr, ai șanse. Ba nu, că prea ai mutră de nătâng.. Sper că nu te superi…

— Mă supăr doar când te repeți, Morea. Iar acum chiar te repeți.

— Bine. Ca să-mi dovedești că nu te-ai supărat, să bem ultimul pahar, iar apoi mergem să facem un scandal, încă unul, în legătură cu pavilioanele băieților, cu cabinetul nostru, cu cantina, cu porcii…

— Pe tine te-a apucat durerea de măsele, de te-ai dus la cabinetul dentar?

— Nu. Doar așa ca să-mi vâr nasul. Dar de ce te interesează?

— Așa! Vreau s-o cunosc și eu pe această… Flandră. Ocazie unică, nu, să se întâlnească un Balduin cu o Flandră.

Morea sorbi din pahar și-l privi lung pe Balduin.

— Ești un mare mincinos, doctore Ielcean. O cunoști pe Flandra. Iar Institutul acela al vostru celebru, o fi el mare, dar tot mic e. Haide să mergem!

— Unde mergem? îl privi curios Balduin.

— Nu te speria! Nu mergem la Flandra B.! Te vei duce singur acolo când te apucă durerea de măsele. Acum mergem să mai facem un scandal în legătură cu pavilioanele băieților, cu acest cabinet, cu hrana, cu porcii…

PARACELSUS

…Există oare o melodie „Orhidee pentru Marifelis”?

Are un autor? O autoare? Are un text? Care e textul?

Cine, cine e Marifelis?

…Dar orhidee există?…

Într-o seară baronul B. se ivi la Birt, purtat de forțele sale interioare, contradictorii și vrăjmașe, se ivi deci fără armonica sa de bufon, fără joben, în rest vestimentat ca un gentleman din apuse vremuri. Nu era el un…? Unde era jobenul? Poate-l uitase din cauza căldurii toride, poate i-l suflase briza de seară. Din vestimentația sa, la

gâtul fleșcăit bătea în ochi ceva între papillon și lavalieră. Papillonul sau ce o fi fost, stătea strâmb, iar gâtul era tare fleșcăit. Nu e ușor și nu e vesel să ai nouășpatru de ani. Balduin îl examină. Dar nu direct ci cu o privire *laterală* a ochilor, unii pretind că așa distingi mai corect. Balduin crezu că vede pe fața bătrânului un zâmbet răutăcios. Probabil o simplă impresie. E greu să atribui unei astfel de figuri răutate, pentru răutate trebuie și forță… în principiu să admitem că un ins foarte bătrân are permanent pe mutră un zâmbet răutăcios – la adresa morții. În principiu. Probabil că nu e așa.

Baronul B. Nu se codi o clipă, înaintă direct către masa lui Balduin. Mergând, se clătina, noroc că-l sprijinea văzduhul. Chelnerașul isteț îl servi imediat cu șampanie. Nu fără ceremonia cuvenită, firește.

Acela sorbi cu băgare de seamă din pocal.

— Cunoști câte ceva despre infern?

— Din cărți, domnule, răspunse Balduin. Dar Dvs?

Paracelsus îl privi, ochii lui deveniră și mai morți, într-o clipă unghiile i se lungiră, îi crescu barba, Balduin se înfiora.

— Eu, eu da! *Mă tem* că da!

Balduin apelă la formația sa științifică, la concepția sa materialistă despre viață pentru a pune o întrebare cu totul neroadă:

— Trebuie să înțeleg că Paracelsus a fost condamnat să-și ispășească păcatele în infern?

— Am trecut prin infern *nu în calitate de Paracelsus,* am dat o *raită* pe-acolo fiind încă în viață.

Balduin scrută fața bătrânului. Avea humor sau era de-a dreptul nebun? La urma urmelor, diferența nu e ma…

— Să stabilim – încercă să stabilească Balduin – acum sunteți sau nu sunteți în viață?

— Pui întrebări stupide. Un mort nu bea șampanie!

— Cine să mai știe?! mormăi Balduin. N-am fost încă niciodată mort!

— Dar înainte de a te naște ce erai? Nu răspunzi fiindcă nu știi ce să răspunzi. De ce te interesează ultimul eșec al lui Maximilian Cornea?

— Eu consider – făcu Balduin, încercând să meargă iarăși pe un teren cât de cât solid – eu consider că uneori eșecurile sunt mai instructive decât izbânzile.

O scânteie de viață se aprinse în chipul mort al lui Paracelsus. Răspunse foarte grav și chiar ceremonios.

— N-ai vorbit rău, pentru unul atât de nepregătit ca dumneata! Cred, eu cred că ți-ai câștigat dreptul de a afla unele amănunte cu privire la „ultimul eșec”. Un cuscru de-al meu era văr cu unul din cumnații altui cuscru, iar acesta era nepotul unui cumnat ce era verișor cu sora lui Maximilian Cornea. Ai prins firul?

— Nici n-am intenționat, replică Balduin. Nu m-am descurcat niciodată în labirinturile de rudenii, pentru mine un cuscru este egal cu un văr sau un nepot, și oricum – dr. Ielcean, deși cu aceeași voce suavă, deveni impertinent, tot ce mi-ați îndrugat n-are nicio noimă!

— Așa e, zise baronul B., fără să se arate ofensat. Nu ești în stare să înțelegi nimic! De ce drakku vă mai ține pământul, pe voi ăștia tinerii, când, cu toate studiile universitare nu știți deosebi s. de p.!?

— Care a fost „ultimul eșec" al lui M. C. – ca s-o scurtăm!?

— Ghicește singur, *iniorantule!*

— Nu ghicesc. Știu. Enigma doamnei cu pelerină neagră de la Cluj, a cărei rezolvare și-a atribuit-o acest infatuat Maximilian Cornea.

— Fie-i țărâna ușoară! zise baronul B.

— Cum? Am răposat?

— Sper că da! E foarte bătrân… era foarte bătrân…

— E adevărat că, spre deosebire de Dv. care sunteți foarte tânăr…

— Să lăsăm comparațiile, mucosule. Enigma doamnei cu pelerină neagră de la Cluj, a descâlcit-o un tânăr polițist, fără nume… îi știi numele?

— Îl știu! Știu aproape totul! se aprinse o scânteiere de geniu în ochii lui Balduin. Pe acel tânăr polițai îl chema Iuga Martin.

— Foarte posibil, aprobă posac bătrânul și făcu semn să i se mai aducă un pocal de șampanie. Memoria mea nu se încarcă niciodată cu amănunte inutile. Să ții minte esențialul – asta e tot. Nu e vorba de nicio doamnă cu pelerină neagră – altul a fost „ultimul eșec". De ce nu bei niciodată șampanie?

— Fiindcă nu-mi place.

— Ai observat că marile enigme se leagă de obicei, fie de dispariția continentelor, precum Atlantida, sau continentul Mu, fie de dispariția femeilor…

— Fie de dispariția unui milion de dolari!

— Astea-s prostii! Banii! Ai citit prea mult, și fără discernământ și ești influențabil. Cineva ți-a spus că șampania nu e bună și l-ai crezut.

— Am să țin cont de aceste observații!

— Neapărat să ții cont! Prin orașul B. a dispărut o femeie. O creatură bizară, una din cele ce se nasc o dată la o mie de ani. Avea părul lung, cânepiu, până la umeri, ochii verzi. N-au mai găsit-o. Nici marele detectiv Maximilian Cornea nu a fost în stare să-i dea de urmă. Și ține cont că era strașnic de amorezat de ea. Marifelis, așa o chema pe dispărută. Scria versuri, ea a compus stihurile acestei melodii desuete, „Orhidee pentru Marifelis". Unii afirmă că promitea să ajungă o mare artistă – dar eu n-aș lua în considerare o asemenea afirmație…

Balduin asculta încercând să-și ascundă mirarea. Bătrânul vorbea îngrozitor de lucid și neașteptat de coerent…

— Despre ce poate să scrie o femeie când ea n-a văzut și n-a înțeles

niciodată nimic? Iar dacă a văzut și a înțeles, a văzut cu ochii ei de femeie și a înțeles cu mintea ei unilaterală. De femeie.

— Aveți o părere rea despre femei!

— Ei și ce?! Ele sunt dominate de sex, asta le împiedecă să intre în profunzime. Nu eu am spus-o – ci Paracelsus!

— Dar eu credeam că sunteți una și aceeași persoană – zise cu naivitate Balduin.

Bătrânul trecu peste această remarcă, ușor, ca și cum nici n-ar fi auzit-o. Știa să se prefacă a nu auzi și Balduin își propuse să învețe lecția.

— Ei, da! Marele detectiv Maximilian Cornea a fost chemat ca *ultimă* instanță să clarifice cazul, dar a obținut, cum se exprimă cu atâta humor Marck Twain cam ceea ce obțin de cele mai multe ori cei din breasla sa: „unele indicii”…

În acel moment chelnerașul isteț veni cu o tavă. Pe tavă se afla un bilet. Ăsta stil, un bilet, o scrisorică nu le aduci pur și simplu în mână, ci pe o tavă de argint. Dacă o fi fost de argint. Baronul B., alias Paracelsus, bufonul Birtului, citi bilețelul sau scrisorica. De mirare că ochii ăia bătrâni, incolori, mai erau în stare să distingă o literă de alta – dar poate că totul nu era decât o înscenare, poate că foaia de hârtie era pustie – ca să ne exprimăm așa, ca o Sahară fără de oaze. Dar ce nevoie avea de astfel de înscenări un om în vârstă de 94 de ani? Baronul B. Ascunse foaia, albă sau nealbă în buzunarul jiletcii, se ridică, fără să plătească el aici era permanent invitatul patronului, își plătea șampania, vodca și berea cu producțiunile sale bufonerești, și plecă fără să spună un cuvânt, fără să salute măcar. În legătură cu eșecul ultimei enigme îl lăsă pe Balduin cu buzele umflate. Însă doctorul Ielcean învățase de multă vreme cum să-și strunească, scurt curiozitățile.

MAXIMILIAN CORNEA

În dimineața următoare, dr. Balduin Vitraliu Ielcean luă primul autobuz către Ostrovul Verde și împreună cu dr. Cristian Morea făcu vizita medicală preliminară a celor dintâi sosiți pe Șantierul Național al Tineretului.

Pentru un fizionomist de marcă n-ar fi stricat să observe schimbarea de pe figurile celor doi medici. Balduin nu mai părea atât de nătâng, iar Morea, cu pecetea seriozității pe mutră, era departe de a fi înrăitul băutor de vin ruginiu… Erau severi ca niște draci și mulți dintre candidații la titlul de brigadier, majoritatea elevi ai Liceului de Matematică-Fizică, își făcură o impresie rea despre ei. Iată cum vine asta, te simți perfect sănătos, plin de poftă de viață, și sub ochii unui afurisit de medic pur și simplu devii o gelatină. Dar ce ochi! Unde era Balduin cel nătâng? Și unde era Morea, ăla cu privirea mereu

injectată. Balduin, era sever, nu trecea nimic cu vederea, se agăță de vânătaia, ce e drept, dubioasă a unui vlăjgan, pe nume Ion Vișinescu, acordă mult prea multă importanță unui genunchi – acela era fotbalist – se legă de ochii altuia – iar Morea, culmea, îi mirosi pe toți, să vadă de nu cumva băuseră în tren.

Cei doi medici avură o consfătuire, iar de la consfătuirea lor medicală fu poftit să iasă un fel de șef local. Ieși, cu toate că indignat.

Dr. Morea și dr. Ielcean întocmiră fișe. De comun acord expediară înapoi acasă trei băieți, unul pentru ulcer, altul pentru paraziți intestinali, un altul pentru tulburări de comportament.

Apăru același șef local și protestă. Cum se poate? Toți aceștia fuseseră văzuți de medicii orașelor ce-i trimiseseră, erau deci sănătoși!

— Dar dumneata ce pregătire ai, bade? întrebă Morea.

— Sunt unul din șefii echipelor de buciardori. Niculescu mă cheamă.

— Și ce înseamnă buciardori?

— Se cațără pe ecluză, și unde mai e nevoie! Vedeți că nici Dv. nu știți totul?!

— Șefule! i-o tăie Morea. Nimeni n-a știut totul. Nici măcar Paracelsus.

Balduin Vitraliu Ielcean tresări.

— Dumneata știi ceva despre perfuzii? Cum celălalt ridică din umeri, dr. Cristian Morea, în stilul său dur – însă el era dur aproape totdeauna, urmă: Avem nevoie aici de băieți sănătoși. Un brigadier ce se cațără pe ziduri de beton, nu-i aceeași brânză cu o leliță care culege sparanghel…

— Care sparanghel?

— Să-i zicem pătrunjel. Avem nevoie de băieți sănătoși. Care are o hibă cât de mică, e lăsat la vatră! Și iată că au fost lăsați! Alte întrebări?

Incidente peste incidente, așa că veni un altul. Medicii, care acum deveniseră niște *răi,* îi luară pe băieți și-i puseră la șmotru, prin pavilioane, în propriul lor interes. Era nevoie de pavilioane în stare locuibilă, de o curățenie absolută. Tinerii brigadieri veniseră să facă încercarea directă a vieții, voinici și sârguincioși, ar fi escaladat și Fitz Roy, dar frecatul dușumelelor și spălatul geamurilor, le depășea experiența… Dacă n-ar fi fost la *indispoziție* și o melodie de Priestley… Dar cum se spală niște amărâte de geamuri?

Și totuși le-au spălat. Mai mult, au și înlocuit, acele geamuri „străfulgerate”. În tot acest timp, Cristian Morea, medic de mare erudiție, deși un zeflemist, agita și împrăștia groaza. I se duse renumele. Chiar și mai marii începură să se ferească din calea lui.

Ajunsese chiar și un zvon: că are un dosar *mare.* Ce eroare. Un

dosar mic. Cu destule neglijențe și abateri. Printre „abateri” figurau și salvarea vieții câtorva copii. Dar la „abateri” se poate trece și așa ceva: n-a respectat indicațiile profului Cutare.

Iubito, nu știu care va fi personajul principal din această narațiune. Poate că Marifelis… Poate că Flandra B., sau poate Sergiu Ghepard. Dar poate că Balduin – eu las narațiunea să curgă!

Apăru un șef, mai mare sau mai mic. Gură mare avea. Cu aprobarea cui fac aceste schimbări, reparatul ușilor, schimbarea saltelelor, înlocuirea geamurilor sparte, reperatul clanțelor de la uși? Toate astea costă bani buni!

Cristian Morea, medic, se înfurie. A câta oară? Părul rar i se zburli, ai fi zis că jeturi galbene de foc ies din craniul său, ca de pe comori.

— Toate acestea nu costă parale – se fac prin muncă voluntară! Doi! De pe șantierul nostru vor dispare porcii – avem nevoie de liniște și curățenie! Trei! De sănătatea acestor tineri vom răspunde noi, dr. Morea și dr. Ielcean. Orice sugestie e binevenită – dar noi suntem șefii. Tinerii noștri brigadieri renovează pavilioanele, din propria lor inițiativă. Dar cabinetul medical e altă brânză!

— Ce fel de… altă?

— Brânză! Cunoașteți acest articol existent pe toate piețele! Noi doi, Ielcean și cu mine, răspundem de buna sănătate a acestor elevi. Și nu va rămâne vorbă goală. De dantura lor va răspunde stomatoloaga ce are cabinetul în oraș, fiindcă aici nu ați binevoit a înființa un cabinet de specialitate. Cabinetul domnișoarei doctor este un exemplu de curățenie și bună dotare. Binevoiți a vizita cabinetul nostru de aici! Praf și gunoi. Cer! Nu vă rog, eu cer, în fiecare zi să se facă lustru, de la geam până la parchet. Nichelul să strălucească mai dihai decât argintul. Să se aducă imediat, prin virament sau cum doriți, spirt medicinal, iod, apă oxigenată, Colir, Nafadecol, Penicilină, Ampicilina, Mentorin, Rinofug, Aspirină calcică, Piramidon, antinevralgice, leucoplast, vată, pansamente, comprese sterilizate. Asta e prima urgență. V-ați notat?

— Dar cine ești dumneata care-mi dai ordine?

— Medicul Cristian Morea! Nu v-ați notat această listă? Ah, da, vă lipsește creionul, hârtia, bunăvoința și poate nici nu aveți idee cum se scriu corect aceste medicamente elementare. Am pregătit eu lista. Luați-o!

— Nu aveți dreptul să-mi comandați! Eu sunt locotenent rezervist în armata română!

— Atunci, drepți, *tenente!* Eu sunt căpitan rezervist în armata română! zbieră Morea. Iar dacă până mâine la orele șapte fix nu avem cabinetul așa cum am cerut, și toate aceste medicamente, iau avionul de nouă și nu mă opresc până la ministrul sănătății!

— De ce nu vă înțelegeți, tovarăși?

Apăruse, nu se știe de unde, un nou personaj. Nu purta cască, nu purta centură de protecție, purta costum subțire, flanelă fină, cămașe albă. În ciuda căldurii părea să fie singurul din care nu curgea sudoarea.

— Domnul Director General Aurelian Bartalus! exclamă Morea.

— Da, eu sunt, făcu sever, dar nu îngâmfat, noul venit.

— Ar trebui să vă aplic o amendă: nu purtați cască și centură de protecție.

— Vă rog să mi-o aplicați, spuse acel Aurelian Bartalus, și scoase pe loc un portofel. Cu cine am onoarea?

— Dr. Cristian Morea. Eu v-am făcut anestezia și eu am fost reanimatorul Dv. când v-ați scos rinichiul stâng la clinica profesorului Onofrei.

Celălalt răsuflă adânc, dar nu mai părea atât de încruntat.

— Și cum ați ajuns aici, tovarășe doctor…?

— Cristian Morea. Pedeapsă disciplinară. Vi s-a scos rinichiul drept în loc de cel stâng.

Celălalt nici nu zâmbi.

— Nu e adevărat, doctore Morea. Operația a reușit – pacientul a murit – cum zice poetul. Dar în realitate, operația a reușit, și mă rog, ce aveți de împărțit cu Dincă responsabilul sanitar?

— Am nevoie de o perie de haine, făcu Morea, spre stupoarea generală.

— Să fie adusă imediat o perie de haine, spuse celălalt, un rotofei, deși fără un rinichiu.

O perie de haine se iscă din neant.

— Și acum poftiți, vă rog poftiți după mine. Vizitară cabinetul medical. După această vizită simandicoasă, chiar fu nevoie de peria cu pricina.

— Dar dacă se zgârie careva? Aici nu aveți măcar iod!

— Iată lista ce i-am prezentat-o tovarășului Dincă.

— Mă „Leonidas”, tu ai asistat la operația acestui șef?

— Taci, Balduin. În acest timp șeful parcurgea lista, își pusese ochelarii și părea la fel de grav. În acest timp, Dincă, responsabilul sanitar, cine să mai știe, sau poate un analfabet oarecare, îl urmărea cu ochi mici, plini de speranță, pe Directorul General Aurelian Bartalus, căruia-i mersese vestea că e un zgârcit numărul unul, chiar și când aprindea o țigaretă cerea foc de la unul, de la altul.

— Lista e departe de a fi completă, zise cu glas aspru Directorul General. În ochii șefului sanitar se aprinse o licărire, dar luase plasă. Pune Dincă mâna pe creion și scrie! Degeaba se scobi Dincă prin buzunare, cineva îi întinse un pix hodorogit, dar, cu un gest regal Aurelian Bartalus scoase din dolman un stilou prima-ntâi.

— Vezi cum te porți cu el, Dincă, e „Pelikan” veritabil. Și altădată

să nu mai umbli fără creioane și carnețel la tine, și de altfel am să te schimb!

— Adaugă, la lista întocmită de acești doi medici ai noștri și următoarele: elitromicină, vaccin antirabic, vaccin antitetanic, vaccin – cum îi spune? – împotriva mușcăturilor de vipere, ampicilină…

— Am mai pus ampicilină, domnule Director…

— Mai pune o dată. Tuburi – cum le spune? – pentru cei ce se înnecă, să le scoți apa din burtă, spray contra arsurilor, propolis-spray, bicarbonat de sodiu – și lista rămâne deschisă. Când intru mâine în cabinetul medical – nu vreau să mai am nevoie de perie de praf…

— Cum adică…?

— Să fie lună! Sunt maniac, toată lumea știe! Îmi voi plimba palmele pe dulapuri și sub dulapuri… A – da! Și un microscop!

— Dar acela vine de la București!

— Fă comanda și ți-o aprob. Și D.T.T.! În cantitate industrială.

— De ce, întrebă Morea, trebuie să intervină un Director General, cu prestigiul său, pentru ca să pot face rost de D.T.T.?

— Dar de ce, i-o întoarse Bartalus, de ce un medic serios, trecut de prima tinerețe, trebuie să mintă? Nu mi-am scos niciun rinichi – îi am pe ambii în perfectă stare!

Clarul de soare nu e mai fecund?
Și există cu adevărat sclipiri de lună?
Și există trimiși ai unor țări inexistente?
Dar orhidee, există?

Restul zilei Balduin și cu Morea sortară fișele noilor veniți și-și încercară din plin talentele de birocrați. Dumnezeule, câtă birocrație pe malul Marelui Fluviu, registre, fișe, și chiar cerneală – dar o aspirină – ioc.

— Eu m-am plictisit, spune Balduin Vitraliu Ielcean și făcu un gest ce contrasta cu totul cu mutra lui de nătâng: expedie direct în ușă tocul prevăzut cu peniță clasică fiindcă niciunul din cei doi medici nu posedau stilouri, și încă „Pelikan”. Tocul traversă o foarte exactă traiectorie și se înfipse în ușă, stropind-o cu acel rest de cerneală. Tocul zbârnâi câtva timp, apoi se liniști. Gestul nu-i displăcu lui dr. Cristian Morea, încercă și el figura dar nu-i reuși, penița nu se înfipse în lemn, iar tocul căzu pe jos.

— Mă, tu trebuie să fi fost Robin Hood, în vremea ta?

— Am făcut tir cu arcul, ripostă Balduin.

— Vax! Cine mai face tir cu arcul în zilele noastre, ia repetă figura!

— Cum vrei? Cu sânge, sau fără?

Balduin smulse din ușă peana, o muie în „cerneală” și, de la fereastra o înfipse cu aceeași precizie, exact în clipa când o femeie de

serviciu, pusă pe roate de autoritățile supreme, intra cu găleata, mătura, cârpa și celelalte ustensile spre vindecarea bolnavilor. Muierea scăpă jos toate cele și se sperie de moarte. Privi ușa. Ochii ei dilatați văzură chiar trei pete „de sânge”… Se plânse că a apucat-o un junghiu la cap, ai o aspirină sau un antinevralgic? întrebă Balduin, pricina tuturor răutăților, Balduin clătină din cap, doi medici care n-au prin buzunare măcar un hap, din întâmplare. Scotociră prin sertare, acolo se aflau numai păianjeni, și ăia pe jumătate zdrobiți de inaniție, stai leliță, făcu Morea, te vindec eu, se scotoci, dar nu găsi prin buzunare măcar un chibrit, așa nu mai merge, cavaleri, nici tu aspirină, nici tu antinevralgic, nici tu anticoncep… Doamne ferește, așa că acest Cristian Morea, medic foarte bun și mare mincinos, scoase fără a cere permisiunea din haina colegului său ce atârna într-un cui, că nu existau cuiere, un pac de chi, apoi strigă un băiat să-i aducă un canceu cu apă rece și un pahar, pe cât se poate curat, și-i stinse șapte chibrituri femeii uluite.

— Eu credeam că suntem doctori, murmură ea.

— Ea și bea asta, leliță! o îmbie doctorul Cristian Morea și-n vreme ce femeia îl asculta, ca hipnotizată, el murmură:

A la pale clarte des lampes languissantes,
Sur de profonds coussins tont impregnes d’odeur,
Hippolyte revait aux caresses puissantes
Qui levaient le rideau de sa jeune candeur.

— Bea totul! Chiar și chibriturile arse!

— Cine-i Hippolyte? întrebă cu totul pe neașteptate femeia.

— Cine să mai știe?! Descântecele astea se transmit din tată-n fiu.

— Dv. credeți în ele?

— Ți-a trecut durerea de cap, sau nu?

— Cred că da… murmură cu îndoială femeia.

*

— De ce ți-ai bătut joc de ea? întrebă mai târziu Balduin.

— Ești prea tânăr! Nu-mi bat joc de nimeni. Aveai tu un antinevralgic? O aspirină? Un piramidon? Mi-ai împuiat capul cu Paracelsus – păru să se înfurie Morea. N-am avut să-i ofer nimic altceva decât sugestia. E mai puternică decât medicamentele.

— Eu plec! Da! Când știi să sugestionezi!

— Te însoțesc, făcu Morea. Mi-ai împuiat capul cu Paracelsus!

— Haide. Mă duc să cinez la Birt. Poate ai norocul să-l cunoști pe Paracelsus în carne și oase. I-ați pălăria și să plecăm.

— N-am pălărie! Mi le-a suflat vântul pe toate.

— Nici eu! Haide, prea miroase aici a praf și a chibrituri arse!

Chelnerașul isteț îi aruncă o privire fugară lui Cristian Morea. Nu era el prea isteț, dar suficient de isteț ca să-și dea seama că nu e de glumit cu ăsta cu floace galbene pe chelie.

— Vin! ceru Morea. Și fudulii la grătar!

— Creier la grătar și bere!

În clipa aia se ivi Paracelsus, numai că acum era bufon, cu pantalonii roșii bufanți, cu o veche tristețe întipărită pe figura lui de bufon – și îngâna unul din cântecele sale deșănțate.

„… dacă-i femeie,

a vieții cheie…”.

Nu era chiar cu totul deplasat acest cântec. Avea altele și mai și – le vom reproduce de va fi nevoie și va fi cazul.

— Acesta e Paracelsus, îi explică Balduin lui Morea ce se și apucase să înfulece din fudulиile sale la grătar.

Morea nu manifestă nicio uimire.

— Așa mi-l închipuiam și eu! Nu-mi închipuiam că poate să arate altfel.

Da, iubito, așa s-a exprimat Morea, lăsându-mă perplex. Măcar să fi descifrat pe figura lui de cangur un milimetru de uimire! Dar nu, avea fața complet încifrată. Apoi chelnerașul isteț, ignorându-l pe Morea, mă întrebă doar pe mine dacă mai servesc ceva, i-am răspuns că nu, și-atunci mă întrebă de sănătate. Groaznic, gândi Balduin, da iu, chiar așa gândi, ce formalitate oribilă să te întrebe cineva de sănătate când de fapt nici nu-i pasă dacă ești bolnav, ai Pneumonie, metastază generalizată, sau ești chiar mort. Ai citit iubito că unii dintre orientali schimbă saluturi ce nouă ni se par hilare, precum „Ți-ai mâncat orezul?” sau: „Îți merge bine burta?” Or fi ele hilare, dar măcar sunt cinstite, concrete, pe când sănătatea?! Cine poate fi cu totul sigur că e perfect sănătos, că nu-l roade pe dinăuntru cine știe ce maladie bine mascată?

— Tu nu-ți mai mănânci creierul?

— Nu! Am impresia că gândește în vreme ce-l rontăi. Morea ridică din umeri, dădu dușcă restul de vin.

— Să mergem!

Dar când să se ridice, în Birt apăru un personaj nou. Doctorul Ielcean nu-și amintea să-l mai fi văzut pe-acolo, or el era „de-al casei”. Individul nici nu trecu în revistă mesele libere – și erau destule – ci se îndreptă sigur și tacticos către măsuța retrasă unde ancoraseră cei doi medici, ceru foarte politicos permisiunea de a lua loc și se așeză, fără a-și da jos pălăria, nu avea pălărie, ci un frumos păr puțin ondulat și grizonat.

Purta costum de vară dintr-un material bun, răcăros, de un croi impecabil, purta cravată cenușie, dar gulerul cămășii albe era ușor descheiat, cu toate acestea era fercheș pe cât se poate; un bărbat între

două vârste, în sensul plăcut al cuvântului, nu unul ce îmbătrânește, ci, dimpotrivă, pare a întineri. Părul castaniu, pe cale de a albi, beneficia de o cărare trasă cu linearul, pe obrazul prelung nu apăruseră crețuri, deși probabil ar fi fost timpul, ochii luminoși nu-și pierduseră strălucirea, zâmbetul său era cuceritor. Lui Balduin îi deveni dintr-odată antipatic. Morea rămase indiferent. Necunoscutul ceru un coniac, Morea mai ceru un vin, necunoscutul mirosi coniacul și începu să vorbească, luându-l prin surprindere pe Balduin. Iubito, surprindere e prea puțin spus. Dacă de pe boltă ar fi coborât Carul Mare, dar cu o *stea lipsă,* din cele vreo opt câte le are, iar steaua lipsă ar fi început să plutească în coniacul impertinentului necunoscut, Balduin n-ar fi rămas perplex, iar un adevărat Balduin nu rămâne perplex cu una cu două. Individul sorbi din coniac și probabil sorbi și steaua lipsă (de atunci Carul Mare are doar șapte stele!) și spuse:

— În legătură cu femeia dispărută din orașul B., într-adevăr Maximilian Cornea a obținut unele indicii…

Făcu o pauză de efect ca un actoraș de mâna a unșpea și-și plimbă privirile pentru a sorbi efectul. De pe figura lui Morea n-avea ce sorbi, iar de pe mutra lui Balduin nu mare lucru. Balduin învățase să-și stăpânească mimica, la școala ilustrului „mimolog” Alphons de Barra, din Dubonnet.

— De unde știți că mă interesează această istorie?

— Dar e vorba de „ultimul eșec” al lui Maximilian Cornea, făcu, aproape indignat, nepoftitul. Marele detectiv a scotocit prin hârtiile doamnei dispărute, avea o groază de hârtii, scria, închipuiți-vă, scria, unii zic că nu scria foarte rău, dar a dispărut… Odată cu ea a dispărut și talentul. Dar eu vă întreb, *cum poate să dispară un talent?*

— Toate aceste năzbâtii vi le-a îndrugat acela care face pe bufonul?

— Ce importanță are? Necunoscutul luă un aer visător, obrazul i se înmuie, deveni dintr-odată altul.

„Iubito,
eu sunt trimisul unei țări inexistente
pentru care toate florile
dar mai ales cele ce seamănă cu ochii lupoaicelor
mai ales orhideele,
sunt chiar culorile adi…

Sper că vă sunt cunoscute aceste versuri?! Privi împrejur plin de fală. Ce naiba aștepta? Aplauze? Acum chiar că nu mai avea niciun haz. Dar individul nu se lăsa ușor bătut. Mai bău două coniace mari ce l-ar fi trimis sub masă și pe un zdrahon, asupra lui efectul fu doar cât înțepătura unui țânțar.

— Eu m-am plictisit, făcu Morea, arțăgos. Mă duc! Mă așteaptă

domnișoara Țîrfuică.

— Aha! Farmacista aia sprintenă! Individul clipi din ochi cu înțelegere. Morea se așeză la loc pe scaun.

— Ce știi despre ea?

— Nimic. Absolut nimic. Nimic rău! Nici indiciile culese de poliție nu prezentau cine știe ce valoare – înțelegeți, sper, că m-am întors la povestea cu doamna dispărută din orașul B. Printre manuscrise – planul unui roman. Ca și poezia aia de a ajuns șlagăr, și romanul se numea „Orhidee pentru Marifelis”. Maximilian Cornea l-a citit și a spus presei – se dădea în vânt după presă – că poate ar fi ieșit un roman bun, de ar fi fost scris…

— Dar el nu se pricepea, bombăni Morea. Avea cap pătrat de polițai.

— Nu te grăbi, domnule, zise celălalt, fără să pară câtuși de puțin indispus. Avea cap pătrat, dar și-ntr-un patrat încap multe. Deci în capul patrat al marelui detectiv înflori un mare plan. El citi toate scrisorile fetei dispărute – apoi, n-avu ce face, părăsi pista, a căuta mai departe era ca și cum ai săpa în ciment. Se ocupă de alte afaceri, mai mărunțele, până ce într-o zi un intelectual – acela nu era un polițai cu capul pătrat – îl acostă pe stradă. „Haide la librărie, Maximilian, cumpără și tu o carte!” Dar de ce. Răspunse capul patrat, mai am una acasă. Celălalt insistă, și din raft alese – din întâmplare sau nu, ce credeți? „Orhidee pentru Marifelis” – un roman sentimental, dar de mare succes. Marele detectiv rămase uluit, iar după ce-și reveni, cumpără romanul. Telefonă la secție că e gripat, lăsă celebra lui brigadă criminală pe mâna unui tânăr de ispravă, pe nume Iuga Martin, și-n două zile citi cartea – o carte de patru sute de pagini. O ispravă măreață pentru un cap pătrat. Păstrase câteva dintre lucrările fetei dispărute. Nu era el un specialist, dar merse la un filolog, sau cum îi zice, fuseseră colegi de liceu, altfel meseria unuia nu rima de fel cu a celuilalt; filologul își puse ochelarii, altfel nu se poate lucra serios, și după ce puse la o grea încercare nervii marelui detectiv, confirmă: da, romanul recent apărut, ca și vechile texte, nuvele, schițe păreau scrise de aceeași mână.

— E sigur?

— Ce poate fi sigur. E o părere. Du-te la editură și află…

Maximilian Cornea se duse la editură și se izbi iarăși de zidul de beton. Căpătă o adresă, dar era o adresă fictivă. Atenție! Romanul „Orhidee pentru Marifelis” purta iscălitura unui bărbat: Marin Felician. Romanul se vîndu ca pâinea caldă, însă nimeni, pe la societățile de scriitori nu auzise de Marin Felician. Mai departe marele detectiv n-a reușit să facă măcar un pas.

— Sunteți Maximilian Cornea în persoană? întrebă dur și pe nepregătite Balduin Vitraliu Ielcean.

— Da!

Acest da pluti câtva timp între ei. Cristian Morea nu mai părea atât de grăbit să plece.

— De unde o cunoașteți pe domnișoara Țîrfuică?

— Din întâmplare, făcu amabil marele detectiv, atât cât poate fi amabil un lup pe care-l doare o măsea. Oare pe lupi îi dor măselile? Și chiar de o măsea era vorba. – Cunosc tot orașul, vorbi, de data asta flegmatic marele detectiv. De ce? Aici am pierdut urma femeii dispărute. Când am vreme, vin aici, să mai văd… Nu-mi plac eșecurile. Umblând pe străzi, simt un junghiu la o măsea, văd o farmacie, cer un hap, din curiozitate profesională studiez ecusonul fetei, Florica Țîrfuică. Mi-a oferit și un pahar cu apă.

— Te credeam mai în vârstă, spuse rece Balduin.

— Sunt în vârstă. Dar, nu uita, *eșecurile te întineresc!* Cum vă place povestea mea? Studie curios cele două mutre din față-i. Erau cam acre. Ce părere aveți despre povestea „ultimului eșec”?

— E nos… nostimă, mârâi Balduin încercând să pară politicos. Foarte nostimă chiar. Dar îi lipsește ceva… ceva…

— Ce anume îi lipsește? se aplecă în față furios și curios elegantul bărbat între două vârste ce pretindea că e marele detectiv Maximilian Cornea. Furia și curiozitatea se împleteau armonios pe figura lui – dacă e posibil așa ceva. Dar poate că e posibil.

Balduin nu păru cine știe cât de impresionat. Cu Balduin ăsta nu știi niciodată la ce să te aștepți, ori urci muntele Jannu ori pici în prăpastia fără fund a aberațiilor scolastice – dar să nu exagerăm, Balduin nu era decât un nătâng. Și ce răspunde un nătâng? Cam iată ce:

— Din această narațiune a dumitale lipsește… hm… cum să spun ca să mă înțelegi mai bine? *Lipsește eternitatea, sau, dacă preferi, veșnicia.* Sper că m-am exprimat limpede.

Chelnerașul isteț se oprise prin apropiere. Spera să iasă un scandal. Ieși o nouă comandă: „Încă un coniac!”

Maximilian Cornea îl sorbi ca pe o apă chioară, apoi pufni furios. Dar pe măsură ce vorbea, tonul îi devenea impersonal. Până la urmă izbuti să articuleze rece – doar ochii i se învârteau în cap ca două lumini demente.

— Da, zise el glacial, după ce lichidă și celălalt pahar, și se rezemă de spătarul scaunului; chiar deasupra cefei sale trona inscripția despre „ultimul eșec” pe care o comisese el cu atâta timp în urmă. Oare el o comisese? Și-atunci, cum de arăta atât de puțin îmbătrânit? Da, da, repetă marele detectiv. Da! Polițistul sapă în gunoi, printre șoșoni uzați, pansamente murdare, tigăi găurite, păpuși decapitate, iar când are noroc, numai când are noroc, descoperă cadavre rău mirositoare pe care de obicei nu are cum să le identifice. Adeseori polițistul, acest

cap patrat, crapă ca o javră, ca un câine răpciugos; răpus nu de un mare ucigaș – măcar de s-ar întâmpla așa! – ci de un borfaș, de un cuțitar, de un dement – iar cititorul vrea romantism, eternitate, veșnicie…

— Eu încep să mă plictisesc, făcu Morea pe care aluzia, fină, cu privire la Florica Țîrfuică se pare că-l zgândărise.

— Mai ia un vin, spuse M. C. Eu plătesc.

— Cititorul nu e obligat să se confunde cu polițistul, reluă Balduin Vitraliu Ielcean. Cititorul e pretențios și diferit. Cititorul se caută și pe sine într-o carte ce-i place cât de cât. Unii numesc asta filistinism, sau cam așa ceva, dar mie nu-mi pasă. Cunosc filosofia – dar o detest. Din păcate filosofia, această nobilă disciplină, a întors pe dos sufletul a milioane de oameni. Ca să ajungi la algebră trebuie să afli mai întâi că unu și cu unu fac doi. Când îl expediezi pe învățăcel direct la Kant, îl va declara idealist și va zice că să se ducă drakkului. Dacă un criminalist se apucă de o mare cercetare, fără să aibe o idee ce este o ampr… amprentă sau toxicele cu acțiune parenchimatoasă și cu leziuni necrotice locale, atunci trimite-l să văruiască dușumelele toaletelor.

Maximilian Cornea – să presupunem că el era – își aprinse o țigaretă.

— Dacă nu știi de la început că unul și cu unul fac doi – poți să te spânzuri! Liceele noastre îi bagă pe băieți – și pe fete – la matematici superioare, dar băieții și fetele nu știu – culmea – să facă o înmulțire sau o împărțire cu trei-patru cifre! Au calculatoare! Nu e rău că au calculatoare, asta arată nivelul de viață, dar… pentru prima dată marele detectiv avu o fisură în dicțiunea sa superbă, advocățească. Tuși. Acesta e un mare defect al cititorului. Însă ai mare dreptate, domnule Balduin Vitraliu Ielcean!

Balduin abia tresări. Acest „necunoscut” cunoștea orașul. Îi cunoștea și numele. Lucra la sigur. Dar în acest caz de ce înregistrase atâtea eșecuri, de ce înregistrase acel „mare eșec”?

Maximilian Cornea, dacă el era, mai bău și continuă perfect logic.

— Te contrazic, domnule dr. Ielcean. Povestea acestui „ultim mare eșec” are o latură de eternitate, de veșnicie. Dacă nu e pretențios spus. Maximilian Cornea – adică eu – eu! – eu! – a reluat cercetările căutând femeia dispărută și cel ce a publicat romanul în numele ei, dar, păstrând îndeaproape „sonoritățile numelui ei”. Asta nu-l scuză. Nu-l scuză în niciun fel. Falsul autor al cărții e probabil asasinul. Asta-l scuză? Să admitem că o iubea. Iubirea scuză un omor? Numai în cărțile voastre siropoase. Eu o caut și acum pe femeia dispărută și pe ucigașul ei. Îi voi căuta întreaga viață. Vezi – aceasta e latura eternă a acestei istorii!

— Prin urmare ai iubit-o pe femeia dispărută?

— Iată o întrebare cu totul lipsită de eternitate!

— Și ești cu adevărat „marele detectiv” Maximilian Cornea?

— Aceasta e o întrebare și mai lipsită de eternitate!

Cristian Morea îi cercetă pe amândoi, nu pe furiș, ci direct. Observă pe figura lui Maximilian Cornea un surâs triumfător, ca și cum ar fi repurtat o mare victorie, tocmai el care repurtase un mare eșec… Observă că Balduin era palid, abătut. De ce oare? De ce au orhideele o culoare atât de aparte? Există trimiși ai unor țări inexistente? Dar orhidee, există? Dar de ce atâtea întrebări? Cu cât mai puține întrebări – cu atât mai mulți prieteni. (Dicton musulman.) (Oare?)

Iu, Balduin se simțea cât se poate de abătut pentru motive pe care nu pot să ți le explic. De ce să se simtă abătut un Balduin?

O femeie dispărută… câte atâtea?! Fie că fug cu un actor, fie cu un trapezist, fie cu un arab, fie că dispar pur și simplu, fără urmă. O stea ce se topește prin galaxii fără să lase o urmă îi face pe savanții astronomi să ridice de câteva ori din umeri – unul dintre ei formulează o explicație „științifică” – ceilalți o acceptă, fiindcă nu au alta – peste o sută, sau o mie de ani, dosarul va fi redeschis, se va formula o altă explicație. Așa e cu stelele… Dar o femeie – e o stea? Poate chiar mai mult… Poate. O femeie dispare, un „mare” polițist calcă în străchini… Un asasin, sau pur și simplu un hoț de fete, un traficant de fecioare dispare și el… câți atâția?! Ce legătură au acestea cu eternitatea, cu veșnicia, cu nemurirea?

Iată că poate au. Nemurirea se trage din moarte.

Iată că Maximilian Cornea – sau presupusul M. C. reluă subiectul.

— Poate că m-am exprimat necorespunzător. Ce știi dumneata despre eternitate, despre veșnicie?

— Nimic, mărturisi doctorul Ielcean.

— Acum minți de stingi. Știi – sau sunt eu un mare prost. Știi ce este nemurirea, nătângule, fiindcă iubești. Ți se vede pe mutră! Iubești și suferi. Iar acum, dacă ai curajul trage-mi un pumn!

— Cred că am ceva mai interesant de făcut, ripostă calm Balduin.

— Nimic nu e mai interesant decât să tragi un pumn. Sau ți-e frică?

— Nu am această obișnuință, domnule Cornea. Cum se trage un pumn?

— Vrei să-ți fac o demonstrație? Ba nu – se întoarse marele detectiv către dr. Morea. Dumneata care taci tot timpul, fă ceva, demonstrează-i acestui nătâng cum se trage un pumn! Sau, cel puțin, arată-i cum se lipește o palmă!

— Cu plăcere, spuse Morea, încruntat și congestionat din cauza vinului, și chiar se pregăti de acțiune, când Balduin îl opri cu un simplu gest.

— Șezi blând, „Leonidas”! Palma ce nu o voi lipi de mutra acestui infatuat va fi cea mai usturătoare din câte *a primit!*

— În acest caz, te voi pocni eu! spuse Maximilian Cornea.

— Sigur! De ce nu? Dar mai întâi arată-mi cum se încasează un pumn.

Maximilian Cornea – așa să-i zicem de-acum înainte iubito – izbucni în râs.

— Bine, să renunțăm la conflagrații. Să mergem, sau, ai altceva mai bun de făcut, *docteur?*

— Bineînțeles, replică Balduin. Aș avea ceva de făcut: să-ți spun unde ai călcat în strâchini în cazul „ultimului eșec”.

— În ce am călcat?

— În strâchini. Dacă preferi – în bălegar.

— Vrei să spui că tu știi?

— Știu, dar nu-ți spun acuma, vreau să te mai fierb nițel!

— Nu știi nimic! Maximilian Cornea nu calcă nici în strâchini, nici în bălegar.

Marele detectiv plăti consumația întregii mese și plecă fără să salute.

Chelnerașul isteț se apropie.

— Mai e până la ora închiderii. Un aperitiv?

— Bineînțeles! Acum putem bea liniștiți un păhărel, în absența acestui dobitoc.

— Nu e chiar atât de dobitoc cum vrea să pară, răspunse Balduin.

CAMERA CELOR ȘAPTE

Cu toată marea deosebire dintre ei, atât din punct de vedere fizic, al caracterului și mai ales al vârstei, între cei doi medici de pe Șantierul Național al Tineretului se stabili o prietenie gravă, bărbătească, fără mărturisiri lacrimogene, fără lamentări – o prietenie bazată în primul rând pe colaborare. Lor li s-a alăturat în conflictele avute cu anumiți oameni de pe șantier bătrânul maistru Mocșe care-i însoțise pe elevii veniți din Cluj la muncă patriotică.

Mocșe avea o mustață impozantă și vorbea foarte rar, și cu toate acestea erai parcă obligat să asculți ce zice, fiindcă nu spunea nimic fără miez. La început nici nu vru să audă de cei doi medici veniți să se ocupe de sănătatea tinerilor, după părerea sa toți doctorii erau niște lepre, dar au fost suficiente câteva zile și câteva sticle de vin ruginiu pentru ca maistrul să-și schimbe radical părerea. Avea o chilie, un fel de fost depozit de fluieră-vânt, nefolosit acum, și se instalase acolo cu tot confortul pe care bătrânii trecuți prin războaie știu să și-l amenajeze; o, nu, nu beneficia de tapet și de vreun Degas, ci de o dormeză ca lumea, de o măsuță și două scăunele. Acolo, în ceasurile când zăduful era în toi și lumea se retrăgea care unde putea, maistrul Mocșe îi invita pe cei doi medici. Dumnezeu știe de unde își procurase un „Fram” vechi de la gunoi pesemne, îl reparase, și de acolo scotea

apă minerală la gheață și vin, aștepta să intre medicii și încuia ușa. Nu se lăsa cu chiolhanuri: trei bărbați, două sticle cu apă minerală și una cu vin ruginiu – nu pot fi baza unui chiolhan. Lui Mocșe îi plăcea să discute cu medicii. Pe front fusese sanitar și se mândrea cu asta. Îi iubea pe elevii ce-i însoțise din Cluj, îi iubea pe toți tinerii, și cu autoritatea mustății sale zburlite și a graiului său rar, dar eficace, era gata să facă totul pentru „copiii lui". El nu avea copii…

Doctorul Morea privi cerul înalt, dogoritor încă la acea oră, își mângâie cu speranță firele rare de pe chelie, acelea erau un barometru sigur pentru el, îi aduceau la cunoștință când vine un vânticel, o ploicică – dar acum fruntea sa era umedă de transpirație.

— Nu ți-e rușine că ai un păr atât de bogat, Balduin?

— Nu, dar mă voi gândi la problema asta…

— Ascultă! Scamatoria asta matinală ce le răpește băieților câte trei sferturi de oră în fiecare dimineață trebuie să înceteze.

— De acord. La cine mergem cu lacrămația?

— La directorul Bartalus.

— Nu. La el apelăm cu probleme majore. Asta o rezolvăm noi, pe loc, cu ăștia mai mici.

De ce să evităm adevărul? De câte ori adevărul e trecut cu vederea iese rău. Pe șantier unii dintre șefi primiseră cu neîncredere sutele de tineri veniți aici la muncă patriotică. Se mai auzea câte o voce: ăștia-s repetenții claselor, au venit aici ca să-și consolideze poziția, să promoveze și ei că au muncit pe șantier.

Minciună sfruntată, scornită de răuvoitori: majoritatea elevilor erau fruntași la învățătură și, de altfel, corigenții nici nu aveau acces pe marile șantiere. Erau elevi aleși pe sprânceană și nu veniseră aici numai ca să aibe de unde pleca. Dar cineva, fără discuție un ins foarte „capabil", inventase un tânăr, să-i zicem instructor sau „educator", scos dintr-un fund de provincie, dar nu acesta era păcatul său! El dorea să se afirme cu orice preț! Drept care inventase ședințe de „îndrumare" în fiece după-amiază, când tinerii ar fi trebuit să se bucure de odihnă; inventase și altele! Printre altele, el inițiase acele acțiuni zilnice, matinale. În ce constau? Tinerii, încolonați, cu căștile de protecție pe cap, cu centurile de siguranță pe talie, în salopete, firește, se încolonau, luau steaguri și mergeau *cântând* către locul de muncă – or șantierul era vast! Aveau mult de mers, cântând… Spre onoarea lor muncitorii veterani, veterani ai multor șantiere, se alăturară protestului, una că-i deranjau aceste „marșuri cantante" dis-de-dimineață, când copiii încă mai dormeau, doi se gândeau ca nu cumva „metoda" să li se aplice și lor, oameni bătrâni ce știau meserie, iar să cânte mai puțin…

Dar junele „educator" bun de gură – de altceva nu era bun – își găsise aliați, marșurile continuară, până ce medicii Morea și Ielcean,

alături de maiștrii Mocșe și Băltinaș, se opuseră categoric.

Maiștrii traseră niște parascovenii. „Educatorul” nu le asimilă. Încercă să se explice:

— Toate acestea fac parte din formarea caracterului!

— Ei își formează caracterul învățând și muncind, spuseră maiștrii.

Acela, bun de gură, de nimic altceva, nu găsi un răspuns adecvat. Dar Morea, zbieră, în stilul său:

— În calitate de medic, interzic ca tinerii *noștri* să fie ridicați din pat înainte de ora oficială de deșteptare! La nevoie, merg la…!

— Tot în aceeași calitate de medic, mă alătur întru totul colegului meu, făcu Balduin. Noi defilăm cu steaguri în zilele marilor sărbători. Nu în fiecare zi, tovarășe, nu știu cum te cheamă. Prin aceste acțiuni cotidiene dumneata bagatelizezi și banalizezi marile evenimente!

— Ceee faaaac??

— Bagatelizezi. Strici totul! Știrbești solemnitatea adevăratelor sărbători.

— Dar nu vreți să înțelegeți că…?

— Nimic! Nu avem chef să înțelegem niște absurdități, se înfipse Morea. De azi se suspendă acest tam-tam! Se suspendă ședințele zilnice de după-amiază ce răpesc trei, patru ore din odihna tinerilor! Acești băieți au nevoie de odihnă. Și nu numai ei!

— Dumneavoastră sabotați munca!

— Dumneata nu faci muncă, ci demagogie, spuse unul dintre maiștri. Dacă vrei să faci muncă, du-te alături de băieți și buceardează alături de ei!

— Ce să faaac?

Doctorii, Mocșe și sutele de tineri încolonați izbucniri în râs.

Era limpede că tânărul demagog nu cunoștea termenul.

— Deci, faci muncă, făr-a ști unde muncesc tinerii!! Du-te, domnule, agață-te cu funia de centura de siguranță, cu casca de protecție pe cap și așa, atârnat, ciocănește betonul. Altfel nu faci nimic. De fapt, cine te-a trimis aici?

— Ia seama cum vorbești! Eu fac muncă serioasă! Și eu știam că tinerii noștri utemiști au fost trimiși aici să facă munci ușoare, ajutătoare.

— Nici nu te-ai deplasat pe șantier să tragi măcar cu coada ochiului să vezi ce fac. Să buceardezi nu e o muncă ușoară – dar ei nu se plâng de muncă. Se plâng de dumneata!

— De mineee? Cutează?!

— Da’ cum încă! Ai și o poreclă. Băieții vor să muncească, dar să se și distreze!

— Să se distreze?! fu lovit de apoplexie educatorul. Cum? Cuuuum?

— Să asculte muzică. Să organizezi un disco…

— Un ceee?

— O seară de dans. Cât sunt de bătrân, m-aș duce și eu acolo. Uite, tânărul brigadier Fodoreanu are să aducă formația lui de muzică ușoară.

— Care-i Fodoreanu?

— Eu, ieși din rând un băiat chipeș, după ce-i înmână unuia drapelul.

— Și ai o formație de muzică ușoară? Ai autorizație?

— E formația C.F.R.-ului, tovarășe, iar eu sunt chitaristul ei.

— Și când mai muncești dacă te duci la formația aia de muzică uș…?

— Mă duc în orele libere.

— La serile de dans vin și fete! Interzic categoric!

— O să vină muierile și copilele noastre. Aveți ceva cu ele? Băieții, ar ieși în oraș, la un film, la un spectacol.

— Sau la o cârciumă, ricană tânărul entuziast.

— În felul acesta nu ajungem nicăieri. Nu-i putem urmări pe fiecare. Să nu uităm că ei nu sunt încazarmați! Și să intervii și dumneata, cu marea dumitale autoritate, și-n privința hranei!

— Cuuum? Sunt nemulțumiți?

— Da. Nemulțumiți.

— Am să desființez și piața și Alimentara.

— Dumneata ești absurd!

— Cum ai zis? Ce înseamnă asta? Eu sunt cât se poate de mulțumit de mâncarea de aici!

— Dumneata mergi în fiecare seară și cinezi copios în oraș. Băieții nu-și pot permite acest lux, și-apoi sunt prea osteniți… după cuvântările dumitale.

— Eu cinez în fiecare seară în oraș? Ce? Mă urmăriți cumva?

— Cine să-și dea atâta osteneală?! Toată lumea știe ce faci seară de seară!

Seară de seară marele mahăr se ducea să cineze la un local de mâna-ntâia, nu la un Birt oarecare. E drept că nu se înfățișa acolo în compania compromițătoare a unei femei… Ce s-ar fi zis? Ei, ce? E drept că, dacă i-ar fi fost nevastă, dar omul nu era *soțiat.* Și chiar dacă mergea cu nevasta, tot nu era bine. Familiuță, intimism, oare ce pun la cale? Cu, sau fără nevastă, oricum nu era bine. Dar gurile rele pretindeau că el consuma câte o butelcuță de „murfi” pe seară. Ei, asta nu e grav, de aia e făcut „murfi” să se vândă și să se bea!

În zilele când era de gardă Balduin, își punea o cască pe cap – în felul acesta arăta și mai nătâng – și trecea în revistă toate sectoarele unde lucrau băieții „săi”. De cele mai multe ori îl însoțea și dr. Morea, niciodată cu centură de siguranță și niciodată amendat.

Balduin și Morea nu aveau prea mult de furcă cu băieții, câte o diaree, câte o zgârietură, fleacuri, elevii erau vânjoși, sănătoși,

„selecționați”. La cabinetul celor doi se înfățișau alții de pe șantier, fiindcă vestea celor doi medici apucase să traverseze șantierul. Veneau tinere femei cu pruncii la sân, iar Morea-și amintea că se specializase și-n pediatrie. Veneau zdrahoni cu picioarele scrântite, și dr Ielcean, dând dovadă de o forță ce nu i-ai fi bănuit-o, punea osul la loc. Omul trăgea o sudalmă, apoi mulțumea și dădea să întindă douăzeci și cinci. Dar acești medici afurisiți se fereau să ia bani – *rara avis.*

Un caz de etilism se petrecu în „camera celor șapte”. Unul dintre ei sărbătorea optsprezece ani rotunzi și împliniți, și cu ocazia asta făcu rost de niște vodcă. Se chercheli chiar sărbătoritul și-i fu foarte rău. Se zbânțâia, voma și toate celelalte. Îl găsiră pe dr. Ielcean care veni în goană și-i administră celui ce păcătuise ce e cazul, iar când plecă păcătosul de sărbătorit dormea adânc. Balduin decise că afacerea e încheiată, nu trebuie să se afle, fiindcă e sigur că „amicul s-a învățat minte”. Întâmplarea nu ajunse până la „educator” – și e bine că nu ajunse. Băieții înțeleseră că acest medic cu mutră nătângă le este cu adevărat prieten.

Forte intransigent se arătă în acest caz Cristian Morea, care se despărțea rar de sticluța cu vin ruginiu, avea el o teorie a sa… Și de acest Morea se atașară băieții, dar mai puțin decât de Balduin, prea era exploziv, prea liber în langaj. Deși se împrieteni în principiu cu pacienții săi, Morea se puse nu în termeni buni cu unii șefi și chiar cu o parte din muncitori. El, când nu era de gardă, sugea vin ruginiu, cu plăcere chiar, altfel cum, dar de câte ori vedea prin tufișurile de lângă Alimentara inși ce încercau, fără a reuși, să dosească sticle, provoca scandal, după obiceiul său. I se trimise vorbă că va încasa o bătaie soră cu moartea. Până azi n-a încasat-o, dar niciodată nu e prea târziu. Inspecția de dimineață a lui Balduin, fie că era sau nu însoțit de „Leonidas”, se încheia pe malul Marelui Fluviu. Dunărea continua să rămână pentru el un mare mister. Parcă numai pentru el! Se întreba dacă după lunile ce le va petrece acolo, Marele Fluviu va rămâne la fel de neînțeles pentru el. Avea să rămână. Se pare că Dunărea e un mister și o superstiție chiar și pentru cei ce s-au născut pe malul ei și au trăit numai acolo…

La prânz Balduin mânca la cantină, alături de „pruncii” său, în vreme ce Morea se refugia în cămăruța de lângă cabinet, cu un salam, cu o conservă, cu roșii și o dărabă de pită.

— După prânzul îmbelșugat de la cantină, Balduin îi refuza pe elevi să-i însoțească prin dormitoare, să guste din bunătățile primite de acasă. Se odihnea puțin la umbră, iar acolo îl acosta maistrul Mocșe, care nici el n-avea somn.

— Nu sunteți căsătorit, domnule doctor?

— Nu m-a învrednicit Dumnezeu.

— Păi nici nu e târziu, sunteți tânăr, spunea bătrânul, examinând

mutra de nătâng a lui Balduin.

— Tinerețea nu e o calitate, domnule Mocșe!

— Ei, nu! Ce n-aș da eu să am vârsta dumneavoastră, domnule Ielcean!

La care Balduin tăcu, sau se prefăcu a tăcea.

După-amiezile, când toate fierbeau, în afară de sticlele din „Fram”-ul lui Mocșe, ei, da. Nici nu fierbea nici Dunărea, mergeau să se scalde.

— Haide cu noi, Mocșe!

— Nu. Mi-s prea bătrân. Dar când veniți de la apă vă aștept cu ceva rece… înaintau pe plajă, desculți, cu papucii în mână, nisipul ardea, soarele ardea și ei, lupoaica, mereu curioasă îi urmărea din liziera pădurii, împreună cu lupacii ei, avea ochi de lupoaică… asemănători cu orhideele… apa Dunării era caldă, dar nu fierbea. Balduin se dezbrăca lejer, urmărit de Morea. Dezbrăcat, Balduin arăta subțire și fibros. Sub hainele sale dezlânate, n-ai fi bănuit un corp de atlet.

Morea remarcă de mai multe ori:

— Eu în locul tău aș umbla numai gol. Așa, dezbrăcat, arăți și tu a om!

Balduin se mulțumea să surâdă. Un surâs de orgoliu?

Dunărea era caldă și totuși rece. O apă misterioasă. Oară izvora din Lună, iar nu din munții Pădurea Neagră, așa cum ne învață manualele? Eu, iubito, sper că Marele Fluviu izvorăște din Lună și din Soare, în același timp. Las această cugetare nemuririi. Dar, oare, nemurirea, mă va lua în sea…? înaintau, despuiați, Balduin și cu „Leonidas” de-a lungul Dunării; mai erau și alții acolo, băieți, fete. Mulți îi cunoșteau pe cei doi doctori, îi salutau, ce înseamnă popularitatea!

Pe apă, pe Marele Fluviu, plonjau păsări. Ai fi zis că nu vor reveni din adâncuri. Dar reveneau. De cele mai multe ori cu câte un pește-n cioc.

Erau pescărușI, cânepari, cufundări, alte specii, de cele mai diferite culori. În afară de culori nu-i deosebea nimic, dispuneau de aceeași grație, chiar și când extrăgeau din apă câte un peștișor nevinovat.

— Mă! zise Morea. Tu de ce te uiți numai la păsări. Nu vezi câte fete frumoase stau tolănite pe mal?! Și – aproape goale!

— Am studiat anatomia, răspundea Balduin. Totdeauna pe nota zece!

— Ai studiat-o pe nota zece, bombănea Morea. De unde știu că nu te lauzi?!

Mai departe, pe mal, un puști scosese din apă un somn apetisant.

— Îl cumpărați? îi acostă el pe medici care, sfătuindu-se calmi, se plimbau în slipurile lor multicolore.

— Bineînțeles, acceptă, Balduin, și luă peștele să-i constate

greutatea. Un kil, un kil și ceva. Dar banii se află la vreo jumate de kilometru mai sus.

— Păi aștept, făcu băiatul care mai avea într-o plasă ascunsă-n apa rece a unui izvor încă vreo trei pești.

— De unde știi că n-o tulim putina?

— Așa, dezbrăcați? Păi mai încolo sunt grănicerii. Ș-apoi, eu vă cunosc! Domnule doctor Ielcean, nu m-ați scăpat dv. de râie?

— Ce înseamnă popularitatea, bodogăni Morea.

— De râie, pe cuvânt, repetă copilul. Am fost la cabinet împreună cu tata.

— De ce minți? întrebă Ielcean, fixându-l cu ochi incolori și totuși răi, pe copil. N-ai fost la noi în cabinet. Și n-ai avut în viața ta scabie. Totuși, ca pedeapsă îți iau peștele.

Îl fripseră în hruba lui Mocșe, cu usturoi, cu un pic de sos de roșii, o minunăție. Îl stropiră cu un pic de vin ruginiu – altă minunăție.

— Adică, iei mită, făcu bătrânul maistru, înfulecând de zor. Dar n-o spunea cu vreo umbră de reproș. Balduin încercă să explice, dar bătrânul i-o tăie.

— Ce tot dai de zor cu vorbele, domnule dector! Adică să primești un pește, de la un copilaș, asta e luare de mită? Păi mai citește și prin gazete, să te informezi ce *mite* se iau! Știi cum îl cheamă pe copil?

— Pe care copil?

— Acela de ți-a dat peștele, doctore!

— De unde să știu?

— E Cătălin. Știi cine e Cătălin? E nepotul maistrului Mocșe, al meu adică. Eu l-am dus până-n fața cabinetului, și i-am dat un brânci să intre, că-i era frică. De ce s-o fi temând toți oamenii de doctori? Nu avea râie, dar el altă boală de piele nu cunoștea. Avea niște mâncărimi, și i-ai dat o rețetă, dar doctorul Morea a zis că se face cam greu, că turcii sau mai știu eu cine, au cumpărat tot acidul salicilic, și l-a trimis pe copil la farmacista…

— Florica Țîrfuică, spuse abrupt Morea și dădu pe gât și mai abrupt un pocal cu vin ruginiu.

— Încă o porție, domnule doctor?

— Te rog, făcu Morea.

După cina copioasă, medicii inspectară dormitoarele, dar nu cu mutre severe. Balduin era palid iar Morea, ca de obicei, congestionat. Trecură în revistă toate camerele copiilor. Dar acum nu „copiii” îi preocupau ci îndeosebi hrana ce le venea de acasă. Din cauza căldurilor, creștea pericolul alterării. Nimeni nu dorea o dizenterie, sau cum îi zice. Nu lipsiră unele frecușuri. Băieții trebuiseră să arunce niște pui minunat rumeniți, câte o friptură, niște costițe și chiar jumări, oh, jumările erau febleța grăsuliului Morea. Jumările. Avu

loc una din certurile „medicale” dintre ei, dar nici acum nu se încăierară. Unii din părinți, veneau cu automobilul, aduseseră mâncare pregătită c-o seară nainte, dar acest nătâng de Balduin își vârî nasul peste tot și nu admise nimic ce prezenta semne de alterare. Copiii se consolară, îi aveau la inimă pe doctori, dar ei se supărară unul pe celălalt. Dar conflictul se aplană. După-amiază dogoarea creștea, câte o ploaie rapidă, câte o răcoroasă furtună, era binevenită. Noaptea un val de răcoare venea dinspre Dunăre, și atunci sirenele ieșeau la scăldat. Răcoarea aducea la viață micile vietăți, chiar și pe cele mari, numai dinspre dormitoarele oamenilor se auzeau sforăituri…

Balduin și cu Morea controlau așternuturile; când era cazul cereau să fie schimbate, Morea provocând scandal, Balduin calm, dar convingător. Dacă ar fi avut o pușcă, dr. Cristian Morea ar fi tras cu pușca, însă n-avea. Dacă ar fi avut pușcă, dr. Ielcean nu s-ar fi folosit de ea, dar nici el nu avea pușcă. Puștile medicilor sunt seringile și, la nevoie, bisturiele. Morea, care locuia pe șantier, lângă celebrul cabinet, mergea câteodată în oraș „azi mă îmbăt pe cinste!” Nu se îmbăta cu adevărat niciodată, se congestiona doar și devenea mai tranșant în chestiunile „delicate”. Era în stare chiar să și înjure – dar cu un fel de bunăvoință… Am zis că ăia doi medici controlau așternuturile – dar nu numai din punct de vedere igienic. Umblau prin dulapuri, noptiere. Băieții nu erau niște proști și se prinseră imediat. Își făceau semn cu ochiul. De când simpaticul brunet Sandu Iancu ajunsese aproape în stare de delirium tremens, medicii căutau sticle. Însă Iancu nu mai recidivase, se învățase minte – vorba lui Balduin. Cei șapte erau prieteni la cataramă, colegii în cl. XII-a a Liceului Matematică Fizică, isteți de tăiau ca brișca și cu toții niște premianți – deși șapte premianți într-o clasă – se poate? Iată că se poate! Cu toții erau buciardari – adică repartizați la munci dificile, de alpiniști, fiindcă erau sportivi și voinici. Și alpiniști – în sensul concret al cuvântului. Aduseseră în odaia lor un televizor și un „cas”.

Cei care-i cunoșteau, apreciau inteligența și conversația lor, se părea că știu totul, de la „găurile negre din Univers” până la ultima „bombă” în muzică asta modernă. Erau primitori: în zilele cu program la tele, în camera celor șapte se înghesuiau șaptezeci. Și, nu trăgeau chiulul, când era vorbă de muncă. Iată că le-am făcut un portret exagerat de favorabil! Oare defecte nu aveau? Ba da, o, ba da…

— Domnilor doctori, după o zi de muncă la patruzeci de grade, îi slobod să „buciardăm” și câte o bere – când avem bani?

— Da, din când în când, aprobă Balduin.

— Ce înțelegeți prin o bere, domnule doctor? se interesă Sergiu Ghepard.

Băiatul ăsta, Sergiu Ghepard, făcea parte și el dintre „cei șapte”;

bine legat, subțirel, de statură mijlocie, un individ foarte rău când voia neapărat să facă rău cuiva și bun ca o felie de cozonac cu stafide – cu multe stafide!, când voia să fie bun; de obicei era bun, cuceritor, simpatic. Un băiat cu un trup de proiectil, ochi luminoși, dinți mărunți, cum avea și Maximilian Cornea. Ca și toți amicii săi din „camera celor șapte" avea faima că se pricepe la orice, și chiar la mai multe. El culesese de undeva informația nelogică și cu totul neadevărată că poți confecționa o armă nucleară din toate câte se pot găsi prin magazinele universale și neuniversale. De fapt informația se afla într-o revistă străină pe care Ghepard o cumpărase de la un arab contra unei banane. Cei șapte dezbătură ipoteza asta din revista occidentală, până ce li se uscă limba, iar după ce li se uscă și limba, respinseră ipoteza. Păcat de limbă!

Iar luna strălucea pe cer, domnilor seniori, luna strălucea și lupoaicele vesele, poate din cauza argintului lunii, și din cauză că Marele Fluviu reflecta înmiit argintul, se zbenguiau împreună cu copiii lor – dacă le pot atribui acest termen unor pui de lup. Se zbenguiau, și nu știu de ce insist asupra lupoaicelor.

— Adică – adică, – știu!

— Ce înțelegeți prin o bere, domnilor doctori? întrebase Ghepard.

— O bere înseamnă, uneori, când ești tare tare însetat două beri, zâmbi nătâng Balduin. Atâta permitea și Teașcă jucătorilor săi de la U. Nu l-au ascultat și au ajuns în B.! Și nu văd cum o să iasă de-acolo. Din B. se iese foarte greu!

— Nu cumva vă pricepeți și la fotbal, domnule dr. Ielcean? întrebă Laur Fodoreanu, chitaristul.

— Nu cine știe ce, făcu Balduin, modest. Știu doar atâta că o echipă poate să țină pe teren cel mult 11 jucători…

Băieții râseră – mai mult din politețe.

Pe urmă Voiazatzis, cel ce răspunde întotdeauna de nota zece, cu toate că nimeni nu-l „prinsese" învățând, își ciufuli părul moale, prea lung față de cât permit regulamentele; avea un obraz sculptat cu finețe de către natură, avea ochi întunecați de țigan și făcea o mutră încurcată, deși cei ce-l cunoșteau știau bine că nu e de fel încurcat, ci șmecher. Cu încurcătura lui contrafăcută pe figură, porni următoarea conversație:

— Știți… am discutat între noi… Pauzele și tăcerile făceau parte din tactica sa de „timid". Dacă… dacă nu ne-ați fi arătat atâta prietenie, dacă nu v-am considera prietenul nostru… prietenul nostru mai mare, nu mi-aș permite să…

— Ia treci la subiect, Lucian Voiazatzis! i-o tăie Balduin.

Prefăcuta „încurcătură" a lui Voiazatzis nu-l inducea în eroare pe acest Balduin.

— Nu știu cum…

— Pe dracu, nu! Știu prea bine ce ați discutat între voi: cum de am niște nume atât de fistichii, Balduin, Vitraliu… Nu e așa?

— Chiar așa, domnule doctor, mărturisi Voiazatzis.

— Dar pe tine de ce te cheamă Voiazatzis?

— Nu vă supărați, domnule doctor, a răspunde la o întrebare cu o altă întrebare, nu e de nivelul Dv.! interveni cel mai impertinent dintre ei, un anume Aurel Vrapciu.

Acesta nu avea nicio calitate, în afară de impertinență, în afară de priceperea de a găsi bilete când nu mai sunt bilete, în afară de știința foarte delicată și beneficiind de numeroase game de a acosta o fată, lăsând impresie de politețe, în afară de… în sfârșit, avea o mulțime de non-calități.

— Calendaristic sunteți prietenii mei mai tineri doar cu vreo câțiva ani – dar dacă – dacă!! – sunt mai bătrân decât voi cu vreo mie de ani? întrebă cu mare tristețe Balduin. (Oare voia să-l imite pe baronul B.?) O spun, continuă el, pe același ton de adevărată mâhnire, fără ifose, ci cu amărăciune. Aș prefera să fiu foarte tânăr! Un om tânăr, o civilizație tânără, ce avantaje imense! De la o anumită vârstă, oamenii, cultura lor, civilizațiile, inclusiv cele stelare, încep să decadă. Se pare că e o curbă obligatorie a naturii. Într-o anumită perioadă unii dintre oamenii de știință se lăudau că vor supune natura, că o vor *obliga* să se supună… Dar nu e atât de simplu. Până una alta noi suntem creații ale naturii și, conștienți sau inconștienți, ne supunem ordinelor ei.

— Chiar așa, orbește?

— Nu, Emilian Halalaie, nu orbește. Suntem în mare dispută cu natura, dar până acum ea ne copleșește. Cunoaștem atomul și componentele sale, am descoperit o mulțime de legi fizice, am debarcat în lună… dar! Dar! Nu cunoaștem niște adevăruri esențiale, pornind chiar de la noi. Ne tragem din maimuță sau am venit din stele, ca și Micul Prinț?! Nu cunoaștem adevărul fundamental cu privire la originea vieții. Nu știm adevărul fundamental cu privire la Univers, Universul e rezultatul acelui „bing-bang”, explozia de la care au pornit toate, Universul e în continuă expansiune – sau dimpotrivă se contractă? Dar, ca să revenim acasă, aici am inventat vaccinurile, am învins – aproape că am învins – holera, ciuma, alte atâtea boli, dar câte alte primejdii ne pândesc!

— Primejdia unui război global.

— Da Vișinescule! Dar nu știu dacă primejdia unui război nuclear o pot pune alături de celelalte primejdii ale naturii, pe care vrem să o supunem.

— Războaiele nu fac parte din natură!

— Poate că da, Halalaie. Poate că toate câte țin de manifestările noastre umane, inclusiv ciocnirile armate, se încadrează undeva în

natură. Nu pot s-o afirm cu siguranță.

— Credeți în hipnoză? În sugestie? în autosugestie?

Halalaie vorbea rar, spre deosebire de un unchi al său, istoric sau cam așa ceva, care vorbise cam prea mult… Dintre cei șapte el era parcă cel mai fragil, și totuși se avântase primul, pe înalții pereți ai ecluzelor. Un băiat cu pistrui, cu o privire apăsată.

Balduin, nefumător, sau aproape nefumător, se scotoci după o țigară. Îi dădură foc la țigaretă șapte mâini. Șapte mâini prietenești. El evită întrebările lui Halalaie fiindcă, vorba lui Morea, un asemenea subiect nu-l lichidezi nici până-n zori de zi, nici până-n zorii veacului viitor. Acest Balduin Vitraliu Ielcean amână subiectul, pur și simplu îl amână. Poate se simțea nepregătit… Se dichisi în propriii săi ochi și după ce se simți dichisit, zise, schimbând subiectul așa cum schimbă acarul (Păun) macazul: (Hm! îl schimbă pe nesimțite!)

— Eu nu știu prea bine de ce mă cheamă Balduin și Vitraliu. Numele de familie, Ielcean, e dintre cele mai obișnuite, nu e așa? Știu prea puțin în legătură cu aceste pronume ale mele, da… dar, *cu toții știm prea puțin!* Știm în schimb că ne prefacem că am ști, – dar asta e o modă importată, pe care sper că o vom dezimporta la timpul cuvenit. Adică înainte de a fi prea târziu. Ai văzut „Planeta maimuțelor”? Clar că mă înțelegi…

— Ia stai, Balduin, încercă să-l oprească Morea.

— Numai o secundă, „Leonidas”! Nu știu de ce mă cheamă Balduin și Vitraliu. Bănuiesc doar că a existat o modă a pronumelui. Nimic uimitor în asta. Copiii negrilor din S.U.A. căpătau cele mai bizare nume: Cairo, Edison, Mormonii și Acoliții, Radiochicago, sau chiar Obiect nedorit, Și câte și mai câte! Nu te poți pune cu moda. Te poți pune cu formulele lui Einstein, dar cu moda ba…

— Ba și cu formulele lui Einstein, formulă din colț Ghepard, pe cât de șoptit, pe atât de categoric.

Balduin îl examină cu atenție. Și Cristian Morea. Clar, cu băieții ăștia nu e de glumit.

— Așa e! Și cu formulele lui Einstein. I-au găsit niște hibe. E vina lui, nu a noastră. Ceva cu teoria rela… sau cu… în sfârșit! Mă copii, pornim de la un fleac, și ajungem la Einstein. Eu nu sunt un Einstein, dar sper să ajung. Cine nu speră?

— Eu, zise Morea. Detest ideea de a ajunge un Einstein.

— Lasă, „Leonidas”! Să revenim la sujet. Ce le-o fi trecut prin mintea părinților mei, când m-au botezat Balduin și Vitraliu – n-am habar!

— Dar voi, despre ce vorbiți? Despre „bing-bang”, despre Einstein și teoria rela… sau motivul că pe tine, amărâtule, te cheamă Balduin? Cu atâtea subiecte, ne apucă zorii, sau chiar zorii veacului următor, dacă-i mai apucăm!

Dr. Cristian Morea părea sincer amărât și tânjea după o gură de vin ruginiu. Poate că era și firesc, după atâta vorbărie cu atât de mici rezultate.

— În orice caz, împotriva numelui de Ielcean, sper că nu aveți nimic împotrivă. E și românesc și ardelenesc. Celelalte două… Am impresia că părinții, în acea zăpăceală când li se naște un copil, își cam pierd capul. Totdeauna se grăbesc și aleg nume nepotrivite, sau în orice caz nume ce nu sunt folosite cu adevărat. Pe tine, Vișinescule, te cheamă Ion. Un nume normal și chiar frumos. Dar spune sincer, acasă ți se spune Ion?

— Ei, așa, ridică din umeri, blondul halterofil. Mama îmi spune Jenică, nu știu de ce, tata îmi spune Gusti, tot nu știu de ce, iar alții…

— Și tu, Iancule? Te numești Sandu, oficial, dar cum ți se spune acasă?

— Sendi, domnule doctor.

— Mai apropiat. Dar tu, Fodoreanu, ți se spune Laurian?

— Nimeni, niciodată. Mie și părinții, și prietenii îmi spun Tibi…

— Ei, așa mai merge! Dar tu, Lucian Voiazatzis?

— Mi se spune Mircea – tot nu știu de ce…

— E rândul tău, Aurel Vrapciu.

— Mi se spune Marius…

— Și tu, Sergiu Ghepard?

— Mi se spune „Ghepi”…

— Emilian Halalaie?

— Mie, mi se spune, printr-o excepție, chiar Emilian.

— Să facem mărturisiri complete, domnilor doctori, se băgă Vrapciu. Cum vi se spune domnule dr. Ielcean?

— Când tata a aflat că mama, în durerile nașterii probabil, m-a botezat Balduin și Vitraliu, mi-a spus „Baldi” și Vitrion. Pe urmă s-a mai îmbunat, bătrânul. Am rămas cu un nume-nevinovat: Stelian.

— Și Dv., domnule doctor Morea, dacă nu vă supărați?

— Mie mi se spune „Leonidas”, răspunse Morea și se ridică, scurt.

EMILIAN HALALAIE

— Să știți că întrebarea cu hipnoza, n-a fost chiar de prisos, zise urmașul fostului istoric. *Eu pot să hipnotizez.* Câteodată. De pildă, dacă merg în spatele cuiva și mă uit fix la picioarele sale, și-i transmit: „Împiedecă-te!”, se și împiedecă, chiar dacă nu are niciun obstacol în față.

— E adevărat, confirmară ceilalți șase colegi și prieteni ai săi.

— Perfect, acceptă Balduin. Să încerci și cu mine scamatoria asta.

— Imposibil. N-am să încerc fiindcă sunteți prevenit, explică, logic, tăcutul Halalaie care în seara aia nu se dovedea câtuși de puțin tăcut. Altă dată am reușit s-o hipnotizez și pe surioara mea…

— Interesant. Hipnoză în familie, caz mai rar… În ce situație ai reușit performanța?

— Într-o situație foarte gravă.

— Nici ăsta nu e un răspuns. Halalaie. Și fiindcă voi ați făcut haz – acesta e adevărul, pe seama pronumelor mele, trebuie să vă spun că și eu mă mir: din șapte băieți, patru au nume cel puțin rare: Voiazatzis, Vrapciu, Ghepard, Halalaie… Ei bine, în ce situație ți-ai hipnotizat surioara, Emilian?

— Hipnotizat este prea mult spus, cred. Am sugestionat-o. Cu două zile înainte de a veni aici pe șantier, sora mea Cristina dădea examen de treaptă pentru a intra în clasa a noua la Liceul de Mate-Fizică, același la care urmăm și noi toți șapte. Dăduse sâmbătă examen la Română, examen scris, răspunsese corect la toate punctele. Luni urma proba capitală. Cristina a dormit în noaptea aceea la bunica, fiindcă e mai aproape de liceul nostru, și voia să ajungă iute, prima, fiindcă și ea e o… premiantă. Urma ca eu să ajung la bunica la ora șapte, s-o iau și s-o duc de lăbuță la liceul unde eram deja un veteran, s-o îmbărbătez, să-i mai dau niște indicații. Când ajung la bunica, aflu, cu groază că surioara e bolnavă, febră 38,5, o durea gâtul, o dureau tâmplele, capul, făcuse laringită, sau faringită, sau cum se numește, avea amețeli și nu se putea ține pe picioare. Bunica hotărăște că nu va merge nicăieri, va pierde treapta, va repeta clasa, și gata. Eu am hotărât altfel. Pierderea treptei e o adevărată catastrofă, urmată de repetență, dar cel mai grav fapt e că, rămânând repetentă, pierdea legătura cu școala, cu bunii ei colegi, cu învățătura. Deci, am hotărât altfel, am privit-o pe Cristina drept în ochii și i-am spus: Cristina, trebuie să te prezinți, trebuie. Chiar dacă iei nota patru, cu zece cât sper să iei la Română, poate obții media necesară… „Eu să iau patru?!” se plânse ea, premianta. „Trebuie, Cristina, i-am spus! Poți să mergi! Și vei ști să răspunzi la întrebări! Îmbracă-te!”

Cu toate protestele bunicii, am prins un taxi și am dus-o la liceu. Când urcam treptele de la intrare – eu, firește, nu aveam dreptul de a o însoți în clasă – ea mi-a spus că e gata să leșine și nici măcar nu știe unde trebuie să meargă! Am privit-o iarăși și i-am spus: Poți! Știi! Trebuie! Și fetița a intrat în clădire.

Halalaie privi împrejur cu ochii lui blânzi. Nu erau, o nu, nici pe departe ochi de hipnotizator! Apoi se scuză: – Am vorbit prea mult. M-am lăudat, și nu-mi stă în obicei.

— Laudă-te până la capăt! îl încurajă Ghepard. Spune-le domnilor doctori ce s-a întâmplat, că noi știm, am fost martori.

— Nu mare lucru, abia șopti Halalaie, care, fără a avea mutra nătângă a lui Balduin, nu fusese dăruit de la natură cu un chip foarte seducător. M-am învârtit vreo două, trei ore, ca un tigru, în jurul liceului nostru.

— Halalaie și tigrii! se amuzară băieții.

— Se învârteau și alții, ca tigrii, continuă „hipnotizatorul”, părinți, frați, surori, iar alături de mine se foiau ăștia șase „tigri”, prietenii mei, care nu știu cum de aflaseră situația. Mă îmbărbătau, prezența lor îmi făcea bine, dar gândul meu era la „aia mică”. Dacă leșină acolo, în clasă dacă… și dacă… începuse chiar să-mi pară rău că n-o lăsasem să piardă treapta, decât s-o expun unor primejdii imprevizibile… Candidații începeau să iasă, săream la fiecare, cum au fost subiectele? Normal, părerile difereau… N-ați văzut o fetiță așa și așa? Unii răspundeau că nu, alții că parcă da… în cele din urmă a ieșit și surioara mea, împleticindu-se. „Ai știut?” „Cred că da… du-mă repede acasă!” Am postat câțiva amici alături de ea, Cristina se așezase în iarbă, cu alți amici am ieșit la șosea unde am pescuit un taxi. Și peste două zile, cu două ceasuri înainte de a pleca pe șantier, am plâns, ceea ce e rușinos la vârsta mea: se afișaseră rezultatele. Cristina ieșise prima din o sută treizeci, cu media generală zece.

— Înseamnă că ai într-adevăr puterea de a sugestiona!

— Mai curând ar trebui să se facă romancier, zise Iancu, nu se știe dacă ironic sau nu. Ce părere aveți despre infinit, domnule doctor?

— Ce viraj în discuție! bombăni Morea.

— De câte ori m-am gândit la infinit și am avut impresia că știu ce este, m-a apucat durerea de cap. Și nu-mi place să mă doară capul!

Balduin, spre satisfacția lui Morea, se ridică, gata să plece, dădu să le spună la revedere acestor șapte băieți, fără să bănuiască în ce vârtej vor intra cu toții curând.

— Mai rămâneți o clipă, strigă Fodoreanu. Ce părere aveți despre muzică? Ați pus vreodată mâna pe o chitară? Pun pariu că nu! Vreau să mă laud și eu un pic, ce, numai Halalaie are voie?

Fodoreanu desprinse din cui chitara lui adusă tocmai din Cluj, un instrument de bună seamă foarte simandicos, pe măsura chitaristului, și interpretă cu multă simțire „Yesterday” a celebrului grup Beatles.

Dr. Ielcean luă cu mare sfială chitara. Ai fi zis că o mângâia pe logodnica mult iubită, acolo, în locurile mult iubite și evident interzise, pe talie de pildă, puțin deasupra șoldului. Mângâie lin corzile instrumentului cu degete ce deveneau tot mai îndemânatice. Întrebă:

— Eu de ce nu m-aș lăuda puțin?

S-ar fi zis că în orele de disecție de la Institut nu făcuse altceva decât să exerseze la chitară. Dispunea chiar și de un glas plăcut! Nu era glasul unui nătâng!

Iubito,
eu sunt trimisul unei țări inexistente
pentru care florile

florile ce seamănă cu ochii lupoaicelor
și, mai ales, orhideele
sunt chiar culorile adiacente
noi doi, iubito, ne vom topi în soare
noi doi vom dispărea-ntr-o străfulgerare – dar de ce?
Fiindcă iarba albastră crește la marginea ierbii verzi
Floarea Soarelui crește sub aurul zorilor,
orhideele se desfac sub sclipirile lunii…
Există oare o melodie „Orhidee pentru Marifelis”?
Are un autor? O autoare? Are un text? Care e textul?
Cine, cine e Marifelis?
Dar cum arată orhideele? Sunt poate flori exotice? Și de ce „sub sclipirile lunii”? Lumina soarelui, nu e mai fecundă?
Dar există „sclipiri de lună”?
Există trimiși ai unor țări inexistente?
Dar orhidee există?
De ce atâtea întrebări?
Cu cât mai puține întrebări, cu atât mai mulți prieteni. (Dicton musulman.)
(Oare?)

Balduin Vitraliu Ielcean puse deoparte chitara. Vaga vanitate ce clocotise parcă pe figura lui se estompă cu totul. Acum nu mai era decât iarăși un biet nătâng. Îl asaltară cu întrebările, când învățase chitara, a cui e melodia?

— Nu pot să spun prea multe despre melodie. Textul a apărut cu ani în urmă, într-o revistă obscură. Nu se știe cine a dus acolo textul. A apărut sub iscălitura „Marifelis”. Marifelis și atât. Cine o fi fost această Marifelis?… Textul a căzut sub ochii unui compozitor – îmi scapă numele – și acesta a compus melodia. Un timp a fost șlagăr la modă, acum s-a uitat…

— Văd că nu s-a uitat, protestă Fodoreanu. O să-mi dictați și mie cuvintele?

— Cu plăcere. Pot să vă mai spun ceva, dar e numai e presupunere: textul a fost inspirat de un anume Maximilian Cornea, un fost mare detectiv de odinioară, al cărui ultim eșec e legat, în mod bizar de „Orhidee pentru Marifelis”…

— Noi n-am auzit de acest mare detectiv!

— Vă cred! Asta a fost pe vremuri. Și acum, la culcare! Mă așteaptă un pacient ce are 37 grade.

— Ha, ha! râseră băieții și-l aplaudară pe nătângul și caraghiosul Balduin Vitraliu Ielcean, medic.

MARELE DETECTIV

Balduin Vitraliu Ielcean ajunse destul de târziu în oraș. Renunță să cineze acasă jumări cu brânză de oaie (gazda avea un fecior oier ce poseda chiar și oi). În general Balduin prefera să se păstreze independent în toate privințele. Dacă mânca seara acasă, se mulțumea cu pâine, salam de vară, un ceai chinezesc încropit pe micul său reșou, în bucătăria unde pisicile îi țineau totdeauna o companie veselă. Bea ceaiul foarte fierbinte, în pofida indicațiilor medicale ce interziceau atât băuturile foarte fierbinți, cât și foarte reci. Acum însă, preferă să meargă la Birt. Fiind un client deja cunoscut, căpătă un grătar consistent, o porție de salată, și fiind conservator ca și britanicii, berea aferentă. Mâncă tacticos și tocmai era pe cale de a găta și berea, se ivi și Maximilian Cornea, sau, în sfârșit, individul ce pretindea că e M. C. Înaintă țanțoș, greu să găsești vreun cusur ținutei sale plină de prestanță, era unul din acei bărbați fără vârstă… Afișa un zâmbet binevoitor, deși cam de superioritate. Din mers drese nodul cravatei. Zâmbi și mai accentuat, dar Balduin, împotriva obiceiurilor sale mai curând blânde, îl întâmpină c-o privire înghețată. Marele detectiv interpretă corect privirea aceea glacială, inexplicabilă pentru el, cel primit peste tot cu aplauze și el, care nu se simțea niciodată stingherit, se simți acum cuprins de o jenă nelămurită.

— De ce te uiți așa la mine, *docteur?* Fiindcă nu m-am înclinat până la pământ ca să-ți cer permisiunea de a lua loc la masa ta? Cum Balduin nu zise nimic, M. C. luă loc fără permisiune. Veni chelnerașul isteț, luă comanda, M. C. ceru coniac, iar Balduin, contrar obiceiurilor sale de om cumpătat, mai solicită o halbă. O gustă. Se pomeni vorbind:

— Trăia odată, în vremuri imemorabile, un anume comisar de poliție Maximilian Cornea. A făcut tot ce i-a stat în putință ca să-și câștige o reputație solidă și chiar a și câștigat-o. S-a ajuns pân-acolo să se spună despre el că e omul miracolelor, că nu-i rezistă nicio taină și… nicio femeie. Dar se zice, și se pare că ar fi chiar și adevărat, măcar pe jumătate, că reputația și-a făcut-o datorită subalternilor săi, niște polițiști mărunței, dar cu atât mai pricepuți, în vreme ce marele detectiv își petrecea majoritatea vremii alergând de la croitori la… fuste, e un fel de a spune.

Maximilian Cornea izbucni în râs, dar hohotul său n-avea în el nimic binevoitor. Mâna sa apucă de toartă halba lui Balduin, cu o intenție clară.

— Dacă mă scalzi în bere, nu schimbați cu nimic situația, îl preveni Balduin, calm.

Marele detectiv puse halba la loc și se stropi pe sine, cu coniac. Nu păru mai calm, nici măcar cu un centigram. Și totuși, iubito, dacă vrei să mă crezi, iar eu cred, fiindcă în continuare voi încerca – cine poate

totul? – să dezvălui laturile neclare, obscure, negative ale acestui Maximilian Cornea, fața lui se încreți, mutra lui îmbătrâni, înregistrând aluzia „fină” a neobositului Balduin.

Să lăsăm pe seama fizionomiștilor descrierea îmbătrânirii unui chip de la o clipă la alta. Nici ei nu știu, sărmanii… Dar știu să se prefacă a ști! Dar și asta e o știință?

— Te ascult mai departe, zise invulnerabilul Maximilian Cornea, renunțând, deocamdată la acte de violență, precum deșertarea unei halbe de bere, în capul unui inocent, precum Balduin. Balduin nu era un inocent, dar în niciun caz un nătâng. Dar în acest caz ce era, iu?

El abia binevoi să zică:

— Mai departe, nu e mare lucru de spus… *Boy!* Servește-l cu un coniac pe domnul M. C. că pare indispus. Chelnerașul isteț măsură cu ochii lui isteți situațiunea. Nu era suficient de isteț, vai. Obrazul marelui detectiv era mai impenetrabil ca oricând, și totuși… Balduin refuză o a treia halbă, dar nu refuză o cafea mică. – Mai departe… Avea acest comisar Cornea, șeful mai multor brigăzi criminale, din care s-a acoperit de faimă brigada a treia criminală, avea, marele detectiv acest dandy, om de spirit, mare cuceritor mare, avea o mulțime de izbânzi, dar mai ales când nu lucra pe cont propriu, când lăsa totul pe seama ajutoarelor sale, niște mărunței. Celebra brigadă a treia criminală, de sub conducerea așa-zisă a comisarului M. C. înregistra numai succese, succes după succes. Unul din adjuncții săi, pe nume Adrian Mocanu, ar fi spus, zice-se: „Lăsați-ne pe noi, dom’ șef, ne descurcăm… aveți întâlnire la ora șapte… întârziați!”

— De unde ai cules aceste informații, Balduin?

Prima dată când i se adresa cu „Balduin” pur și simplu.

— Am citit presa vremii… o veche pasiune a mea și a familiei mele?

— De ce n-ai făcut pasiune pentru o femeie? N-ai fost în stare?

— Atenție, domnule mare polițist! Ajungem și la acest punct! Pasiunile pentru femei.

— Haide, varsă-ți mai departe veninul, domnule Balduin, se strâmbă de astă dată cu adevărat fioros comisarul Maximilian Cornea.

— Dacă adevărul se numește venin, fie și venin, continuă Balduin. Într-adevăr, adevăratele succese, dumnealui Maximilian Cornea le înregistra pe această linie, actrițe, doamne de societate, chiar și manichiuriste, chiar și vânzătoare tinerele și nurlii, cădeau ca muștele. Marele șef al brigăzii a treia criminale zbura literalmente din floare-n floare, cum zice aria aia… până ce i s-a întâmplat ceea ce se întâmplă prea adesea cu acești vanitoși cuceritori, probabil pentru ei e nenorocirea cea mai mare. Marele detectiv s-a îndrăgostit cu adevărat… Marifelis…

— De unde ai scornit acest nume, Balduin?

Ochii marelui detectiv se roteau în orbite, demenți. Dar și el știa să se stăpânească. Își strânse pumnii, apoi mâinile îngrijite – nu erau mâini de om bătrân, se destinseră, le puse pe masă, le privi ca pe niște obiecte ciudate care nu-i aparțineau. Figura, schimonosită doar o clipă înainte, deveni visătoare, privirea se pierdu undeva… în spațiul dintre comete, să zicem.

— Marifelis, murmură el, dar nu către Balduin și nu ca o recunoaștere. Marifelis… Da, a existat o Marifelis, ea trăiește și acum în sângele meu, în carnea mea, în memoria mea.

— Ai fost totdeauna melodramatic, pară dr. Ielcean, accesul de melancolie al marelui detectiv. Tu ești „trimisul unei țări inexistente"? Puteai face o bună carieră de actor, dar poate chiar ai și făcut-o! Ei, da și! O, o, o! M, m, m! Ca aproape orice polițai, fie iscusit, fie ageamiu, și ca aproape orice om, acest Maximilian Cornea iubea enigmele, sau își închipuia doar că le iubește! Încă nu sunt sigur… Marifelis, tânăra femeie cu păr cânepiu lung până la umeri, cu ochii ei verzi – întruchipa o enigmă. O enigmă și faptul că a acceptat legătura cu M. C., deși, e de presupus, îi era superioară din multe puncte de vedere.

M. C. izbi violent cu pumnul în masă. Zdrăngăniră câteva pahare, sticla cu apă minerală, inutilă acolo, se răsturnă, dar M. C. o prinse înainte de a se rostogoli pe dușumea. Un obicei vechi, iu, pun pariu că făcea parte din vechile sale obiceiuri, când, hm, punea cătușe răufăcătorilor.

— Mare eroare, iu! Marele detectiv Maximilian Cornea nu se compromitea să poarte asupra lui cătușe. În locul lui o făceau inspectorii săi inteligenți și cu adevărat activi, Iuga Martin, Ad. Mocanu și ceilalți. Costumele lui M. C. erau prea strict croite: în buzunare nu purta nici pistolet, nici cătușe, că se strica linia.

— Așa este! Dar de unde le cunoști tu pe toate astea?

— Știu tot ce știi și tu, iu!

Balduin se reculese.

— Dar știai că Marifelis i-a spus lui M. C.: „Ne vom Iubi cât va dura dragostea noastră. Nu mai mult."

Jocul de cuvinte, dacă acesta e un joc de cuvinte, îl năuci puțin pe marele detectiv.

M. C.: Nu prea înțeleg bine, ce vrei să zici, Marifelis...

Marifelis: Dragostea noastră va dura atât cât va ține și iubirea noastră. Acum e limpede? Nu ești în stare să raționezi?

Marele detectiv rămase și năuc, și mirat. Ce situație neclară! Cum procedezi față de o femeie ce te jignește, o iei la palme, o expediezi în…? Sau ce altceva?

M. C. nu găsi o soluție, abia zise:

— Te exprimi foarte ciudat, azi, Marifelis…

Marele detectiv o iubea (fără s-o știe însă!), iar atitudinea lui era și

ea neclară ca o nebuloasă zărită doar o singură dată, de un astronom poate dement, neconfirmată de alții, nedemenți.

Marifelis: Nu încerca să afli prea multe despre mine, nu vei reuși! Am să vin eu la tine, când voi avea poftă. Dar tu să mă aștepți mereu! M. C. se afla iarăși în fața unei situații cu totul inedite și avea mare poftă să-i tragă un râs zdravăn, bărbătesc și totuși avu impresia, nu tocmai precisă că i se muiaseră picioarele… De ce oare? Ar fi fost un fleac pentru el, pentru echipa lui să afle numele și locuința acestei fete cu ochi verzi care, uneori, într-un anumit unghiu de lumină, deveneau stacojii, da, oricât ar părea de ciudat, stacojii; pe de altă parte, unui fante ca el, propunerea fetei îi convenea de minune: nu știu cine ești, unde stai, nu mă simt legat de tine, fiindcă nefericitul își închipuia că urmează una din acele legături pasagere… Marifelis părea să nu fie animată de vreo pretenție, nici de aceea de a o lua de nevastă – cum au îndeobște femeile. Și nici nu jura în iubire eternă. Iubire eternă! Acest termen îi făcea să se înfioare sau să rânjească, și a tot rânjit până ce a pățit-o pe pielea lui… Dar se înfioră și acum când auzi următoarea propunere a fetei cu ochi stacojii": – Dacă accepți condițiile mele, și *trebuie să le accepți* fiindcă n-ai altă alegere, fiindcă acesta ți-e destinul, îmi vei da una din cheile locuinței tale. Am să te aștept în fiecare noapte… în afară de nopțile în care n-am să te aștept…

Hait! Se mută la mine, se alarmă de-a binelea marele detectiv.

— Nu intenționez să mă mut la tine, îi ghici gândul fata cu ochii de vrăjitoare. Asta ar face-o orice gâsculiță, dar eu *nu fac parte din cârd.* Îți dau întreaga libertate. Îți cer întreaga mea libertate. Și…

— Și…?

— În serile când te aștept, va arde veioza în fereastră.

— Câtă enigmă! Și de ce, mă rog?

— Ar trebui să ghicești, detectivule!

— Am și ghicit. Ca să mă pot descotorosi de o altă eventuală însoțitoare. Dar dacă, te întreb, Marifel, dacă nu doresc a mă descotorosi de această „eventuală"?

— E o întrebare prostească. Putem stabili și un cod al soneriei, poți să mă previi și la telefon, intri cu „eventuala", mă prezinți ca pe o soră, sau o verișoară, eu îmi iau mantoul și plec. Fără să mă supăr.

— Te-ai gândit la toate, Marifel…

— Chiar și la mai mult…

Maximilian Cornea privi în ochii ei când verzi, când stacojii. Sau se înșela, sau această ultimă nuanță n-o mai întâlnise în ochii unei alte femei. Privi obrazul palid, buzele mici, răsfrânte, talia de o izbitoare delicatețe. Până aproape de talie, părul bogat, cânepiu.

— Dar ce însemnează acest joc. Marifel? Nu te comporți ca o femeie cu adevărat îndrăgostită.

— Acest joc? Cum ai înțelege tu, când nici eu nu înțeleg? Ah, da, ar mai fi un amănunt. E posibil că mă voi plictisi curând de tine. Și atunci am să dispar temporar. În acest caz vei găsi pe noptieră un mic desen reprezentând un ceas. Dar dacă vine clipa când voi decide să rup orice relație cu tine, voi desena pe noptieră două ceasuri. Va însemna că totul s-a terminat.

— Nu e mai simplu să-mi comunici verbal ideile tale?

— Nu! spuse Marifelis. Cuvintele încurcă totul. Nu știai?

Și astfel, încetul cu încetul – de fapt foarte repede, marele detectiv căzu în plasa de mici enigme și parole stabilite de Marifelis. Se îndrăgosti de vrăjitoarea cu ochi ciudați. Într-o seară mergea către casă, convins că are să vadă lumina strălucind în fereastră și inima îi cânta – dacă vom admite că inima unui copoi poate să cânte!

Nicio licărire nu se vedea în fereastră. Pe noptieră, micul desen ce reprezenta două ceasuri. Era un desen schițat în grabă, stângaci.

M. C. căzu pe scaun. Marifelis îl părăsise. Dar el se aștepta la eveniment, și-l aștepta cu detașare, nu-i păsa lui de o femeie cu ochi stacojii. Cel puțin așa-și închipuia…

Pentru prima dată trufașul M.C. cunoscu – spre surprinderea sa chiar – suferințele iubirii. Fața lui, atât de tânără încă, se acoperi parcă de o pojghiță solzoasă pe care răsăriră pe dată broboane de sudoare. Da, seniori, marele detectiv fusese părăsit! Primul său gând, idiot de vanitos: cum și-a permis această Marifelis să mă părăsească, tocmai ea, această făptură naivă, căreia eu, numai eu i-am înfățișat splendorile amorului?!

O a doua voce, fiindcă M.C. poate nu e chiar imbecilul ce încercăm a-l înfățișa – zise: nu numai splendorile, dar și ororile amorului! Am fost neglijent cu ea, nepăsător și tot timpul făceam pe superiorul, când de fapt ea…

Apoi el comise acel stupid gest al bărbaților părăsiți, înșelați sau… neînțeleși: își turnă în pahar și bău până ce se ameți.

Bău și bău, tâmpitul, nici nu-i trecu prin cap să examineze mai cu atenție desenul ce reprezenta două ceasuri.

Avea vocea dogită, de nerecunoscut, când puse mâna pe telefon.

— All-lll-lo! Prefectura de pol-i… ție?

— Inspectorul Adrian Mocanu la telefon!

— Adhiran… aici e…

— Știu! V-am recunoscut, domnule comisar!

— Adhiran… pentru numele lui dum… până mâine să-mi faci rost de adresa și de numele adevărat al..

O ALTĂ VARIANTĂ

Plouase de trăsnise în timpul nopții. Către dimineață veni un soare

dinspre miazăzi și zvântă totul. Prin pădurile de pe Ostrovul verde jivinele, chiar și cele de noapte, ieșiseră din ascunzători și lingeau lacrimile de pe frunze.

În camera celor șapte, după terminarea lucrului, băieții, obosiți, vorbeau puțin, mai deloc. După potopul din timpul nopții, pe zi veni o căldură ucigătoare, umedă. După căldura ucigătoare, apăru medicul Balduin Vitraliu Ielcean. De obicei nimeni nu se foarte bucură de apariția unui medic, medic = boală, dar aici nu era nimeni bolnav. Balduin îi trecu în revistă pe cei șapte „bărbați", constată că, deși frânți de oboseală sunt perfect sănătoși, le dădu ordin să doarmă cel puțin două ceasuri „rotunde", apoi ieși să-și facă rondul.

— Ce porcărie! făcu Vișinescu. Iarăși s-a luat apa în tot pavilionul.

— Adă o găleată din pavilionul ștabilor, de-acolo nu se ia apa niciodată. E chiar rândul tău, după grafic…

— Sergiule, zise Vrapciu, pune la „cas" banda cea nouă…

— Însă „moderato cantabile", pretinse Halalaie. Eu chiar vreau să ațipesc nițel…

După vreo două ceasuri și jumătate, Balduin auzi muzică venind din camera celor șapte și intră acolo, supărat. Nimeni nu mai dormea, băieții făceau nițică gospodărie, îi trecu supărarea, refuză șocolată de casă, marmeladă „specială", prăjituri. I se puse iarăși întrebarea aia. Balduin, acest Balduin, parcă o și așteptase, dar cu el nu poți fi sigur niciodată.

— La drept vorbind, care dintre voi fumează, și care nu? amână el întrebarea, răspunsul adică, fiindcă știa foarte bine cum e cu problema fumatului. Până la urmă, totuși, vorbi.

— Maximilian Cornea e o legendă, zise. Și totuși acest om există. Îl cunosc, cunosc multe din încurcăturile sale.. – Una dintre marile sale încurcături, sau complicații, e cuvântul cel mai potrivit, a fost… iubirea. A avut ghinionul de a se îndrăgosti de Marifelis…

— Marifelis? se mirară cei șapte, luând poziții cât mai comode, care pe pat, care pe vreuna din lăzile de campanie. Aveau în mână prăjituri, biscuiți. Doi aprinseră țigări. Balduin îi privi, nu sever, îi privi numai.

— Cred că Marifelis vine de la Maria Felicia, o prescurtare. Se pare că era o ființă ieșită din comun, neasemuit de frumoasă și care l-a dat gata pe marele detectiv datorită bizareriei purtărilor ei. Una din bazarerii este că, deși între ei… nu mai existau haine… îl ținea oarecum la distanță. Nu voia să-l acapareze și nu voia în niciun caz să-l accepte de soț, or, se pare că, prins în vraja ei, M.C. a făcut tentativa de a o lua în stăpânire cu *totul,* dar a fost respins. Marifelis nu voia să se mărite. Marifelis l-a prins pe marele detectiv, l-a subjugat, l-a legat de mâini și de picioare, și, probabil, fără voia ei, l-a ucis. Nu e vorba de o crimă, tehnicește vorbind. Dar femeia aceasta fatală, fatală fără

de voia ei, a pus capăt strălucitei cariere a lui Maximilian Cornea. E o crimă mai subtilă, mai perfidă…

— Era un detectiv de mâna-ntâi? întrebă Ghepard.

— Cel mai bun. Scot de pe listă polițaii de prin cărți, M.C. era cel mai bun dintre cei ce au activat într-adevăr. Ager la minte, iute ca fulgerul, capabil de a se concentra în proporție de sută la sută – ceea ce este foarte important, iar mulți psihologi afirmă că e și imposibil. Și în plus un bărbat foarte chipeș. Poate că acesta a fost ghinionul său.

— Dar Marifelis, era un fel de femeie diabolică?

— Cine a pus întrebarea aceasta esențială?

— Eu, se prezentă tăcutul Halalaie.

Halalaie era unul din cei ce-și aprinseseră țigări.

— Posibil, zise medicul, că o femeie care iubește, și care la rândul ei este iubită, poate fi considerată oarecum diabolică. Nu trebuie s-o luăm neapărat în sensul rău al cuvântului, și nu trebuie să-l legăm de diavol… Cred că ați văzut cu toții „Frumusețea diavolului” și a fost lesne să constatați că totul e mult mai complex. Poate că, biblic vorbind, frumusețea nu e o mare calitate, prea e legată de ispită, de ispite, dar noi nu tratăm situația dintr-un unghiu biblic. Ei, dar poate că și diavolul, filosofic vorbind, e un rău necesar, poate că diavolul a fost creat – în legende – ca un contrast la tot ce e bun și curat… în sfârșit, să nu tot disecăm… În orice caz e sigur că Marifelis era o femeie diabolic de frumoasă și avea ochii când verzi, când stacojii…

— Dar nu există ochi stacojii, protestară băieții.

— Așa credeam și eu. Se pare că, totuși, există. Marea iubire dintre Marifelis și Maximilian Cornea s-a întrerupt tragic. Ea a dispărut din viața lui. Cred că fără s-o fi dorit. Și a produs o fisură definitivă în existența marelui detectiv. De la dispariția fetei, cred că el nu și-a mai regăsit echilibrul…

— Cum se face că știți atât de multe în legătură cu această „poveste”?

— Poate inventez… făcu Balduin, și se lăsă iarăși o tăcere.

— Dar cele două ceasuri desenate, lăsate pe noptieră? o rupse Voiazatzis.

— …Era o noapte lugubră. Unii dintre voi cunosc Capitala. Și merită s-o cunoști! Acolo vin cele mai frumoase toamne, iar când pică o noapte lugubră, e cea mai lugubră din câte se pot închipui…

— Eu mă plimbam pe malul Dunării, seara, și am văzut o noapte la fel de lugubră, zise „tăcutul” Halalaie. Pot să afirm că prin ceva, nu știu prin ce, toate nopțile lugubre se aseamănă între ele…

— Poate că nu greșești mult, Emilian… Maximilian Cornea se grăbea către casă, cu speranța, aproape cu certitudinea că acolo-l așteaptă cea mai frumoasă, cea mai ciudată dintre femei… Marele detectiv nu era conștient că o iubește, că e mort după ea, că va fi mort

fără ea, dar iubirea e un joc… un joc… O, o, o, m, m, m! Venea pe jos, pe drum numeroase ispite, dar dintre toate ispitele mari el a ales pe cea mai mică, un birt unde a comandat o simplă bere și a cerut băiatului să-i facă rost, de unde știe, la ora aia, de un buchet de flori. Buchetul acela zace și acum, prefăcut în pulbere, în garsoniera lui M. C. Romantic, nu?

— Romantic, da, ripostă Ghepard, dar e ca un ecou… din „Marile speranțe", vă amintiți, apartamentul domnitoarei Hawisham, dacă pronunț bine.

— Romantismul și disperarea au fost totdeauna frați buni, ripostă Balduin. Poate e un ecou, dar poate că e chiar realitatea…

— Domnule doctor, cine sunteți Dv.? întrebă Emilian Halalaie.

— Un om care caută ceva ce nu va găsi, răspunse fără să ezite dr. Balduin Vitraliu Ielcean.

Ghepard interveni:

— O femeie diabolică ați căutat vreodată?

— Femeile diabolice sunt destinate bărbaților diabolici, răspunse la fel de promt medicul. Apoi tuși și se corectă. Se pare că nu e chiar așa… Ceea ce spun e livresc, nu știu din experiență. În principiu, aceste femei aprige și pline de mistere sunt destinate bărbaților ca niște mămăligi, și… hm, și invers. Ce e ciudat e că astfel de cupluri alcătuite din contrarii, sunt fericite… așa se zice..

— Trebuie să înțelegem că Maximilian Cornea era și el un bărbat diabolic, iar Dv, nu?

…Venise o noapte lugubră, iar M. C. cu buchetul în brațe se îndrepta către casă. Mergea iute, despicând întunericul. Nopțile au în ele ceva inexplicabil, ceva ascuns, ca și apele mari. Dar și ca apele mai modeste. Nopțile senine, ca și cele viforoase, îți ascund ceva, la fel ca și fluviile, ca și izvoarele, ca și apele fără de margini. Lumina e puțină, bezna e infinită… Dacă te întrebi ce este noaptea sau cum se naște o apă, răspunsurile sunt simple, vin de la sine, iar dacă totuși nu ai răspuns, deschide cărțile, manualele. Dar cărțile și manualele… Dacă meditezi un pic, sau fără voia dumitale, lucrurile se complică, al drakkului ce se complică. Dacă te gândești și mai mult, îți dai seama că ai rămas la suprafață. În natură nimic nu e simplu, din păcate, sau, mai curând, din fericire. Dacă totul ar fi simplu, am impresia că natura s-ar autodesființa, simplist vorbind. În viață, care evident face parte din natură, iarăși nimic nu e simplu, altfel n-ar exista viața. Omul, cel mai complex produs al naturii, e cu atât mai complicat, vorbesc despre omul pământean, nu despre „marțieni", despre extratereștri, despre ăia – de vor fi existând – nu știm nimic. Din păcate sau din fericire. Deci, vorbesc despre oameni. Arunci o privire asupra unuia, auzi două cuvinte rostite de el și te grăbești să-l taxezi drept un mărginit, ca să descoperi, cu timpul, exact contrariul – dacă

nu cumva ești tu un cretin… Pojghița aceasta perfidă ce încearcă să acopere totul și toate, teribil ce poate înșela!

— …totuși, venise o noapte lugubră, interveni Vrapciu, eternul impertinent.

— Am înțeles. Mă aduci la ordine… Deci, marele detectiv despica întunericul cu florile în mână. Buchetul din mâna lui parcă ar fi fost o lanternă, parcă lumina… M.C. era îndrăgostit, dar nu-și dădea seama. Nu știu care filosof, te pomenești că Seneca, ar fi spus că îți dai seama prea târziu că iubești… când nu mai e nimic de făcut… când ai pierdut totul…

— Nu cred că Seneca ar fi afirmat așa ceva. Mai curând e o cugetare a Dv., domnule doctor, nu vă supărați.

— Nu mă supăr, Voiazatzis… Și-n mijlocul nopții, Maximilian Cornea încremeni. Fereastra în care ar fi trebuit să licărească o lumină, era neagră, lugubră ca și noaptea… Deci nu era așteptat de către Marifelis, acum când el se grăbise mai mult ca oricând! Comisarul pătrunse ca o furtună în garsoniera sa. Pustie, bineînțeles. Nu chiar pustie: pe noptieră, micul desen, cele două ceasuri schițate în grabă. Cunoașteți povestea cu acele două ceasuri. Marifelis îl părăsise pe irezistibilul Maximilian, lăsând, așa cum și conveniseră și „parola”. Procedase corect, oarecum, din punctul ei de vedere. Dar din punctul de vedere al lui M. C.? Incorect? De ce? Acum, părăsit, înțelegea că legătura dintre ei nu fusese o aventură trecătoare. M-am întrebat de multe ori cum s-a ajuns la aceste „simboluri”, un ceas, despărțire temporară, două ceasuri, despărțire eternă. N-am găsit încă un răspuns satisfăcător. Dar am să-l caut, până ce dau de acest răspuns. De obicei aflu întotdeauna ceea ce caut. Nu că aș avea un talent deosebit, dar am o încăpățânare de fier.

Deși mărturisea că n-are niciun talent, Balduin înălță fruntea și-n ochi sclipi parcă ceva din trufia marelui detectiv… Băieții simțiră o schimbare în tonul vocii lui. Îl examinau discret. Se pare că vreo doi chiar gândiră: oare toate acestea nu fac parte din biografia ciudatului nostru medic? – și se gândiră chiar și la „pojghița” în spatele căreia se poate ascunde o personalitate.

Deși nutreau față de Balduin o sinceră simpatie, personalitatea lui le era încă neclară și posibil că așa avea să și rămână.

— Polițiștii sunt niște oameni singurateci, niște lupi singurateci, cum se scrie, urmă dr. Ielcean. Se zice că rareori se îndrăgostesc, și din această cauză rareori sunt părăsiți, e o chestiune de calcul, totuși când un copoi de talia lui M. C. e părăsit sau se află în dificultate, ce face el?

Iancu tuși, Iancu cel cu musca pe căciulă, și opină:

— În cărți scrie că se apucă să bea, dar mie nu-mi vine să cred că marele detectiv…

— Ai dreptate. În cărți găsești tot felul de năzbâtii, în orice caz M. C. nu ținu cont de acest obicei „sfânt”. Prea era el mare! Să se îmbete ei, auzi! Mai întâi examină o acuarelă minusculă ce i-o făcuse cadou Marifelis. Nu se pricepea la pictură, dar îi plăcea, de bună seamă fiindcă venea de la Marifelis. Flori de diferite culori, iar printre ele vreo câteva verzi, luminoase… Balduin păru încurcat, dar numai o clipă. Verzi, luminoase, și parcă semănau cu niște ochi de lup.

— Și Marifelis avea ochi verzi, observă în treacăt Fodoreanu.

— Da, verzi, iar uneori, oricât ar părea de ciudat, băteau într-o nuanță de stacojiu.

— Am mai spus că așa ceva e imposibil…

— Ai mai spus-o… murmură Balduin, absent. Și, după o tăcere: De fapt, *nimic nu e imposibil.*

Elevii înghițiră, fiecare cu *puterea sa de înghițire* această axiomă formulată de dr. Ielcean. Să fi fost unul altul, l-ar fi luat în răspăr, poate chiar în râs, însă acest Balduin chiar din prima clipă se impusese în fața lor. Așa nătâng cum era el. Și-n plus, fără voia lui în mod sigur, se înconjurase de o aureolă – haide să îndrăznim a-i zice – enigmatică. Da, o, o, o, m, m, m, fără voia lui.

— Aurel Vrapciu, ție, acasă, ți se spune Marius. În principiu, e imposibil să înțelegi cum s-a prefăcut pentru ai tăi, Aurel în Marius. Dar să ne întoarcem la marele detectiv. Nu s-a îmbătat nici nu i-a trecut prin minte una ca asta. A stins lumina și s-a lungit pe o canapea. A rămas în întuneric, dar nu mai mult de cinci minute. A aprins luminile și a examinat minuțios desenul cu cele două ceasuri. Îi venise un gând, o bănuială. A scotocit prin sertare și a scos alte două „parole” – fiindcă el și cu Marifelis se mai despărțiseră de două ori, însă temporar. Două „parole” fiecare cu schița unui ceas. Ceasuri de buzunar, creionate eu grijă și cu cifre romane, alea cu X și așa mai departe. La ambele acele arătătoare sunt oprite la ora douăsprezece fără cinci. Ultimul desen, cel de despărțire definitivă, părea așternut în grabă, cu neglijență, parcă de altă mână, ceasurile aveau cifre arabe, alea folosite de noi, iar arătătoarele erau trasate alandala. Am zis că desenul era parcă schițat de o altă mână, totuși marele detectiv se convinse că Marifelis trecuse pe acolo. Pusese apă proaspătă în vaza cu flori, spălase cești și farfurii în mica bucătărie, lăsase totul în ordine. Ciudat chip de a te despărți, mai întâi faci curățenie în locuința celui pe care-l părăsești, și apoi pleci… definitiv. Rămânea și enigma celor două ceasuri. Marele detectiv luă…

— Una din lupele sale preferate… i se suflă.

Balduin surâse, nu-i displăcea să fie luat peste picior. *Amicalmente* chiar de niște puști.

— Nu. Maximilian Cornea făcea excepție și-n această privință. Nu folosea nici ochelari, nici vreo altă sticlă… măritoare. Poate fiindcă

avea ochi prea buni. Luă mesajul de despărțire definitivă și-l privi în lumină din toate pozițiile și se convinse că desenul îi aparținea chiar lui Marifelis. Foarte bine (în sufletul lui nu era câtuși de puțin foarte bine!), dar de ce se zorise făcând la iuțeală desenul, de ce folosise cifre arabe?

În acel moment în camera celor șapte intră doctorul Morea. Acest bărbat, nu prea înalt, nu foarte arătos, cu părul rar și decolorat, nu tocmai tânăr, cam rotofei, cu obrazul îmbujorat, bătut de toți curenții și străbătut de vinișoare roșii, îl privi cu obișnuitu-i scepticism pe Balduin, trecu în revistă chipurile băieților. Mormăi, aprobator sau dezaprobator – greu de precizat:

— Pun pariu că le spui unul din basmele tale despre comisarul Maximilian Cornea, fantoma polițistului perfect, care știe totul și poate totul… Sunt curios însă care variantă le-o oferi băieților! N-are importanță, îmi pare rău, spune „va urma” și vino cu mine! Musai!

Tinerii rămaseră tăcuți, celor din paturile de sus le atârnau în gol picioarele mușchiuloase, bronzate, păroase la unii. Erau dezamăgiți, băieții aceștia, și se priveau dezamăgiți.

— E om bun, doctorul Morea, făcu Ghepard. Dar e tare prozaic…

— S-ar putea să fie doar o „pojghiță”, opină Halalaie.

— Poate că simte că-l simpatizăm mai mult pe dr. Ielcean și-l încearcă asta, cum îi zise, un fel de gelozie.

— Nu prea cred, zise Halalaie.

— Prin urmare toate acestea sunt „basme”! făcu amărât Iancu. Eu le luam în serios.

— Și ce dacă sunt „basme”, spuse Ghepard. Balduin ăsta le povestește cu atâta farmec!

— Ce s-a întâmplat? întrebă pe culoar Balduin.

— Un fleac. Cineva a călcat strâmb și și-a scrântit glezna. Vino să mă ajuți s-o pun la loc!

— De ce mă discreditezi în fața copiilor, „Leonidas”? De unde știi că toate câte le povestesc sunt chiar basme?

— Nici că-mi pasă, replică Morea, mergând iute și mestecând o scobitoare. Știi ce, pe mine mă cam deranjează că-mi spui „Leonidas”, dar nici nu-mi pasă de fapt… în orice caz e preferabil „Leonidas”, decât „Stelian”, cum ți se spune acasă. În orice caz, mie nu-mi place „Stelian”, îți voi spune în continuare Balduin. Ți se potrivește ca o mănușă! Descopăr cu surprindere că ești un fel de vanitos! De ce te-a jignit termenul meu, că spui „basme”? Aceștia sunt copii încă, și le plac basmele. Și ție-ți plac. Și, poate, chiar și mie… Ce, nu cumva ai uitat că mi-ai povestit și mie despre comisarul Cornea, dar cu totul altă variantă?!

Balduin mergea, preocupat și tăcut.

— Hei! N-ai auzit ce-am spus?

— Am auzit „hei”. Nu te gândești că poate există cu adevărat mai multe variante?

— Poa-să existe și o mie, mie nu-mi pasă! Haide să scăpăm de

glezna aia scrântită… și apoi… mi-e o sete!

— Antialcoolicule!

*

Puțin mai târziu, după ce scăpaseră de glezna scrântită, stăteau în hruba lui Morea. Acesta destupase o sticlă cu vin ruginiu. Îl privi câtva timp, însetat, înainte de a turna în pahare. Zicea că face astfel exerciții de voință! Zise:

— Am fost ieri în oraș. Mai întâi la dentista noastră, domnișoara Flandra B. De data asta nu ca să-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala, cum am obiceiul, ci ca să-mi aranjez o carie. Totuși, poate că și curiozitatea… Cum lucrează la măsele o fată dulce și frumoasă cum e această Flandra? Am impresia că lucrează de minune, are mână ușoară, e agilă, îți face plăcere să te uiți la ea. Tu o cunoști, Balduin?

— Păi ți-am spus că da!

— Ce-ți sare așa țandăra? Apoi, după ce i-am dus dentistei un buchețel de flori, cum tot aveam chef să hoinăresc, chiar mi-am vârât nasul unde nu-mi fierbe oala, m-am dus la celebrul Birt, m-am așezat la masa de sub celebra inscripție, a marelui detectiv, am cerut vin și am așteptat. Mi-a surâs norocul! A apărut bătrânul bufon, cu armonica lui.

— E bătrân, dar nu e bufon, îl corectă posomorât Balduin.

— Din punctul meu de vedere e și bufon, și caraghios… Morea luă sticla. Să mergem pe malul Dunării, să ne muiem labele… Vom continua acolo discuțiunea asta interesantă.

O continuară însă și în drum către Marele Fluviu:

— …Și cânta exact melodia aia, „Orhidee pentru Marifelis”, pe versurile legendarei Marifelis. De unde cunoaște el această melodie, uitată acum?

— Încă nu știu, dar voi afla, replică rece și sigur de sine Balduin.

— Tare ești vanitos, o repet. Cum vei afla?

Își vârâră picioarele în apa călduță, așezându-se pe niște pietroaie, adevărate fotolii făcute anume pentru doi medici obosiți. Morea privi în lungul apei, către un punct unde soarele se ascundea sfios (poate fi soarele sfios?), după un șir de arbori. După ce privi, și după ce tăcu, și după ce luă o înghițitură de vin, Morea vorbi:

— Prin urmare nopțile și întunericul ascund taine? Originea fiecărei ape, ca și a beznei, are ceva misterios?

— Bravo, „Leonidas”! Ai pândit după ușă!

— Da. Recunosc. Am ascultat de după ușă, ca un „fur și tâlhar”, cum spune poetul. Trebuie să mă rușinez? Uite, încerc, dar nu sunt în stare. Eram curios ce baliverne le mai înșiri celor șapte privilegiați ai tăi. Ei și, care e misterul Dunării și al nopții?

— Dacă aș ști, suspină Balduin.

Îl părăsise dintr-odată siguranța de sine, asprimea vocii... Devenise iar un nătâng.

Morea îi întinse sticla, împăciuitor, Ielcean nu observă. Se gândea sau se prefăcea absorbit de gânduri. Morea înfipse glaja în nisip și glăsui:

— La început nu prea mă interesa persoana ta, Balduin…

— Fiindcă am o mutră de nătâng…

— Ai mutra pe care o ai, și n-o poți schimba. Da, și din cauza asta. Dar cauza principală e în mine. Deși-mi vâr nasul peste tot, trebuie să recunosc că nimic nu mă interesează cu adevărat.

Acum Balduin îl privi. Cute adânci, amare, tăiau fața colegului său.

— E foarte trist când ajungi la concluzia că nu te mai interesează nimic!

— Dă-mi sticla aia! Balduin sorbi din vinul ruginiu și se posomorî. Iarăși nu mai era un veritabil nătâng!

— Ai o criză de melancolie. Și de fapt adevărul e că bei prea mult!

— Iar tu, prea puțin, Balduin.

— Și faci un pic de teatru – nu pricep de ce față de mine. Te interesează totul – nu degeaba te amesteci în toate poveștile! Te interesează bolnavii tăi. Te interesează copiii ăștia, față de care afișezi detașare sau nepăsare, sau mai știu eu ce, dar am văzut eu cum îi examinezi, cum îi vindeci, fără tine aș fi fost al drakkului de dezorientat, să nu crezi că e un compliment. Te interesează noutățile din „arta” medicală. Te interesează în general arta, nu degeaba ai adus cu tine o mulțime de cărți. În sfârșit, nu știu de ce neapărat în sfârșit, te interesează femeile.

— Știu, eu, Balduin? Dar dacă e numai o „pojghiță”, – ca să te citez pe tine? Poate că încerc numai să mă conving că sunt și pot fi cu adevărat folositor?

— Complici lucrurile, Morea!

— Așa mai merge. Nu-mi place când îmi spui „Leonidas”. Nu sunt un învingător. Și, poate cea mai mare tristețe a mea e certitudinea – nepotrivit cuvânt! – că nu mai sunt tânăr. Și cred că sunt mai uzat decât ar trebui să fiu conform vârstei reale. Sunt hârșit… am trecut prin prea multe întâmplări ce m-au… cum se spune?

— Ce, cum se spune?

— Uite, nu-mi vine în minte cuvântul potrivit… S-o luăm pe franțuzește: întâmplări ce m-au *tușat*.

— Fiecare om trece prin întâmplări care-l… obosesc.

— Nu face filosofie măruntă cu mine, Balduin, nu e de nivelul meu și nici de nivelul tău. Eu totuși încerc să-mi mențin pofta de viață, pofta de lucru, dar uneori îmi vine foarte greu. Dar cu tine, ce se întâmplă?

— Ce se întâmplă cu mine „Leonidas”?

— Nu te poți ascunde privirilor unui bătrân vulpoi. Te apasă ceva. Dar din nou îmi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Suntem prieteni, Morea. Poți vorbi cu mine despre orice. În orice caz să știi că nu mă apasă nimic în chip deosebit. Dar nu revenim la obiect? îmi spuneai că la început nu te interesam, mai ales datorită mutrei mele de nătâng. Și am ajuns să fiu interesant pentru tine?

— Nu știu. Morea mai bău vin. Părea cherchelit, poate datorită căldurii. Nu știu. Dacă apele ascund un mister, și nopțile ascund mistere, nu știu de unde mi-a venit ideea caraghioasă că și tu ascunzi un mister.

— Chiar caraghioasă, „Leonidas”!

— Dar de fapt, ce explorezi tu, Balduin? Ce cauți?

— Ascultă Morea, mă mărginesc să încerc să fiu un medic – dacă se poate – bun. Nu scriu versuri, nu pictez, nu. Scriu articole, nu cânt la vioară…

— Dar la chitară – da! E-hei! O, o, o! M, m, m! De unde ai ticul ăsta verbal?

— Chitara, așa se consideră, nu e un adevărat instrument muzical, e, mai curând un obiect frivol ce scoate sunete, cu cât mai dezordonate, cu cât mai zgomotoase, cu atât mai bine. A fost un act inexplicabil că m-am „produs” în fața băieților, nu știu ce mă apucase. N-am avut aventuri amoroase sau mari iubiri, din păcate. N-am fost niciodată unul din acei prunci despre care se spune „vai ce copil drăguț!” N-am fost drăguț nici în copilărie, și am simțit din plin… cum să-i zic?, situația. Știam să citesc înainte de a intra la întâia primară. Mă interesau cărțile, dar mai ales revistele, ziarele. Citeam și decupam tot ce mi se părea interesant…

— Știu, știu… și ce scotocești tu acum? Să nu-mi spui că te preocupă viața mea?!

Balduin îl privi atent. Oare Morea era chiar pilit? Nu-l văzuse niciodată nici măcar un pic amețit.

— Viața ta mă interesează, „Leonidas”, dar nu scotocesc. Ce pot să aflu despre un lup singuratec ca tine? Dar întâmplarea m-a dus, nu o singură dată în situații neașteptate. Tot întâmplarea m-a dus la Birt, întâmplarea m-a făcut să descopăr urma trecerii prin acest oraș a lui Maximilian Cornea. Ei, dacă scotocesc, să admitem că scotocesc în viața acestui om.

— Dar de ce o faci?

— Poate că sufăr de o boală, îmi plac enigmele. În viața marelui detectiv există o mare enigmă: dispariția unei femei, Marifelis. Încerc să aflu ceva și despre această femeie.

— Mă! Nu cumva ești chiar tu, Maximilian Cornea, *redivivus?*

— Nu, răspunse dr. Ielcean, luând, parcă, foarte în serios întrebarea. Își aruncase cămașa și eternul maieu; fără haine, părea un tânăr judoman. Umeri largi, mușchi, talie de invidiat. Ciudat cum pot să schimbe, *în rău,* hainele pe om, când dictonul zice altfel.

Morea îl examina și aprinse o blestemată de țigară.

— A dispărut, din viața marelui detectiv, acea femeie… Ei și ce?! Și din viața mea au dispărut destule dame, fie că ne-am despărțit, fără desene de ceasuri, un ceas, două ceasuri, ce tâmpenie!, fie că m-a înșelat, și am aflat, fără să fiu copoi ca tine sau ca M. C., fie că pretențiile ei mă depășeau. La un moment dat toate femeiuștile cărora le faci curte, pretind să devină legitime. Nu știai? Ei… unde naiba am ajuns, în viața mea au fost câteva femei, au dispărut, îți jur că în mai puțin de o săptămână uitam și cum le cheamă…

— Posibil că spui adevărul, făcu, neutru, Balduin. Dar, din câte am aflat până acum, Maximilian Cornea n-a reușit s-o uite pe femeia vieții lui. Așa cum era el, ușuratec și… carnivor. A căutat-o mereu. O caută și acum…

— Dar tu ce urmărești, Balduin?

— Nu știu exact. Nu știu exact ce vreau.

— Din ce în ce mai interesant! Nu știi ce vrei. În schimb te cramponezi de povești, de basme! Ești un caraghios, Balduin!

— Toată viața am fost un caraghios, „Leonidas”. Nu pot să mă schimb. Îmi plăcea, pe vremuri, să dezleg cuvinte încrucișate. Acum dezleg enigme, sau, măcar, îmi închipui că le dezleg. La drakku! Sticla asta a avut fundul spart. Uite că s-a și terminat! Ascultă, Morea, tu nu ești un adevărat bețiv!

— Știu și eu?! Poate! Nici asta n-am reușit! Dar, mă crezi sau nu, eu nu m-am îmbătat de-a binelea niciodată în viață. Bailduin îl privi cu îndoială. Poate că acum urma să se întâmple acest eveniment… Dar, continuă Morea, îmi place să iau un pahar, două. Îmi pică bine, mai ales că ceva ce bâzâie în jurul capului meu nu mai aude…

— Ce bâzâie, Leonidas?

— Am să folosesc o expresie la fel de uzată ca și mine: sentimentul ratării.

— Orice se poate spune despre tine, dar că ai fi uzat sau ratat, nu. În niciun caz! Ai vrut să ajungi medic, ai ajuns, și încă unul foarte bun. Sau poate n-ai vrut să fii medic?

— Aș fi vrut să fiu navigator, Balduin. Să navighez într-un submarin sub ghețurile Polului Nord!

E clar că e pilit zdravăn, gândi Balduin. Pentru prima dată în viață?

— Azi ai băut cam mult!

Oare medicul Morea „scandalagiul”, care cerea să se facă dreptate, dar care în alte momente se considera uzat, ratat, îl auzi? Posibil că nu. Morea se îndepărtă prin apa mică, desculț, cu nădragii suflecați,

ducând pe umăr, înșiretate, ghetele sale cam scâlciate. În mână ținea de gât sticla goală. Balduin se ridică, ascultă cântecul Dunării, peste acesta se suprapuseră niște zgomote metalice care veneau dinspre atelierul de montaj, intenționă să-l ajungă din urmă pe „Leonidas”, dar, evident, acesta avea acum poftă să rămână singur. Nu avea poftă să i se spună vorbe dulci și oricum, Balduin nu se pricepea să compună asemenea vorbe. „De ce naiba cară cu el sticla aia goală?” se întrebă anapoda Balduin și porni spre cabinet. Se schimbă și prinse cursa pentru oraș. Se înnoptase.

ADRIAN MOCANU

Într-o dispoziție nu tocmai fastă, Balduin se duse la Birt să ciugulească ceva. Masa lui era ocupată: marele detectiv. Nu prea avea chef de el!

— Ce te uiți așa la mine, docteur? Fiindcă nu m-am ridicat și nu m-am înclinat până la pământ în clipa apariției tale? Te aștept de multă vreme. Am și reușit să beau patru coniace, și am cerut al cincilea…

Alt bețivan, gândi Balduin, și regretă că-l părăsise de izbelițe pe „Leonidas”. Dar, în ciuda celor patru coniace, obrazul „bărbatului fatal” părea nealterat. Vocea limpede. La fel de limpede și amărăciunea sau, cum să-i zicem, adânca tristețe din glas. La fel de limpezi ochii, albaștri-cenușii, ca toți ochii copoilor din lume, atenți și, hm, da, bănuitori. Dar nu niște ochi răi, în niciun caz răi. Lui Balduin i se făcu milă. Milă de marele detectiv, de amicul său Morea, de sine chiar și chiar de întreaga lume. Această lume mereu amenințată sau de tirani, sau de bombe atomice, sau de ambele, ca să nu mai punem la socoteală ciuma, scarlatina și scabia…

Chelnerașul isteț se înființă cu păhărelul pentru M. C. și-l privi întrebător pe dr. Ielcean. Acesta făcu o excepție.

— Tot coniac. Și măduvioară la grătar. Tu de ce nu mănânci niciodată? îl întrebă pe marele detectiv.

— Mănânc la restaurantul hotelului meu, răspunse acesta, pe un ton ceva mai țâfnos. Poate că nici nu mănânc deloc.

Haide să ne întoarcem la povestea aia… Am rămas la momentul când nătângul de Maximilian Cornea…

— Nătâng sunt eu, îl întrerupse Balduin. Cornea era și este, un tip fercheș…

Iubito, în timp ce formula, fără mare convingere aceste cuvinte, nătângul de Balduin îl fixa – oare de ce? – pe baronul B. Alias Paracelsus, alias tot ce-ți dorește inima. Acesta, acum în ținuta lui de gală, sorbea șampanie în alt colț al încăperii. M. C. urmări privirea lui Balduin, văzu încotro țintește și simți în toată ființa lui iritare și nedumerire. Totuși vorbi calm:

— Când nătângul de Maximilian Cornea, dându-și seama că Marifelis l-a pus pe liber, i-a dat papucii, s-a apucat să deșarte pahar după pahar, iar între al doișpelea și al treișpelea pahar i-a telefonat la poliție lui Adrian Mocanu cerându-i – între sughițuri – să afle cine e Marifelis și unde locuiește…

— Exact, confirmă neîndurător Balduin. Maximilian Cornea, bărbat între bărbați, a plâns, iar Ad. Mocanu l-a auzit hohotind în telefon. A fost o mare surpriză, poate chiar o deziluzie pentru tânărul inspector să-l audă pe marele său șef hohotind beat la telefon… Acest Ad. Mocanu era un tip foarte capabil, lui și lui Iuga Martin îi datora marele detectiv parte din uluitoarele sale succese, dar Ad. Mocanu n-a înțeles atunci, și cred că n-a înțeles niciodată, motivul real al lacrimilor acestui mare detectiv…

— Dar tu îl știi?

— Da! țâșni vanitatea prin gura lui Balduin, și începu să mănânce. M. C. îl urmărea încruntat bând al șaselea coniac. Balduin isprăvi măduvioara, șterse ca un țăranometru farfuria cu un miez de pâine și deodată zâmbi. Nici ca un nătâng, nici ca un vanitos. Pur și simplu zâmbi.

— Te hlizești ca un cretin! se înfurie M. C.

— Nu mă poți atinge cu asemenea insulte puerile. Pune la contribuție marea ta fantezie. Spune, de pildă, cam așa: *„Docteur! Felix qui potuit rerum cognoscere causas”*.

Oare marele detectiv înțelegea sensul acestui vers al lui Verigiliu, sau el, M. C., se opri doar asupra unui singur cuvânt? Probabil că a doua variantă e cea valabilă.

— Te legi de numele lui Marifelis?

— Spui prostii!

— Da! În preajma ta omul se tâmpește. Și care e „motivul real”?

— Am să-ți spun… Balduin mai aruncă o privire către baronul B. Acesta privea în gol. Cu puține zile înainte de „definitiva despărțire” avusese loc o scenă cu adevărat înduioșătoare. Balduin privi pumnii lui M. C., așezați pe masă într-o poziție agresivă, dar nu păru speriat. Cu adevărat înduioșătoare și această amintire a rămas ca o cicatrice pe sufletul marelui detectiv. Marifelis și-a dat jos de la gât lănțișorul străveziu de platină.

*

— Cere-mă de soție, dragul meu!

— Cum ai spus? tresări comisarul.

— Nu te speria! (Relatarea lui Balduin continua necruțătoare, fără piedici. Părea foarte sigur de tot ceea ce afirmă!) Nu vreau să te încătușez, e o dorință simbolică, a zis Marifelis. Înfășoară lănțișorul în

jurul inelarului meu. *Căsătorește-mă cu tine.* Spune-mi: „Te cer de soție, Marifelis. Accepți să-mi fii soție?”

Neîndemânatic, cu totul depășit de situație, Maximilian Cornea înfășură cu stângăcie lănțișorul de platină în jurul acelui deget, degetele sale se bâlbâiră până ce dibui cum se folosește cerculețul cu resort ce prinde lănțișorul. Maximilian Cornea nu fusese în viața lui dominat în așa hal de o femeie!

— Te cer de soție… Accepți să-mi fii soție, Marifelis?

— Accept să-mi fii soț, Maximilian! Însă noi nu ne căsătorim. Noi – zise, arătând lănțișorul de pe inelar, – noi ne *soțiem.* Voi fi *soțiata* ta, vei fi *soțiatul* meu. Cred că aceasta e suprema formă a fericirii în amor! După câtva timp, în vreme ce el tăcea siderat, Marifelis, privind lănțișorul, ridicându-l în lumină, zise: – E cel mai frumos cadou ce mi s-a făcut în viață. Tu mi-ai făcut acest cadou.

Marele detectiv, și așa uluit, observă că Marifelis are lacrimi în ochi. O luă în brațe, o legănă, îngână niște cuvinte cam fără sens… Și ea, Marifelis, în ciuda emoției și a lacrimilor, părea totuși lucidă.

— Să nu te ambalezi prea tare în dragoste, dragul meu! a zis ea. Nu ți-e în fire, iar dacă totuși te vei îndrăgosti crunt, nu vei fi fericit. Eu vreau ca tu să fii fericit.

— Nu ai de unde să cunoști aceste amănunte, interveni feroce marele detectiv. Știu, Balduin, că ești un fel de șobolan, citești de mic copil gazetele și faci tăieturi din ele. Cred că ești un pic, cel puțin un pic, nebun. Și totuși ai ghicit… cam așa s-au petrecut lucrurile.

— Important e reacția din seara aceea a comisarului, a marelui detectiv. Recapitulând amănunt cu amănunt episodul „cererii în căsătorie”, el bea în neștire blestemând toate femeile din lume și toți bărbații care le iau în serios. În urmă cu puține zile ea joacă rolul de mare amorezată, îl joacă perfect, îl face și pe el să lăcrimeze, iar acum abia după câteva zile de când au devenit *soțiat* și *soțiată,* îi lasă acest… această parolă de definitivă despărțire. „Accepți să mă ceri în căsătorie, Maximilian? Să-ți fiu *soțiată…”*

Marele detectiv mai bău ce mai bău, dădu acel telefon lui Ad. Mocanu și ieși în stradă. Aici urmează un mare gol în memoria lui M. C.

Balduin pocni din degete și el, un semiabstinent, mai ceru un coni. Un coniac. Repetă: UN MARE GOL!

De undeva de pe o stradă, după un mare spațiu de timp, îl culese Adrian Mocanu, venit cu automobilul de serviciu în ajutorul marelui său șef. Trebuie să dispui de talent ca să culegi de pe străzile unui oraș un om ce rătăcește hai-hui. Ad. Mocanu dispunea de acest talent. Îl introduse binișor pe Maximilian Cornea în automobil și porni într-o lungă plimbare „de aerisire”.

Marele detectiv se trezi buimac a doua zi în cămăruța modestă a lui

Ad. Mocanu.

— A mai trecut o zi, mormăi confuz M. C. A mai trecut o zi din viața mea… Ce bine… O zi mai puțin!…

Adrian Mocanu fuma, sorbea dintr-o cafeluță, fața lui era netedă, obrajii puțin scobiți, părul, deasupra frunții, rar, în ciuda tinereții sale. Părea firav și vulnerabil, n-avea înfățișare de detectiv. M. C. gemu, își frecă tâmplele îndurerate, încercă să-și amintească ce se petrecuse… Ad Mocanu îi turnă cafea fierbinte într-o ceașcă mare.

— E cel mai bun remediu împotriva mahmurelii și a durerii de cap, domnule comisar!

Figura fotogenică a marelui detectiv, și așa șifonată acum, se schimonosi și mai mult.

— Ce mi s-a întâmplat, Adrian? Parcă… așa cred… eram tare beat azi noapte…

— Suficient de beat ca să vă duc la arest, dom șef. Luați cafeaua.

— Dă-o la naiba de cafea! Ai ceva de băut? Ceva tare? Acesta e singurul remediu după beții.

— Dar nu sunteți un alcoolic, domnule șef!

— Nu e nicicând târziu să devin… Dar ce mi s-a întâmplat?

— Poate nimic, poate ceva grav… Am coniac și rom Jamaica vechi. Dar nu v-aș sfătui să…

— Nu mă sfătui tu pe mine! Un rom te rog! Dar nu te zgârci! Un pahar mare!

Adrian Mocanu se supuse „ordinului”, fără să fie convins că face bine. Puse alături și o carafă cu apă. Marele detectiv sorbi cu sete romul și apa rece, din „ghețar”. Figura i se mai destinse, dar cearcănele durerii, sau ale nedumeririi, rămaseră. Mai ceru rom, și primi. Într-o singură noapte barba îi crescuse cât în trei zile și trei nopți. Se repezi, cochetul de el, la oglindă. Nu era încă sigur de picioarele sale, iar oglinda îi reflectă un chip străin și trist. Poate nu era bună oglinda. Totuși… nu albise. Totuși, ce i se întâmplase?

Mai bău tărie, își masă ceafa, traversă camera, se așeză pe un fotoliu, ce ghinion, Ad. Mocanu nu avu timp să-l prevină, fotoliului îi lipsea un picior, era o piesă pur decorativă, marele detectiv se răsturnă, se rostogoli cât colo. Se ridică încercând să surâdă, mai ceru să i se toarne în pahar. Simțea cum torpila alcoolului urcă spre creier, dar, ciudat, parcă începea să-și amintească acum câte ceva…

— Da, parcă încep să reconstitui, mormăi. Aseară am băut peste măsură… dar *încă nu știu de ce.* Apoi m-am pomenit alături de tine în automobil, am vorbit, dar nu știu ce. Unde m-ai cules?

— Departe, pe șosea, la ieșirea din București.

— Dar cum ai ghicit că sunt acolo?

— Nu știu. Poate intuiția, așa cum am învățat de la Dv., zâmbi Ad. Mocanu.

Apoi, parcă, ne-am pomenit într-un cimitir… Era oare un cimitir? îmi amintesc cum în fața mea se ridicau vechi pietre funerare… niște pietre ce *se mișcau,* sau mă clătinam eu, iar în lumina lunii se vedeau inscripții. Într-o limbă de neînțeles… Apoi am văzut niște flori aurii ce sclipeau în lună, și se mișcau și ele. Cred că te-am întrebat ce fel de flori sunt, iar tu mi-ai răspuns: orhidee. Iar eu ți-am spus că mai curând sunt ochi de fiară, ochi de lup… Te-am întrebat de ce sunt așa de luminoase, iar tu mi-ai răspuns că e din cauza clarului de lună… Apoi ne-am urcat iar în mașină. Am scotocit și am tot scotocit!… Ce căutam de fapt? Și unde am fost cu automobilul?

— La cimitirul oriental, la vreo cinzeci de km. de Buc.

— Și de ce am ajuns acolo?

— Din întâmplare, sau pe motivul că pe direcția aia mergeați pe șosea. Eu v-am plimbat cu mașina pentru aerisire… dar ați tot scotocit și ați tot scotocit, știați că inspectorii ascund acolo undeva în mașină o sticlă pentru nopțile friguroase… ați găsit-o și eu v-am dat pace. Ce era să fac? Sunteți șeful meu! Eu v-am cărat în spate din auto până în cameră. Sunteți un om greu! Un bărbat solid!

M. C. îl scrută furios pe Ad. Mocanu, dar acela vorbea sincer și fără aluzii. Ce aluzii ar fi putut să găsească? Marele detectiv se îmbătase crunt, iar apoi, când să-și mai revină, găsise sticla aia amărâtă a inspectorilor din care trăgeau câte un gât în nopțile reci când trebuiau să stea nemișcați, urmărind cine știe ce spanac, vreun spărgător diletant care în loc să taie vitrina unui bijutier, greșea, nimerea în bodega unui vânzător de lumânări (pentru cazul când se lua curentul), și făcea pușcărie pentru câteva lumânări, în loc să stea frumușel la micuța pentru un maldăr de diamante…

— Mă, Ad, îl întrerupse M. C. Ce tot aiurezi tu acolo? Las-o baltă! Ce mi s-a întâmplat de fapt?

— De fapt nu știu, dar poate că voi afla! (Parcă-l imita pe Balduin.) Mi-ați dat un telefon – vă amintiți? Nu vă amintiți! Ad. Mocanu merse la fereastră și vorbi anemic, stând cu spatele la șeful său. Mi-am dat seama că vă aflați într-o stare anormală… Am predat serviciul, am coborât, l-am alungat pe șofer din mașina de serviciu și am plecat în excursie. Nu vă aflați acasă. Am pornit agale pe bulevarde și străzi. L-am recunoscut pe spărgătorul Caprăverde, pe șeful borfașilor Ghiuțman, pe comandantul cerșetorilor, Dugă, și pe alții, aș fi putut culege o recoltă strașnică, chit că eram singur și ăia m-ar fi snopit, dar îmi căutam șeful. V-am recunoscut în lumina farurilor. Înaintați ca un orb, mototolind în mână o hârtie. Am păstrat-o. Iat-o aici.

— Stai! Nu-mi arăta nimic. Florile acelea din cimitirul oriental, erau chiar orhidee?

— Da, orhidee sub sclipiri de lună.

Maximilian Cornea examină figura tânărului polițist. Părea

deschisă și aproximativ sinceră, dar marele detectiv cunoștea capacitățile inferiorului său: bănuia, M. C., bănuia că nu spune totul. Ce se întâmplase de fapt? Ce-i ascundea tinerelul ăsta capabil, dar fără de succese la femei? În același timp comisarul simțea tot mai tare elicele ce i se învârteau iarăși în cap.

— Mai dă-mi rom!

Ad. Mocanu îi trânti în față, aproape în dușmănie, toată sticla.

— Și acum dă-mi hârtia ce o mototoleam în mână!

Maximilian Cornea netezi foaia și examină cele două ceasuri schițate în grabă, cu stângăcie, de Marifelis – dacă ea făcuse „desenul" acela. Întreaga durere a lumii umflă pieptul marelui detectiv. Abia acum își aminti: Marifelis, pe al cărei inelar strânsese el cu gingășie și cu stângăcie lănțișorul străveziu de platină, formulând „cererea în căsătorie", Marifelis îl părăsise! Tocmai când el și-a dat seama că o iubește! Cum de a îndrăznit – ea? Blestemate să fie femeile! Blestemați să fie bărbații care le iau în serios!

— Aseară ți-am telefonat în legătură cu Marifelis! Unde-i romul?

— Aveți toată sticla – cât a mai rămas – în față!

Tonul lui Ad. Mocanu era persiflator, sau disprețuitor. Față de un superior?!

— Ei, da, mi-ai dat toată sticla, puritanule! Ai aflat totul despre Marifelis?

— N-a fost greu, dar nu totul, spuse Ad. Mocanu, pe același ton de zeflemea pe care încerca să-l mascheze. El era ardelean, ca și Iuga Martin, ăștia nu se compromit cu zeflemeaua… Toată chipa noastră știa care e ultima Dv. aventură sentimentală. Dar aseară aveați glasul unui om înjunghiat.

— Lasă glasul meu. Ce ai aflat?

— Ceea ce știam deja. Dimineață, în timp ce mai dormeați, dacă somnul provocat de alcool se numește dormit, am făcut totul. Tot ce se putea. Am efectuat o descindere, „ca la carte" la locuința numitei Marifelis, a cărei adresă o cunoșteam cu toții – dar impresia celorlalți e că Dv. n-o cunoașteți. Ad. Mocanu îl examină cu un aer provocător pe șef. S-ar fi zis că-l bănuiește de ceva. O furnicătură de gheață îl scutură pe M. C. Încercă să-și amintească. Nu reuși să-și mai amintească nimic.

— Deci am mers trei la locuința ei. Aseară mi-ați dat ordin s-o arestez. Evident, nu aveam o astfel de intenție, dar…

— Am dat eu un asemenea ordin?

— Ordinul unui om beat, nu mai e ordin, zise Ad. Mocanu, sever. Dar trebuia să pricep ce se întâmplase.

— Ai priceput? Doar eu am capacitatea de a' pricepe. Sunt șeful!

— Mai pricep câte ceva și alții mai mici.

— Mai departe!

— Pe domnișoară o cheamă Maria Felicia B. Bănuiesc că măcar atâta știți. N-a răspuns la sonerie. Încălcând toate regulile – nu aveam mandat – am forțat ușa. Un apartament de două camere, cu dependințe. Nimeni. N-aș putea spune că totul era spart și-ntors pe dos, dar cineva scotocise pe acolo, cu destulă delicatețe. Nu dăduse cu barosul. Folosise instrumente mai fine… Am cercetat și noi, tot cu delicatețe. Nimic, nici cadavre sau pete de sânge sau semne de luptă, de violență. Am găsit, ce poți găsi în locuința unei femei singure, îmbrăcăminte, ceilalți doi, Iuga și cu Dunăreanu ziceau că e îmbrăcămintea și, – n-am avut ce face, ne-am vârât nasurile și acolo, peste tot – îmbrăcămintea și lenjeria aparțin unei femei rafinate… (Un semn de întrebare pe mutra lui Ad. Mocanu: dacă Maria Felicia B. era o ființă rafinată, cum de-și alesese un mascul atât de lipsit de scrupule ca M. C.?).

— Ai pretenția că te pricepi întru rafinamente? întrebă marele detectiv.

Deja romul îl cam năucise.

— Nu am pretenții, răspunse Ad. Mocanu. Obrazul tânărului inspector se cam împurpurase. Îl plictisea discuția cu un superior pe care-l scosese dintr-o beție, și care intrase acum în altă criză.

— Mai departe!

— Mai departe – nimic. Am găsit scrisori, fotografii, manuscrise…

— Da, manuscrise. Știți ce înseamnă un manuscris?

— Du-te și te spânzură!

— Am să execut ordinul. Manuscris înseamnă când…

— Ascultă… librăriile… du-te și te spânzură, imediat!

— Dacă am ajuns aici, de ce nu luați și restul de rom din sticlă? Manuscris înseamnă când cineva scrie cu mâna și asta rămâne… câtva timp, nu știu dacă există un barem de timp, câțiva ani sau câteva secole. Atenție, domnule comisar! Domnișoara Maria Felicia B. era scriitoare. Am descoperit, printre altele, un carton galben în care se afla o singură filă. Sunteți în stare s-o citiți?

Maximilian Cornea nu schiță un gest. Ad. Mocanu îl privi și vorbi mai mult pentru sine, cu foaia aia de hârtie în mână:

— Coincidența mi s-a părut din cale-afară de bizară. În noaptea trecută fuseserăți impresionați de orhidee, din cimitirul acela oriental. Acum am găsit manuscrisul acesta. O poezie: „Orhidee pentru Marifelis”. Sunteți un pic atent?

Ad. Mocanu citi, fără eleganța tinerilor actori, pe cale de afirmare, fără sfătoșenia bătrânilor actori, pur și simplu citi:

Iubito,
eu sunt trimisul unei țări inexistente
pentru care florile,

florile ce seamănă cu ochii lupoaicelor,
și, mai ales, orhideele…

Marele detectiv asupra căruia coniacele nu lăsaseră acum, pare-se, nicio impresie, îl asculta trist, dar cu mare atenție pe Balduin. Parcă încerca și el să-și amintească.

— *Docteur, docteur!* zise el. Toate aceste întâmplări, chiar dacă sunt reale, începând cu „cererea în căsătorie" și terminând cu beția mea, n-au fost consemnate în ziare. Dacă sunt reale, cum ai dat de ele? Și ești convins că așa s-au petrecut lucrurile? întâmplările astea, reale sau nu, n-au fost consemnate nicăieri, nici măcar în memoria mea! De unde le-ai scos, *docteur?*

Balduin nu răspunse.

— Eh, *docteur!* Am admirat totdeauna oamenii ce au convingeri. Pari foarte convins… Și ce mai știi? Ce pretinzi că mai știi?

— Peste câțiva ani a apărut o carte de proză, „Orhidee pentru Marifelis", iscălită de un anume Marin Felician... Maria Felicia – Marin Felician! Editura respectivă nu v-a putut da informații asupra autorului, ci numai o adresă. O adresă fictivă. Romanul avea drept motto chiar poezia „Orhidee pentru Marifelis", poezie ce a apărut chiar în anul dispariției lui Marifelis, iscălită Marifelis. Chiar dumneavoastră ați dus poezia la revistă, iar unui compozitor i-a reușit o melodie duioasă și stranie, pe măsura acelor versuri bizare. Câțiva ani acest șlagăr, ca să-i zic așa, a fost la modă, pe urmă lumea l-a uitat. Balduin suspină și glasul lui deveni mai puțin sigur. Toate se uită…

— Nu chiar, protestă marele detectiv. Eu n-am uitat-o pe Marifelis! Am căutat-o mereu, o caut și acum…

— Știu și asta.

— Da, o, o, o, m, m, m!, știi foarte multe! Nici melodia n-a fost uitată cu totul. Uite, baronul B., în zilele când e bufon, o cântă… însă rău.

— Nu știu dacă e baron. Sunt convins că nu e bufon. Și nu o cântă rău. Dintre toate improvizațiile sale, toate absolut penibile, această melodie, care nici nu e o improvizație, îl inspiră, îl întinerește, îi redă vooea. Nu o cântă rău.

— Nu vrei să fii de acord cu mine în nicio privință? întrebă marele detectiv.

— Nu văd ce interes aș avea! ripostă Balduin. Sunt independent!

SERGIU GHEPARD, NECUNOSCUTA ȘI ION VIȘINESCU

Luna umbla pe cer fără niciun rost, ca o iapă în călduri, și-n același timp umbla și pe pământ, mai exact în apă, în valurile Marelui Fluviu,

luna umbla năucă și parcă disperată, ca un câine alb care vrea să se salveze de la înec. Pădurea dormea încremenită. Oare dorm pădurile? Oare cum o fi somnul unui arbore de o sută de ani? Pădurea dormea, sau să presupunem, fiindcă șoaptele ei de peste zi nu se mai deslușeau, în schimb Dunărea șoptea, cei doi șopteau și ei… Nimic deosebit, doar încă un element al acestei narațiuni. Pururi în preajmă, scânteind de luminile nopții, Marele Fluviu trimitea mesajul lui etern către infinitiri de asemenea etern. Deodată Sergiu Ghepard simți trupul fetei lipindu-se de el. Nu, nu era o pornire subită de tandrețe. Fata văzuse ceva, se speriase. „Privește în dreapta! Acolo!" Acolo, în dreapta, sclipeau două luminițe sau două flori fosforescente.

— Fii cuminte! Nu te speria! E numai o lupoaică.

— De unde știi că e *numai o* lupoaică?

— De fapt, nu e chiar *numai*… Vezi celelalte luminițe din preajma ei? Sunt puii.. Numai că la ora asta nu mai sunt pui, ci aproape lupaci.

— Ne atacă? Ce facem dacă ne atacă?

Elevul din ultima clasă de liceu o privi pe fată, ea crezu că vede ochii lui albaștri luminând ca și ai lupilor.

Îi spuse, cutremurându-se:

— Și-n ochii tăi ard lumini… Nu cumva ești și tu lup?

— Pe câte știu, nu… în acest anotimp lupii nu-l atacă pe om… și în general nu mai atacă. După cum știi, chiar și națiunile beligerante își retrag oștirile, pe planeta Pământ nimeni nu mai atacă pe nimeni…

— O Doamne, cum îți place să glumești și să fii foarte sigur de tine!

— Nu sunt chiar sigur de mine. Mă prefac. Adevărul e că în preajma ta mă zăpăcesc totdeauna, dar încerc s-o ascund, și spun prostii… doar că tu nu observi.

— Mă prefac, doar! Mă prefac. Am mai mulți ani decât tine…

— Exagerezi… de fapt suntem de aceeași vârstă… dragostea uniformizează totul, chiar și vârsta..

— Vorbești ca un lup bătrân și cenușiu și nu ești decât un copil, și chiar un copil rău..

— Nu vorbi ca o bunică sau o mămică, fiindcă…

— Stai! Vezi acolo în Dunăre o lumină ce crește și se apropie?

— E luna reflectată în valuri.

— Nu poate fi luna! Judecând după poziție…

— Ei! Asta e noaptea halucinațiilor, zise băiatul. E chiar luna! În legătură cu refracția luminii și unghiuri, știu mai multe decât tine. E luna, și luna, și Dunărea, și pădurea, sunt ale noastre.

— Chiar și lupii?

— Chiar și lupii! Te iu…!

— Stai! Și fata îi astupă gura, oprind ultima silabă a cuvântului fatal. Băiatul se eliberă.

— …besc!

— Peste puțin timp te întorci în orașul tău…

— Bine, dar și tu…

— Nu ține cont de mine, Sergiu. Eu am alte planuri. Peste puțin timp întâlnirile noastre vor înceta. Să nu te îndrăgostești niciodată cu adevărat de mine! Te rog! Vei suferi o dezamăgire, deși aproape toți sunt de acord că la o vârstă ca a ta iubirea nu poate produce ravagii. Dar eu nu sunt de aceeași părere, mă tem că exact la această vârstă o iubire neîmpărtășită lasă pe inimă o rană periculoasă, una din acele răni ce mereu dau impresia că s-au vindecat, și tot timpul sunt gata să se redeschidă.

— Mica mea înțeleaptă!

— Nu sunt nici mică, nici înțeleaptă.

— Tu chiar nu poți să mă iubești?

Fata simți în tonul lui disperarea și totuși răspunse cu o anumită cruzime.

— Ești doar o fantezie pentru mine, Sergiu. Un vis frumos pe care n-am să-l uit, dar care nu-mi va da dureri, pe când tu, dacă te îndrăgostești prea tare de mine, îți vei deforma definitiv părerea despre femei, pentru tine va rămâne ca un vis urât, ca un coșmar. Taci! Nu vorbi! Sărută-mă!

Tânărul, descumpănit, o luă în brațe, dar tot felul de gânduri îi fulgerau prin minte, și după ce se deprinseră din îmbrățișare, ea îl mângâie și tonul vocii i se schimbase și vorbi în șoaptă.

— Sunt mai în vârstă decât tine, știu mai multe, infinit mai multe decât tine, sunt mai experimentată, acesta e cuvântul, deși are un sens urât și, vrei, nu vrei, te privesc cumva de sus, o, nu te simți umilit, e starea firească a lucrurilor…

Și din nou băiatul crezu că simte o schimbare subtilă în tonul fetei, prea subtilă pentru ca el să fie în stare s-o asimileze perfect, făcu totuși un efort, nu, nu mai înțelegea nimic, întoarse capul în direcția Dunării, oare într-adevăr lumina ce creștea și se apropia, era luna? Și-n acest timp fata punea o întrebare deosebit de prozaică.

— Spune-mi, Sergiu, și te rog, nu te enerva, te-ai lăudat prietenilor tăi că ai cucerit o femeie mai în vârstă decât tine… în sfârșit, o femeie matură… Da? Dacă da, nu e grav, e normal…

Băiatul se întrebă iar dacă trebuie să se simtă jignit. Da, adevărul, el nu era decât un puști! Dintr-un desiș lupoaica îi păndea, însă fără gânduri rele, și care ce gândea, lupoaica? Poate gândea cam astfel: „Într-o anumită privință, nu doar în una singură, dar mai ales în privința iubirii, oamenii se aseamănă cu noi, lupii…” Cam adânci gânduri pentru o lupoaică a pădurii…

— Nu, răspunse Sergiu Ghepard. N-am vorbit nimănui de tine.

— Dar prietenii tăi fac caz de aventurile lor?

— Ce mod de a mă iscodi! Nu! Eu și prietenii mei cei mai buni am

stabilit să nu vorbim despre… prietenele noastre. E o convenție bărbătească.

— Prin urmare voi cei șapte din cameră faceți pe bărbații?

— Încercăm…

— Și atunci despre ce conversați voi?

— Nu ne lipsesc subiectele! Suntem cu toții premianți, sau foști premianți, sau viitori. Fiecare a citit mult. Uneori însă, când se epuizează subiectele, sau suntem foarte obosiți, dormim. Nimic mai simplu. Ne vizitează des medicii noștri, mai ales dr. Ielcean. Câteodată ne spune întâmplări despre un detectiv, Maximilian Cornea, despre care nu știm dacă a existat într-adevăr sau nu, dar n-are importanță, probabil sunt invenții ale dr-lui Ielcean, dar ne distrează. Profită de aceste vizite pentru a ne controla așternuturile, să vadă dacă sunt curate și comode. Face o inspecție și prin noptiere. De fapt, caută sticle!

— Sticle?!

— Da. Ține la sănătatea noastră. Nu vrea să ne apucăm de băut. Și are dreptate. Și noi l-am îndrăgit pe acest om.

Necunoscuta medită puțin.

— Dar ați băut?

— Da. Bere. Ni se permite. O singură dată am făcut-o lată, cu vodcă, era ziua unuia dintre noi…

— Dar Maximilian Cornea, polițistul, ce rol are?

— Nici unul. Poate că a avut, iubito. Conform versiunii doctorului Ielcean a fost un mare detectiv. Dar se pare că o întâmplare… deh… o întâmplare sentimentală, i-a compromis cariera.

— Vezi! Eu te-am prevenit! Nu te îndrăgosti de mine, Sergiu.

— Iubirea nu ține cont de sfaturi și de rațiune. Dar în cazul marelui detectiv, lucrurile se complică. Marea lui dragoste, Marifelis, a dispărut. A căutat-o îndelung. Dacă e să-l credem pe doctor, o caută și acum.

— Iubire eternă, șopti fata. Așa ceva nu prea se mai poartă în zilele noastre. Dar câți ani are acest mare detectiv?

— Nu știu, dr. Ielcean n-a precizat, dacă e o poveste născocită de el, și probabil așa e, poate avea orice vârstă. Unii dintre prietenii mei s-au simțit ofensați când dr. Morea, ăsta e celălalt medic, un tip cam răutăcios, dar nu foarte, a declarat că istoriile cu marele detectiv sunt doar basme. Dar mie nu-mi pasă – îmi plac și basmele…

— Fiindcă ai rămas un copil, Sergiu.

— O repeți întruna. Bine, fie și așa. Și întâlnirea cu tine e un basm. Cel mai frumos.

Poate pentru întâia oară femeia „mai în vârstă” păru încurcată și ca să ascundă acest sentiment confuz, ridică privirea, examină cerul, apoi îl privi în ochi pe puștiul ce încerca să facă pe bărbatul.

Sergiu Ghepard o privi și el în ochi, o rază de lună se colora în verde în acei ochi și puștiul ce încerca să facă pe bărbatul se întrebă: „Oare cu cine seamănă fata asta?”

— Am să-ți spun un mare secret, Sergiu, dar să nu râzi de mine și, bineînțeles să rămână între noi.

— Bineînțeles… Pot să țin un secret, dacă e așa de mare!

— Nu e mare, dar e al meu, și acum va fi *al nostru*…

Fata făcu micul lor „semn cabalistic”, ridică dreapta și arătătorul cu mijlociul întruchipară un „V”. „V” de la „victorie”? Un semn cunoscut din al doilea război mondial. Sergiu o imită. Apoi degetele lor mijlocii își lipiră buricele unul de altul. Era mai mult decât un sărut. Fata îl învățase acest semn în prima zi, iar băiatul nu cunoștea exact semnificația lui.

— Acest secret va fi legătura tainică dintre noi ce va rămâne peste ani, când ne vom fi uitat chiar și numele, chiar și chipurile. De acord?

„Acum știu, tremură ceva în sufletul băiatului. Seamănă cu Marifelis!”

— De acord.

Noaptea imensă și înstelată, murmurul Dunării, lumina ce se născuse în Marele Fluviu, și poate chiar și prezența familiei de lupi, îi dădură un lung fior lui Sergiu Ghepard; era conștient că nu va uita niciodată această clipă.

— Uite care e taina mea, Sergiu, spuse „femeia mai în vârstă”, privindu-l țintă în timp ce în Dunăre lumina crește și creștea. Taina mea e următoarea, *eu am capacitatea de* a *prinde pe cer stelele mișcătoare*…

— Nu înțeleg, făcu buimăcit tânărul. Vezi sateliții?

— Nu e vorba doar de prozaicii sateliți, vai de ei… Văd stelele ce cad… văd stelele ce înaintează *prea repede,* văd stelele ce lunecă infinit de încet pe boltă, adică prind mișcarea lor, a astrelor cu înaintare lentă, insesizabilă ochiului omenesc.

— Dar oricine vede sateliții, meteoriții și stelele de pe cer… cât privește stelele ce înaintează prea repede sau prea încet, chiar nu înțeleg.

— Vei înțelege și mai puțin când îți voi spune că prind mișcarea astrelor chiar și când stau cu spatele către ele.

— Nu pricep nimic! Ceea ce-mi spui seamănă cu „basmele” doctorului Ielcean…

— Nu te mint, spuse foarte sigură fata. Uite – acum stau cu fața către tine, în următoarea clipă o stea căzătoare va fulgera în spatele meu… unu… doi… trei! A căzut?

Un meteorit mare, iradiind lumină și, parcă, forță, traversă bolta și se pierdu în infinit sau merse să se destrame undeva în deserturile de peste mări și țări… poate în Sahara Micului Prinț.

— A căzut, murmură, sfârșit, Sergiu Ghepard, elev foarte bun, în ultima clasă a unui liceu foarte bun, de matematică și fizică. A căzut, dar… dar eu nu cred în vrăjitorii. Sau ai o oglindă sau ai văzut meteoritul în Dunăre… Ba nu, ar fi fost imposibil.

— Da, imposibil, Dunărea e în spatele meu și n-am oglindă, mâinile mele sunt pe umerii tăi!

— Așa e. Și atunci cum să înțeleg?

— De ce trebuie neapărat să înțelegi, dacă e o taină? Încearcă să înțelegi, să explici, dar pentru ce ai explica-o, de ce ai spulbera o taină atât de frumoasă?

— Eu am o formație științifică, spuse, nu fără trufie, Sergiu Ghepard. Nu mă dau în vânt după taine!

— Fals, Sergiu. Minți fără să-ți dai seama. Fascinația unei taine face parte din natura noastră omenească, prin asta ne deosebim de rinoceri, deși, de fapt, nu știm chiar totul despre ei, despre rinoceri. Și eu sunt pentru tine o taină, și asta te atrage, însă n-o vei recunoaște. Și eu am o formație științifică, urmă, cu aceeași trufie, fata. Ei și ce? Numai semidocții „de formație științifică” pretind că știu, sau cu timpul vor izbuti să le cunoască pe toate. Dar totul este egal infinit.

— Cum ai spus?

— Totul – egal infinit. Pentru a afla totul, ar trebui mai întâi să *descifrezi* infinitul. Au încercat-o, destule capete mari. Câte capete mari, atâtea variante. Dar adevărul suprem?

— Draga mea… draga mea taină, tu devii mistică?

— Dragul meu Sergiu, asta e o întrebare puerilă, o capcană puerilă. Ce amestec are aici misticismul? Acesta era argumentul inculților care foloseau termenul drept un șablon. Misticismul! Nu! Amândoi avem o formație științifică – expresia ta – și nefiind mistici și nici pe departe semidocți, inculți, e normal să ne punem întrebări. Cine nu-și pune întrebări acela e adevărata piedecă. Eu, ca și tine, ca și toți, ne dăm seama că a afla totul este foarte greu, poate imposibil, și că mereu te izbești de inevitabilul infinit, în spațiu și timp și că este… este infinit de greu să găsești rezolvări. Rezolvări de trei parale s-au găsit, dar…

Fata se înclină, își puse o mână în dreptul inimii.

— Iartă-mă Sergiu. Prea m-am înfierbântat.

Băiatul se înclină și el, trupul îi undui, se clătină, ca izbit de un curent puternic de aer fierbinte, amestecat cu un vârtej de aer rece. Își reveni, îi făcu față – sau încercă – „femeii mai în vârstă, mai experimentată”.

— Știu și eu câte ceva, evident n-am ajuns nici pe departe la nivelul tău…! (Încerca oare să fie ironic? Poate grosolan? Fata îl privi și buzele îi fremătară. Știa că nu poate face față ironiilor grosolane, o dezarmau și o descurajau, dar cu acest băiat… Îl privi infinit de tristă încercând să se convingă asupra intențiilor lui.) Când vorbești despre

infinit, e ca și cum ai săpa în beton.

— Cum ai spus?

— Ca și cum ai săpa în beton.

Părea sincer, concentrat asupra unei idei și-n același timp îndrăgostit, prea serios îndrăgostit. Fata oftă, cuprinsă de milă, nu față de Sergiu, ci față de sentimentele lui irosite.

— Nu sunt cuvintele mele, spuse băiatul. Tatăl meu a avut un prieten, un matematician, Șorban îl chema. Se dădea cu capul de pereți să ajungă la concluzii finale. Cred că n-a ajuns la niciuna, sau opera sa fundamentală s-a pierdut. Cu privire la infinit acelea probabil nici nu sunt cuvintele lui. Ele, aș zice, rezumă neputința unor nenumărate generații cu privire la unele probleme fundamentale… sau ipoteze fundamentale. Știi că – puștiul ce încerca să facă pe bărbatul își privi cu mare gravitate prietena – memoria primei copilării se păstrează, adică se păstrează imagini și cuvinte, mai târziu, începem să uităm din ce în ce mai repede… și… și… pe savantul ăsta Șorban, parcă-l văd și acum, c-o pipă-n gură, iar din pipă se ridică o șuviță albăstruie către infinit… Nu știu mai departe mare lucru despre omul acesta, Șorban, anii erau tulburi, războiul, anii de după război, iar tata avea un zâmbet, zâmbet să fi fost oare?, îndurerat, când se vorbea de vechiul său prieten și schimba repede subiectul. Cred că omul acela, ăsta a fost păcatul lui, și-a dedicat viața nu ca să dezlege taina infinitului, ci doar să facă prima treaptă…

— Ce să facă? întrebă fata cu glas stingherit și îndepărtat.

— Prima treaptă întru dezlegarea enigmei infinitului, iubito.

— Nu-ți sunt iubită, Sergiu. Prietenă. Amică, e mai frumos spus.

— Îți mulțumesc pentru această superbă punere la punct. În orice caz pe o prietenă n-o săruți… n-o îmbrățișezi.

Încă o dată fata, sau femeia, păru fâstâcită sau încurcată, dar făcu în așa fel ca băiatul sau „prietenul”, să nu observe. Ce să-i faci, iu, acuma eu cu tine vorbesc, iu, așa-s femeile. Te trișează cu niște ochi limpezi în care sclipește sinceritatea absolută. Sinceritatea… infinită.

Iu.: – Nu generaliza, iu!

Autorul: – Nu voi mai generaliza, iu!

Sergiu Ghepard: – Acest savant, acest matematician, alături de enigma infinitului, mai avea niște obsesii, legate în fond tot de infinit. Era convins că în sistemul nostru planetar mai există un „pământ”. Nu era un original în această privință, mai multe planete au fost descoperite mai întâi prin calcule, cum ar fi…

— Știu, știu! Dar tu vorbești cu ironie despre acest om!

— Cu admirație, iu… scuză-mă, nu-mi ești iubită! Cu admirație. Datorită influenței sale invizibile – dar cum poate fi vizibilă o influență? – transmisă în familie, ca un magnetism, eu am îndrăgit matematica, fizica, învăț bine, așa se consideră, și când nu voi mai fi

un „copil” voi încerca să mă aventurez în probleme fundamentale… Și apoi băiatul râse – Teribilă conversație de dragoste! Uite că lupoaica și lupacii se duc! S-au plictisit de vorbăria mea. Tu nu te-ai plictisit?

— Nu, Sergiu… Acum două, trei zile, mi-ai povestit întâmplarea cu lupii care te-au înconjurat pe munte și au făcut în jurul tău o horă… Nu te-am crezut… Dacă m-ai lua la întrebări, ți-aș spune că, în naivitatea mea (oare încerca să fie și ea ironică) nu credeam să mai existe lupi. Dar iată că au apărut.

— Eu nu credeam că există fete ce au *capacitatea de a prinde stelele mișcătoare pe cer*…

— Teribilă conversație de amor, chiar!

— Chiar teribilă, iubito! Dar să nu uit, să nu mai uit, tu nu-mi ești iubită. Prietenă. Amică.

— Iar tu, Sergiu, oricât ai încerca, nu vei fi niciodată un nepăsător, un dur. Eu țin la tine mai mult decât îți închipui și adevărul este că persoana complexată sunt eu. Se spune, ei, am citit poate că prea mult și nu ceea ce este folositor, se spune, așa pretind literații, că o femeie măritată sau, cum să zic, încurcată cu un bărbat mai tânăr, suferă, conștient sau inconștient. Este vorba de complexe. Se spune că bărbații nu le au, dar tu…?

— Iarăși blestematele ele complexe, făcu plin de fiere băiatul. Trăim într-o minunată epocă civilizată, fabrici, bande rulante, șomaj, ajutoare de șomaj, bomba atomică, arma nucleară, bomba cu neutroni, și mai știu eu ce bombe despre care e secret să vorbești! Dar înainte de aceste pericole, a adus altul, care nu te ucide imediat ci te macină cu încetul, îți macină mintea și trupul. Ni l-a adus pe Freud *et company*.

— Știu că-l cunoști pe Freud, Sergiu. Știu că nu-i acorzi importanță, ba chiar îl disprețuiești. Prin urmare, nu-l cunoști, prin urmare comiți o nedreptate personală – ceea ce este iarăși o dovadă că nu ești matur. Trebuie să iei din filosofii ăștia, mai vechi, mai noi, adică să ai capacitatea de a selecționa ce e bun și ce e inutil, sau chiar dăunător. Unele capitole, unele amănunte, trebuie să le dai drakkului la o parte. Da, cavalerul meu!

— Trebuie, trebuie, trebuie! Trebuie să facem totul ca să iasă bine. Dar cum să dăm la o parte niște filosofi mari, cum să ignorăm mica diferență de ani ce ne desparte, de care faci atâta caz, deși nu ești o filosoafă, Doamne ferește, în fond ne despart abia câțiva ani – eu intru la facultate, dar de ce nu ne putem căsători? Am cunoscut milioane de studenți căsătoriți!

— Eu nu sunt studentă, Sergiu. Eu nu mă voi căsători niciodată!

— Cu mine, nu. Fiindcă nu mă poți iubi.

— C-e dovadă ai mai dori? Oare nu ți-am fost amantă?

Fata rostise cuvântul cu o claritate superbă. Băiatul se fâstâci, se

bâlbâi.

— Și pronunți fără sf… sfială acest cuvânt?

— E un cuvânt internațional. De ce l-aș pronunța cu sfială? Aceasta e realitatea.

— Voi, femeile, sunteți dure!

— Aici ai dreptate!

— De ce nu vrei să te căsătorești cu mine?

— Aceasta e o *altă realitate,* Sergiu!

— Și atunci, rămânem cu aceste câteva săptămâni de iubire și apoi, amintirile?

— Trebuie să fiu crudă cu tine! Am să te uit exact în clipa când trenul tău de Cluj va *decola* de pe peron. Îți recomand același lucru.

Sergiu Ghepard își stăpâni furia.

— În acest caz să nu vii pe peron!

— Am să mă conduc după instinct, ripostă fata.

Ghepard își calmă tremurul întregului corp, și mai ales al buzelor, cu o autosugestie. O știa de la Balduin. Întoarse spatele fetei – marea lui iubire! – și plecă. O lăsă singură în pădure. Nu chiar singură. Sus, luna, alături Dunănea, împrejur vietățile de noapte ale pădurii, și în general noaptea. Cu noaptea alături nu te simți singur. Și, desigur, undeva nu departe se aflau și lupii. Noroc că nu erau periculoși în acel anotimp.

Sergiu Ghepard reveni în dormitorul celor șapte la o oră relativ târzie.

Dar, câteodată, pentru cei șapte „băieți deștepți” nicio oră nu era târzie. Glăsuia Vișinescu, ceva destul de complicat, pe o temă sportivă. Întrerupt de apariția lui Ghepard, Ion Vișinescu se încruntă, apoi își reluă conferința. Ghepard nu-l ascultă, își potrivi patul și ieși din cameră. Îl cuprinseseră niște remușcări. Văzu… văzu Marele Fluviu, îi văzu printr-o mușcătură a pădurii, lumina aceea inexplicabilă în valuri, luna agitându-se fără niciun rost pe cer, se gândi la lupoaică… se gândi la cealaltă „lupoaică”, fata ce avea capacitatea de a prinde stelele mișcătoare de pe cer. O lăsase singură în pădure, voi să fugă, s-o ia de acolo, dar își dădu seama că n-o va mai găsi. Femeia ce vedea *astrele mișcătoare* de pe cer, cunoștea la fel de bine ca și el toate potecile și desigur o luase pe scurtătură… scurtătura cea mai lungă, așa cum glumeau ei. În fond ea îl „mușcase” de mai multe ori și nu cu gingășie, ci cu o anumită ferocitate… de lupoaică. Faptul că o lăsase singură, simulând nepăsarea, va fi „mușcătura” lui de ripostă. Și totuși îl durea inima, sufletul și tot ce te doare în asemenea ocazii. Era un sărman îndrăgostit, iar ea… își aminti: „Am să te uit exact în clipa când trenul tău va părăsi peronul!”

Bine, avea să-l uite, fiindcă „și uitarea-i scrisă-n legile omenești”, dar de ce să vorbească atât de direct, să fie neapărat crudă, și, dacă de

la început știuse că dragostea lor nu are viitor, de ce acceptase atențiile lui? „Ești doar o fantezie pentru mine, Sergiu”…

Răvășit, oscilând între ciudă și o nepotolită tandrețe, Sergiu Ghepard reveni în dormitor și se pregăti de culcare. Lumina mai ardea în cameră, iar Vișinescu, halterofilul, încă mai cuvânta. În mare formă băiatul. Dar, observă Ghepard, schimbase subiectul. Încrezutul Vișinescu relata o izbândă amoroasă… Unii dintre băieți deja adormiseră, alții îl ascultau.

Sergiu Ghepard începu să clocotească.

— Gura, mă, se răsti el către Vișinescu. Din nou îi fremătau buzele și tremura din tot corpul. Tonul său ridicat îi trezi pe cei ce dormeau.

— Cum ai zis? Ia repetă! spuse halterofilul, ridicându-se încet, dar cu atât mai amenințător.

Ghepard repetă, fără teamă cuvintele jignitoare, adăugând:

— Încalci un principiu pe care l-am stabilit: să nu vorbim despre amicele noastre!

— Și, mă rog, de ce nu?

— Fiindcă e vulgar. Te-am auzit. Ai fost vulgar, ai vorbit murdar. Nu se dau asemenea amănunte și să-ți fie rușine!

— Și cine-mi poruncește mie? întrebă Vișinescu, apropiindu-se din ce în ce.

— În primul rând buna cuviință. Apoi principiul pe care l-am adoptat, noi, întreaga noastră grupă de prieteni, printre care și eu…

— Tu? Imediat te lipesc de zid! Să-ți fie rușine ție! Toată lumea vorbește că ai întâlniri cu o femeie față de care ești doar un mucos.

— Uite ce este, Ioane, interveni Emilian Halalaie, Sergiu are dreptate, noi am adoptat un principiu, să nu vorbim despre amicele noastre, și în general să nu vorbim urât despre femei…

— Fac ceva pe toate principiile, răcni Vișinescu și pe neașteptate îi trânti lui Ghepard o directă. Halterofilul era foarte puternic și avea uneori mici accese de exhibiționism când, umblând în slip, își juca „din întâmplare” bicepșii sau mușchii picioarelor. Toți mușchii săi erau la înălțime datorită acestui sport de neînțeles pentru unii, halterele. Ce era al lui, era al lui, cucerise o anumită autoritate fizică pe care până atunci însă nu o folosise niciodată față de prietenii săi. Un adevărat sportiv trebuie să fie generos, cult, educat, să se exprime ca un gentleman. Or el încălcase în seara aceea cel puțin două din regulile de comportare ale unui adevărat sportiv. Așa cum le vedem noi, nu toți…

Izbit ca de o copită, Ghepard, mult mai ușor, zbură cât colo, dar parcă nu din întâmplare purta numele acelei feline suple. Reuși să aterizeze, fără a se izbi cu capul de tăbliile sau de picioarele metalice ale paturilor, reuși să nu-și piardă cunoștința, reuși să se ridice în picioare, ca un adevărat ghepard ce nu se lasă învins ușor. Tot poate

că din întâmplare, avea șiretenia și iuțeala felinelor. Din șiretenie, se prefăcu. Se prefăcu a fi mult mai amețit decât era în realitate. Se clătină, sprijinindu-se de paturile suprapuse. Vișinescu îl urmărea satisfăcut, absolut convins că-l scosese din luptă. Cineva a bârfit că halterofilii sunt cam mediocri de cap, din cauza eforturilor imense, dar desigur nu e adevărat, Vișinescu era inteligent, dar avea, ca orice om, păcatele sale.

— Ți-a fost de ajuns, sulică? Retrageți cuvintele, că de nu…

Ceilalți, din paturile lor, urmăreau uluiți scena. Între cei șapte prieteni nu avusese loc nicio încăierare. Se certaseră, da, și, mai ales, purtaseră nenumărate discuții în contradictoriu, dar nu ridicaseră mâna. Și acesta era un principiu al prieteniei lor. Stăteau în paturi întrebându-se ce e de făcut. Ghepard porni împletecindu-se către Vișinescu. Impresia generală fu – Vișinescu era chiar convins – că Sergiu Ghepard vine să-i întindă mâna, să spună că a fost o neînțelegere, eventual să-și ceară scuze. Vișinescu își și spuse că va accepta scuzele și va bate laba cu adversarul doborât, dar dacă Sergiu Ghepard ar fi întins primul mâna și și-ar fi cerut scuze – pentru ce? – într-adevăr pentru ce, nu era el vinovatul, ceilalți prieteni nu i-ar fi iertat acest act de lașitate. De lașitate!

Nu se așteptau la ceea ce avea să urmeze, și în primul rând nu se aștepta Vișinescu. Deodată Ghepard, care în aparență abia se ținea pe picioare și sângera ușor la gură, sub privirile iarăși uluite ale celorlalți, se redresă într-o clipă și trupul său subțirel, dar numai mușchi, zbură, literalmente zbură spre Vișinescu. Și capul se înfipse în pântecul acestuia, care pântec, deși căptușit cu mușchi de halterofil, gemu, pântecul, gemu Vișinescu, unul din cei șapte prieteni pe viață – o Doamne! – și se prăbuși.

Cu sălbătăcie, cu o reală sălbătăcie, Sergiu Ghepard îl lovi cu bombeul pantofului „Adidas” în bărbie. Halterofilul mai făcu o tumbă, dar se ridică, nici el nu se lăsa ușor bătut, se apropiară, pe furiș, unul de celălalt, ca gheparzii, gata să se ucidă, când, dezmeticiți, poate puțin prea târziu, interveniră ceilalți.

A fost greu, înduioșetor de greu. Ghepard sângera, părul blond îi căzuse pe ochi, buzele i se arcuiau spasmodic, dar simțea în el o forță mortală, deși tot trupul îi tremura, pumnii îi zvâcneau.

De aceste clipe depindea onoarea lui față de prietenii săi în fața cărora el luase, în adevăr apărarea unei cauze cinstite, a unui cod de maniere elegante pe care-l votaseră toți. Onoarea lui în fața unei femei pe care o iubea, și care nu-l iubea, dar ce contează? Onoarea lui, ciudat!, în fața unei legende, Marifelis, onoarea lui în fața propriei sale persoane.

Vișinescu se considera jignit, poate că el se exprimase grosolan, dar prietenul Ghepard îl atinsese cu vorbe grele, iar apoi, dacă se număra

ca la box, deși Vișinescu lovise primul, Ghepard, prefăcându-se, îl lovise de două ori, și așa, se apropiau unul de celălalt, când, așa cum ziceam, iubito, au intervenit ceilalți.

Pentru cinci băieți solid construiți a fost al dracului da greu să despartă doi băieți „aproape bărbați", mâniați la culme, excitați la culme de furia aceea devoratoare ce ține neapărat de instinct (nu cumva de rațiune?!), să despartă doi vechi prieteni (Ghepard nu făcea haltere, le disprețuia, fără s-o afirme cu glas tare pentru a nu jigni pe nimeni, dar se ocupase un *pik* de Judo, de karatte), doi vechi prieteni ce deveniseră în două secunde, doi inamici.

Momentul s-ar cere analizat – însă are vreun sens? Cine s-o facă? Marii analiști ai unor astfel de momente, cei din secolul trecut, au dispărut… în secolul trecut. Normal, – e absolut imposibil ca doi buni prieteni să devină, de la un moment la altul inamici de moarte. De moarte – e desigur prea mult spus. Dar poate că nu. S-a reînjghebat – din cioburi (de iubire!!!), prietenia dintre Ghepard și Vișinescu? Vom mai vedea, iubito… Când izbutiră să-i separe ceilalți cinci, Ghepard avea buza tăiată, sângerândă, un canin crăpat, sau plesnit, sau care o fi termenul potrivit. Vișinescu avea pântecul tumefiat, – poate și leziuni interne, o coastă ruptă, iar bărbia, lovită cu bombeul „Adidas"-ului, îi sângera.

Ceilalți cinci băieți care spre mândria sau spre rușinea lor nu mai participaseră la nicio încăierare serioasă, îi instalară în paturi pe beligeranți. Iancu și Vrapciu lângă patul lui Vișinescu, Voiazatzis și Fodoreanu la patul lui Procust… eroare, patul lui Ghepard. Asta ca nu cumva să sară din nou unul la celălalt. Acum treziți de-a binelea din somn, băieții se simțeau cumva mândri că ei nu se pătaseră cu o astfel de răfuială țigănească și că ei vor pune capăt, vor încerca să pună capăt unei dușmănii inexplicabile încă. Aveau să povestească mai târziu că ăia doi, cei răi, încă mai tremurau, le zvâcneau până și măduva spinării. Erau vigilenți ca niște polițiști apuseni din filme, ca ăia doi, ăia doi răi, să nu sară din pat să se arunce unul peste celălalt. Al cincilea, Halalaie, care, teoretic, era cel mai slăbuț, probabil că numai teoretic, dar și cel mai diplomat, alergase să vadă dacă va găsi un medic. Găsi la cabinet doi, medicii lor, doctorul Ielcean și doctorul Morea. Acesta adusese cu el o butelcuță cu vin aproape goală. Nu era turmentat, dar se înfurie teribil. Goli restul de vin și aruncă butelcuța pe fereastră.

— Tocmai voi! Iarăși voi!

— Dar cu ei, pân-acum, n-am avut nicio problemă, făcu Balduin, blajin. Ia să vedem, ce s-a întâmplat. Hai, „Leonidas"!

— Mâine vă expediez acasă! decretă cu voce nefirească Morea. Vă expediez acasă, și, separat de voi, prin poștă, nu prin buzunarele Dv., în care nu mai am încredere, scrisori „de recomandare" către părinți,

către directorul liceului, către utece-ul vostru și mai văd eu către cine, ca să înțeleagă ce poame au trimis aici la muncă patriotică și voluntară!

— Hai, „Leonidas” să-i examinăm, încercă să-l calmeze Balduin care venise cu trusa lui, și cu a lui Morea.

— S-au bătut, spuse „Leonidas”. N-au nici pe dracu, ce să examinăm?

Balduin tamponă buza însângerată a lui Ghepard, descoperi dintele crăpat, iar Morea, în care învinse – cu greu! – conștiința profesională, fierbând totuși în continuare, se ocupă de celălalt. Apăsă cu degetele sale dure, boante, cu pete cărămizii, semn de bătrânețe sau de… pântecul, ficatul, splina și ce mai e. Descoperi coasta ruptă sau fisurată.

— Așadar, mâine… La ce oră e primul tren? Întrebă – și sprâncenele decolorate îi rămâneau unite, de furie.

— Nu poți să-i trimiți în halul ăsta la Cluj, „Leonidas”, făcu Balduin.

— Inventezi. Acum suntem medici. Să stăm jos o clipă. Ai descoperit ceva grav, „Leonidas”?

— Să nu-mi mai spui „Leonidas”, că mă-nfurii. Ce poate fi grav? Moartea. Dar nici moartea nu e prea gravă. „Oh, moarte singuratică, după o viață singuratică!” Doctore Ielcean, de unde provin aceste cuvinte – te avertizez că nu din mintea mea!

Balduin nu răspunse, stătea cu fruntea plecată, îngândurat și, deosebit de trist.

Avu loc intervenția imprevizibilă – dar de ce neapărat imprevizibilă? – a lui Vișinescu. Ion Vișinescu, elev, brigadier, halterofil.

— Sunt cuvinte ale căpitanului Ahab, undeva către sfârșitul romanului semnat de Herman Melville.

— Prin urmare, dumneata, bătăuș îndrăcit, dar care ți-ai luat porția, mai citești și cărți, rânji Cristian Morea, medic. Dar când mai ai vreme?

— Domnule doctor… domnilor doctori… să nu ne trimiteți acasă! se rugă Ion Vișinescu, elev premiant, halterofil și bătăuș de ocazie.

— Ba încă ce vă mai trimit! Cu primul tren!

— Domnule doctor…

— Ai vorbit destul!

— Stai puțin, colega, să vedem ce vrea să mai spună băiatul, interveni Balduin.

— Care băiat? Cogeamite vlăjgan! Ar trebui să aibă un pic de minte!

— Ți-a dovedit că are, iar eu știu sigur că are! Să-l auzim, Morea, ba să-i auzim pe amândoi.

— Iată ce vreau să spun, zise Vișinescu. Și bărbații maturi se încaieră, nu numai puștanii ca noi. Dv., domnule Morea vă contraziceți adesea cu dr. Ielcean, o știm, iar dacă într-o zi, Doamne ferește, se întâmplă să treceți la argumente mai tari, credeți că noi…

— Care argumente tari? Obraznicule!

— Hai, Vișinescule, ocupă-te numai de tine, pe noi lasă-ne în pace! spuse Balduin, iar figura lui deveni dintr-odată rece și netedă. Nu mai era o mutră de nătâng. Primul ce observase aceste schimbări iuți pe fața doctorului Ielcean a fost Morea, al doilea, M. C., iar apoi băieții…

Maximilian Cornea, polițistul „tâmpit” a și remarcat, spun unii: „Figura lui Balduin se schimbă rapid parcă ai aplica un sigiliu, cu totul diferit, peste un alt sigiliu…” O remarcă suficient de corectă gramatical, pentru un „tâmpit”.

— N-am vrut să vă supăr, domnule doctor Morea, spuse Vișinescu. Mă declar vinovat pentru acest incident, am vorbit ce nu trebuia, am lovit cel dintâi, și am primit o replică la care sincer vorbind nu mă așteptam, dar pe care o meritam. Aș dori, de față cu Dv., domnilor doctori, și cu acești prieteni ai noștri, să-i întind mâna lui Ghepard. Acceptați împăcarea, Sergiu, sau „Ghepi”, acceptați o împăcare?

În loc de răspuns Ghepard strânse mâna întinsă a celuilalt. Cei doi medici îi urmăreau cu atenție, cu bunăvoință din partea lui Balduin, cu neîncredere din partea lui Morea.

— Ce bine ar fi dacă între statele ce se bat, s-ar face atât de ușor o pace! observă Balduin.

— Care pace? Care state? Cum plecăm noi, se încaieră iar… ca…

— Fiți convinși că nu, spuse Halalaie. Stătea în picioare, suplu, înalt, lat în umeri. De unde i se dusese vestea că e slăbuț și timid, el, care escaladase primul giganții pereți de beton? Poate fiindcă era ușor efeminat în trăsături, să zicem.

— A fost un accident… minor, spuse Sergiu Ghepard. Trageți cu buretele, vă rugăm!

— Hotărârea o vom lua mâine, decise doctorul Morea. Mâine în zori vă prezentați la program, așa cotonogiți cum sunteți. În legătură cu vătămăturile, vă privește ce spuneți. Să nu mințiți… dar nici să nu spuneți adevărul…

— Și atunci ce spunem? întrebă Ghepard.

— Vă privește! Pe tine măseaua, caninul, sau ce e, nu te deranjează, iar pe zgârietura de la buză văd că „Stelian” a aplicat un leucoplast. Tu, ăsta, solidul, i se adresă lui Vișinescu, nu ai urme pe figură, iar coasta ruptă sau fisurată, și pântecul bine boxat, nu-l vede nimeni. Are să te doară. Ei și? E doar o mică durere fizică… Cele sufletești sunt cu mult mai… grandioase. Dacă mințiți, voi afla și vă trimit sigur acasă. Dacă se află adevărul vă trimite acasă. Așa că rămâneți la latitudinea noastră. Vedem ce e de făcut.

— Tu, Vișinescule, totuși, nu te omorî mâine cu eforturile. Vei trece la cabinet, să-ți dau o trimitere la radiografie. Tu Ghepard, te duci mâine la oraș, la cabinetul nostru dentar, dintele trebuie plombat, sau sudat, sau lipit, sau mai știu eu ce! Și să nu credeți că doctorul Morea e rău. E firea lui să fie arțăgos, dar…

— Îți mulțumesc avocatule! se răsti Morea.

— Știm că doctorul Morea e ca mierea! rostiră în cor băieții. Era un truc vechi. Îmbunau profesorii, pedagogii și pe alții, pe milițieni de pildă, rostind în cor formula asta uluitoare… însă Morea rânji iar, indescifrabil și puțin răutăcios.

— Când plecați la oraș, voi doi, războinicii, plecați la o diferență de o juma de oră unul de celălalt. Nu vreau, *nu vreau* să vă încăierați în pădure!

— Nu e nevoie să meargă separat, râse veselul Laur Fodoreanu, chitaristul. Mergem și noi cu ei, și așa avem nevoie de o mică ieșire!

— Domnilor doctori, zise Ghepard, indiferent dacă vom fi sau nu „escortați”, vă dau cuvântul meu de onoare că incidentul e definitiv închis. Eu și cu Ion suntem prieteni vechi. Mergeam împreună la pescuit încă înainte de a împlini cinci ani.

Mințea.

— Vom decide mâine, spuse Morea și deschise ușa, îmbufnat și, pe semne, cât se poate de însetat. Morea ieși, Balduin mai rămase o clipă, îi amenință cu degetul, așa, părintește, deși nu avea el mutra unui părinte, apoi le făcu un semn conspirativ cu ochiul, cum nu fac niciodată părinții față de odraslele lor în culpă, ezită, parcă voi să mai spună ceva, renunță, și-l urmă pe Morea.

Vrapciu sări în picioare, merse la provizia comună își alese de acolo ceva și mestecă iute.

— Mă, ce idioți puteți fi! zise, adresându-se combatanților. Doctorii ne iartă, ne-au mai iertat, sunt sigur că ne iartă, dar dacă află… și pronunță numele „educatorului”. Dacă află ăsta, camera celor șapte, rămâne camera celor cinci.

Rumegară această idee, și rumegară câte ceva din depozitul de provizii comune.

Vișinescu – acum începea să simtă efectele izbiturii de berbec în stomac, dar se ținea tare – zise:

— De ce să afle? Printre noi nu există turnători! în fond, Sergiu s-a împiedecat, a căzut și s-a julit la buză, nici nu se mai vede cine știe ce, iar eu, păi așa zisa mea coastă ruptă, nu se vede, și pe cuvânt nici nu cred că e ruptă. Și nu mă doare.

Mințea. Începea să-l doară.

A doua zi, în vreme ce lucra la „buceardare” îl duru și mai tare, se schimonosi și răbdă. Buza rănită a lui Sergiu Ghepard fu remarcată de mulți, chiar de neimportantul știab, ăla ce făcea pe deșteptul. Acela era

prost, dar nu chiar de tot prost. „Mă, nu cumva te-ai bătut?” Clar că Sergiu Ghepard negă. Ceilalți confirmară versiunea lui, care de fapt îi aparținea lui Vișinescu.

VIȘINESCU

Ei, și-acu! își zise halterofilul care numai când punea mâna pe clanța unui cabinet medical, se și cutremura. Dar cine nu se cutremură? Câtă vreme suntem sănătoși și voinici, ei, da! O, o, o…

— Dezbracă-te! ordonă pe o voce care nu admitea să fie contrazisă, specialistul de la radiologie. Desigur, medic și probabil chiar primar, adică medic primar… De altfel un ordin cât se poate de corect: examenul radiologie reușește mai bine când ești – hm – dezbrăcat. Individul avea figură autoritară, un fizic cultivat prin sport și era blond, ca și Vișinescu sau ca viitorii noștri campioni la caiac-canoe – cei din Deltă. Îl examină pe acest tânăr pacient, dar nu de la înălțime, halterofilul nu era mititel, ci de la înălțimea funcției sale de specialist, de om capabil să ia decizii, și zâmbi subtil, de data asta chiar de la înălțime. Îl examină și luă o decizie demnă de inșii ce nu-s în stare să ia cu adevărat decizii:

— Trebuie să te vadă internistul nostru, doctorul Staicu.

— M-a văzut internistul nostru de la șantier, și mi-e destul, făcu Vișinescu, decis să nu facă loc de trecere acestui încrezut.

— Nu mă interesează internistul vostru, treci imediat alături la dr. Staicu. Nu e nevoie să te îmbraci, nu se sperie nimeni de o huidumă goală!

Dar Vișinescu apucase să-și ia hainele, adică bluza, și ieși decis să nu mai revină pe-acolo, dar în ușa cabinetului de-alături stătea un omuleț cu bărbuță albă. Parcă-l aștepta.

— Intră! Ai fost expediat, ca să nu zic pasat, la mine.

— Aveți intefon?

— Avem ziduri subțiri, ca rochițele fetițelor. Ia să vedem! Cine te-a pocnit în așa hal? Aaa, nimeni… bănuiam eu! Cine ți-a făcut trimiterea? Aha, doctorul Morea!

— În cunoașteți pe doctorul „Leonidas” Morea?

— De ce „Leonidas”? îl cheamă Cristian Morea. Aha, i-ați găsit o poreclă din cauza caracterului său infernal. Și, cine te-a pocnit? V-ați bătut și v-ați cotonogit ca să scăpați de șantier?

— Îl cunoașteți pe doctorul Morea? Vreau să întreb dacă-l cunoașteți bine.

— I-am fost profesor acestui medic minunat, făcu omulețul. Mai bea vin?

— Câte un pic…

— Câte un pic, nu strică. Mă aflu la pensie, dar m-au chemat pe

lângă această policlinică, și n-am putut spune nu, chiar m-am bucurat că lumea nu mă uită. Am fumat mult la viața mea, asta e o prostie, să tragi în tine fum, am și băut un pic, nu mai mult decât Morea, am fost și căsătorit de trei ori, fără urmări prea fericite…

Ion Vișinescu îl asculta mirat. De unde până unde atâtea „spovedanii" ale unui om bătrân către un puști? Sau face parte din tactica lor medicală? Dar pentru ce tactică într-un caz fără importanță? Sau poate că moșneguțul își dă importanță?

— Am fost, trecu la cu totul alt subiect bătrânul internist, și consultant special al comisarului Maximilian Cornea.

O spuse fără expresie, ca și cum ar fi avut zăpadă-n gură. Halterofilul cu mușchi de oțel și cu nervi de oțel, în afară de scurtele ocaziuni cum fusese-n seara dinainte, când nervii i-au făcut figura, gata să sară de uimire, dar nu sări, ci rămase nemișcat ca un bronz, tors de piatră, cine nu l-ar invidia?, umerii și gâtul parcă din sculpturile alea din vechime, le cunoașteți desigur, pectorali proeminenți, dar nu ca niște țâțe, mușchi autentici, culturism etc… Vișinescu, pe care sportul de performanță nu-l tâmpise, se stăpâni, își căută cuvintele, examinându-l pe bătrânul medic. Acesta stătea acum cu spatele, mititel, insignifiant și cum doriți, dar halterofilul simțea prin acea enigmatică linie de comunicare de la creier la creier că mărunțelul acesta îi este superior prin ceva, măcar prin vârstă.

— L-ați cunoscut pe Maximilian Cornea?

— Dacă l-am cunoscut?! Eu l-am învățat cum se iau amprentele, eu l-am pus la curent cu proba de parafină. Era mai neștiutor decât tine. Ia nu te mai feri și arată-ți burta, ce te rușinezi ca o muiere gravidă?

I se schimbase glasul. Devenise medicul care ordonă.

— Nu mă doare nicăieri! afirmă Vișinescu, încercând să nu-i cedeze celuilalt inițiativa. Dar n-avea nicio șansă.

— Ai vrut să scapi de șantier? Ai acolo o gagică în orașul tău? Nu te grăbi să te-nsori, băiete!

Vișinescu iarăși K.O. Cuvântul ăsta infernal „gagică"!

— Sunt un bun elev, spuse Vișinescu, asta nu mă împiedecă să fac sport, toate acestea nu m-au împiedecat ca la chemarea organizației noastre de tineret, să vin cu prietenii mei aici pe șantier, unde, noi…

— Știi ce?! Mie nu-mi ține ședințe de sindicat! făcu aproape scârbit, bătrânul doctor. Am înghițit destule. Ai vrut sau nu să scapi de șantier?

— Pe cuvântul meu că nu! Dr. Morea și dr. Ielcean îmi sunt martori. Nu vreau să scap de șantier, vreau să rămân aici, alături de prietenii mei. Cu ei am venit, cu ei plec înapoi. Vă rog! Nu m-a pocnit nimeni, pur și simplu m-am rostogolit din neatenție.

— Nu încerca să mă duci, băiatule. Aici, cineva elastic și iute ca un ghepard te-a lovit în plin cu capul.

Cuvântul „ghepard” venise întâmplător pe buzele fostului prof. univ.?

Izbit de acuitatea observației, Vișinescu tresări și se trădă.

— Cum de v-ați dat seama?

Îi era jenă, dar era și curios.

— Eu, tinere, spuse cu juvenilă mândrie bătrânul, înainte de a-i da lecții lui Maximilian Cornea, detectivul ăla, am fost în tinerețe consilierul unui laborator de criminalistică și am studiat chiar și cursurile lui Mina Minovici – dar, desigur, nu știi cine a fost acesta.

— Ba știu, replică înțepat Vișinescu. Eu și prietenii mei facem parte dintr-o generație de oameni citiți, nu de analfabeți, și în camera noastră de pe șantier discutăm câte-n lună și stele. Mina Minovici a fost un eminent medic-legist, autor al unor lucrări ce se citesc și acum. Spre cinstea lui, le-a scris cu talent… Din păcate nu le-am citit, nu vreau să mă laud cu ce nu știu.

— Bine faci. Așadar, unul dintre acești prieteni ai tăi s-a repezit cu capul în pântecul tău. E clar. Ia să vedem…

Vrând, nevrând, Vișinescu se întinse pe o masă… ginecologică, fostul prof. univ. îl îndemnă să se relaxeze, își potrivi ochelarii, și-l palpă sistematic fără grabă.

— Ce sport faci? Haltere? E un sport caraghios, însă te privește. În ce te privește ți-a adus noroc, dacă nu aveai mușchii ăștia, era bai, cum spuneți voi acolo în Transilvania. Stai, nu te încorda, și eu sunt transilvănean, și, dacă ne gândim un pic, toți suntem transilvăneni. Nu acolo a domnit Gelu și Decebal?

— Ba da… Domnule doctor, istoria n-a fost nicicând punctul meu forte. N-am fost în stare să rețin datele între care a domnit cutare sau cutare, dar îl știu pe *Pi* până la a cincispea cifră. Știu toate formulele pe de rost, volumul conului, volumul trunchiului de con, și altele mult mai complicate. Ce v-am enumerat eu aici sunt lucruri elementare. Facem multă matematică superioară – și cui îi place – îi place. Prietenii mei știu cât și mine, ba unii și mai mult. Ne adunăm și ascultăm ultimele noutăți de muzică ușoară, apoi începem cu matematica, fizica, cine ce n-a înțeles, ne certăm crunt, dar nu ne-am bătut niciodată. Ultimul subiect, înainte de a porni cu toții către șantier, a fost după o audiție, problema satelitului nostru, Luna. Americanii au aruncat acolo niște obiecte grele, și prima dată, au înregistrat două ore de vibrații ale scoarței lunare. Au aruncat ceva și mai greu, și au urmat vreo patru ore de vibrații. Concluzia ar fi că satelitul nostru e gol pe dinăuntru, așa cum se presupune că ar fi și unul din sateliții lui…

— Jupiter, spuse medicul.

— Da, Jupiter, spuse Vișinescu, fără să fie convins. Apoi îl privi pe bătrânel. Era, sau fusese, fără îndoială un doctor excepțional, unul din

cei care fac cinste unei meserii de răspundere grea. Vișinescu pricepu că fostul prof. univ., fostul consilier al lui Maximilian Cornea (oare?), fostul colaborator al laboratorului de criminalistică, vorbește mai mult ca să dea răspuns. Îi făcea, lui Vișinescu, o consultație foarte serioasă. Ce ți-e cu oamenii cărora le place meseria! Și ce ți-e cu ăia cărora nu le place, nu se pricep la ea și nu încearcă să se priceapă și să le și placă?! O, o, o, m, m, m!

Cineva bătu la ușă, dar bătrânelul strigă aspru: „Așteaptă!" Pipăi ficatul, splina, intestinele, și ce mai trebuie pipăit pe-acolo. Acordă ceva mai multă atenție coastei rupte sau fisurate.

— Te-a lovit cu piciorul?

— Da, recunoscu Ion Vișinescu. O figură de karate. Fentă cu brațul, răsucire a corpului și…

— Știu, băiețaș. Cunosc tâmpenia asta. Care a fost motivul disputei?

— Ca să fiu sincer nu știu, făcu, aproape sincer halterofilul. De fapt prietenul meu venise de la o întâlnire și am făcut aluzii și s-a înfuriat…

— Și te-a lovit?

— Nu. Mi-a atras atenția, dar cu vorbe dure. Eu l-am lovit, primul.

— Și?

— Și…? Faceți o adevărată anchetă! Prietenul acesta al meu a procedat cu viclenie, și avea dreptate. S-a ridicat greu, îi dădusem un pumn în figură, se clătina, și din clătinat a zburat cu fruntea în pântecul meu. Apoi ne-am încăierat de-a binelea, până ce ne-au despărțit ceilalți cinci din cameră.

— Și până-atunci ce-au păzit?

— Adevărată anchetă! L-ați cunoscut într-adevăr pe Maximilian Cornea?

— Da! Pui la îndoială cuvintele mele? Ce-au păzit ceilalți din cameră?

— Erau pe jumătate adormiți. Dar au sărit în fine din paturile lor și ne-au despărțit. Apoi au venit doctorii Ielcean și Morea.

— V-au băgat în muma voastră?

— Pardon, domnule profesor universitar?

— V-au înjurat cum trebuie?

— Numai doctorul Morea. Balduin n-a spus mai nimic. Balduin este numele mic al doctorului Ielcean. Ținem la el foarte mult. Și el cunoaște viața lui Maximilian Cornea…

Băiatul se ridică în coate și examină figura bătrânului medic. Nu citi nimic din figura lui, era impenetrabilă, vorba maeștrilor literaturii de aventuri.

— Mulți cunosc viața marelui detectiv M. C. S-a scris la vremea aia mult despre el, – sunt sigur că prea mult… Bătrânelul privi figura

tânărului pacient. Se plictisise, sau obosise. Gata! Ești sănătos tun. La stomac, nimic, o să ai două săptămâni acolo o vânătaie, la intestine nimic, splina este ochei, ficatul, cel mult 5, grav e după 12, așa e că nu bei? Să nici să nu bei! Mișcându-se iute, fostul cons. al lui M. C. scoase o sticluță și două pahărele.

— E *vișchi,* zise.

— Mulțumesc, nu, făcu Vișinescu. N-am băut în viața mea *vișchi.* Beau bere. Oricum vă mulțumesc!

— Am vrut să te pun la încercare, făcu bătrânelul. Probabil minția, da cine nu minte, din când în când? Să nu bei. Bere, da. Însă eu… – și dădu pe gât pahărelul cu *vișchi,* și-l turnă, sub ochii cam mirați ai pacientului, pe același gât, al său, și pahărelul lui Vișinescu. Ai viața în față, iar eu ce mai am? Bucuria de a fi din când în când consultat, iar apoi… apoi… nimic! Junele cu care te-ai încăierat e la fel de solid ca și tine?

— Nu. E mult mai ușor. Dar e voinic și sprinten și, vă repet, am rămas prieteni, și am venit împreună la oraș, tăind-o prin pădure.

— E bine că ați rămas prieteni… Ascultă-mă, e bine că faci sport, dar mai lasă-te de haltere. Musculatura o poți menține sau dezvolta, deși o ai destul de masivă, ți-e suficient cât ai, prin gimnastică sau alte sporturi. Ah, da, acolo la voi la Cluj a trăit un poet, un adevărat poet, l-am cunoscut destul de bine, avea o părere neagră despre halterofili. Îi plăcea să povestească și povestea cu talent, cu humor. Întâmplarea făcuse să se refugieze într-o iarnă într-un orășel de munte, unde a găsit cameră la hotel. Avea de gând să stea izolat, să scrie ceva. Tot întâmplarea a plasat în același hotel nu știu ce lot de haltere. Dacă e să-l credem pe poet – și-ți spun că era un adevărat poet – dar poate că exagera din când în când, i-a descris pe „atleții" ăia nu în culori prea luminoase. Nu erau – asta e opinia acelui poet – frumoși, dezvoltați armonios ca tine, ci un fel de gorile, prea spătoși, cu ceafă lată, frunte mică, etc.. Se antrenau pe-acolo undeva, dar la hotel se plângeau tot timpul de foame. Or, poetul de care vorbesc, asistase de câteva ori la „gustările" lor, vreo șase pe zi. Erau, după opinia sa, pantagruelice și totuși mereu se văietau de lipsă de substanță în burtă. Lasă-te de haltere, zău. Riști să devii și impotent. Și, sper că nu te-ai supărat, care-i folosul? Pe câte știu eu, nu prea avem campioni mondiali în disciplina asta… poate n-avem talent… știu eu, degeaba-i îndopăm. Uite sovieticii, bulgarii și chiar americanii, au campioni peste campioni… Poate dumneata, însă n-ai ceafa groasă și, am constatat, ești deștept, cultivat, cunoști mai mult de o sută de cuvinte, or ăia de care povestea poetul, care după câteva zile a și fugit din hotelul acela, nu cunoșteau decât vreo câteva: crăp de foame, încă nu e ora… aperitivului? Foarte, foarte posibil, poetul, un adevărat poet, probabil exagera, însă așa-s poeții, exagerează, și-n sus și-n jos, dacă-s poeți!,

dar ai de gând să devii campion?

— Îmi place sportul, parcă se dezvinovăți Ion Vișinescu, iscodindu-și discret ceasul, fiindcă avea întâlnire cu Sergiu Ghepard și cu ceilalți, întâlnire de la care avea să pornească altă vârtelniță… îmi place matematica, fizica, îmi place și sportul. L-am moștenit pe taică-meu. El a făcut box și atletism. N-a fost campion nici la una, nici la alta – dar îi plăcea sportul. L-am moștenit în privința asta.

— Box! E o tâmpenie, decretă Staicu, limpede, cu autoritatea vârstei. Atletism, da! De ce nu faci atletism, de ce nu alergi, de ce nu arunci discul, de ce să ridici greutățile alea ridicole și inutile?

— Îmi voi face un examen de conștiință, zise spășit și neconvingător halterofilul. Nu am ambiția să ajung campion. Îmi plac mai ales științele exacte, dar și sportul și… și… și ce este cu coasta mea?

— Te-ai uitat de câteva ori la ceas, zise fostul consultant al unui laborator de criminalistică, fostul colaborator al lui M. C. - dacă?? Te grăbești. Coasta nu e chiar ruptă, și de-ar fi ruptă, o coastă ruptă nu se pune în gips, decât la dorința expresă a… beneficiarului. E grav doar când se rupe chiar de la coloană, ceea ce nu e în cazul tău. Altfel, fie ruptă sau crăpată, trece de la sine… o să te doară câtva timp. Ei, și, îți fac o trimitere să mergi acasă?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu!

— Crezi în Dumnezeu?

— Nu știu, domnule doctor, răspunse aproape violent Vișinescu. Trebuie să-mi fac și eu un examen de conștiință. Nu vreau să plec de pe șantier, avem și-așa destui chiulangii cu pile, nu vreau să-i las aici pe prietenii mei. Nu mi-ar ierta-o. Și, mai ales, eu nu mi-aș ierta-o. Am venit aici, trimis de doctorii noștri, Morea și Ielcean, și ei au vrut să mă trimită acasă, m-au trimis la specialiști să vadă dacă…

— N-ai nimica. Ești sănătos ca un bou. Te supără cuvântul bou?

— Da, domnule doctor. Boul este un animal castrat. Nu-mi pla…

— Dacă mai continui cu sportul acela vei fi un animal cas…

— Am ascultat cu atenție tot ce mi-ați spus!

— Vreau să-l cunosc și pe celălalt, „ghepardul” ce ți-a făcut puf în pântec.

— Am să vin la Dv. împreună cu el. Dacă va binevoi. E la fel de căpățânos ca și mine. Știți că toți oamenii deștepți sunt și căpățânoși?

— Știu, zâmbi larg fostul prof. Univ. Când ești deștept, e permis să fii și încăpățânat. Grav e când un prost se încăpățânează. Mă înțelegi?

— Da, domnule doctor.

— Nu știu dacă îndeajuns. Te întâlnești iarăși cu „amicul”? Te-ai uitat de nenumărate ori la ceas. Crezi că eu nu văd? Vă bateți iarăși, aici, în plin oraș? Dacă, da, rupeți-vă maxilarele peste drum, în parc. Apoi veniți aici, e peste drum.

— Nu ne mai batem, domnule doctor! Pe cuvântul meu de onoare. Mă întâlnesc cu „amicul” cum ați binevoit a vă exprima, și cu alți prieteni. Vom merge, împreună, cel mult la o halbă de bere. Asta e permis și de dr. Ielcean și de dr. Morea.

— O bere, vă permit și eu, față de care Morea și Ielcean - pe care nu-l cunosc – dar de ce nu-l cunosc?…

— Fiindcă doctorul Balduin Vitraliu Ielcean, n-a venit - citez cuvintele lui Flaubert, pagina 556, – n-a venit aici să vă spună cine e și să vă ceară permisiunea de a activa în acest șantier, în acest oraș. Ca și Morea, doctorul Ielcean e un om mândru, deși se preface că ar fi un mototol, e un om de piatră.

— Ca și Morea!

— Exact, ca și „Leonidas”. Oamenii ce au fost trimiși aici au fost bine selecționați, sau grupați, cum doriți, ori facem ceva ori răsucim…

— Căciula! spuse bătrânul. Eu nu mai am ce răsuci.

— Exact, căciula, nu aveam cuvântul, mulțumesc…

— În acest caz îți dau o „trimitere” către dr. Morea… Bătrânul începu să scrie, dar se întrerupse. Elev Ion Vișinescu, de ce te uiți peste umărul meu?

— De teamă că veți scrie doctorului Morea să mă trimită acasă, mărturisi halterofilul.

— Prostule! îl admonestă pensionarul. Citește. Vișinescu citi: „Dragă Morea (aud că ți se spune „Leonidas”!) zdrahonul de Vișinescu e sănătos tun, păstrați-l acolo și stoarceți untul din el! Așa, ca să-i treacă pofta de a se mai lua la bătaie. Ei, dar de ce nu treci pe la mine, să mai convorbim? Cu simpatie, fostul tău profesor, semnat indescifrabil”.

— Mulțumit?

— Foarte mulțumit! Aș mai avea o rugăminte…

— Ce-ți mai dorește inimioara? O diplomă de laureat la culturism?

— Nu, merci, domnule profesor. Mai trebuie să trec iarăși la radiolog?

— Nu ți-a plăcut, rânji bătrânelul. Nici mie nu-mi place, dă-l în mă-sa, zise indiferent la faptul că cel de alături desigur auzea tot.

SERGIU GHEPARD

Sergiu Ghepard intră cu inima cât un purice în cabinetul dentar amenajat special pentru tinerii de pe șantier. O asistentă îl întrebă fixând, parcă mirată: oare de ce se mira atât? buza lui rănită, îi spuse că nu știe de ce domnișoara doctor Flandra B. întârzie… Ai dureri la buză?

— Nu… Am o… carie.

— Ei bine, spune-mi numele, să te planific pe mâine. Asistenta cea

durdulie, dar drăguță, ochioasă, deschise o privire mare, îl întrebă de nume. — Ai mai fost pe-aici, nu e așa?

— Am mai fost… răspunse Ghepard.

— Păi sigur! Îmi amintesc! Ai avut o lungă discuție cu domnișoara doctor în legătură cu șobolanii. Te întreba dacă nu poți să-i prepari o otravă pentru șobolani, că ai fi un eminent chimist…

— Împotriva șobolanilor cunosc o singură substanță eficace, dar nu o pot prepara…

Sergiu Ghepard privi de jur-împrejur cabinetul, privi pe fereastră. Îi tremurau picioarele. Se simțea pierdut.

— Și, de ce, mă rog?

— Fiindcă e pe bază de arsenic.

— Ei și ce? întrebă cu naivitate tânăra asistentă.

Elevul privi drept în ochii ei întunecați.

— Nu am voie să am arsenic. Este o otravă.

— Crezi că nu știam? Dar ai arsenic?

— Mda, câteodată…

— Și ce faci cu el? Otrăvești oamenii, să nu-mi spui una ca asta fiindcă nu te voi crede. Bruneta hohoti, foarte bine dispusă.

— Fac experiențe. Cum știți, îmi place chimia.

— Ce păcat că nu e domnișoara Flandra aici. Tinerica încă mai râdea, fără niciun motiv de fapt. Dar, mai așteptați…

— Am să revin mâine, spuse Ghepard, absolut ud de transpirație.

— Stai un pic să-ți văd caria, zise asistenta și-l puse să caște gura. Oho! Nu e carie, vino cu mine!

— Unde? se sperie elevul.

— Ce sari așa? Aici, alături, la doctorul Nicolau.

S-ar fi putut trage concluzia că în orașul acela de pe Dunăre oamenii nu prea sufereau de dinți. Dr. Nicolau stătea singur și se delecta cu o carte. Era un om tăcut, nu făcu niciun comentariu, examină caninul lui Ghepard și puse în funcțiune drăcia aia zbârnâitoare. De-ar fi avut Inchiziția un astfel de instrument de tortură – cine ar fi rezistat?

Sergiu Ghepard rezistă, nu scoase un geamăt, era bun pentru Inchiziție, ar fi devenit un fel de sfânt sau un erou legendar, dar instituția aia se desființase, – din păcate oare? – dr. Nicolau, acest om ce nu punea întrebări („Cu cine te-ai bătut??”) și care citea profitând de fiecare minută liberă, lucră rapid și se pare că și foarte bine. Sergiu Ghepard îl privi pe omul care-l chinuia. Un om de șaizeci, față netedă, ochi limpezi, impasibil. Ciudat, astfel de oameni îi plăceau lui Ghepard!

Dentistul îi făcu o „sudură” sau cum s-o fi numind, și spuse lui Ghepard că a terminat, dar dacă îl deranjează, să vină neapărat a doua zi, și-i făcu un gest binevoitor, chiar binevoitor, către ușă.

Între cabinetele stomatologice și policlinica unde fusese trimis Ion Vișinescu, distanța era mică, un fel de piațetă, străjuită și de un parc, acolo aveau întâlnire toți cei șapte, dar deocamdată se aflau de față cei doi beligeranți din noaptea trecută. Își zâmbiră. — Ei? — N-am nici pe dracu, răspunse Vișinescu. Tu? — Mi-a fost „aranjat" dintele, e ochei. Unde întârzie ceilalți? Hai să luăm o înghețată la cofetăria aia, de-acolo îi vedem. Eu plătesc. — Ba eu…

Lingând înghețata cu fistic, pălăvrăgiră de-alde toate, dar incidentul care-i adusese acolo nu fu pomenit. Se iviră pe rând Iancu, Fodoreanu, Voiazatzis, Vrapciu, Halalaie, și Ghepard sau Vișinescu ieșeau în ușă, îi strigau, se strânseră în cofetărie, care cu un suc, o prăjitură, o înghețată. Terminând, ieșiră împreună, un grup de prieteni între care nu se întâmplase niciodată nimic grav, porniră la o plimbare și cu totul întâmplător – întâmplător oare? – se ciocniră cu dr. Balduin Vitraliu Ielcean. Tuturor le trecu prin minte același gând: Balduin probabil îi pândise, de undeva din parc. Poate se temea și acum să nu sară la bătaie. Balduin se interesă de diagnosticul medical, se bucură și declară că sunt cu toții invitații lui la o bere. Unde? Medicul spuse că nu-i duce la un local de mare lux, ci la unul simpatic și-i duse la Birt, sub „inscripția" lui Maximilian Cornea. În sală se afla și Paracelsus, dar pe post de baron și bea șampanie…

Cel care observă primul „autograful" marelui detectiv a fost Sergiu Ghepard. Ochii lui naivi – nu chiar atât de naivi! – se zgâiră către perete. Care va'zică, nu era un „basm"! Ceilalți îi văzură fața uluită, îi urmăriră privirile, văzură. Un pic bănuitor se dovedi numai Emilian Halalaie.

— Domnule doctor, ați făcut inscripția aia de-acolo și ne-ați adus special aici?!

Balduin rămase o clipă interzis, dar apoi îl sfătui, amical, pe Halalaie să compare scrisul său, cu cel de pe perete, să binevoiască a observa cât e de veche și aproape ștearsă „inscripția", spuse că e gata să aducă martori și adăugă: „Eu n-am obiceiul să mint, Emilian!"

Băieții se supărară pe Halalaie, îi făcură câteva observații cam drastice, îi cerură, în numele „obraznicului" scuze lui Balduin. Dar la ce se gândea Balduin? Nu se gândea, ci dorea din toată inima să apară în local Maximilian Cornea în persoană, elegant, teatral, și el, Balduin să facă, la fel de teatral, prezentările.

De obicei, cavaleri, astfel de dorințe nu se realizează, din păcate. Dr. Ielcean îi cerceta în taină, cu tehnica sa îndelung șlefuită de om bizar ce adună colecții de scrisori și tăieturi de ziare, nu obosește făcând notițe prin carnetele sale (ca și cum s-ar fi pregătit să comită o carte – or asta era ultima sa intenție!), îi studia deci pe acești băieți, mulțumiți că văzuseră inscripția enigmaticului M. C., mulțumiți de berea rece, spumoasă, mulțumiți că se află împreună și posibil

satisfăcuți – așa spera Balduin – de prezența sa. Să fi fost oare aceasta realitatea? Le convenea cu adevărat compania lui, cu mutra sa de nătâng? Cine știe câte se ascund în capul omului! Dar în capetele a șapte băieți deștepți, aproape bărbați. Balduin se gândi cu oarecare tristețe că nu e sigur nici măcar de toate câte se ascund în capul lui! Se concentră supra lui Ghepard și Vișinescu. Erau veseli, exuberanți, vorbeau cel mai mult, deci, deci se împăcaseră cu adevărat, și Balduin se gândi, fericită vârstă – ca și cum el ar fi fost un bătrânoc – și se mai gândi – spre rușinea lui – că totul e invenția „puștilor", nu s-au cotonogit între ei, alta o fi chestia, că prea se arată prietenoși unul față de celălalt – și mai gândi – prea mult se gândea Balduin! – că poate tocmai de-aia se arată amici și prietenoși, numai ca să *demonstreze* că au rămas în aceleași bune relații, și mai gândi, acest Balduin, să le mai ofere acestor excelenți băieți câte o halbă, sau chiar câte două… și când ajunse aici cu gândurile sale încâlcite, balduinice, exact în aceeași clipă se materializa acea dorință a sa, care de obicei nu se realizează: dr. Ielcean îl văzu la ușă, oprit, în nehotărâre parcă, dar privind fix către masa „lui" pe marele detectiv Maximilian Cornea. Nu-i veni să creadă, – lui Balduin. Întoarse capul și-l căută pe chelnerașul isteț, apoi, iarăși ochii la ușă. Marele detectiv, pururi acolo. „Șpițat" e puțin spus. Se îmbrăcase parcă anume pentru o întâlnire de zile mari. Arăta nemilos de tânăr pentru vârsta lui „probabilă". Îmbrăcat ca un dandy pentru o serată mondenă, or el venise doar la Birt. Și parcă anume venise! îl privea pe Balduin, Balduin îl examina, tot nemilos. Costum bej, parcă-l scosese o secundă nainte de la Dior sau Mina Ricci, de la *Parhis,* cămașă mai portocalie decât portocalele, cravată cu spirale cam dubioase prin ceea ce sugerau, pe un fond cețos, desigur foarte subtil, pantofi maro, ultima modă, cumpărați acum un minut de la magazinul de după colț (după colț nu se afla niciun magazin și nici nu exista pe-aproape vreun colț); părul bogat, ușor ondulat, îl dăduse nu cu brillantină – asta e de prost gust, ci, pe semne cu vreun *spray*. Își linsese părul la tâmple, îl lăsase vag răvășit, cât e corect, pe creștet. Un tip model! Un majordom din Anglitera, țara aia cu obiceiuri prea înrădăcinate, dar și cu destule calități (a făcut praf numai cu vreo șase sute de avioane, uriașa flotă aeriană a lui Goering), i-ar fi luat pălăria (dar nu purta pălărie), bastonul (dar nu purta baston) și i s-ar fi adresat cu stima cuvenită: „Pe cine să anunț, Sir?"

În locul unui majordom se înființă chelnerașul isteț.

— Bună seara, bună seara! V-am simțit lipsa, n-ați mai trecut pe la noi de trei zile! Poftiți! O masă liberă?

— Ai o memorie bună, dar nu formidabilă. De patru zile, ripostă marele detectiv, înțepat. Nu era defel convins că sunt patru zile, dar migălosul dichis pe care și-l impusese, plus un duș de un ceas, îl făcea

să creadă că poate fi impertinent chiar și față de chelneri. Mare greșeală, dar ăla isteț trecu cu vederea, sau se prefăcu. Ciudat! Chelnerii isteți observă *prea multe!*

— Te rog, te du la masa aia, cam ticsită, și întreabă dacă încap și eu acolo. Nu! (Chelnerașul tocmai o întinsese.) Dacă la masa aia, care este *a mea,* pot să iau și eu loc. Ai înțeles?

Chelnerașul isteț se afla în fața celei mai dificile misiuni a vieții sale de chelneraș isteț.

— Am înțeles, domnule Cornea. Dar cum se face că la masa Dv…?

— Lasă! Te rog fă ce am spus!

Marele detectiv îi întinse un douăzeci și cinci chelnerașului isteț. Spre onoarea lui, acesta refuză.

Merse încet, rumegând cum să pună întrebarea, în timp ce marele detectiv rămânea lipit de cadrul ușii. Chelnerașul nici nu deschise gura, când Balduin, cu intuiția sa balduinicească zise net, puțin aspru:

— Știu! Domnul Cornea cere permisiunea de a ocupa un loc la masa lui. Prin ce decret a fost declarată aceasta masa lui – nu știu, dar e bine venit. Și încălcând regulile bunei cuviințe, dr. Ielcean strigă spre ușă: „Hai detectivule! Ești chiar așteptat!”

Comisarul înainta, luă loc pe scaunul ce i-l servi chelnerașul isteț, surâse cam posomorât, totuși cu eleganță.

— Sunt așteptat? Nu cumva discutați chiar despre mine?

— Ba da!

— Pariez pe un milion de dolari că dr. Ielcean v-a povestit o mulțime de năzbâtii despre mine, tinerii mei domni…

— Banii pe masă! exclamă, exuberant, Sergiu Ghepard.

Toți dracii, gândi dr. Balduin Vitraliu Ielcean, care nu apela des nici la draci, nici la îngeri, acești copii s-au împăcat de-a adevăratelea, sau, cum ies d-aci, sar unul peste altul! Își aprinse o pipă, el care fuma atât de rar. Fumul îi înconjură fața, brusc nu mai arăta a Balduin și a nătâng, ci a bărbat.

— Ai propus un pariu. Prietenul meu Sergiu Ghepard a acceptat pariul și a cerut să pui milionul pe masă!

— Să-l pună și el!

— Nu, ripostă prompt și vehement nătângul Balduin. De vreme ce tu ai provocat pariul, tu pui suma, cel dintâi. Așa!

— Dar de unde cunoști aceste reguli, docteur?

— Le cunosc. Am fost crupier la o suburbie a Parisului, ca începător, iar apoi ca titular, la Monte Carlo, Las Vegas etc. Sunt hârșit în branșă. Și ca doctor, știu destule, știu de ce bei tării, iar nu vin.

— Mă, tu ești o noutate pentru mine. De ce nu beau vin?

— Fiindcă ai tulburări cardiace. Și nu mă mai lua cu „mă” că eu nu mă compromit, dar îi rog pe prietenii aceștia tineri ai mei să te

snopească așa cum n-ai pățit-o în toată cariera ta de mare detectiv! Așa cum ai pățit-o în noaptea când umblai turbure după Marifelis și te-a agățat gașca, și te-a salvat – că nu scăpai viu – te-a salvat Adrian Mocanu. Crezi că nu știu? Totul se știe!

Comisarul rămase câteva clipe ca de piatră. Băieții simțeau că probabil Balduin întrecuse măsura. Dar poate că nu. Marele detectiv se relaxă, își puse mâinile frumoase, puternice, bărbătești, pe masă, și cu toții priviră acele mâini, dar mai mult din curiozitate. Singurul care le examină curios, dar nu din cale-afară, parcă le-ar fi cunoscut, fu dr. Balduin Vitraliu Ielcean.

— Priviți-l, băieți zice, rece și dur, atât de dur cum nu poate fi un veritabil nătâng. Acesta e omul de excepție despre care v-am povestit. Nu e o invenție a mea, nu inventez, fiindcă sunt medic. (O precizare cam inutilă, și cam puerilă.) Acesta este marele detectiv. Dar mai întâi priviți-l în ochi…

— Mă supui unei disecții? întrebă M. C.

— Știu eu? Poate că da! Sunt medic! Ochii lui seamănă cu ai lui Sergiu Ghepard, doar că ai lui Ghepard sunt de un albastru *bleu-ciel,* iar ai lui Maximilian Cornea, albaștri-cenușii… Atenție băieți, astfel de ochi au…

— *Docteur!* Dacă ai de gând să bați în continuare câmpii…

— Am! Și nu mă impresionezi Maximilian Cornea! O să arunci coniacul pe mine? Eu te voi scălda într-o halbă de bere. Și cred că vor fi opt halbe pe costumul tău, fiindcă băieții ăștia-mi vor urma exemplul.

— Va ieși cu scandal!

— Vorbești prea mult, spuse Balduin.

Băieții nu-l mai recunoșteau. Băuse prea mult? Nici vorbă de așa ceva! Sorbi acum un strop de bere și-l privi în ochi pe M. C., ca și cum i-ar fi fost adversar. Dar dacă îi era cu adevărat adversar? Marele detectiv mai ceru un coniac. Chelnerașul isteț îl și aduse, M. C. gustă cu eleganță, puse paharul pe tavă, iar de mucha mesei își rezemă degetele.

— Ia priviți, îi îndemnă Balduin. Priviți mâinile marelui detectiv, despre care s-au făurit legende. Am contribuit și eu la opera asta! Un bărbat nu se împodobește în halul acesta! Nu! Uitați-vă la degetele lui.

Dintr-un instinct, sau drakkul știe din ce motiv, comisarul își ascunse mâinile sub masă, sau le puse pe genunchi.

Balduin urmă calm, în timp ce băieții îl urmăreau fascinați.

— Are incontestabil mâini frumoase, dar le-a împodobit cu exagerare. Un inel de aur cu onix. Pe alt deget, ați observat, un inel de argint împletit, cu o frumoasă piatră granat. De asemenea un inel de aur, cu smarald…

Maximilian Cornea își puse mâinile bine îngrijite și pline de

podoabe, pe masă, între coniac, vechea solniță cu sare, ardei iute și piper și sticla de apă minerală, le puse pe față, resemnat dar și îndârjit. De ce să-și ascundă mâinile? Poate sau nu poate omul să poarte câte bijuterii are?

Balduin îi privi pe toți. Poate că-și pregătea și el lovitura. Poate că așa sunt balduinii…

— Și mai are, zise, un lănțișor străveziu de platină. Îl are de la Marifelis.

— Despre asta îți este oprit să vorbești, spuse M. C., ridicându-se.

— Stai jos!

— Și ce importanță acorzi amănuntului că lănțișorul de platină îl am de la Marifelis?

— Nicio importanță. Calmează-te. Priviți, băieți, uitați-vă la ochii cenușii ai marelui detectiv, cenușii și iscoditori. Prin cărți scrie că astfel de ochi au toți polițiștii din lume, și cred că așa și e.

— Domnule doctor, interveni Emilian Halalaie, până acum ne-ați vorbit frumos, chiar foarte frumos, laudativ despre domnul comisar, dar acum…

— Dar acum?

— V-ați schimbat radical atitudinea.

— Câtuși de puțin. Că am subliniat culoarea ochilor săi de polițist, că v-am atras atenția asupra bijuteriilor, prea multe, pe care le poartă la mână, acestea nu sunt denigrări ale detectivului excepțional care a fost Maximilian Cornea. Dar în viața lui s-a produs o prăbușire, o ruptură, a pierdut-o pe femeia iubită, și n-a putut s-o uite, și o caută și acum – după atâția ini nu s-a consolat. E un caz rar de credință în dragoste.

— E adevărat, domnule Cornea? interveni Sergiu Ghepard. O iubiți și acum pe Marifelis? Sunt reale asemenea iubiri eterne? Noi am discutat despre „iubirile eterne”. Unii s-au arătat sceptici, au spus că moartea i-a despărțit la timp pe Romeo și Julieta, că Otilia a procedat bine părăsindu-l pe Felix, deși-l iubea, cazurile acestea de mari iubiri ce n-au mers până la capăt, sunt nenumărate, dar mai ales în literatură. Scepticii au zis că dacă iubirea se realiza, prin căsătorie să zicem, prin durată, anii ar fi alterat-o… Noi nu avem experiență, n-am avut timp s-o acumulăm. E adevărat că o iubiți și o căutați și acum pe Marifelis, domnule comisar?

— E adevărat! răspunse abrupt marele detectiv. În mare parte, diabolicul vostru doctor, acest Balduin, a intuit aproape exact starea mea sentimentală și „prăbușirea” ce a urmat după dispariția lui Marifelis. Dar ce ai pățit la buză?

— Un accident de muncă, răspunse Ghepard.

— Sau te-a pocnit unul dintre prieteni… Marele detectiv se întoarse către dr. Ielcean. — Cum se face că lănțișorul lui Marifelis a ajuns la

mine?

— Simplu, răspunse Balduin, acum sigur de sine. Când ți-a lăsat pe noptieră desenul cu cele două ceasuri, a pus alături și lănțișorul, semn că decizia ei e definitivă. Lănțișorul pe care i-l înfășuraseși tu pe inelar, cerând-o de „soțiată". Nu-ți amintești că lănțișorul era pe noptieră alături de desen?

— Nu-mi amintesc… nu-mi amintesc… imediat ce am văzut desenul am început să beau… în noaptea aia am fost groaznic de beat, în așa hal că a doua zi dimineață nu-mi mai aminteam de ce avusesem criza aia nenorocită de etilism…

Aurel Vrapciu îl privi întrebător pe Balduin.

— Domnule doctor, ne-ați spus că marele detectiv aici de față, n-a procedat ca toți polițiștii mărunți, și n-a băut nimic.

— Rămân la părerea asta și acum, zise Ielcean.

— Sunt convins că acest Balduin v-a oferit un lung sirop în legătură cu mine. Nu știu ce l-o fi determinat să scotocească în trecutul meu și să inventeze atâtea! Am iubit-o pe Marifelis, dar probabil nu chiar atât de infinit cum povestește Balduin. Am cerut să mi se încredințeze cazul, dar nu i-am dat de capăt. Și atunci mi-a trecut prin cap ideea neverosimilă la prima vedere, dar, la o cercetare mai adâncă, foarte credibilă, că Marifelis, această femeie frumoasă, cultă, era într-adevăr pe cale de a se îndrăgosti de mine, și s-a speriat. Nu e rar când iubirea te sperie, mai ales că auzise atâtea lucruri rele despre mine, că sunt muieratec, deci o pot părăsi în orice clipă, și atunci Marifelis a fugit din București. N-ar fi exclus, pentru a înăbuși pornirea ei către mine, că a fugit cu un trepăduș oarecare, unul cu bani, unul cu vreo moșie pierdută în Moldova. Cred că la mijloc nu e niciun mister, dar s-a întâmplat ceea ce Marifelis n-ar fi crezut-o: eu m-am îndrăgostit definitv de ea.

— Și atunci, care e „ultimul mare eșec"? întrebă inchizitorial Sergiu Ghepard, arătând inscripția de pe perete.

— Aha, se întunecă și mai mult marele detectiv. Am avut maj multe eșecuri, chiar mari… cu doamna de Brinvilliers, care semăna cu marchiza de Brinvilliers, otrăvitoarea aia din Evul Mediu, care a fost decapitată și arsă pe rug, dar apoi, legenda o spune, a reînviat… în sfârșit cea de care m-am ocupat eu, împreună cu extraordinarul polițist Adrian Mocanu, și-a otrăvit pe nava „The Silver Bird" soțul, l-a otrăvit sub ochii mei, nu e și acesta un eșec? Fiindcă ochii mei erau orbi, mă îndrăgostisem de ea, încă n-o cunoșteam pe Marifelis… Mi-a scăpat printre degete cel mai mare spărgător de seifuri din Europa, mi-au scăpat asasini… Dar în tinerețe făceam mare caz de reputația mea…

— Faci și acum, mormăi Balduin.

— Nu mă întrerupe!… Așa că toate eșecurile le-am condensat în

unul singur, dispariția lui Marifelis, neputința de a o găsi… O pistă m-a condus în acest oraș, pistă falsă, m-am convins că nu e aici și am chefuit în această speluncă și am scris și neghiobia aia pe perete, cum fac proștii prin veceuri… Acesta e adevărul.

— Prea multe adevăruri! rosti o voce aspră. Undeva alături, invizibil, dr. Cristian Morea, poreclit „Leonidas”, asistase la cea mai mare parte a discuției.

— Pi-ha! exclamă Balduin. Acum putem zice că formația e completă… ba nu, *aproape completă.* Chelner!

Istețul se prezentă imediat.

— Întreabă-l pe domnul baron dacă ne face onoarea de a veni la masa noastră.

— Am înțeles!

— Ba nu! Protestă marele detectiv. Suntem destui caraghioși aici, nu e lipsă de încă unul!

— Bine, zise dr. Ielcean, privindu-l cu mare ironie pe marele detectiv. Nu-l invita. Bere pentru toată lumea!

— Noi nu mai bem, zise Ghepard. Două beri – cât permitea și Teașcă.

— Eu mai beau un coniac, spuse M. C.

— Iar eu, vin, spuse Cristian Morea.

— Imediat, domnii mei! și chelnerașul isteț se topi.

Cum se topesc chelnerașii isteți? Iată încă o mare enigmă. Dar cum se ivesc, foarte iute, aceiași chelnerași isteți? Ași. Ași cu dame. În general, ași. Ei știu că le vine un bacșiș, ba nu, e urât spus, să-i zicem mai pe limba noastră, ciubuc, așa sună cu mult mai *diafanic,* nu e așa, seniori?

FLANDRA

În ziua următoare Morea și cu Ielcean îi reexaminară pe „bătăuși”, îl lăsară în pace pe Vișinescu, dar Morea insistă ca Sergiu Ghepard să meargă neapărat la control. Băiatul protestă, dar poți să te pui cu doctorul Morea?

— Vin și eu cu tine, zise Vișinescu. Fii ascultător și să fim bucuroși că nu ne-au trimis acasă. Totuși, o activitate suplimentară îl reținu pe halterofil pe Ostrovul Verde și Ghepard plecă singur la oraș. Pe înserate, când reveni pe șantier, Ghepard se ciocni cu Balduin. S-ar fi spus că acesta-l pândise. Ghepard îl informă că același medic flegmatic, dr. Nicolau a mai „corectat” ce mai era cazul, acum lucrarea era definitivă, iar caninul mai sănătos decât înainte – dacă se poate spune așa. Ielcean îl întrebă de ce nu mersese la dentista șantierului, Ghepard răspunse că doctorița Flandra B. nu se prezentase nici în ziua aceea la post. Dr. Ielcean adulmecă vântul ce venea de

undeva, cu o expresie de nedumerire. Sergiu Ghepard îl lăsă cu nedumerirea lui și se duse la dormitor.

Peste alte vreo două zile, sau trei, poate, Balduin se afla la Birt. Singur. Nu pentru multă vreme singur fiindcă apăru un individ relativ tânăr, relativ corect îmbrăcat, însă cam țipător, după moda „țugulănească", își roti ochii cam injectați prin local; depistă masa „aproape liberă" a lui Ielcean și se așeză acolo, fără să ceară permisiunea. Balduin se posomorî și mai mult, mai ales că apăru și Paracelsus, cu pantalonii lui bufanți, cu armonica lui, și-și începu programul chiar cu „Orhidee pentru Marifelis". Necunoscutul comandă o butelie de vin, îl ascultă cu un sfert de ureche pe „bufon", și intră în vorbă.

— Sunt convins că nu sunteți localnic, bodogăni.

— Sunt clujean, răspunse Balduin contrariat în singurătatea lui. Totuși încă, îngăduitor.

— Voi, acolo, la Cluj, aveți roșii?

— Da, când ne aduceți voi, oltenii.

— Păi nici eu nu mi-s oltean... și eu sunt clujean…

Mutra de nătâng a lui Balduin deveni mutra unui nătâng foarte posomorât.

— Și atunci, de ce mă întrebi cum e cu paradicile-n Cluj?

— Păi, așa, încercam și eu să leg o discuție.

Dr. Ielcean se încruntă și brusc mutra lui încetă să mai fie a unui om nătâng.

— Ia ascultă! Te așezi la masa mea, fără să ceri voie! Intri în discuție, fără să te întrebi dacă am poftă să discut cu dumneata! Știi ce? Ia-ți butelcuța de vin și găsește-ți un azil la o altă masă, eventual la azilul de bătrâni, dar nu uita să întrebi dacă și acolo ți se permite.

— Dar cum vorbești așa cu…?

— Știi ce? Îți trag palme, zise Balduin. Asta e din Caragiale, dacă ai auzit de el.

Lângă masa lor se profilă silueta înaltă și veșnic tânără a lui Maximilian Cornea.

— Ce se întâmplă aici? Domnii se ceartă?

— Comisare! Te rog scapă-mă de acest individ. Altfel iese bucluc!

— Ai auzit, stimabile?! făcu marele detectiv. Fă urgent „ca trenul"!

— Ce să fac? se holbă celălalt.

— Adică să faci ca trenul! Ce face un tren? Pleacă! Pleacă spre stația următoare. Fă și dumneata la fel, până nu ne supărăm!

Individul se ridică mormăind că va aranja el chestia asta. Mormăitul lui se pierdu printre celelalte mese.

— Ia te uită! Bei coniac! făcu marele detectiv privind paharul lui Balduin. Dar ce ți s-a întâmplat?

— Ascultă comisare, să nu fii convins că, dacă m-ai scăpat de

nepoftitul acela ce pretinde că e clujean ca și mine, o să-ți fiu recunoscător pe vecie! De unde știi că nu vreau să rămân singur, de unde știi că nu aștept o femeie?

— E masa mea, docteur! Și-apoi tu nu aștepți niciodată o femeie. Și nici ele nu te așteaptă pe tine!

— De unde știi? Tu, marele fustangiu, pe care l-au tras de nas atâtea femei, nu te-a păcălit așa-zisa „marchiză", nu ai pierdut-o pe Marifelis?

— Divaghezi și inventezi! Ce ai pățit de bei coniac?

— *On revient toujours,* cum se spune în americănește, sau totul se repetă cum se spune la noi… dar și aiurea. A mai dispărut o femeie. Tu, marele specialist întru regăsirea femeilor dispărute, crezi că mă poți ajuta?

— Ai o iubită? Ți-a dispărut iubita?

— Nu, comisare! Nu am o iubită, ce femeie s-ar uita la mine? De câteva zile nu s-a prezentat la cabinet o anume domnișoară Flandra B., dentista șantierului.

— Și ce? Acum te-au apucat durerile de măsele?

— Nu. Dar mă afectează ca medic. Eu nu pot trata pe băieți când îi apucă durerile de dinți. Și-apoi Flandra mi-a fost colegă de Institut.

— Păi cum, tu ești dentist?

— Am zis de Institut. Eu am făcut generala, medicina generală, ea s-a specializat în stomatologie. Tot colegi am fost.

— Ai iubit-o măcar în taină?

— Nu amesteca în toate cele iubirea!

— Dar tu, în aberațiile tale, de ce ai înghesuit povestea mea cu Marifelis?

— Ai recunoscut că povestea e reală, de față cu martori.

— Ca să nu te faci de râs, jalnicule!

— Ce să faci, abia vorbi Balduin și cute amare îi tăiară fruntea. Vrei, nu vrei, peste tot te izbești de istorii de-amor… dar asta e viața, fără amor viața n-ar… Pe scurt, Flandra nu e de găsit și să nu-mi spui că s-a amorezat de un oarecare și a fugit în lume!

Marele detectiv nu simți ironia, ori poate se prefăcu a n-o sesiza. Acordă o falsă atenție celor vreo câteva mutre dimprejur, apoi mormăi cu răutate:

— De unde știi că nu s-a săturat pur și simplu de mutrele voastre și n-a plecat acasă? Are părinți?

— Nu. Are o mătușă. Am telefonat. Flandra nu e acolo.

— Ai umblat și pe la telefoane… Deci ești mai implicat decât vrei să pari! Bănuiești pe cineva că ar… fi răpit-o? Ce, ne aflăm într-un ev mediu?! De fapt, eu pe tine ar trebui să te bănuiesc, Balduin.

— Te privește, ripostă celălalt. Poți bănui pe cine vrei, chiar și pe individul care s-a așezat nepoftit la masa mea.

— Pari într-adevăr alarmat, făcu M. C. după ce-l mai studie pe Balduin. Și nu înțeleg de ce! Această stomatoloagă a plecat.. cine știe din care motive. Tu de ce te agiți?

— Ți-am spus! Eu și cu Morea avem în grijă câteva sute de copii. Putem să-i tratăm de pântecarie, de scarlatină, de furunculoză, de orice în afară de durerile de dinți

— Păi Ghepard, șmecherul ăla, n-a fost la alt dentist? Nu există destule cabinete dentare în oraș?

— Flandra mi-a fost colegă de Institut. Și este, oficialmente, stomatoloaga lor. E normal să mă întreb ce este cu ea!

— De ce ești speriat, Balduin?

— Poate că, făcu după o clipă de nehotărâre Ielcean, fiindcă am afla adevărul cu privire la dispariția lui Marifelis.

— Ei, lasă bărbile! Unde n-am reușit eu, să reușești tu?

— N-ai reușit nimic atunci, comisare! Marifelis n-a fugit cu vreun oarecare, iar tu ai rămas cu o mare nostalgie, cu o mare durere. Răzbună-te pe destin și încearcă să descoperi ce e cu fata asta, Flandra, care de atâtea zile nu mai e în oraș… și nu mai e nicăieri.

— Bine, spuse marele detectiv și, punând pe masă un carnețel trecu la vechea lui „metodă" care de obicei nu dădea rezultate, în schimb îi intimida pe interlocutori. Scrise: *Lista suspecților*. Susp. Nr. 1: dr. Balduin Vitraliu Ielcean. Ei, vezi ce am notat aici?

— Da! Sunt suspectul nr. Unu. Mă doare-n *cut!*

— În ce te doare?

— În cot. Eu îi zic *cut*.

— Apreciez subtilitatea. Care ar fi, după opinia ta prețioasă, suspectul numărul doi?

— Oricine. Poate chiar encefalopatul acela care s-a așezat la masa asta și m-a scos din sărite. Pretinde că e clujean, dar nu știu cum îl cheamă.

— Îți voi da un exemplu de operativitate! Comisarul pocni din degete și chelnerașul isteț se înființă la masa lor. – Îl vezi pe caraghiosul acela, cu cravată în curcubeu și cu freza ondulată artificial?

— Nu-l văd, fiindcă stau cu spatele, dar știu despre cine vorbiți. Bea vin și se chiorăște mereu către masa asta.

— Ești isteț! Vreau să-i cunosc numele și adresa. Te privește cum procedezi! Ei, nu cumva aveți o carte de onoare în care să semneze vizitatorii distinși… ca ăsta?

— Glumiți! Ce carte de onoare? La un birt?

— Fă-te mai spre stânga, dobitocul se uită mereu încoace, acoperă-ne, nu trebuie să știe că vorbim despre el. Și… și… îți dau patru minute, ca să fiu generos, îți dau zece, ca să afli totul despre el, chiar și numărul de la cămașă.

Chelnerașul isteț dispăru. Peste un număr de minute doi milițieni intrară în Birt, procedară la verificarea buletinelor, o razie de rutină cum se întâmplă în orașele de frontieră. Începură, ceea ce era evident o eroare, chiar cu masa ocupată de Ielcean și Cornea. Individul propus a fi suspectul numărul doi, se îndreptă către ușă. Unul dintre oamenii în uniformă îi atrase atenția chelnerașului că nimeni nu părăsește localul până nu se verifică actele. Altă eroare. Chelnerașul îl pofti pe individ înapoi, la masa lui, și din clipa aceea îi însoți pe oamenii legii. A treia eroare.

După ce razia luă sfârșit, chelnerașul isteț mai făcu un ocol până la bar, aduse alte pahare pentru Balduin și marele detectiv, așa pentru derutarea adversarului, și dădu raportul.

M. C. notă: 2 Ciolan Spiridon Ion, dom. în com. Cîțcău, nr. cutare, jud. Cluj. — Ei vezi cum procedează un adevărat polițist?

— Nu mai face mutra asta triumfătoare. Mai bine găsește-o pe Flandra.

— O voi găsi. Suspectul numărul trei?

— Mai descurcă-te și singur!

— Nu mi-ai spus că în ziua… prima zi când a fost semnalată absența domnișoarei Flandra, toți cei șapte golani, pe care i-ai invitat aici la bere, au fost la cabinetul dentar?

— În primul rând, nu sunt golani!

— De acord. Sunt niște îngerași. Pe toți șapte i-a apucat durerea de dinți în aceeași zi?

— Nu. Au ieșit toți șapte în oraș, sunt colegi de clasă și buni prieteni și băieți foarte iuți la minte. La dentistă a mers unul singur, Sergiu Ghepard.

— Așa e. Șmecherul acela pe care l-a caftit cineva! Ei?

— E un băiat de ispravă!

— Da! Care se ocupă de chimie și poate prepara otravă pe bază de arsenic! De ispravă puștiul, ce să mai zic?

— De unde ai aflat chestia cu arsenicul?

— Ce importanță are? Sunt un mare detectiv, oricât m-ai ponegri tu. Și nu de la tine, acuma, am aflat de dispariția dentistei, o știu de câteva zile. Deci, suspectul nr. trei, Sergiu Ghepard, elev cl. XII-a la Liceul de matematică-fizică.

— Ești cu adevărat sărit de pe fix. Crezi că băiatul acesta a otrăvit-o pe Flandra?

— Poate s-a mulțumit s-o sugrume. Am să verific.

— Știi ce? Renunț la ajutorul tău. Uită ce am discutat!

— Un proiectil, odată lansat, nu mai poate fi oprit pe traiectorie, decât dacă izbește ținta. Nu tu ai spus-o? Și tot tu ai spus că aceasta e șansa mea de a-mi lua revanșa în fața destinului. N-am să renunț la șansa ce mi se oferă, o voi găsi pe Flandra.

Marele detectiv ignoră figura amară a lui Balduin și-l chemă pe chelnerașul cel isteț.

— Am aflat și numărul de la cămașă și numărul ghetelor… Are…

— Acum, dă-le drakkului de numere, făcu marele detectiv, bănuind că istețul de chelneraș vrea să pară mai isteț decât este. Două mici, și, iute și – hei – hei— hei – să nu mai minți când nu e neapărată nevoie. Numele individului cu freza ondulată artificial, ca și adresa lui, sunt corecte, am verificat, celelalte amănunte n-aveai cum să le afli, privind peste umărul jindarilor…

— De ce vorbești așa cu el? întrebă Balduin.

— Nu e nevoie să mintă și să încerce a fi mai deștept decât este.

— Dar tu ai făcut asta toată viața, Maximilian Cornea!

— Fii cuminte, Balduin! Mi-ai zis că în ziua în care a dispărut Flandra, cei șapte golani ieșiseră în oraș…

— Uite ce e, comisare eu te iubesc mult, dar nu te pot iubi la nesfârșit! Asta e un fel de parafrază după un autor celebru, mi se pare… Ți-am mai spus, nu e vorba de niște golani. Un pic zurbagii – poate – dar la vârsta lor?!… Sunt băieți deosebit de culți, de citiți, hm, tu ai citit la viața ta vreo carte în afară de „Orhidee pentru Marifelis”? Haide, lasă nu mai face pe jignitul, nu mă impresionezi!

— Nici dacă-ți trag un pumn în falcă?

— Nici dacă. Impresionează-mă cu iscusința ta de polițai. Fii măcar acum marele detectiv despre care s-a creat o legendă. Află unde e Flandra. Creează-ți acum legenda! Și faima!

— Faima mea nu trebuie creată, rosti cu emfază M. C. Și deschise iar carnețelul acela primejdios nu atât la adresa suspecților, cât la a celor nevinovați.

— Ascunde hârțoaga aia, îl repezi Balduin. O scoți numai când vrei să impresionezi pe un altul decât mine. Și la Cluj ai dat chix cu „lista suspecților”!

Marele d. îl privi ultragiat, dar și mirat.

— De unde știi? Nu pot ieși din rutina mea de…

— Să nu mai văd notesul acela ridicol. Rețetă de rasol de porc cu asparagus n-ai acolo? Ar fi mai folositoare. Te-a urmărit deseori cel mai orb noroc. Pe el mizez eu acum, nu pe talentele tale de mare copoi.

— N-am de gând să mă ocup de dispariția Flandrei!

— Ba da, capsomanule! M. C. îl privea uluit pe Balduin. Vorbea limpede și cu o autoritate pe care nu o intuiești la un nătâng. Marele detectiv se întrebă dacă nu cumva toți cei din sală urmăresc discuția. Ai să te ocupi de Flandra! Dacă-mi oferi un adevăr – îți ofer și eu un adevăr!

— Îmi propui o afacere? Ce adevăr poți să-mi propui tu?

— Eu știu mai multe decât îți închipui tu! rosti Balduin. Cu o

siguranță demnă de invidiat. Parcă și-ar fi turnat fontă-n gât. O Doamne, ce exprimare primară! Mai exact îți propun un schimb.

— În ce constă schimbul, doctore Ielcean?

— Este secretul meu, dar la momentul potrivit ți-l voi desluși.

— Nu mai face pe misteriosul, Balduin! Nu oricărui om îi stă bine să facă pe enigmaticul! Cu această calitate, te naști, nu o deprinzi.

— Și tu te-ai născut cu putința de a face pe misteriosul?

— Vezi bine că da, făcu trufaș M. C. Mie-mi stă bine în orice rol, sub orice deghizament.

— Exact, făcu Balduin Vitraliu Ielcean. Trece pe lista suspecților, pe orice poziție dorești, pe comisarul Maximilian Cornea.

— Asta îmi trezește o amintire, spuse încet marele detectiv. Cineva și-a mai permis o asemenea impertinență. Cine oare? Auzi numai, să mă trec pe mine pe lista suspecților!

— Fiindcă ești cel mai suspect. Marele Suspect! Figura lui Balduin se alterase iar, la colțurile gurii apăru o sugestie de spumă, ochii se îngustaseră, dar pupilele se mișcau neîncetat. Rareori asemenea manifestări la un om calm și nătâng.

— Da – urmă Ielcean. Când cu afacerea „doamnei cu pelerină neagră" de la Cluj, ajutorul tău, acel tânăr capabil, Adrian Mocanu, a propus să fii trecut și tu pe lista suspecților.

— Impertinentul! se înfurie M. C., uitând să mai întrebe de unde cunoaște Ielcean și acest amănunt. Și firește, nu i-am urmat sfatul.

— L-ai repezit! Și, fiindu-i șef, Ad. Mocanu a înghițit gălușca.

— Dictează-mi și celelalte nume ale brigadierilor tăi, ordonă M. C.

— Numai dacă-mi vine cheful, mormăi Balduin, înfruntându-l pe marele detectiv. Îi pui pe toți pe „lista suspecților"?

— Într-o cercetare serioasă nu trebuie neglijat niciun amănunt!

— Mă auzi cum râd? (Balduin nu râdea). Scrie: Sandu Iancu, Ion Vișinescu…

— Mai rar!…

— Evident! Încă nu te-ai alfabetizat ca lumea! Chiar și țăranii s-au alf… Laur Fodoreanu; Lucian Voiazatzis. Da, Vo-ia-zat-zis. Aurel Vrapciu. Emilian Halalaie. Pe Ghepard îl ai deja. Și-acum ascunde acel carnețel hilar că-mi vine să vomez.

— De ce, Balduin?

— Din carnețelul tău ridicol lipsește un singur nume, dar nu de pe o listă a suspecților! De pe o listă a marilor eșecuri.

— Eh, zise M. C. Știu! Pune jos un milion de dolari!

— Nu-l vezi? L-am și pus.

— Lipsește numele marchizei de Brinvilliers!

— Prostii! Balduin nu mai era nătâng. Lipsește numele lui Marifelis!

Ciudată privire a nătângului de Balduin. Nu reieșea că ar deduce –

că ar ști sigur. De unde?

— Nu am chiar un milion de dolari, spune M. C. – dând pentru întâia dată un vag semn de oboseală. Dar ai dreptate, Balduin. Ce ar căuta Marifelis în carnețelul meu ultrasecret?

— Nimic. Ea e înscrisă pentru totdeauna în inima ta de piatră.

— Dar tu, Balduin, de ce amintești mereu de Marifelis? Și de ce nu te implici în așa-zisa „dispariție" a Flandrei?

— Pentru că vreau să te implic și pe tine, răspunse Balduin, enigmatic ca un beduin între două piramide.

— Ai iubit-o pe Flandra?

— Am fost colegi de Institut. Când printre voi, câini polițiști, adică oameni-polițiști ce sunteți, dispare unul, vă puneți cu toții în mișcare!

— Posibil că așa e. Marele detectiv zâmbi acru. Și ce e cu asta?

— Aproape nimic. Balduin zâmbi și el, foarte acru. Poate că și noi, medicii, suntem un fel de câini polițiști, – și, pe lângă faptul că ne săpăm unul pe altul, dar așa ceva se întâmplă și-n lumea artiștilor, a scriitorilor și chiar a… nebunilor, și peste tot în lume, clar, când unul dintre noi e lovit de un glonte rătăcit, vrem să aflăm adevărul, vrem să descoperim vinovatul.

— Pari foarte convins că Flandra a fost lovită de un „glonte rătăcit"!

— N-am niciun fel de convingere. Dar fosta mea colegă lipsește de prea multe zile, și, pe cât de conștiincioasă o cunosc, în privința meseriei, ar fi trebuit să dea de veste. Eu, acum, reprezint medicii din rândurile cărora a dispărut unul.

— Și faci pe detectivul! Fain detectiv!

— Am apelat la ajutorul tău și-ncep să regret.

— Mă voi ocupa personal de acest caz, dispariția misterioasă a Flandrei, declară cu emfază Maximilian Cornea.

— Dacă vrei. Dar încearcă să ajungi la un succes mai rapid decât în enigma doamnei cu pelerină neagră, în enigma contesei de Yholdy, decât în… enigma dispariției lui Marifelis. În primele două cazuri ai avut norocul de-a beneficia de niște ajutoare excelente, Ad. Mocanu și Martin Iuga. În cazul lui Marifelis, nimic nu te-a mai ajutat… Poate că eu…

— Tu! Tu?

Balduin aștepta să se reverse asupra lui un potop de înjurături sau măcar un knut de coniac, însă marele detectiv se mărgini să conchidă:

— Mâine dimineață te aștept la podul ce dă în șantier.

— Nu poți intra pe șantier. E pază de grăniceri și de tot felul.

— Voi apela la Marile Resurse, așa cum spunea Paganel. Știi cine a fost Paganel? Marele detectiv se ridică și părăsi localul, închizând cu finețe ușa, de parcă ar fi fost nu de lemn, ci un voal de mireasă. Chelnerașul isteț se afla în preajmă.

— S-a întâmplat ceva?

— Ce să se întâmple? ridică din umeri Balduin, cu toate că simțea: ceva se întâmplase…

MARELE DETECTIV ÎN ACȚIUNE

A doua zi dimineață la ora șapte punct Balduin se afla lângă podul ce da în marele șantier. Pe zare, dincolo de pâlcurile de păduri (acolo unde Ghepard și amica sa o întâlniseră pe lupoaică), Dunărea trimetea lumini alarmante – ca-ntotdeauna – cât de rar Marele Fluviu pare calm și împăcat cu sine, cu toți! Balduin privi departe în zare, fără să vadă nimic, fiindcă se gândea, apoi renunță să mai gândească, e obositor să-ți forțezi neîncetat cerebelul, admiră peisajul, înregistră acele alarmante lumini, ascultă foșnetul vântului printre arbori, crezu că prinde în nări o mireasmă dură, combinată, miros de nămol în care s-au pipilit pescărușii amestecat cu parfum de flori, și ele amestecate, răsărite unele lângă altele sub copaci, fără nicio regulă, în afară de regula supremă a naturii; Balduin îi privi pe grăniceri, bărbați subțirei, dar puternici, cu obrajii arși de soare, purtând echipamentul lor militar, simplu, cu o anumită eleganță, Balduin se gândi, prozaic, dar surâzând, că în bocancii lor picioarele desigur că nu miroase a ghiocei; examină alți oameni, îi cunoștea pe cei mai mulți, și-l cunoșteau și ei pe el, se salutau, neața, dom doc' – zi frumoasă tinere!, și dr. Ielcean își privi ceasul decis să nu aștepte mai mult de un minut, fiindcă printre figurile ce mișunau încolo și-ncoace nu se afla și mutra isteață a lui Maximilian Cornea. Marele detectiv nu izbutise să se urnească din pat atâta de devreme, făcea el pe tinerelul, dar nu mai era, sau îi jucase o festă – atâta pagubă!, când cineva îl bătu pe umăr, de la spate. Un bărbat solid, cu mustață, cu o bărbuță fistichie, vag căruntă, îmbrăcat din cap până-n picioare ca un țăran oltean, având pe figură chiar și acea expresie de viclenie ce se atribuie oltenilor, având de asemenea ochi cenușii, sprâncene groase, înalte, arcuite, ca niște viitoare poduri… Balduin nu-l cunoștea, având totuși impresia că-l mai întâlnise. Da, sigur, îl mai întâlnise.

— Nu cumva pe mine mă căutați?

— În niciun caz pe dumneata, bade! Dar poate că dumneata mă cauți?

— Evident, Balduin! Avem întâlnire!

Dr. Ielcean înghiți hapul: alături de el se afla chiar marele detectiv într-un deghizament aproape perfect, la prima vedere. Dar la a doua…

În orice caz M. C. părea cu totul satisfăcut de „lecția" oferită lui Balduin.

— Ei, ce zici? Ți-am oferit o mică mostră din posibilitățile mele?

— Vii cu mine pe șantier?

— Se înțelege!

— Dacă te întreabă de nume și cine ești?

— Am să le dezvălui numele meu, unii vor rămâne încremeniți, ignoranții mai tineri vor accepta că sunt un biet pensionar. Nu chiar „biet", ci un veteran al marilor șantiere, am venit aici ca să-mi revăd unii dintre amici.

Dr. Ielcean porni înainte, puțin îngrozit de eventuale consecințe, dar în fond omul o singură dată în viață moare. (Oare e sigur?) Cordonul de pază îi făcu loc. „Bună dimineața, domnule doctor. O să fie o zi caldă!"

Balduin discuta prietenește cu marele detectiv, așa că nimeni nu-l luă în seamă pe „oltean", desigur un amic al doctorului, sau un nou șef de echipă. Iată cum poate să dispară vigilența!

— Am făcut un vast plan de bătaie, făcu marele detectiv.

Balduin îl privi lateral.

— Drege-ți mustața aia caraghioasă. Și barba! Sau, mai bine smulge-le!

— Am trudit un ceas ca să…

— Mă înfior chiar și când te aud vorbind despre planuri de bătaie!

— Să zicem, în acest caz, plan de acțiune.

— Puțin îmi pasă cum îi zicem! Timpul trece mai repede decât îți închipui, Mefisto! rosti energic, însă parcă fără noimă, Balduin.

— Nu și pentru mine! Știu să-l opresc când e cazul, acesta e blestemul ce mă apasă, dar ți-l dezvălui doar ție, dar nu e totdeauna nevoie să oprești timpul, dimpotrivă, ai chef să-i dai bice, să treacă mai iute!

— Cunosc senzația asta, nu mă învăța tu… bade! Și nu-mi mai împuia mintea cu mari planuri de bătaie, sau de acțiune, că simt dorința de a mă replia! Detest cuvintele sonore, ce naiba, încă n-ai înțeles?

— Să te repliezi! Normal pentru un om ca tine.

— Nu mă poți jigni. Pentru fanfaroni sunt la fel de intangibil ca blana unei vidre față de apă.

— Cu fanfaronii și cu blana de vidră, rămâne să mai verificăm. Să mergem mai întâi în dormitorul celor șapte! Sper că sunt cu toții la lucru.

Balduin îl privi cu o antipatie rău mascată și ridică din umeri. În fond pe el, pe Balduin îl pusese drakku să-l implice pe marele detectiv în toată povestea. Străbătură o piațetă, trecură pe lângă Alimentara. Deja se făcuse foarte cald.

— O bere! suspină marele detectiv, privind rafturile din magazin. Un regat, pentru o bere!

— E încă departe de ora zece, replică medicul.

— Conformistule și naivule! spuse M. C. Și păși sigur de el în

magazin. Ceru două sticle de bere, cu sticle cu tot, lasă garanție. Vânzătoarea îl privi pe Balduin.

— Poți să-l servești pe tovarășu, le ia la drum…

Marele detectiv îndesă sticlele în desagă – avea și o desagă – o, Doamne!, plăti, ieșiră, urmăriți de privirile celor din magazin în fața cărora se încălcase o regulă, și chiar cu aprobarea medicului dr. Ielcean, Balduin îl conduse pe comisar către barăcile Șantierului Național al Tineretului, plantonul îl salută pe doctor, acesta deschise ușa odăii celor șapte, comisarul se așeză, îl țistui pe planton și-i ceru să puie cele două sticle de bere sub chiuvetă sub un șuvoi de apă rece. Foarte mirat elevul-planton îl privi și el pe medic, dar acesta zise că pentru un veteran al tuturor șantierelor e voie… Elevul îl examină pe „veteran", poate că ochii lui înregistrară o neregulă în vestimentația sa rurală, în orice caz Balduin se simți stânjenit și neputincios. Se autoînjură, în fond el provocase comedia asta. Câteva minute mai târziu M. C. destupă sticlele folosind metoda zăvorului de la ușă, sorbi și oftă de plăcere. Da, ca să bei înainte de zece o bere proaspătă, merita să te deghizezi în țăran, să vii și să faci pe marele detectiv. Dar acum, cu sticla de bere *ad labum,* M. C. nu mai avea mutra unui polițai pus pe fapte mari. Și totuși el zise:

— Ar trebui să începem cu o percheziție, dar n-avem mandat, hm, asta n-ar fi o piedecă – dar de cele mai multe ori perchezițiile nu duc nicăieri… cel mult descoperi o sticlă goală, din păcate goală. Ce e cu tine Balduin, de mă privești înmărmurit? Îngerașii ăștia minunați ai tăi nu trag la măsea?

— Nu, răspunse Balduin. Iar în privința percheziției, nici nu mai avem ce vorbi. Nu permit!

— Bine. Nu permiți percheziție, nu accepți ca băieții ăștia ai tăi nu sunt chiar niște îngerași. Și atunci în sticluța de colo, pitită după piciorul scaunului, la vedere, ca să nu pară suspectă, dar nici chiar la vedere de tot, e sirop? Pariez pe un milion de dolari că e cireșată.

— Pune milionul jos.

Însă nu era sirop, ci chiar cireșată. „Cum de mi-a scăpat?" se întrebă Balduin.

— Al cui e patul? întrebă, metodic, M. C.

— Al celui mai blând dintre toți, Emilian Halalaie.

— Și care-i cel mai afurisit?

— Cu toții sunt niște afurisiți, dacă-i judeci din punctul de vedere cel mai îngust. Însă niște afurisiți buni și deștepți – și nu e cazul să te mai legi de acești băieți.

— Eu efectuez o anchetă, replică M. C. O caut pe Flandra, la cererea ta.

— Vai, da… recunoscu jalnic Balduin.

— Dacă o găsesc, mi-ai promis o… recompensă. Nu?

— În acest caz, ce cauți, recompensa sau pe Flandra?

— Să începem deci cu acest blând Halalaie…

Ielcean și marele detectiv luară căști de protecție și intrară în inima șantierului. M. C. se descurca de minune prin labirint, de parcă ar fi efectuat zilnic „anchete” pe acolo.

— Uite, acela e Halalaie, arătă Ielcean o mogâlneață cățărată sus pe ecluză.

— Bună ziua, domnule doctor, spuse maistrul Băltinaș, privindu-l iscoditor pe M. C. Cu ce vă putem fi de folos?

— Am vrea să stăm de vorbă despre câte ceva cu Halalaie, îi dai voie? Numai câteva minute.

— Cum să nu! Dar care-i problema?

— Dumnealui, îl indică doctorul pe marele detectiv, e o rudă a lui Halalaie… Obrazul lui Ielcean se împurpură de minciuna sa.

Maistrul Băltinaș, fiu de țărani, îi zâmbi cu bunăvoință medicului și cu mai puțină bunăvoință lui M. C.

— Nu mai umblați cu fofârlica! Dumnealui e oltean cum sunt eu… patagonez. Știu ce se întâmplă: o căutați pe dentistă.

— Și cât de multă lume știe asta? se îngrijoră pentru prima oară M. C.

— Nicio grijă, numai eu și cei șapte băieți. Și – se întoarse cu bunăvoință reală către marele detectiv – de ce nu vă îmbrăcați normal? Nimeni n-are să vă pună piedici dacă e vorba de o cauză dreaptă.

Halalaie care între timp coborâse, îl recunoscu imediat pe comisar și nici nu surâse. Rămase grav și melancolic, după cum îi era felul.

— Nu e cireșată de la Alimentara, ci vișinată adusă de mama, făcută chiar de mama. Am gustat câte un pic din sticluță, apoi am uitat-o acolo. N-am dosit-o. Da, răspunse Halalaie unei alte întrebări, am fost în ziua aceea toți șapte în oraș, dar nu ca să-l păzim pe Ghepard de Vișinescu. Sau invers, ei sunt prieteni, iar o dispută minoră nu poate afecta o adevărată prietenie. Așa avem noi obiceiul, să ieșim în grup către oraș.

Marele detectiv îl măsură sever pe tânărul ce se exprima atât de categoric, dar nici Halalaie nu pierdu prilejul de a-i da un mic bobârnac marelui detectiv.

— Știu că sunteți un adevărat artist în toate privințele, și chiar în știința deghizamentului… dar de data asta, serios, nu vă prinde…

M. C. își ridică de pe cap casca de protecție și-și netezi gânditor părul ușor ondulat. „Casca înapoi, pe cap, domnule, altfel riști o amendă!” îl avertiză maistrul Băltinaș, și se duse.

— Ce ai face în locul meu, tinere?

— M-aș trece primul pe lista suspecților, domnule Cornea.

— De unde cunoști chestia cu lista suspecților?

— Dar cine nu cunoaște marile Dv. metode, întrebă timidul Halalaie.

— Într-adevăr, le cunoaște întreaga lume! Pe neașteptate marele detectiv deveni suspect de… suspicios. — Ce este tatăl tău? Domnule Halalaie și nu mai știu cum…?

— Domnul Halalaie Iustinian, nu „și nu mai știu cum”! Este jurist.

Din nou marele detectiv își scoase casca de protecție de pe cap, dar maistrul Băltinaș nu mai era de față ca să-i atragă atenția și se pare că lui Balduin sau lui Halalaie puțin le păsa dacă M. C. se alege cu o amendă sau ceva mai grav.

— M-am procopsit! zise marele detectiv. Un polițist, eu, neîndoielnic cel de bază. Altul ce vrea să mă imite, prea stimabilul dr. Ielcean. Și un al treilea probabil, tu!…

— Lista detectivilor de profesie și a celor amatori, e incompletă, replică Halalaie. Noi cei șapte, mai mult sau mai puțin implicați, vom fi ajutoarele Dv. și împreună – sau separat – o vom găsi pe domnișoara Flandra… dacă nu cumva unul din noi a omorât-o.

— Nu spune vorbe mari, copile!

— Dar nu procedați sistematic, domnule mare detectiv. Ora, traseul, motivul, etc… Și aveți un carnețel celebru din care lipsește numele lui Marifelis!

— Și asta se știe?

— Ce nu se știe, suspină „copilul” și se întoarse la munca lui de buciardor.

Maistrul Băltinaș se evaporase, dar de undeva din apropiere, din spatele unui morman de grinzi, urmărise scena și discuția. El trecu iarăși, din întâmplare, pe-acolo.

— Tovarășu, îl interpelă M. C., care e părerea dumitale asupra acestui băiat?

— Nu-mi puneți, vă rog, asemenea întrebări! Tânărul a venit de bună voie pe șantier, la muncă patriotică, face norma unui bărbat matur, și nu vă luați după mutra lui de pocăit… eu nu am nimic cu pocăiții… e un băiat curajos, disciplinat și în orice caz, foarte citit, mai citit decât mine, asta e sigur.

Vorbind așa, maistrul Băltinaș îl fixa dintr-o parte pe marele detectiv. Și mai zise:

— E alpinist, neînfricat, și când te aștepți mai puțin îți dă o replică de rămâi mut.

— Toți acești șapte băieți, sunt extraordinari, nu e așa? Băltinaș, de origine rurală, îl privi plin de bănuială pe M. C. Oare acesta încerca să fie ironic? Dar ochii cenușii ai marelui detectiv păreau plini de candoare. Răspunse, plin de convingere:

— Toți șapte, fără excepție! S-a produs și aici o „selecție naturală”, tot de la ei cunosc expresia, s-au împrietenit pe bază de inteligență, de

cunoștințe multilaterale.

— De acord! Îl știi pe Halalaie că ar fi în vorbă cu vreo fată?

— La vârsta lui, ar fi normal. În privința asta eu nu-i spionez!

— Dar îți poți închipui că Halalaie ăsta ar fi în stare să omoare o femeie?

— Nu-mi mai puneți întrebări ca la o secție de poliție? Care-i necazul? Domnișoara Flandra lipsește, dar noroc că majoritatea băieților au dinți sănătoși, deși mănâncă prea multe dulciuri, trimise de-acasă – eu le-am atras atenția. Dar… dar, a fost descoperit cadavrul neidentificabil al unei femei pe undeva?

M. C. râse cu mare poftă.

— Iată că și dumneata adopți limbajul unei secții de poliție! Tot de la băieți cunoști terminologia asta? Nu, n-a fost descoperit niciun cadavru.

Băltinaș, rumegă această informație, punând-o la îndoială. Se stăpâni greu de a nu chema un șef de pe șantier, care să-l descoase un pic pe „oltean” în numele cui venise și cu ce legitimație. N-o făcu din pricina doctorului Ielcean, care-i era foarte simpatic, și a băieților ce se puteau pomeni implicați într-o tevatură de care n-aveau nevoie. Zise domol:

— Poate că duduia Flandra are un iubit și și-a luat un mic „concediu” împreună cu el. Eu n-o cunosc, dar am auzit că e tare frumușică!

— Aș vrea să știu cine poate fi acest eventual iubit, făcu M. C.

— Ar fi o imixtiune în treburi personale, spuse maistrul Băltinaș. Și nu mai rezistă: Organele oficiale au fost anunțate?

— De vreme ce nu există niciun cadavru, de ce să fie anunțate tot felul de organe oficiale? făcu persiflator marele detectiv.

Maistrul Băltinaș, solemn în lipsa lui de solemnitate, îl examină țărănește pe M. C. Ce ar fi de notat în privirea lui? Sau, mai precis, de speculat? Literatura este ca o molimă, sau, mai exact, ca o molie, a spus acest băiat Emilian Halalaie. Te contaminezi și nu știi când – clar că nu știi când – că de-ai ști când ai luat o gripă, te-ai și dus la farmacie: „Vă rog să-mi dați un hap pentru gripă literară!” „Spanac, răspunde dulcița în halat alb, unde e rețeta?” Firește, nu ai rețetă și-atunci capeți piramidon, sau alte anti… sau cum le mai zice, că ce ți-ar trebui, nu e sau nu se dă fără rețetă. Auzi. Te-ai zgâriat la un deget bătând un cui ruginit, dar nu găsești iod fiindcă e… prohibit. Iodul binecuvântat ce l-au folosit și părinții și bunicii noștri. Ca și chinina. Dar ce se dă ușor? Rivanol?

Maistrul Băltinaș țăran provenind din țărani, acum intrat în clasa muncitoare, se pomenise vorbind, dar acum brusc tăcuse, timorat de expresia de absență ce parcă le reușea atât de bine interlocutorilor săi. Împrejur se auzeau strigăte, comenzi și chiar – oroare! – sudalme.

Veneau sonoritățile atelierelor, ale ciocanelor pneumatice, tropăituri, cântice. No, și? Nu suntem un neam de oameni cărora le place să cânte? Dar peste toate, peste toate, domina melodia nemuritoare a Marelui Fluviu. Și le acoperea pe toate, cele lumești și prea trecătoare, acoperea chiar, dar nu întru totul, copacii de prin păduri acolo unde-și avea culcușul și Lupoaica!!! Se vedeau peste tot și pescărușii ce nu se temeau de nimic, nici de automobile.

Maistrul Băltinaș îl privi ca de la mare distanță pe M. C. Își formase asupra acestuia o opiniune. Oare? Îl privi și pe medic. S-ar fi zis că părerea bună ce o avea despre Balduin se poate schimba într-o secundă. Însă Băltinaș avea ochiul ascuțit și el înregistră situația delicată. Ce e drept, M. C. avea ochii limpezi, cum ai vrea să ai la douăj de ani, nu mai târziu, mai târziu când oculistu ăla te pune în fața panoului și-ți prescrie pe loc ochelari de atâtea dioptrii pentru stângu, de atâtea pentru dreptu, că de nu, vezi pe dracu. Și că de-aia ai insomnii și dureri de cap și amețeală și că altfel ți se va altera vederea până la orbire…

Băltinaș îl studie iarăși pe Balduin – acesta-și recăpătase expresia de nătâng iremediabil. Maistrul aprinse un trabuc, trimise drept în față o șuviță lungă și înșelătoare ca o coadă de vulpe, apoi Băltinaș suspină, apoi își îndreptă atacul direct asupra lui M. C.

— Dumneata, domnule, despre care n-am auzit până acum decât prin faimă, dar care e faima, unde e faima, unde scrie despre faima dumitale și unde scrie că te pricepi la… și înghiți niște cuvinte dure… Dumneata vrei să-i implici pe acești băieți ai mei… ai noștri… în dispariția unei doamne pe care aproape că nici n-o cunosc, fiindcă dumneata nu știi decât o singură melodie și vrei…

— Și ce dacă vreau?

Marele detectiv luase figura lui austeră și amenințătoare.

— Chiar azi mă duc la partid, la miliție și la securitate și-i anunț pe toți că un nepoftit încearcă să-i amestece pe băieți în… în enigma fetei dispărute! Băieții aceștia sunt vinovați?

— Cred că da, spuse apăsat M. C.

— Atunci mă duc și la ospiciu, fiindcă dumneata ești nebun! Deodată maistrul Băltinaș își luă seama, uitase de prezența lui Balduin. — Nu vă supărați, domnule doctor! Dar ați venit pe șantier împreună cu acest necunoscut. Cine e?

— Nu chiar necunoscut, răspunse calm dr. Balduin Vitraliu Ielcean. E considerat unul din marii criminaliști. Are succese celebre!

— Și eșecuri celebre, răspunse Băltinaș, mai bine informat decât dorea s-o arate.

— Eșecurile fac parte din riscurile meseriei lui!

— Așa deci! Îi luați apărarea! Sunteți prieteni!

— Prieteni! Asta e un cuvânt ca și guma de mestecat. Ne

ciondrănim din prima clipă a cunoștinței noastre!

— Și de când vă cunoașteți?

— Vrei să-mi pui și dumneata întrebări ciudate? Ne cunoaștem de când am sosit pe șantier – dacă vrei să știi.

— Prin urmare, conchise maistrul Băltinaș, ați venit cam în același timp. Asta miroase a premeditare.

— Bravo! păru extaziat marele detectiv. Încă unul care vrea să facă pe polițaiul!

— Ba să mă ferească Dumnezeu! protestă Băltinaș cu mare jignire în glas. Haideți să luăm o bere, că mi s-a uscat gâtlejul de atâta sporovăit! Dar înainte de a lua berea, pe care eu o plătesc, vă previn că am să-i apăr pe acești copii împotriva oricăror intrigi ce le veți pune la cale împotriva lor.

— Apără-i, spuse marele detectiv, dar acum din glasul lui lipsea orice urmă de bunăvoință. Dar să cunoști că primul care-i apără este chiar dr. Ielcean! Un altul care-i apără cu aceeași tărie, sunt eu, or eu nu-s chiar nimeni! se pronunță M. C. Ca să-i pot apăra ca lumea trebuie în primul rând să mă conving de nevinovăția lor.

— Și mai este cineva care-i apără! răsună un glas răgușit.

— Doctorul Morea! mormăi marele detectiv. Omul ce are talentul de a apărea totdeauna la momentul potrivit. Dar nu m-ai luat prin surprindere. Ți-am văzut umbra și am știut cine se apropie.

— Te-a luat vreodată cineva prin surprindere?

— Da, ripostă brusc și brutal M. C. M-a luat prin surprindere Marifelis.

Toți trei bărbații tăcură.

— Ei, cum rămâne cu berea aia? întrebă Morea.

— Poftiți, spuse Băltinaș și împinse o mână mare și lungă.

— Maistre Băltinaș, spuse Morea cu același glas răgușit. Nu sunt convins că acest mare detectiv dorește răul băieților. Nu am nici măcar certitudinea contrariului. Dar există câteva coincidențe – eu le zic întâmplătoare – absolut întâmplătoare. În ziua dispariției domnișoarei Flandra, Ghepard a fost la cabinetul dentar. Ea nu se prezentase la serviciu. Au trecut toți băieții pe-acolo, la cabinet, până la urmă Ghepard a fost îngrijit de un alt medic. Altă coincidență Ghepard e și chimist. Dentista l-a întrebat, dacă poate să-i procure ceva împotriva șobolanilor. E de mirare ce caută șobolanii într-un cabinet curat, lustruit, unde nu există decât aparate, seringi și substanțe ce în mod sigur nu-i atrag pe șobolani. La început Ghepard a promis, dar apoi a dat înapoi, fiindcă…

— Cunosc toate aceste fleacuri, îl întrerupse M. C.

— Eu mă adresez mai mult maistrului Băltinaș, care are un dinte împotriva dumitale, domnule mare detectiv, și nu mă mir că are, că și eu am unul, mare de tot, și nu mă mir, uite ce mutră antipatică și-a

confecționat, un antipatic și un încrezut, totuși sunt aproape convins că nu. Vrea neapărat să-i implice pe băieți în această dispariție… mintea unui polițai e încurcată… ca și mintea unui doctor… ca și mintea aproape oricărui om. Mai curând cred că „maestrul" Cornea vrea să afle cine a văzut-o ultimul pe domnișoara Flandra, unde și la ce oră. Știu și eu?! Poate vrea să le ceară sprijinul! Dar nu pot să jur! Marele detectiv se află permanent sub supravegherea mea!

— Și a mea, spuse Balduin.

— Și a mea, repetă Băltinaș. Ei, cum e cu berea aia o luăm, sau o lăsăm să se usuce?

Intrară la Alimentara unde se afla un colțișor special amenajat, c-o pancartă veselă: „Berărie". Existau și trei măsuțe. Băltinaș aruncă pe tejghea un teanc de fololoci, dar spre deosebire de gestul cam violent, vocea lui susură plină de armonie, de mirare o astfel de voce dintr-un astfel de gât. Duduița sprintenă întrebă de dincolo de tejghea trei sau șase, șase răspunse Băltinaș.

— N-am venit aici ca să ne împăcăm la o bere, ci să vorbim ca oamenii! Nu ne putem lipsi de colaborarea lui Băltinaș. Eu mă pot lipsi de colaborarea oricui, spuse marele detectiv, dar cu o anumită suavitate în glas. Încetase, pentru moment, să mai facă pe durul.

— Asta e o minciună! spuse Ielcean. Totdeauna ai avut nevoie de colaboratori, și încă de prima mână, altfel…

— Nu caut cu niciun preț nici bunăvoința, nici colaborarea cuiva. M-am dus la Constanța fără niciun scop, dar scopul s-a ivit: Clotilde de Brinvilliers efectuase un jaf de pietre prețioase. Am pus mâna pe ea într-o clipă…

— Nu e rău spus că „ai pus mâna pe ea"…

— M-am dus încă o dată pe litoral, în concediu, mă însoțea Adrian Mocanu, adjunctul meu. Ne-am urcat în croazieră pe o navă, „The Silver Bird". Doar ca să vedem „întinsele ape", dar întâmplarea a venit în calea noastră! Sora sau verișoara aceleiași marchize, se jucase cu pistoletul… Am rezolvat cazul în treacăt.

— Și acesta e un neadevăr, ripostă Balduin. Nu știi nici azi pe cine ai arestat…

— Bruiajul nu mă afectează, răspunse insinuant M. C. M-am dus la Cluj tot fără niciun scop…

— Și asta e o minciună. Ai fost chemat să reorganizezi organele judiciare după destituirea chestorului Mălai.

— Să zicem că așa e! Chestia nu mă dezonorează. A doua oară când m-am dus la Cluj – chiar fără vreun scop – am descoperit pe asasinul doamnei cu pelerină neagră…

— Altă ocolire a adevărului, îl întâmpină Balduin. Cel ce a descoperit pe asasinul doamnei cu pelerină neagră era tânărul – pe atunci – inspector, Iuga Martin… Iar cea mai mare minciună a vieții

tale este legată de dispariția lui Marifelis.

— Să nu mai amintești despre ea! ridică pumnul M. C.

— Să ieșim de aici, spune Bălținaș. Prea ne dăm în speotacol! Și o porni încetișor către ușă.

— De ce să nu vorbesc despre Marifelis? Sunt medic. Uneori, medicii, ca să vindece o rană, o zgândără, o storc.

— N-am nevoie de niciun tratament! M. C. privi crunt către ușă. — Unde s-a dus și ăla? Nu așteptă un răspuns. Să nu uităm că aici sunt singurul anchetator de profesie. Să nu se mai amestece nimeni!

— Mai nainte spuneai că nu ți-ar fi de prisos sprijinul celor șapte băieți! Balduin privi cu tristețe în gol. A fost suficientă o venire a ta pe șantier, o singură venire, ca să mă răcesc cu acest om, cu maistrul Bălținaș.

— Nu s-a răcit nimic, interveni Morea, drastic. Până atunci stătuse singur, tăcut, într-un ungher. Rareori i se întâmpla să tacă atât!

— Eu sunt singurul anchetator, repetă M. C. Da, am nevoie de sprijinul băieților, dar numai eu voi discuta cu ei, și numai eu voi trage concluziile! La aceste vorbe, cei doi medici se priviră cu tristețe. Maladia marelui detectiv era incurabilă. Balduin îi spuse:

— Ai rămas același imbecil infatuat!

— Ia repetă!

— Imbecil infatuat!

— Ar fi distractiv să încasezi niște pumni aici în mijlocul șantierului!

— Pumnii tăi mă lasă rece, detectivule! Eu nu sunt un bătăuș, dar la o adică, aș putea deveni. Dar nu rezolvi nimic cu pumnii și nici cu picioarele *Maximilien,* cum îți spunea marchiza de Yholdy. Dar tu nu ai nici pistol, ești un pensionar, n-ai dreptul să porți arme de foc!

— Dacă n-ai un pensionar, cumpără-ți!

— Pune ghilimele, detectivule.

— Le-am și pus, dar tu nu le vezi, Balduin. Să mergem mai departe cu ancheta!

— Acest cuvânt nu-mi place! Pe cine anchetezi tu, și cu ce drept?

— Ai venit la mine, Balduin și m-ai rugat cu lacrimi în ochi s-o găsesc pe Flandra! Sau nu?

— Niciodată nu plâng, niciodată nu am lacrimi în ochi. Am venit la tine – ce greșeală! Dar mă gândeam că după atâtea eșecuri, poate repurtezi și o izbândă!

— Existența mea e presărată cu izbânzi, Balduin. Consultă-ți fișele și carnețelele! Ce te miri așa? Crezi că numai tu știi totul despre mine? Te-am *răsfoit* îndelung Balduin! Iată că știu și eu câte ceva!

— Urmează-mă la cabinetul medical!

— Nu am nevoie de niciun tratament!

— Ba da! Haide cu noi!

— Fă cum zice colegul, altfel te luăm pe sus!

Marele detectiv îi dispreţui cu ochii lui cenuşii, apoi se ridică. Privi fără niciun fel de entuziasm sculele sanitare, orânduite pe după vitrine, acum domnea acolo o desăvârşită ordine – de te apuca greaţa. Nu găseai firişor de praf, muştele fuseseră stârpite cu ajutorul unei substanţe pulverizate (preparată tot de Ghepard!), poate nu existau nici microbi sau viruşi, deşi-n această privinţă nimic nu e sigur niciodată.

Dintr-un dulap îngropat în perete dr. Ielcean scoase un pantalon, o cămaşă, urbane ambele şi le aruncă în capul comisarului. Găsi şi o pereche de pantofi şi o aruncă tot în capul marelui detectiv.

— Doctore Morea, zise acesta, Balduin a înnebunit!

— Cred că ar trebui să te îmbraci normal, altfel te faci de râs!

— Pentru nimic în lume! Nu renunţ la deghizamentul meu.

— Cum îţi e voia, spune Balduin, şi nu mai avea mutră de nătâng. Care e următorul pas? Următoarea etapă? Vă spun eu: mergem la Ghepard.

Îl găsiră pe băiat atârnat în centura de siguranţă. Îl găsiră şi pe maistrul ce răspundea de acel sector. Acesta-l salută pe dr. Ielcean şi-l privi cu nepăsare pe M. C.

— Ce părere aveţi despre băiatul acesta? întrebă Ielcean. Dacă întrebarea era formulată de M. C. se bucura de un non-răspuns.

Maistrul Tutoveanu scoase şi el un carneţel – avea unul!

Sergiu Ghepard, elev la Cluj, harnic, o zi de absenţă pe şantier…

— Ştiu, confirmă Ielcean. I-am dat chiar eu motivare.

— Într-o zi – continuă Tutoveanu, Ghepard a coborît de pe ecluză pe la ora unsprezece şi nu a mai fost văzut. L-au văzut alţii, în pădure, cu o femeie. O femeie frumoasă. L-am mustrat aspru.

— Foarte bine ai procedat! Dar în afară de această abatere, cum ţi se prezintă Ghepard?

— Dar ce faceţi aici? întocmiţi un dosar?

— Ne interesează băiatul ăsta… spuse blajin Balduin. Munceşte sau trage chiulul? Suntem medicii acestor băieţi – nu ne vedeţi toată ziua pe şantier?

— Vă cunosc foarte bine, domnilor doctori. Dar dumnealui?, Am şi ghicit, o rudă a băiatului, vreun unchi… Aveţi un nepot vrednic, domnule! Greu de ghicit dacă pronunţase cuvântul „nepot” în glumă sau nu. De altfel Tutoveanu nu părea să fie un om cu care se poate glumi. Balduin ridică ochii şi privi cerul ameţitor. Toţi îi urmăriră privirea – dar pe cer, nimic, nicio pasăre, niciun nor. Se ascunseseră şi păsările şi nouraşii undeva mai la răcoare.

— E obraznic? întrebă M. C.

— Cine, băiatul ăsta? Nu. Cu mine n-a fost. Dar are o fire ascunsă…

— Cum adică? Ce ascunde?

— Poate că doar mi s-a părut, înălță Tutoveanu din umeri, sau poate n-am folosit cuvântul cel mai potrivit. Ghepard e pus pe șotii de tot felul. Odată a lansat o petardă, speriind pe toată lumea. Bineînțeles i-am tras un perdaf…

— Bine, dar ce ascunde? insistă de data asta Balduin.

— Domnule doctor, dumneavoastră trebuie să știți mai bine, eu sunt un simplu țăran, ca și dumnealui… îl privi doar o clipă pe M. C. Cuvintele nu fuseseră aruncate de pomană, o simțiră cu toții. Ghepard ăsta e băiat de nădejde, îți repară o sculă cu ochii închiși, dar prea e pus pe șotii. Pe mine nu mă supără, dar pe alții da. Nu mai știu când cineva i-a cerut un foc, a deschis o cutie de chibrite, iar din cutie a zburat un roi de viespi, d-ale galbene, ce pișcă, nu glumă. Dunărea e lângă noi, dar stăm prost cu apa – de vină e canalizarea, cred că n-au făcut-o din beton, ci din carton. Când avem apă la robinet, când nu, când e apă caldă la duș, când nu. Ghepard a făcut-o și p-asta: la dușul unui ștab, unde trebuia să curgă apă caldă, el a făcut să curgă apă ca gheața… Nimeni nu l-a pârât, dar am știut că e mâna lui. Nu prea fumează, dar te servește, oricând, și fii atent, deodată ți se dislocă țigara-n mină, că pune nu știu ce substanțe-n ea, nu se-ntâmplă nimic, dar tot te sperii! Dacă-i pui în mână o șurubelniță și-un patent, îți montează sau îți demontează și-l montează la loc un mecanism, dar, fii atent, undeva el ascunde o surpriză… Ăsta e Ghepard, mi-e tare drag, dar dacă s-ar mai lăsa de șotii!!!

— Păi dacă avea viespi în cutia de chibrituri, e clar că nu e fumător! spuse marele detectiv.

Nu trebuia să fii un geniu ca să observi că Tutoveanu nu manifestă simpatie față de pretinsul unchi.

— Nu vă legați de un fleac, zise. Oamenii sunt de toate felurile, nu? Ăsta de colo umblă cu finețuri, dar nu spune ce gândești, iar când spune, nu mai știi dacă trebuie să-l iei în serios sau nu. Ghepard are foarte mulți prieteni, iar cei ce-l dușmănesc n-o arată pe față că e primejdios! Și ăsta e felul lui ascuns la care m-am referit. Și eu îl apreciez pe băiat, cu toate năzbâtiile lui. Dar am cinzeci de ani *și*, și nu pot fi chiar prieten cu unul de 19 sau 18… Prietenii mei au și ei cinzeci de ani *și.* Hei, Ghepard! Ia coboară, că despre tine e vorba aici! Ți-a venit unchiul! Are-n traistă de toate!

Zicând așa, maistrul Tutoveanu salută, pe nimeni în mod special și se îndepărtă. În câteva clipe Sergiu Ghepard fu jos. Precis trăsese cu urechea. Îi zâmbi lui Ielcean, îi surâse ceva mai acru lui Morea, îl examină pe M. C., sigur că-l recunoscu, dar nu dădu niciun semn. „Uite, domle, a avut dreptate deșteptul ăla de Tutoveanu, gândi marele detectiv. M-a recunoscut, dar se preface. Da… unul ca ăsta știe să ascundă… dar ce poate să ascundă un puști?”

— Haide Sergiu, nu mai face pe deșteptul, făcu Balduin. Îl cunoști

pe domnul comisar, dar acum poartă straiele astea ciudate fiindcă… anchetează. Ne oferi câte o țigaretă?

— Cu mare bucurie! Tânărul scoase dintr-un buzunar ticsit o tabacheră ieftină, cu nichelul șters de pe ea. Tabachera se deschise singură. Se aflau țigarete de tot felul, de la cinstita „mărășască” până „superlongi” de o juma de metru, atât de inhibante că nici nu mai aveai chef să le aprinzi. Balduin luă un „Snagov”, Morea un „BT”, iar marele detectiv o țigaretă de-o juma de metru, subțire ca o râmă. Balduin aștepta să vadă urmările. Și „Leonidas” aștepta. „Dumneata nu fumezi? întrebă M. C. pe Ghepard. Și-atunci, de ce ai țigări?”. „Ca să le fac câte o bucurie cunoștințelor mele”. Balduin pricepu imediat și, trase un fum, apoi depărtă țigara de gură. Morea făcu la fel. Acum erau cu ochii pe Maximilian Cornea, care și uitase avertismentul lui Tutoveanu.

— De unde-ți procuri țigările astea, băiete?

— Nici nu termină ultimul cuvânt că „superlongul” lui M. C. se prefăcu într-un foc de artificii. Marele detectiv îl aruncă – nu se arsese la mână, Ghepard era prea expert, și fu gata să se arunce asupra puștiului care-și îngăduia asemenea glu… când în „BT”-ul lui Morea apăru o lumină portocalie ce lăsa împrejur o aureolă verde, ca a câmpiilor verzi, iar în „Snagovul” lui Balduin chiar se produse o mică explozie.

Acest vlăjgan de 18 ani se prăpădea de râs și până la urmă, cuceriți de acel râs al tinereții eterne, începură să hohotească toți cei pățiți, și alții ce se aflau în preajmă. Scamatorul Ghepard ajunsese să fie cunoscut pe tot șantierul, dar unul, evident „educatorul”, propusese să fie trimis imediat acasă, până ce un director general adjunct refuză să semneze acel ordin de chemare la vatră. „Băiatul vă provoacă niște clipe de destindere? Da! A cauzat cuiva vreun rău?! Ei, și-atunci, mai vedeți-vă de treabă, capete pătrate!”

— Unde ai cutia de „chibrituri” cu viespi?

— Aici, domnule Cornea, și se bătu cu palma peste piept. Dar sunt viespi enorme, dacă te mușcă șase dintre ele, dai ortul popii. Așa am auzit, n-am verificat.

— Și cum reușești să le aduni la tine?

— Le chem.

— Și te ascultă?

— Totdeauna.

— Și ce ai de gând să faci cu viespile?

— Dresură de viespi, răspunse Sergiu Ghepard.

— Cu băiatul ăsta nu se poate vorbi serios, ridică din umeri, descurajat, Maximilian Cornea. Ia ascultă! De ce i-ai preparat dentistei o otravă pe bază de arsenic?

Ghepard râse iarăși, părul lung, în afara canoanelor clasei,

decolorat de soare, strălucea ca aurul.

— N-am arsenic, m-am lăudat, sunt un lăudăros, dar i-am preparat altă substanță și i-am ras pe șobolani.

— Să spunem că e chiar așa…

— Domnule comisar! Dacă mi-ați făcut cinste cu o bere, nu înseamnă că am față de dv. obligații nelimitate! Să fie clar!

— E și obraznic, constată, parcă satisfăcut M. C. Poate-și amintea de propria sa adolescență… Știu că ai fost deseori la cabinetul dentar. Mai întâi, ți-ai pus o plombă și ai îndrugat năzbâtia cu arsenicul.

— Am făcut-o pe propria mea barbă!

— Nu ca s-o impresionezi pe Flandra?

— Sunteți *per tu?* Nu știam! De altfel un bărbat irezistibil ca…

Sergiu Ghepard își continuă numerele sale exchibisionistice – și poate că exagera. Cu marele șef al brigăzii a treia criminale nu era chiar de jucat, cu toate că…

Sergiu Ghepard se apropie pe nesimțite de marele detectiv, și cu o mișcare atât de rapidă că nici Josephiny n-ar fi putut concura cu el, îi smulse din gulerul cămășii un ac, foarte lung, foarte subțire, ce se termina la capăt cu o măciulie ca de smaragd. Nu era un ac de cusut, ci din cele ce se folosesc amărâții de colecționari de fluturi. Ca să imobilizeze și să ucidă fluturii…

— Este cineva care v-a pus gând rău, domnule comisar.

— Mă băiete! Nu mai spune prostii!

— La toate bazele, chiar și la baza criminalisticii, stă experimentul. Ghepard își plimbă ochii albaștri împrejur. Nu… nu.. Nu o șopârlă, că e prea descurcăreață și drăguță. Nu o broască țestoasă, că nu se știe ce taine milenare ascunde sub carapacea ei… Iată un popândău! Fugi, popândăule! Și… și iată… Ghepard luă între degete o ființă urâcioasă ce se târa pe pământ, un fel de moluscă, un corp fără forme, deși, deși, hm, poate că și de la aceasta, sau prin aceasta, au ajuns animalele într-un stadiu înalt de dezvoltare, Ghepard ridică ființa aia, dacă ființă era, și înfipse, foarte savant acul subțire și ascuțit într-o porțiune a corpului acelei reptile, dacă reptilă era.

În două clipe forma dezgustătoare încetă să mai miște.

— Cineva a dorit să vă ucidă, domnule Maximilian Cornea.

— Dă-mi acul, spuse marele detectiv, cu figura puțin schimbată.

— Se înțelege. Îl veți da la analize, știu. Înfășurați acul în una din bastitele Dv. fine. Încetul cu încetul ne apropiem de adevăr…

BALDUIN ȘI MOREA

Ghepard și M. C. o luară înainte. Balduin rămase în urmă ca să-și scoată din gheață o piatră ce-l sâcâia. Îi făcu semn cu ochiul lui Morea să-l aștepte. Rămaseră în preajma dihaniei înțepată de Ghepard.

Balduin nu avea nicio piatră în ghete, nici vorbă. Morea se căută și el în pantofi de o piatră inoportună. Rămaseră așa nu mai mult de trei-patru minute. Cu ochii la dihania aia informă, înțepată de Ghepard. Încă înainte ca ei să-și fi scos pietricelele inexistente din pantofi, reptila, moluscă, sau ce era, prinse viață și începu iar să se târască. Dacă asta e viață. A te târî. Și dispăru între frunzișuri – utilă, sau inutilă, ca prima moleculă vie.

— L-a tras în piept pe marele detectiv!

— L-a tras. Dar cum să-l 'dezvățăm pe simpaticul Sergiu Ghepard să se lase de astfel de giumbușlucuri?

— Nu știu. Dintre toate lucrurile pe care nu le știu, pe acesta nu-l știu cel mai bine. Dar e oare cazul să-l dezvățăm?

Îi ajunseră din urmă pe ceilalți. Se prefăceau că discută. *Ghepard:* O căutați pe doctorița Flandra B.?

M. C.: Cine e femeia pe care o întâlnești în pădure, ziua noaptea?

Ghepard: O lupoaică! O iubesc! Ați citit „Cărțile Junglei"?

M. C.: Eu nu glumesc, Sergiu Ghepard!

Ghepard: Eu glumesc?… O lupoaică… Ia gândiți-vă la istorie! Știți ceva istorie? De fapt nici eu nu prea știu. Dar e lupoaica noastră. Mai mult nu vă spun un cuvânt.

M. C.: Dar dacă Inchiziția ți-ar pune pe gingie sfredelul acela modern, follosit de dentiști?

Cei doi se examinară poate cu o anumită cantitate de ură, poate cu un dram de simpatie sau de înțelegere. La acea oră erau amândoi la fel de tineri și la fel de bătrâni…

Ghepard: Nu mai scot o vorbă. Prin dormitoare, cazărmi, internate, băieții, bărbații, vorbesc murdar despre femei. Divulgă totul. Eu și cu prietenii ne-am hotărât să nu ne aliniem huliganilor. Dumneavoastră ați fi în stare să vorbiți urât despre Marifelis?

Marele detectiv primi în plex întrebarea.

— Nu! Dar poate că am făcut-o. Mai apoi am regretat amarnic. Nu știu ce s-a întâmplat cu Marifelis. Te rog, Sergiu, nu mai aminti de ea!

— Îmi voi aminti de *îngerința* Dvs.! Dar nu cu orice preț!

M. C.: Ce reprezintă experiențele de chimie pentru tine?

Ghepard: Vioară englezească… *Violon d'ingles,* cum zic unii. Divertisment, cum zicem noi.

M. C.: Dar ai acumulat cunoștințe serioase!

Ghepard: Evident! Pot otrăvi o peninsulă, doar mișcând din degetul mic! Tot nu vă iese din cap că eu aș fi culpabilul în cazul domnișoarei Flandra?

M. C.: Ce știi mai, bine? Chimie? Matematică? Fizică?

(Balduin, către Morea: Știe, polițaiul blestemat, să conducă o discuție! Morea: Rahat! Ce finalitate are această discuție?)

Ghepard: La fel de bine puteți întreba și un poet care cântă la

vioară: la care din aceste arte se pricepe mai bine, pe care dintre ele o iubește mai mult?

M. C.: Știi să dai replici! Ar fi dificil să-ți iau un interogatoriu!

Ghepard: Îmi luați un interogatoriu?! Păi să știu și eu!

M. C.: Nici vorbă de așa ceva… Dar ești foarte bănuitor!

Ghepard: Atunci un fals interogatoriu. Sunteți un farseur!

M. C.: Să nu ne jucăm cu vorbele băiete! Chiar nu-mi ascunzi nimic?

Ghepard: Vă ascund o groază de lucruri! Dar ce, sunteți popă să mă luați la spovedit? Și chiar de-ați fi! Dvs. nu-mi ascundeți nimic?

(Balduin: Strașnic a întors-o puștiul! Morea: Dar la urma urmelor, unde ajungem cu acest joc? Balduin: Știu eu?! Poate descoperim niște amănunte neplăcute pentru unii…)

DISCUȚII ÎN CONTRADICTORIU

După această fructuoasă dispută M. C. se decise să meargă la cabinet, să ia hainele pe care i le aruncase-n cap Balduin. La cabinet Morea se apucă să completeze niște formulare, probabil inutile, și destupă la repezeală o sticlă cu vin ruginiu. Îl privi posomorât pe marele detectiv, rânji la adresa deghizamentului său rural, luă un fum din țigară și-și văzu de lucru. M.C. se „redeghiza”…

— Ce faci, bătrâne? încercă Ielcean să mai încălzească atmosfera.

— M-am înscris la doctorat, replică Morea. Subiectul meu e vast: amestecul polițailor în afacerile noastre!

— E un subiect șic, aprobă Ielcean, deja iritat din cauza… din mai multe cauze. E chiar momentul potrivit, ai atins vârstă înscrierii la doctorat.

— Dacă nu acum, când? Acela… Bekembauer, s-a înscris la optzeci. Cam târziu, nu?

— Era neamț? întrebă M. C.

În loc să-i arunce cu sticla-n cap, Morea izbucni într-un hohot de râs sănătos, nu era hohotul unui viitor „doctor”.

— Ce naiba faceți voi aici? Ce operetă-mi derulați în fața ochilor?

În costumul lui Ielcean marele detectiv arăta mai puțin spilcuit. Sacoul nu-i venea ca turnat, prea strâmt la umeri, dar aducea, totuși, cât de cât, a orășean, nu a peizan de operetă. Își netezi nădragii pe care Balduin nu-i mai trecuse sub fierul de călcat de vreo două secole.

— Pe vremuri eram neîntrecut în arta travestiurilor!

— Cunosc, replică Ielcean. Ca și iubitul doamnei cu pelerină neagră de la Cluj, te-ai travestit în muiere fatală ca să pătrunzi la balul seniorului U., și ai provocat acolo un scandal monstru!

— Dar nu posezi informația de senzație cum m-am travestit în mare șef de bandă și am pus laba pe toți!

— A, „cazul Glimescu”, se amuză Balduin. Asta e o izbândă a lui Adrian Mocanu. Pe tine te-au demascat pe loc și…

— Mai taci, atoateștiutorule! se răsti M. C. O găsim sau n-o găsim pe Flandra? Îmi dați concursul, sau nu?

— Auzi, ne cere concursul, rosti cinic Morea. Tipesa a fugit în lume cu gagiul ei. De unde ți-ai procurat costumul de țăran? Mi-l vinzi mie?

— Ce să faci cu el?

— Nu știu. Dar dacă într-o bună zi îmi vine și mie pofta de a mă travesti?

*

Următoarele date au sau nu au importanță. Sergiu Ghepard s-a dus prima dată la cabinetul dentar pe ziua de 4 iunie. În ziua de șase i-a dus dentistei un amestec fatal șobolanilor mari și mici și chiar gândacilor; peste alte trei zile, pe data de 9 a venit și a constatat eficiența amestecului. În afară de Ghepard la cabinetul stomatologic au fost Vișinescu – eternul Vișinescu, Voiazatzis și Fodoreanu. Intervenții minore, simple carii. E vorba de băieții din camera celor șapte. În afară de ei s-au perindat prin cabinet și alții de pe șantier. Înfruntarea dintre Ghepard și Vișinescu a avut loc în ziua de 15 iunie. În după amiaza următoare, pe la ora 17, toți cei șapte o porniră spre oraș pe „scurtătura cea mai lungă”. La 17,35 Ghepard intra în cabinetul Flandrei, care lipsea. Era prima zi de absență. Ghepard a fost tratat de un alt stomatolog. La aceeași oră halterofilul Vișinescu beneficia de sfaturile unui prof. dr. pensionar. Cei doi foști beligeranți se întâlniră în piațetă, fiecare se lăudă că n-are mai nimic, apoi se înființară și ceilalți, iar întregul grup fu complet la 18,20 când apăru ca din senin Balduin și-i invită, după cum se știe, la o bere.

— Unde-și pierdeau timpul ceilalți, în timp ce Vișinescu și Ghepard se aflau la consultații?

Dr. Ielcean îl privi plictisit. Morea mormăi.

— De ce nu i-ai chestionat?

— Am făcut-o, ripostă cu adevărat marele detectiv, într-o veritabilă cercetare nimic nu poate fi lăsat la întâmplare. Dar am primit răspunsuri evazive, necontrolabile.

— Vrei să spui că fiecare din ei se putea afla cu Flandra, undeva pe fluviu, și s-o strângă de gât?

— Tu ai pronunțat o asemenea enormitate, nu eu! Iancu s-a plimbat pur și simplu. Fodoreanu a intrat într-un magazin cu instrumente muzicale, iar apoi s-a dus să vadă Dunărea și ruinele din preajma ei. Halalaie a studiat vitrinele librăriilor, dar n-a intrat în vreuna unde să fie consemnată trecerea lui. Vrapciu, și el, n-a făcut nimic, s-a plimbat. De ce nu s-a plimbat împreună cu Iancu? întrebă

tendențios M. C.

— Ai cules sumedenie de ore și informații inutile. Adevăratul pas către adevăr îl vei face când îi vei scoate pe acești băieți de sub bănuielile tale absurde.

— Ei nu se află sub bănuială. Dar nu-mi plac coincidențele. Flandra a dispărut chiar în ziua când cei șapte s-au dus împreună în oraș.

Morea ridică fruntea cheală din hârțoage.

— În mintea ta viciată cred că-ți închipui că au violat-o și apoi au și ucis-o și s-au descotorosit de cadavru!

— Eu nu-mi închipui nimic. Constat. Constat. Constat interesul lui Balduin și al tău, Morea, pentru acest caz.

— Noi nu ne disculpăm, capsomanule. Noi vrem să te ferim de capcanele ce ți le întinde mintea ta întortocheată. Cere sprijin băieților!

— Am și făcut-o. Cer și sprijinul tău și al lui Balduin.

— Ți le-am promis! Îmi pare rău că nu te-am ajutat și în zilele când a dispărut Marifelis.

— Nu mai pronunța numele acesta, Balduin!

— Dar de ce te arde numele acesta, *Maximilien?* Cu cât am pătruns mai adânc în trecutul tău, am descoperit o fantoșe și un mocofan. Un individ fals care și-a croit gloria pe seama amabilității altora…

— Balduin, te plesnesc!

— M-ai amenințat de atâtea ori, că nu te mai cred. Fă-o, măcar o singură dată – de față cu acest martor, doctorul Morea.

— Ba eu aș interveni și s-ar alege praf și pulbere din marele detectiv, replică Morea.

M. C. trecu, poate prea ușor peste această jignire, ceea ce-i dădu apă la moară lui Morea:

— Când a dispărut Marifelis aveai în brigada ta criminală și celebră cei mai buni polițiști: Adrian Mocanu și Iuga Martin. Cum se face că n-ați descoperit-o pe Marifelis – și nu mai veni iar cu gogoașa aia că a fugit în lume cu un altul! Morea sorbi puțin vin ruginiu și deveni diabolic: Cum ar fi în stare să fugă de un cuceritor de profesie ca tine, o femeie ca Marifelis?

Maximilian Cornea dădu un răspuns imprevizibil:

— Poate că era și mai diabolică decât mine! Apoi privi cu tristețe geamurile prin fața cărora fluturau câteva frunze, poate primul avertisment al toamnei ce va veni, și abia zise: – Am cunoscut-o prea puțin pe Marifelis!

— Cum poți să nu uiți o viață întreagă o femeie pe care ai cunoscut-o prea puțin?

— E poate un paradox, Morea. Știi ce este un paradox?

— Un fel de parafă asociată cu un dox?

— Lasă-l, „Leonidas”! Nu vezi cât e de trist?!

— Nu-mi place să fiu compătimit! spuse M.C. Și deveni iarăși trufaș.

— Ai ce-ți place?! Să fii adulat! continuă să fie necruțător Morea. Există o dispariție – singurul lucru concret. Lipsește asasinul și… cadavrul. Lipsesc indiciile… de violență… mă exprim corect? Și nu înțeleg de ce ne-am cramponat de Maximilian Cornea, mai ales de faima lui de odinioară!

— Asta cam așa e, acceptă Balduin. Marea glorie a lui M. C., vorbi el ca și cum acela ar fi lipsit de la fața locului, începe prin anul treizeci. Acum Maximilian Cornea trebuie să aibă vreo sută cinzeci de ani. Adevărații detectivi poartă pistol. În buzunar, sub braț, la șold sau drakku mai știe unde! Tu – i se adresă lui M. C. – n-ai nici măcar pistol!

Argumentul lui Balduin era pueril și el își dădu seama și rânji pe seama propriului său argument, dar nu retractă.

— Nu fi convins de nimic, Balduin, spuse M. C. Nici că sunt pensionar, nici că n-am pistol – și marele detectiv sesiză acum latura hilară a observației lui Balduin – ce importanță are un pistol? N-am purtat în viața mea!

— Ca să nu-ți strici linia costumului! remarcă Morea.

— Exact! aprobă marele detectiv. Nu m-am folosit niciodată de arme de foc, ci de istețimea minții. Armele erau pentru sergenții de stradă. Vă interesează discuția mea cu Sergiu Ghepard?

— Am auzit-o. S-o reaudiem! Marele detectiv îl sfida pe Balduin cu una din imarile sale priviri.

Maximilian Cornea: Haide băiețaș! Dă jos de pe cap cascheta aia de operetă. Scoate și centura de siguranță. Spovedește-te din suflet lui nenea. Sper că mă cunoști.

Ghepard: Vă cunosc chiar prea bine! Dau jos cascheta numai când ies de pe șantier. Nu scot centura de siguranță. Ar contravine regulamentelor!

Marele detectiv: Să te plimbi cu o fată noaptea prin pădure, nu contravine regulamentelor?

Ghepard: Nu, mai ales dacă e o noapte cu lună.

M. C.: Ce-are-a face?

Ghepard: Dacă e o noapte cu lună și nu, ne aflăm în zona șantierului. Luna se reflectă în apele Dunării și-n ochii lupoaicelor. Asta sporește farmecul iubirii.

M. C.: Ce știi tu despre farmecul iubirii?

Ghepard: Dar Dvs, *ce mai știți,* domnule comisar?

(Balduin: „Mă, „Leonidas”! Puștiul știe să-l ia foarte tare pe comisar! Dacă aș fi în preajma scaunului electric l-aș lua drept advocat!” Morea: „Fii pe pace! Nu vei fi niciodată în preajma scaunului electric!”)

Ghepard: Vă cunosc prea bine, și din… prea multe unghiuri de vedere. Acesta e un avantaj, un dezavantaj? Pentru mine, pentru Dvs.? Mai multe puncte de vedere, pentru un matematician pot să constituie un moment de răspântie? Dar mai multe unghiuri de vedere? Sau o clipă de geniu, sau una de rătăcire…

(Balduin: „Dacă aș fi prof. aș dori să am un astfel de elev!" Morea: „Dar dacă ai o întreagă clasă de astfel de elevi??")

M. C.: Ia mai încetează să vorbești cu mine ca omul matur! Și nu te mai obrăznici! De unde ai procurat arsenicul!

Ghepard: Vorbesc ca un om matur, chiar dacă vă displace. N-am avut în viața mea arsenic. Este o otravă, citiți bibliografia, începând cu Al. Dumas – ați auzit de necunoscutul ăsta? Există în schimb arsen. Acesta e un metal. Dar ca să te sinucizi cu el, trebuie să-l rontăi cu dinții. Aveți măselele sănătoase, domnule M. C.?

— De ce ai arsen? De unde-ți procuri substanțe chimice?

— Când veniți aici c-o invitație la procuratură și cu doi milițieni adevărați, vă spun. Până atunci *good bye boys*… *Boys* înseamnă băieți, în englezește.

— Ce părere aveți despre impertinența sa? întreabă marele detectiv.

— Gustați un pic de vin ruginiu, e ultima sticlă, zise Morea, foarte bine dispus. Oare îl remontase discuția dintre „puști" și marele detectiv? În acest caz va trebui să ne revizium în mare parte părerea asupra lui „Leonidas". — Ei bine, reluă, același „Leonidas", cine a asasinat-o pe frumoasa Flandra? Ei, și dacă arsenicul a intrat în rol? De ce nu mă consultați? Am fost studentul preferat al unui profesor, care și el a fost studentul preferat al lui Mina Minovici. Domnule Cornea, sper să am cinstea de a fi menținut pe lista suspecților! Ascultă Balduin, ce-ar fi să-i tragem o mamă de bătaie? Sau și mai bine, să-i montăm pe băieți să-l pândească la cotitură și „să-l convingă" să renunțe la ancheta sa legendară.

— Comiteți o mare eroare, spuse M.C., cu aerul sobru al unui episcop ce urcă în amvon. Flerul îmi spune că prin acești băieți care s-au tot perindat prin oraș, care au fost toți în oraș în ziua „dispariției", vom ajunge la Flandra. Aveți încredere în flerul meu.

— Tot atâta cât într-o furnică ce se laudă că va târî la deal un camion cu o remorcă. O furnică poate remorca cel mult o muscă zdohnită, atât.

— Eu nu sunt o furnică, spuse pe un ton *rău* marele detectiv, se ridică, mișcă din umeri indignat și ieși fără să salute, tot indignat.

SANDU IANCU

O bluză albă cu niște corăbioare imprimate pe piept, purta Sandu

Iancu. Purta sandale, șosete negre, iar la braț *purta o* tânără bine făcută, îmbrăcată cochet, cu bluză decoltată, pantalonași albi pe talie, o panglică ce se asorta la părut ei. Priviți din spate ai fi spus că sunt o proaspătă pereche, poate tinerei căsătoriți, bărbatul de statură mijlocie, dar ceva mai înalt decât femeia, el brunet, ea cu pletele în altă nuanță, el voinic, ea fragilă, dar întru totul împlinită. Priviți din față vedeai un tinerel, și o fată evident mai matură decât el, așa-s fetele, se maturizează mai iute, în orice caz ambii grațioși fermecători în tinerețea lor mai mult sau mai puțin sfioasă.

Iancu: Nu vrei să mergem în colțul acela al parcului?

Ea: De ce vrei să mă duci mereu în locuri izolate sau umbrite?

Iancu: (după o ezitare firească): Fiindcă vreau să te sărut… asta e!

Ea: Nu crezi că ești cam îndrăzneț?

Iancu: Știu eu? Sunt sigur că nu e o teribilă îndrăzneală dorința de a îmbrățișa pe fata ce o iubești!

Ea: A venit cam repede iubirea… fulgerător! Dragul meu, dragostea e un proces îndelungat care…

Iancu: Nu vorbi cu mine pe tonul acesta academic despre „procese îndelungate" în care nici tu nu crezi. Poate că eu nu știu multe, dar sunt convins că iubirea nu ține cont de tot felul de consemne și regulamente.

Ea: Ești atât de drăguț când te-nfurii! Semeni cu o furnică.

Iancu: Ce? Cum? Cu ce încep să semăn eu. Eeeeu?!

Ea: Cu o furnică. N-am vrut să te supăr, Sandule… Am zis doar că ești foarte drăguț când te-nfurii. O furnică e o ființă simpatică. Dar știi ce? Când îmi vorbești în șoaptă, privirea ta are ceva ce mă sperie!

Iancu: Și totuși nu ești o sperioasă! Ce ai cu privirea mea? Crezi că vreau să te omor?

Ea: Nu merg chiar atât de departe, însă…

Se despărțiră înainte de a fi dezbătut până la capăt problema spinoasă a proceselor îndelungate în materie de iubire (!!!) și Sandu Iancu medita trist că femeile-s tare complicate – parcă era primul! – că în fond, ce rost are?, aproape toți amicii săi „vorbeau" cu o fată din oraș, iar el, „vorbea" de asemenea, dar mai mult din orgoliu, ce, el să fie unicul „burlac" – ba nu, mai era unul, Emilian Halalai, deși nimic nu e sigur – când o labă zdravănă i se lăsă pe umăr.

M. *C.:* Servus, băiete! Ce noroc pe mine, tocmai îmi căutam un companion pentru o bere. Accepți invitația mea?

Iancu: O accept, mulțumesc.

M. C.: Ia spune-mi, așa ca între bărbați, ai o prietenă?

Iancu: Pentru o bere am bani și eu! Trebuia să mă invitați de amorul artei, dar văd că „o bere" e la Dvs. un truc profesional!

M. C.: Nu te lua după fațadă! Sunt doar un pensionar inofensiv.

Iancu: Domle, dai berea aia, sau nu?

M. C.: Păi nu vezi ușa Birtului?

Iancu: Nu pot să beau o ușă! Ce vrei, nene?

M. C.: Ce e cu fata pe care o întâlnești mereu?

Iancu: Mă-nsor cu ea!

M. *C.:* Las-o baltă!

Iancu: Trebuie! E-n luna a șaptea!

M. C.: Nu ești nici de o lună în acest oraș!

Iancu: Nu vă luați după fațadă! Nici în somn nu puteți uita că sunteți copoi?

M. C.: Acesta e tristul adevăr: nu. Dar să nu mă divulgi.

Iancu: De ce nu scoateți carnețelul?

M. C.: Am să-ți spun un secret… chestia cu carnețelul e un truc profesional, adevăratul carnețel e memoria mea infailibilă… cu adevărat infailibilă… Ai o prietenă? Spune-i ca unui bătrân amic…

Iancu: Stai, domle să-mi beau berea. N-am de gând să vorbesc despre prietena mea, nu cunoști convenția noastră, a celor șapte? Cel mult despre modul amuzant în care ne-am descoperit în tribună, la un meci de fotbal. Mie fotbalul nu-mi place, spanac, dar și spanacul are vitamine, în schimb am remarcat lângă mine o fată ce se agita, aplauda, încuraja, și am întrebat-o cu toată politețea ce echipe joacă de fapt, și *de ce joacă,* și care e miza, acum, în afara sezonului. Fata s-a uitat la mine ca la un pepene murat, dar nu suficient de murat, și am observat că e drăguță, că are ochii… ei, dar despre ochii ei nu mai zic nimic, și, după ce i-a trecut stupoarea – cum poate să existe un european ce nu știe de ce se joacă, dar se vede că nu sunt european – mi-a dat toate explicațiile. O priveam, dar nu auzeam nimic – nu pot suferi fotbalul, și am ajuns pe terenul acela ca să scurtez un drum…

M. C.: Pe doctorița Flandra B. ai cunoscut-o?

Sandu Iancu zâmbi și comandă, în contul lui încă două beri.

— Da! Am fost la cabinetul dentar de două ori pentru o plombă. Pare foarte pricepută, altădată, pentru o găurică-n dinte mă chinuiau ca pe hoții de cai. Știu următoarea întrebare, fiindcă vă cunosc „metodele” – dacă am mai întâlnit-o. Da, am văzut-o o dată în oraș.

— Erai singur?

— Nu. Cu fata care face gălăgie la fotbal.

— Ai urmărit-o pe doctoriță?

— De ce aș fi făcut-o? Ea a intrat pe poarta unei clădiri din P-ța Victoriei. Peste o zi, fiind liber, trebuia să mă întâlnesc cu părinții, am văzut-o ieșind din aceeași poartă. Am observat întâmplător o firmă: ADAS.

— Ce prozaic!

— Am spus „prozaic”. Măcar să fi ieșit de la coafor! Aceste observații ale tale, nespus de prețioase, s-au petrecut înainte sau după dispariția clientei mele?

— Nu bănuiam că vă este clientă. Habar n-am. Nu am dat importanță acestor mici amănunte și apoi eu nu posed… un carnețel!

— Mare greșeală, tinere! Toată lumea ar trebui să posede un carnețel.

HALUCINANTUL DOMN POPA

Telefonul zbârnâi la ora cinci și jumătate, exact când zăduful era în toi. Câteva muște mari, nepermis de insolente, explodară în fața ferestrei și căzură ca niște mici rachete lansate greșit. Maximilian Cornea, într-o pijama subțire, elegantă, urmări nepăsător fenomenul, își aprinse o țigară și chiar trase un fum înainte de a lua receptorul. Știa din codul marilor maniere că nu trebuie să răspunzi imediat. „Alo! se auzi glasul fetei de la centrala hotelului. Domnul Cornea? Sunteți căutat! Să vă dau legătura în apartament?" (Marele detectiv luase un apartament!)

— Bineînțeles! Dar unde în altă parte? La castel?

— Mă gândeam că poate treceți pe la centrală, chicoti fata – (cum să nu chicotești cu un domn care, deși singur, ia un apartament?!), și apoi se auzi vocea subțiratecă, încercând totuși să pară demnă, a unui bărbat.

— Domnul Cornea? E foarte greu să vă găsească cineva…

— E adevărat! Și?

Celălalt se intimidă și vocea lui deveni ca un fir de ață pe care cu greu îl poți strecura într-un ac de cusut.

— Hm… mmm… Am găsit cartea Dvs. de vizită. Sunt Popa, șeful unității Adas din localitate. În ce problemă m-ați căutat?

— Într-o problemă! Dar de ce sunteți neliniștit? Celălalt încearcă să-și facă nițel curaj.

— De ce drakku aș fi neliniștit?

— Hm… mmm… nu cunosc cuvântul drakku. Ce semnificație are?

— Vă rog să mă scuzați. Sunt cam nervos. Am avut azi trei inspecții pe cap… Dvs. tot în insp…?

— Nu. Mult mai grav. Cunoașteți o tânără Flandra B.?

— Nu… Ba da… dar de ce vă interesează? Cum ziceți? Da, am angajat-o în ziua de 15 sau 16, temporar, pe două sau trei luni, cât are concediu una din salariatele noastre…

— Și ați avut necazuri cu ea?

— Niciun necaz, n-a avut timp să *ne* facă necazuri, după două sau trei zile a primit un telefon, și-a cerut permisiunea de a ieși pentru cinci-șase minute și dusă a fost. Dar de ce vă interesează?

— Ați mai văzut-o de atunci?

— Nu, domnule, dar de ce vă interesează?

— Două, trei luni, două, trei zile, cinci șase minute – precizia nu

face parte din uneltele dumitale preferate.

— Ce unelte domnule? Care unelte? Ce vă interesează de fapt?

— Am să vă spun la ora zece punct mâine dimineață când vin la sediul Dvs. Vă rog să mă așteptați!

— Dar de ce nu-mi spuneți acum? răsună vocea vizibil, nu vizibil că ar fi fost imposibil, ci auzibil iritată a celuilalt. Și de ce nu puteți coborî? Mă aflu chiar în holul hotelului!

— Nu se poate acum, la revedere, pe mâine, și marele detectiv închise, decis să adopte metoda fierberii la rece.

*

A doua zi M. C. pătrunse în biroul unde trei, sau aproape trei funcționare mutau din loc în loc niște registre sau notau în ele cine știe ce bazaconii inutile; vizitatorul le salută elegant, dar glacial și fără să mai ceară lămuriri bătu la ușa din stânga și fără să aștepte invitația de a pătrunde, deschise ușa. Popa era un ins lung și uscat și antipatic, dar și M. C. era un antipatic, pe scurt se antipatizară din prima clipă, și nici măcar nu se ascunseră pe după degete.

— Mi s-a încredințat acest caz! Iată autorizația mea!

Șeful Popa citi cele câteva rânduri, încercă să-și ascundă reaua impresie ce i le produseră, nu reuși, încercă să ia o înfățișare aspră, nu reuși, înapoie hârtia.

— Nu văd cu ce aș putea să vă ajut!

— Domnișoara Flandra B. a dispărut!

— A dispărut? Imposibil! Ce amestec am eu?

— Cum se face că ați angajat-o imediat? Avea vreo calificare în domeniul… subtil al activității Adas-ului?

— Mi-a arătat diploma de bacalaureat, replică halucinantul domn Popa. Nu avea nevoie de vreo calificare specială pentru a ține în ordine niște dosare, pentru a înregistra niște hârtii… Mai departe! Cum a dispărut?

— Eu pun întrebarea! Pentru două sau trei luni ați angajat-o?

— Două sau trei luni, exact, v-am spus, *pendinte* de cât va dura concediul salariatei și de zelul pe care-l va dovedi noua angajată.

— Zelul? Ce zel? Ca să ții în ordine niște hârțoage nu e nevoie de zel! Cât timp a venit la serviciu, două sau trei zile?

Marele detectiv scoase carnețelul său și notă cu stiloul ceva. Popa îl urmări, mai să-i sară ochii din cap. Cine știe ce scrie acolo nebunul ăsta spilcuit, mirosind a parfum!

— Nu țin minte, behăi Popa, dar putem controla evidența, s-o chem pe secretară – și dădu să apese pe un buton.

— Nu e nevoie. Mă bazez exclusiv pe memoria dumitale.

— Nu pot memora toate fleacurile! Fata asta s-a topit pur și simplu

după telefonul acela și mi-a creat complicații, a trebuit să caut alta, urgent… ca să nu se blocheze postul.

— Cum? De ce să se blocheze? Cealaltă salariată era în concediu legal de naștere. Ați căutat *alta*… mereu căutați *alta!* M. C. răsfoi carnețelul său fatal și declară cu voită brutalitate: — Eu știu că Flandra B. n-a primit aici niciun telefon! Nu mă contrazice… stimabile… onorabile! Niciun telefon! Am cercetat una din fetele de alături, roșcata cu cocul acela enorm, devenise geloasă. A amenințat-o pe Flandra B. În loc să se pomenească în plin scandal, Flandra B. a preferat s-o roiască urgent. I-ai făcut propuneri, domnule Popa!

— Eu? Ce fel de propuneri?

— Bineînțeles ofensatoare. Ați profitat totdeauna de calitatea de șef! Ați invitat-o pe Flandra B. să vă facă *o* vizită acasă.

— Minte cine va spus una ca asta. Am invitat-o, da, izbucni Popa, cu voce și mai subțire, dar nu acasă la mine, ci la un local, nu văd nimic deplasat într-un asemenea gest, însă fata aia parcă era sălbatecă, parcă se ascundea de lume – fapt care chiar mi-a dat de gândit, ca și dispariția ei subită.

— Și ați anunțat pe cineva de dispariția ei?

— Nu… De ce? Pe cine să fi anunțat?

— Dar dacă tot ați căzut pe gânduri, nu v-a trecut prin cap că fata nu avea chef de compania Dvs., nici la un local, nici în altă parte?

— N-am avut intenții neonorabile! Unde vreți să ajungeți? Am mult de lucru…

— Ați urmărit-o? Ați mai văzut-o prin oraș?

— Nu, nu, și nu! Era flotantă, m-am gândit că s-a întors acasă și am închis dosarul ei.

— Era drăguță, nu?

— Drăguță, da. Și ce?

— Am să verific tot ce mi-ați afirmat! spuse amenințător M. C. și ieși.

— Dragă prietene, poți să-mi acorzi câteva minute?

— Ce surpriză! Nu vă observasem, domnule Cornea! Câteva minute – cu, plăcere, altfel mă grăbesc, trebuie să ajung la repetiție, la club. Da, sunt chitaristul unei mici formații, la clubul C.F.R. Așa ca să nu-mi ies din mână. De fapt îmi face și plăcere. Iubesc muzica!

Deși elev de nota zece la un liceu foarte sever, Laur Fodoreanu arăta în momentul acela exact ca un chitarist, adică așa cum ne închipuim noi că ar trebui să arate, cum îi vedem în filmele color, sau mai știu eu unde, un băiat chipeș, cu talie de viespe, într-o bluză roșie cu nasturi argintii, cu pantaloni negri foarte strânși pe corp, cu un șirag de globuri albe la gât. Să fi fost oare perle veritabile? Nu mai e nevoie să adăugăm că purta și instrumentul său favorit, adus de acasă, dus pe după umăr cu ajutorul unei cureluțe fistichii.

— Intrăm alături, la grădina de vară? îl ispiti marele detectiv.

Fodoreanu își privi ceasul, și acela un obiect țipător, ca un cadran verzui pe care cifrele alergau iute, unul din acele ceasuri la care trebuie să te uiți de două ori ca să constați cât e ora.

— V-am spus că am foarte puțin timp, și-n orice caz, înainte de repetiție nu beau nimic, nici măcar bere.

— Suc rece și cafea pentru dumnealui, coniac pentru mine, ceru M. C., după ce se instalară la o masă, sub un copac umbros.

— Munca grea de pe șantier nu-ți strică mâna de muzician?

— Nu prea, zâmbi tânărul, și-apoi nici n-am de gând să devin muzician profesionist.

— Ai cumva o prietenă? o luă abrupt M. C.

Zâmbetul lui Fodoreanu se ridică până la rădăcina părului, vreau să spun iubito că și fruntea îi zâmbea – dacă e posibil așa ceva.

— Știu că sunteți indiscret și că puneți întrebări șocante, domnule Maximilian Cornea. Sunt prieten – dar nu în sensul mai intim al cuvântului – cu o fată, Camelia, solista formației la care-mi dau concursul. Are o voce deosebită, ar merita să devină cântăreață de profesie. Facem uneori câte un duet, voce plus chitară…

— Frumos… frumos! Și așa poate începe o iubire… Și ce repertoriu aveți?

Fodoreanu păru intimidat sau încurcat de întrebare, în orice caz nu răspunse, scăpă jos ceva, căută câtva timp, se ridică: avea un chip ușor încordat. Maximilian Cornea nici nu observă.

— Ai vrea să devii, cândva, detectiv?

— Nu. Nu mi-a trecut niciodată prin cap una ca asta.

— Bănuiam. Pe vremea copilăriei mele băieții năzuiau să devină sau polițai, sau birjari, sau șoferi, sau mecanici de locomotivă. Dar mentalitatea s-a schimbat. Voi vreți cu toții să deveniți electroniști.

Dar dacă vom avea la un moment dat prea mulți electroniști? Ei bine, nu mi-ai răspuns, ce cântați voi acolo?…

— Piesa care a avut cel mai mare succes până acuma este „Orhidee pentru Marifelis”…

— Dar cum a ajuns melodia asta acolo? Știi cui aparțin cuvintele?

— Melodia am dus-o chiar eu. O știu de la dr. Ielcean. Cuvintele aparțin lui Marifelis. Știu că e un subiect dureros pentru Dvs.

— Nu e dureros… sau în orice caz nu e cuvântul potrivit. E o amintire, e începutul unui curcubeu ce pornește spre înălțime și la un moment dat îl pierzi…

— Îmi pare rău că v-am întristat, domnule Cornea. Va trebui să plec. Mulțumesc pentru cafea.

— Numai o clipă! Ai cunoscut-o pe dentisa voastră? Ai avut necazuri cu dinții?

— N-am cunoscut-o și n-am avut necazuri cu dinții, dar am văzut-o de două sau trei ori, când mergeam în oraș „în haită”, iar vreunul avea nevoie de tratament. („Iarăși aproximații” gândi nemulțumit comisarul. „De două, trei ori…”). De cele mai multe ori ieșim în oraș „în haită”, cum zic britanicii ăia, apoi ne împrăștiem, unul are întâlnire, altul se duce la poștă, altul după cumpărături… De obicei ne reîntâlnim, pentru a face drumul înapoi împreună. Când vreunul mergea la cabinetul dentar, îl însoțeam până acolo, ca să-i dăm curaj. Cu ocazia asta am și văzut-o..

— Și când, ultima dată?

Fodoreanu stătu o clipă pe gânduri, își făcu nițel curaj și zise:

— Știu că dr. Ielcean, care vă este prieten și care este prietenul nostru „mai mare”, v-a întrebat cândva: „Când ai văzut-o ultima dată pe Marifelis?” Și nu i-ați dat un răspuns satisfăcător…

— Bine, dar…

— Știu, știu! Situația Dvs. era cu mult mai complexă, pe când a mea e de altă natură, în orice caz nimic complicat. N-am văzut-o pe domnișoara Flandra B. ultima dată la cabinet, dar n-aș paria pe prima mea chenzină această afirmație. Cred, subliniez, cred că am văzut-o vinerea trecută la un mic spectacol dat de noi în sala „Armonia”. Și s-a părut că o disting printre spectatori, dar nu sunt sigur, fiindcă în sală era pe jumătate întuneric.

Fodoreanu se ridicase.

— Mai era în sală careva dintre voi? Ghepard de pildă?

— N-am de unde să știu, domnule Cornea! Sala e mică, dar e totdeauna ticsită, nu poți distinge toate figurile.

— Ai fi în stare să te îndrăgostești de domnișoara Flandra?

— E o femeie foarte frumoasă, iar în dragoste totul este posibil, făcu băiatul cu înțelepciune și o zbughi.

Rămas singur M. C. simți cum i se contractă mușchii feței. Achită

nota iar la intrarea grădinii de vară rămase nehotărât: încotro? Cedând unui instinct o luă către stația de taxiuri unde nu exista niciun taxi liber, în schimb se prezentă un „amator”. Marele detectiv îi indică adresa și, conform calculelor sale ajunse cu mult înainte de Fodoreanu. Noroc că orașul era plin de arbori, așa că făcu pe misteriosul, fumând o țigaretă, în dosul unui copac. În direcția sălii de repetiție se grăbeau mai multe figuri. „Probabil aceasta trebuie să fie Camelia”, gândi M. C. notând trecerea unei fete, și recunoscu, așa, pe față, pe față de sine numai, că îl invidiază pe chitarist. De ce venise acolo? Poate doar să urmărească repetiția acelei orchestre, la concertul căreia asistase cică Marifelis („Ce e cu mine?!!”) nu Marifelis, ci Flandra B. Amurgul dogoritor de vară făcea să transpire și bătrânii copaci când M. C. se întrebă ce va gândi Fodoreanu dacă-l vede la repetiție. „Nu e nimic, gândi marele detectiv, am să-mi închipui că sunt invizibil și n-are să mă observe… eu pot.” Și chiar în clipa aceea îi văzu pe Halalaie, Vrapciu, Ghepard. Umblau „în haită”. Era prea târziu să se facă invizibil. Îl văzură, îl salutară, cu toată politețea. Nu citi pe mutrele lor niciun rânjet ascuns. În mod evident nu se îndreptau către sala de repetiții, ci undeva în direcția gării.

La clubul „Armonia” nu era obligatoriu să devii invizibil. Niște îndărătnici admiratori ai anonimei formații, sau poate ai Cameliei, sau, te pomenești, ai chitaristului Fodoreanu stăteau, care pe scaune, care în picioare, gata să plece, dar nu se urneau. M. C. se piti undeva în spatele lor. Cine era vioara întâi, Camelia sau Fodoreanu? Cuprins de nostalgii târzii, vai cât de târzii, Maximilian Cornea o examină curios pe fată: nu se înșelase, era aceeași care trecuse prin fața lui unduindu-se printre arbori. O examină cu îndârjită atenție, din ce în ce mai concentrat, apoi imaginile se dizolvară în el, se amestecară și acest bărbat dârz (deși romanțios) întrucâtva înăcrit, întrucâtva și, se pierdu, se pierdu, trecu dintr-un vis în alt vis, din al doilea zbură în al treilea, îi veni să alerge către mica estradă unde orchestra începea primele acorduri ale „orhideelor”, îi veni să țipe… fiindcă trecuse dintr-un vis în altul, iar apoi în al treilea, iar tânăra solistă semăna parcă prea mult cu… și cu rău, când lipsit de luciditate, când obiectiv ca un jungher cu… Să țipe… „Marifelis, cum ai reușit? Cum ai reușit să rămâi atât de tânără? De ce ai venit aici la doi pași de mine fără să-mi dai de știre?”

Marele detectiv strânse pleoapele până ce ochii începură să-l doară, văzu scântei undeva în interiorul ochilor, sau poate în cap, un roi de scântei, stacojii oare?, sau verzi, sau albastre? Oare făcuse insolație? Cine era pe scenă? Camelia? Flandra? Marifelis? „Prin urmare aici te ascundeai, Marifelis, mai întâi sub numele de Flandra, apoi sub numele de Camelia, mică diseuză a unei mici orchestre… Dar de ce te-ai ascuns? De cine?”

În penumbra sălii marele detectiv se retrase încet, către ieșire. Acolo i se păru că-și revine din starea aceea de leșin lucid. Se întoarse, privi orchestra. Acolo, printre băieții ăia era Camelia, numai Camelia… Sunt un lup bătrân și obosit și foarte singur, gemu polițistul. Viața nu m-a cruțat… dar nici eu n-am cruțat viața… n-am cruțat pe nimeni… Am învăluit în draperia bănuielii o mulțime de oameni, e normal ca o mulțime de oameni să mă bănuiască pe mine acum, o Doamne, am devenit și livresc! Să mergem deci la culcare în apartamentul ce-l ocup singur din țâfnoșenie, din acea reminiscență de „mare duce" pe care am târât-o pân-aici, din tinerețe… Și ce somn va fi acela, ce odihnă?

Maximilian Cornea mergea pe bulevardul înghesuit, lumea ieșise la răcoare, abia acum trotuarul și zidurile emanau mai puternic căldura acumulată în timpul zilei, totuși se credea singur, până ce se frecă la ochi. Bizareria acelui amurg, a înserării plină de miresme, transpirații, fiori ce chemau vraja lunii prin parcuri, flori care piereau, rădăcini ce ieșeau din pământ din pură curiozitate, ca să vadă lumea… ei, da, farsele vizuale păreau să continue. Crezu că nu e singur. I se păru că vede în față statura mlădioasă a unei femei, un păr lung străluci când trecu sub bătaia unui neon, imaginea se topi, putea fi Marifelis, Flandra, Camelia… „De ce imaginea acestor trei s-a contopit în mintea mea? Sunt bolnav?"

Marele detectiv se întoarse la club, privi pe fereastră, spionă ca un bandit, Camelia era acolo, în mijlocul băieților, totuși chitaristul Fodoreanu îi vorbea oarecum intim, poate că nu sunt doar „colegi de muzică", poate că, hm… poate că… și polițistul porni repede înapoi către locul unde i se păruse că vede o siluetă delicată, cu plete lungi. Așși, nimeni, numai pustiul împrejurul meu… ia să încetez cu lamentările! Și porni încet către hotel, unde închiriase un apartament (!!) declarându-se iremediabil absurd…

Intră în restaurant, privi împrejur, nu văzu nimic… chiar pustietate deplină? Nu-l văzut nici pe chelner care se oprise de un minut la masa lui și aștepta comanda. Chelnerul nu era ăla șmecher de la Birt, dar putea să fie foarte bine fratele său. În orice caz, acesta de aici, în livrea pretențioasă, îl observa cu atenție pe vechiul său client, un om atât de energic totdeauna, dar acum absent… foarte absent. Se decise să-i tulbure singurătatea.

— Bună seara! Mă iertați că vă deranjez. Ca de obicei? Un coniac și o fleică în sânge?

Chelnărul îi cunoștea preferințele. Să se mai mire că Balduin et Co îi cunoșteau „metodele"?

— Da, ca de obicei. Împachetează-mi și o sticlă, o duc sus în apartament. Am de gând să mă fac turtă.

— Sigur, e foarte folositor câteodată, domnule Cornea, se înclină

chelnerul spilcuit, cu mult mai „spilcuit” decât „fratele” său de la Birt. Dar, dacă nu vă supărați, de ce nu beți aici, unde e lume, antren…?

— Câteodată îmi face bine singurătatea.

— Sigur, domnule, câteodată și singurătatea e folositoare, mă scuzați că v-am deranjat cu vorbăria…

Marele detectiv făcu un semn ce putea să însemne orice, chiar nimic. Mestecă absent friptura, supse coniacul, și de data aceasta chiar aproape invizibil – vizibilă era doar sticla de sub brațul său – se îndreptă spre lift, când avu în sfârșit o idee. Merse la recepție, întrebă dacă fusese căutat, cu știrea lui, nu, răspunse funcționarul – și M. C., dezamăgit – de ce? cine să-l caute?, se îndreptă iarăși spre lift când îl opri unul… în sfârșit, un ajutor de bucătar, un impiegat de mișcare, un ajutor de portar, oricine.

— V-a căutat cineva, domnule Cornea. O femeie.

— Mulțumesc de informație. Cum arăta?

— N-aș putea să vă informez. M-am uitat doar pe panou, lipsea cheia, am dat telefon în apartament, n-ați răspuns, i-am spus că lipsiți. După glas, părea o femeie tânără.

— Perfect. Și de ce chicotești, stimabile?

— O, scuzați-mă, a fost fără voia mea…

Astăzi toată lumea îi cerea scuze marelui detectiv… Se opri o clipă în mijlocul holului luxos, mai mult pretențios decât luxos, cu sticla aia roșinoasă sub braț și deodată un fulger trecu prin ochii săi, un fulger pluti prin dreptul largii intrări a hotelului, pe dalele de marmură ce sub lumina lunii se argintaseră.

Un fulger, o umbră pluti…

Nici fulger, nici umbră, ci o tânără femeie mlădioasă cu lungi plete ce îi curgeau până la umeri… Năuc, marele detectiv își dădu un ghiont și se repezi la ieșire, dar, ghinion!, tocmai atunci portarul în uniformă de Stat Major deschidea drum unei mari delegații în costumație neeuropeană, niște orientali pe semne, niște *efendi,* și până ce trecură aceștia, cu pasul măsurat al celor ce știu că graba e deșertăciune, trecu și timp., M. C. de nerăbdare avu vreme să-și roadă o unghie principală, apoi se strecură printre rândurile noilor veniți, sub privirea dezaprobatoare a portarului care și el era poate partizanul blazării lenește a Levantului parfumat…

Maximilian Cornea văzu o clipă lungile plete, lungi și foarte cunoscute, apoi femeia dădu colțul. Marele detectiv fugi ca un nebun. Plutind parcă, profilul acela ireal se mai îndepărtase. Și deodată o văzu traversând strada și intrând în parc. Uriași castani, înspăimântători plopi… M. C. intră și el în parc, dar n-o mai văzu. Alergă la întâmplare pe una din alei, apoi pe alta, până ce căzu gâfâind pe o bancă. Căzu și se ridică:

— Ce se întâmplă cu mine, o Mare Inchizitor al Lupilor? Nu-i

răspunde nimeni. Ce se întâmpla cu el? Deasupra, printre coroanele arborilor, câteva stele străluciră, dar lumina lor era mută. Rarele becuri din parc, înconjurate de roiuri de bidigănii, mai mult te derutau. De unde-i venise ideea să-l invoce pe Marele Inchizitor al Lupilor? Trecu pe altă alee, în diagonală, împiedecându-se de rădăcini, tufișuri, plante ce se iviseră brusc, plante nocturne fără îndoială. Ajunse la o răspândire de poteci.

— Marilefis! Sau Flandra! Sau oricine ai fi, arată-te!

Răcni această chemare nebună de vreo două ori, apoi descoperi o bancă, se așeză, perfect conștient că se poartă prostește, perfect conștient că nu poate ieși, nu se poate smulge din vraja în care intrase. O voce aspră îl admonestă: „Cetățene! De ce strigi? Ce faci aici?”

În fața lui se opriseră doi necunoscuți.

— Ce aveți acolo?

— Nu se vede? O sticlă!

— Ce aveți în sticlă?

— Coniac cinci stele. M. C. desfăcu pachetul. Vreți să trageți o dușcă?

— Mulțumim (cel din spate înghiți în sec, poate că el ar fi tras). Nu sunteți în stare de ebrietate, constat. În acest caz, de ce vă purtați așa?

— Sigur, sigur! Dar sunt și un pic poet!

— Poet? Chiar?

Marele detectiv se ridică în picioare și recită candid și chiar cu un anumit talent:

Iubito,
eu sunt trimisul unei țări inexistente
pentru care florile,
florile ce seamănă cu ochii lupoaicelor,
și, mai ales, orhideele,
orhideele pentru Marifelis
sunt doar culori adiacente.
Noi doi, iubito, ne vom topi în soare,
noi doi vom dispărea-ntr-o strălucire…

Marele detectiv avu frumosul tact de a nu afirma că el e autorul acestor versuri. El doar le recită, grav, melancolic. Cel înalt avu tactul de a le asculta, apoi își ridică chipiul și-și șterse fruntea nădușită.

— Marele drăcie și poezia, zise.

— O, o, o, m, m, m! mormăi marele detectiv.

— Dar cine e Marifelis? întrebă cel mic.

— Taci, țâcă! N-ai priceput că e nevasta dumnealui? Apoi îi puse chipiul și-l examină grav pe marele detectiv. Dacă totuși nu vă simțiți bine… și poeților li se întâmplă, am auzit, vă putem duce la…

— Mă simt perfect, îl asigură marele detectiv.

— Atunci e bine. Mergeți la culcare și vise plăcute și ne scuzați pentru intervenția inoportună…

Era ziua când toată lumea îi cerea scuze marelui detectiv…

HALALAIE

Dr. Balduin Vitraliu Ielcean pătrunse în camera celor șapte. Privi împrejur, parcă ar fi căutat o cămilă la Polul Nord. Părea îngrijorat și foarte nătâng, cum nu se poate mai nătâng și degeaba încercă să învioreze atmosfera cu originala întrebare „ce mai faceți zmeilor?”, atmosfera rămase fleșcăită ca o moluscă strivită, iar „zmeii” nu tocmai în apele lor, păreau încordați, și, de unde până acum se bucurau totdeauna de apariția lui Balduin, se părea că acum abia așteptau ca medicul să plece. Balduin simți în atmosferă ostilitatea, dar mai simți cu antenele sale că ostilitatea – dacă era reală – nu era neapărat îndreptată împotriva sa.

— Ce este cu voi, băieți? Ce s-a întâmplat?

— Ce să se întâmple, domnule doctor? Credeam că a fost cea mai fierbinte zi a anului și suntem al naibii de osteniți!

— Cu alte cuvinte mă trimiteți la plimbare?!

— Cum ne-am permite, domnule doctor? Prezența Dvs. ne-a făcut întotdeauna mare plăcere!

Balduin îi aruncă o privire ascuțită și bănuitoare lui Ghepard – el vorbise. Balduin bănui despre ce este vorba. Îi privi pe toți, zâmbind:

— În acest caz, vă prescriu tuturor un somn zdravăn! Pe curând, zmeilor! și plecă. Băieții ascultară cum i se sting pașii, tot mai departe pe coridor, ceea ce nu dovedea nimic, fiindcă dr. Ielcean, deși nătâng, era un șmecher clasa-ntâi, ca și dr. Morea de altfel, numai că acesta era și cam brutal, Balduin era în stare să se-ndepărteze, să se descalțe și să revină pe furiș în ciorapi, în fond ăștia șapte erau favoriții săi și avea dreptul să afle ce e în sufletul lor… Avea oare acest drept?

— Dă-i mai departe, Halalaie, zise Iancu. Tu cuvântezi rar, dar aproape-ntotdeauna spui câte ceva interesant.

— Merci de compliment, Sandule. Dar de ce-mi spuneți toți pe numele mare? Am un pronume, chiar drăgălaș, Emilian. De ce nu-l folo…?

— Lasă gargara, îl întrerupse Vișinescu. Ne place mai mult Halalaie, asta e, poate fiindcă e un nume ilustru, datorită unchiului sau bunicului tău. Povestește mai departe.

— Bine, Ioane, făcu Emilian Halalaie. Accept ironia ta, deși e cam dură. Vă amintiți cum într-o după-amiază, pe când eram cu toții despuiați, la Dunăre, printre noi s-a ivit domnul Cornea, șpițat ca-ntotdeauna, chiar și c-o pălărie ușoară pe cap, să nu facă insolație

probabil, a înaintat tăcut către malul apei, de pe mal a privit liziera pădurii, multă vreme, că ne-am mirat, apoi s-a așezat pe un bolovan plat. Nici nu și-a dat jos pălăria, să-și facă vânt cu ea, ci a rămas în așteptare. Nu ne-a chemat, dar am știut că ne așteaptă pe noi, deși inițial am crezut că din alte motive venise el acolo, pe malul Marelui Fluviu. A așteptat să ne adunăm în jurul său, încetul cu încetul. Ne-am adunat, încetul cu încetul, fără bucurie, înfățișarea lui era bizară, ceva nu ne convenea… A așteptat până ce am făcut semicercul împrejurul lui, abia atunci și-a dat jos pălăria. Cred că se mândrește cu părul lui bogat. De-aș avea eu, la vârsta lui, un astfel de păr…

— Păi nici nu e atât de bătrân!

— Ba e bătrân, dar nu arată, poți să-i dai orice vârstă, cum scrie și-n cărți, vorbi mai departe Halalaie. Ne-a privit și ne-a atacat direct: „Tânăra și frumoasa voastră stomatoloagă a dispărut fără urmă! Se simte careva dintre voi cu musca pe căciulă? Tu, Voiazatzis? Tu, Iancu? Tu, Fodoreanu? Tu, Halalaie? Tu, Vrapciu? Tu, Vișinescu? Tu, Ghepard?" întrebarea lui ne-a lăsat siderați, eu în orice caz, eram și siderat, și indignat. Nu știu din ce motiv ne țineam toți capetele plecate… în semn de vinovăție? În niciun caz! Nimănui nu-i convine să fie acuzat sau bănuit așa, din senin, dar iată că acest copoi vorbea pe un ton calm și sigur, și apoi a mai spus o chestie: „Trebuie să înțeleg că toți șapte vă simțiți cu musca pe căciulă?" Nu i-a răspuns nimeni. Ce să-i fi răspuns? Și marele detectiv a mai adăugat o chestie cu totul inexplicabilă: „Nici nu e de mirare! Și eu mă simt vinovat prin ceva!"

Halalaie își schimbă poziția, se rezemă în coate, capul său mic și cochet răsări deasupra pernei.

— Iată că acest polițist, sau fost polițist, o caută pe domnișoara Flandra. Mă întreb în numele cui, și din însărcinarea cui? Am tot rumegat asupra ultimelor sale cuvinte, le mai rumeg și acum. Ce anume „nu este de mirare"? Și prin ce se poate simți el vinovat?

— Am rumegat cu toții până ni s-au tocit dinții!

— Stai un pic, Sergiu, să termin.

— Am să stau, numai că vorbești al dracului de mult!

— Încerc doar să rezum o situație. Vă amintiți că apoi copoiul ăsta M. C., a declarat că el nu cunoaște semnalmentele dentistei noastre și dacă i le putem furniza noi… Noi tăceam. E scundă, a întrebat el, încercând metoda subtilă a sugerării unor semnalmente. — Da scundă, a răspuns Vișinescu. — Sau de statură mijlocie? —Mai curând mijlocie, a zis, parcă, Iancu. — Are ochii negri? — Da, negri, a zis careva. — Sau albaștri? — Mai curând albaștri a răspuns altul. — Sau poate verzi? — Sigur că verzi! am zis eu. — O femeie atât de frumoasă, și nu v-ați uitat la ochii ei! Uite cum vă contraziceți! E blondă, are părul lung. — Da, e blondă și are părul foarte lung, a spus

Vrapciu – Tu ce zici, Ghepard? a întrebat comisarul. — Părul foarte lung, până la umeri aproape, dar nu e chiar o blondă clasică, ci de o nuanță deosebită, cânepie, sau mai știu eu cum… — Ba e roșcovană, a spus Vișinescu. Pe urmă ne-am contrazis, dar nu foarte mult asupra siluetei. Acest M. C. ne sugera pe rând că e corpolentă, apoi potrivită, apoi foarte subțire. În general, am căzut de acord că are o talie de vis, nu foarte subțire, dar cu totul remarcabilă. Și apoi trec la alt amănunt important, nu în ziua aceea, dar în alte zile, pe rând, acest polițai care ne bănuiește, și nu înțeleg motivul, ne-a chestionat cu privire la prietenele noastre. Nu i-am dat răspunsuri clare, având în vedere convenția dintre noi, dar știu că în aceste interogatorii, ca să le zic așa, era amestecat mereu, ca din întâmplare, numele lui Sergiu. Ce înseamnă asta? Îl bănuiește mai ales pe Sergiu?

— Puțin îmi pasă, n-are decât, făcu abrupt Sergiu Ghepard.

— Dar nouă ne pasă. Grupul nostru de prieteni trebuie să fie solidar.

— Dar pe tine nu te-a chestionat, Emilian?

— M-am dus personal la el, făcu limpede și grav Halalaie.

— Cuuuuum??

— Iată „cuuuum”. Eu n-am legat nicio prietenie în acest oraș, vreau să zic nicio prietenie cu vreo fată, fie din cauză că sunt prea timid, fie că dintre noi cei șapte, care suntem fiecare un filosof în felul său, eu în această privință sunt poate cel mai filosof, știu, nu din experiență – de unde experiență – ci din lectură că asemenea prietenii pasagere, ce seamănă puțin, dar foarte puțin cu dragostea, au un final amar, despărțirea e iminentă, și câtva timp păstrezi amintirea Ei, faci eventual un pic de corespondență, care se tot rărește până ce o uiți pe EA… Puterea de a uita este… știți voi ce este! Unii dintre voi se întâlnesc cu fete, iar eu, când ieșim în oraș și „haita” se desparte, – și aici îi răspund mai ales lui Ion și ironiei sale – eu mă plimb fiindcă e posibil să fi moștenit de la unchiul meu, istoricul Halalaie, care n-a făcut prea multe și n-a spus prea multe fiindcă a cam cântat pe o singură coardă, dar poate n-a fost el de vină, o nostalgie pentru zidurile și turnurile vechi. Asta și fac, mă plimb printre ziduri vechi și turnuri și visez, deși n-am „turnură” de poet. Am însă o privire cercetătoare și indiscretă – iată că mă și laud. Într-o zi arunc una din aceste priviri indiscrete în curtea vastă a unei vechi clădiri. Nu curte, ci mai curând parc, arbori bătrâni, iar printre ei, bănci risipite ici, colo. Pe una din aceste bănci o văd, foarte însingurată, pierdută în gânduri, pe dentistă noastră. Caut o poziție mai bună, mă chiorăsc mai serios, mă conving definitiv că ea este. Mă uit la numărul clădirii, și ce văd, o firmă, o firmă „zmeilor”: „Spital de psihiatrie și laborator de boli mintale”, sau cam așa ceva. Mi-am notat numărul și strada, și după ce m-am chiorât încă o dată în acel parc, o întind de acolo.

— Mă, Halalaie, tu vorbești serios? Era domnișoara Flandra B., la nebuni? Cum arăta, ca o nebună?

— Nu! Mai curând ca un cadru medical. Halat alb, părul ei mare și bogat strâns cochet într-o bonetă. A doua zi n-am mai așteptat să mă ia în primire marele detectiv, ci am provocat chiar eu întâlnirea. I-am spus, iar el și-a notat adresa în celebrul său carnețel…

— Iar nouă ne spui abia azi!

— Păi „a doua zi” e chiar azi. Acum un ceas și ceva am stat de vorbă cu M. C.

— Și ești convins că ai procedat corect? Dacă individul va încurca și mai mult lucrurile?

— Nu sunt chiar convins… însă n-are cum să le încurce. E un fanfaron, de acord, dar un fanfaron pe care-l urmărește o mare tristețe, voi știți care. Orice ați zice, eu am o anumită încredere în el.

DANIELA MANTO

O femeie înaltă, cu părul brumăriu, îl studia din ușă, cu ochi tot brumării, pe marele detectiv. Părea trecută de cinzeci de ani, dar nu renunțase la o anumită cochetărie și la semeția ținutei. Avea la piept un ecuson cu o ramă de aur, fapt ce spunea multe sau poate nimic. Halatul imaculat era strâns pe talie. Greu de spus dacă era relaxată sau foarte atentă. Greu de precizat ce exprimau ochii ei, amărăciune sau blazare. M. C. fuma și tresări pomenindu-se studiat. Sări în picioare, iar femeia cu păr brumăriu înaintă către el cu pas ferm. Nu-i întinse mâna poate din cauza că măgarul de comisar aprinsese o țigaretă în cabinetul ei, fără să aibă permisiunea.

— Sunt Daniela Manto, directoarea adjunctă a spitalului. Mi s-a spus că ați fi în căutarea unei bolnave cu numele de Flandra B. Și preciză, fără să mai aștepte aprobarea sau dezaprobarea lui M. C.: Nu cunosc acest nume.

Marele detectiv observă privirea ațintită asupra țigaretei sale, căută o scrumieră, nu găsi, și atunci comise un gest de umilință, merse la soba înaltă de teracotă, deschise ușița și aruncă acolo chiștocul. Pentru asta trebui să execute o temenea adâncă. Își dădu seama că această femeie e un adversar dur și că nu va obține nimic folosind „metodele polițienești”.

— Doamnă doctor, sunt convins că aveți mult de lucru, de aceea regret că vă răpesc timpul, totuși e vorba de un suflet de om…

— Mă rog, ripostă rece Daniela Manto. V-am spus că nu cunosc numele pomenit.

— E vorba de o femeie tânără, cu înfățișare atrăgătoare, ochii de un albastru atât de închis că uneori par negri, iar uneori devin verzi, e o ciudățenie, nu?, cu păr foarte lung, blond-roșcovan. A fost văzută în

parcul acestui spital. Informația e sigură.

— Așa? Cum de n-o cunosc? Cine a văzut-o?

— Vă spun imediat, doamnă. Deși observase că nu poartă nici verighetă, nici vreun alt inel (spre deosebire de comisar!), continuă să i se adreseze cu doamnă. E vorba, zise, de o absolventă a Facultății de Stomatologie din Cluj. A fost detașată aici pe lângă Șantierul Național al Tineretului, și a văzut-o aici, în parc, chiar un pacient de-al ei… (M. C. nu era câtuși de puțin sigur că Halalaie fusese pacientul Flandnei.) De câtva timp această tânără doctoriță nu s-a mai prezentat la cabinet, în schimb a fost zărită întâmplător în oraș, iar ultima dată chiar aici.

Daniela Manto se așeză și-i indică și lui M. C. un fotoliu.

Un aer de visare, un calm și o frumusețe ce veneau din interior, înlocuiră trăsăturile severe.

— Prin urmare a fost vorba de un cadru cu înaltă calificare. Am bănuit eu!

— Ce anume ați bănuit?

— Domnule – femeia privi cartea de vizită a polițistului – domnule Maximilian Cornea, sunteți convins că, dacă vă spun tot ce știu cu privire la această tânără femeie va fi în folosul ei?

— Absolut convins, doamnă!

— Eu încă nu sunt convinsă. Tocmai de aceea n-am vorbit cu nimeni dinafară despre acest caz. Servește-mi te rog un argument!

— Oare e nevoie de argumente? Flandra B. a venit pe lângă șantier din proprie inițiativă, și, cu toate că, în principiu n-are experiență, a știut să rezolve cazuri dificile, nu numai ale tinerilor de pe șantier, ci și ale altora care au apelat la ea. Se pare că-și stăpânește perfect meseria, și e o bună colegă, după cum afirmă dr. Ielcean, sau dr. Morea, alți doi medici de pe șantier.

— Nu m-ai convins domnule!

— Dar ce aș putea să vă mai spun? Această tânără și-a părăsit postul, pacienții, prietenii, nimeni nu înțelege ce s-a întâmplat cu ea, a fost văzută, cum am zis, prin oraș, iar ultima dată aici. Ați cunoscut-o?

— Nu ești convingător, domnule Cornea. Ai și alte argumente?

Exasperat marele detectiv își frânse palmele.

— Alte argumente? Alte argumente! Da! în tinerețe am iubit o femeie… la fel de frumoasă și oarecum la fel de enigmatică precum această Flandra B. A dispărut femeia pe care o iubeam. Am căutat-o o viață, o caut și acum. Dacă aș găsi-o pe Flandra, ar fi ca o revanșă pentru eșecul meu din tinerețe…

— E un argument subiectiv, personal, și cam prea înduioșetor. Eu sunt medic psihiatru. În sfârșit, toate la un loc poate valorează cât un argument. Dar nu știu dacă te pot ajuta, nu știu dacă tânăra ce a fost la noi câtva timp e Flandra B. Și, adevărul că fata nu mai e aici.

— A plecat? Unde? Când.

— A plecat ieri. Nu era păzită. Avea un regim deosebit, am să-ți explic de ce. Când s-a prezentat la noi era de gardă un medic tânăr. Nu e de mirare că și-a pierdut cumpătul când s-a prezentat la el o frumusețe de femeie care i-a spus că a uitat cine e, că nu știe de unde vine și că are nevoie de ajutorul nostru. Fata a fost adusă la mine. N-avea poșetă, n-avea vreun act, numai o umbrelă. Ca semnalmente, corespunde cu cele ce mi le-ai înșirat, dar sunt atâtea femei frumoase, cu părul lung. Și Marifelis avea părut lung până la umeri.

M. C. o privi halucinat.

— De unde știți despre Marifelis?

— Important este că știu și că de fapt te cunosc. Ești prea celebru. Să revenim la pacienta noastră. Am examinat-o cu atenție, am supus-o unor teste…

Marele detectiv o privea cu spaimă, ca pe o vrăjitoare, pe femeia cu păr brumăriu, cu mâini mari, nedelicate, ce inspirau totuși încredere, dar el o fixa năuc, nu prea înțelegea ce spune, i se părea că toate cuvintele ei sună prea *apăsat,* aluzia la Marifelis îl descumpănise…

Doamna dr. Daniela Manto începu însă iarăși să vorbească visătoare, ca și cum ar fi depănat propriile ei amintiri dintr-o îndepărtată tinerețe. Marele detectiv încercă să se reculeagă. Ei și ce dacă directoarea adjunctă *știe?* Isprăvile, reușitele lui Maximilian Cornea fuseseră relatate în ziarele vremii, la fel și istoria dispariției lui Marifelis, iar această femeie era destul de vârstnică pentru ca să… iar numele lui Marifelis rămăsese cunoscut datorită „Orhideelor”… Examină ecusonul psihiatrei și încercă să gândească ironic: „Și l-a înrămat în aur. Vanitate femeiască!” Se pomeni vorbind coerent, profesional:

— Aveți vreo posibilitate sigură de a verifica dacă un om spune adevărul, sau nu?

Daniela Manto a cărei privire plutise minute în șir în alte spații, sau în altă vreme, îl privi țintă pe vestitul comisar care se simți iar neliniștit, gândindu-se că e greu să reziști acestor ochi.

— Orice medic, spuse psihiatra, și ea pe un ton profesional, sec, orice medic priceput și nu neapărat un psihiatru, poate să-și dea seama dacă un pacient minte sau nu. Psihiatrii au unele posibilități în plus.

— Hipnoza, sugeră nesigur, marele detectiv.

— Și hipnoza, dar, cu anumite excepții sunt împotriva ei. Nu avem nici aparate pentru detectat minciuni, cum posedă americanii, și chiar de-aș avea un astfel de instrument n-aș avea încredere-n el.

— Sunteți deci împotriva tuturor mijloacelor moderne!

— Sunt împotriva profanilor care-mi dau sfaturi! Împotriva mijloacelor drastice care mai mult dăunează!

— Dar în acest caz, pentru ce optați Dvs? își înmuie M. C. glasul,

după ce înghiți, căutând să nu se înece, gălușca.

— Optez, mai ales pentru tact. Meseria mea e frumoasă și complicată, pe măsura omului care, cu excepția specimenelor cu totul degradate și irecuperabile, e frumos și complicat. De aceste complicații ne izbim mereu, și nu știu când le vom rezolva definitiv, când va fi realizabil acest vis al rezolvărilor definitive favorabile.

M. C. o asculta, înregistrând acum fiecare cuvânt, al ei, reușind să și gândească, în al doilea plan, cum să obțină sprijinul acestei femei puternice. Daniela Manto îl privi o clipă, constată că e atent, ca un student silitor.

— Nu sunt convinsă că necunoscuta ce s-a refugiat la noi minția. S-a refugiat, acesta e cuvântul, fiindcă în mod sigur, încerca să se ferească de ceva. Nu să *fugă,* ci să se ferească, poate să se ascundă, dar nu din cauză că ar fi fost implicată în vreo greșeală gravă. Suferise, cred, un stres psihologic, deși acest cuvânt la modă nu-mi place.

— Mă iertați, nu vreau să vă supăr, totuși văd că sunt multe ce nu vă sunt pe plac.

— Această bolnavă, închipuită sau nu, îmi plăcea în orice caz. I-am aplicat un tratament lejer de ergoterapie, sau, pe înțelesul dumitale, sedative, vitamine și altele.

— Dar, obiectă marele detectiv, atunci când apare o persoană ce și-a uitat identitatea, o persoană ce poate că, totuși, a comis un delict și-și caută refugiu, hm, la casa de nebuni, nu sunteți datoare să dați de știre autorităților?

— Dumneata vorbești ca un polițist, iar eu ca un medic, am presupus că va fi greu să ne înțelegem. Am procedat așa cum îmi dicta îndelungata mea experiență. Am fost sigură că necunoscuta nu comisese niciun delict, și nu era urmărită de lege - iată că vorbesc pe limba dumitale. Am urmărit-o discret și chiar a doua zi s-a produs un fel de miracol. Necunoscuta se prezentase în sala de tratament pentru a-și primi tabletele, deși în general acestea sunt duse la patul bolnavilor de către asistente sau infirmiere. Dar ea a venit singură. Mă aflam acolo. Purta halatul obișnuit al pacientelor noastre, dar izbutise să și-l potrivească bine pe corp. Se pieptănase cu grijă, evident se spălase, și folosise periuța de dinți și pasta ce i-o încredințasem. Arăta bine. Era calmă, destinsă, și cu adevărat fermecătoare. Pe un scaun alăturat, una din infirmierele noastre cele mai pricepute să găsească vena unei paciente *fără vene.* Adică le avea, dar prea bine ascunse. O înțepase în mai multe rânduri, provocându-i numai durere și neliniște. O aud pe necunoscută: „Îmi permiteți să încerc eu?" Infirmiera nici n-a privit-o. „Nici vorbă de așa ceva!" a bombănit. „Dar de ce nu, am intrat eu în discuție. Dacă domnișoara pretinde că se pricepe, să-i dăm o șansă!" Necunoscuta s-a dus l-a chiuvetă, s-a spălat pe mâini, a verificat seringa, a examinat mâna bolnavei— și cât de mult i se

schimbase expresia! — a ales un ac mult mai subțire și a aplicat o injecție într-o venă mai mică, la podul palmei. A pus pe locul înțepăturii o vată îmbibată în spirt, apoi a dezinfectat înțepăturile nereușite și, fără o vorbă, și-a luat tabletele și a ieșit. Mi-am dat seama cu cine am de-a face și din clipa aceea am exploatat-o, ca să folosesc acest termen. I-am luat îmbrăcămintea de bolnavă, i-am dat halat alb și bonetă. Fără niciun sfat, și-a prins părul ei bogat într-un coc. O trimiteam să împartă medicamente, îi ceream să facă injecții. Era îndemânatecă, atentă, frumoasă. Bineînțeles o țineam mereu sub observație. În loc să-i aduc pe cap cine știe ce anchetator care să se răstească la ea și s-o irite, *i-am dat de lucru.* Era limpede că are o calificare medicală și dându-i posibilitatea să-și exercite meseria, am vrut s-o ajut să-și regăsească identitatea, admițând că și-o pierduse. Îți mărturisesc că aș fi dorit, dintr-un punct de vedere egoist, poate, să rămână mai mult timp aici. Puțini oameni au cu adevărat răbdare și înțelegere față de „nebuni", cum îi numești dumneata! Ieri necunoscuta și-a dat jos halatul alb și boneta, și-a pus rochia, s-a pieptănat îndelung și a venit la mine.

— Pot să ies, doamnă doctor?

I-am zis că, bineînțeles, poate. Și fata s-a dus. Dar și-a uitat umbrela. Psihiatra zâmbi cu maliție.

— Poate că vrei să iei niște amprente?

— Nu umblu, eu, după asemenea fleacuri, răspunse M. C. mohorât. Dar vreau să întreb ceva!

— Întreabă!

— Unde ați ajuns cu această „bunătate"? Flandra B. iarăși ne-a scăpat!

— Poftim? Nu știu dacă e vorba de Flandra B. Și nu înțeleg ce înseamnă, „ne-a scăpat". E învinuită de ceva? E pusă sub urmărire? Ai un mandat de arestare, sau cum s-o fi numind? Eu sunt convinsă că mai devreme sau mai târziu am s-o reîntâlnesc pe fata asta. Poate vine chiar ea. Mi-ar face mare plăcere. Dacă va dori să lucreze aici, îi voi da de lucru. Și n-am s-o plictisesc cu tot felul de întrebări inutile! Domnule Maximilian Cornea, *mi-a făcut mare plăcere!*

Expediat în felul acesta M. C. plecă, poate pentru întâia oară, cu coada între picioare, întrebându-se care din pașii lui fusese cel greșit? Oare chiar toți pașii? Imposibil, nu admitea că tot timpul călcase în strâchini, din strachină în strachină.

ÎN CAMERA CELOR ȘAPTE

— Ăsta e într-adevăr sau un geniu, sau un tip tare sucit, reveni la subiect Fodoreanu. Știți că m-a luat la întrebări, dar am trecut peste amănunte, dar acum văd că lucrurile se-ngroașă… Bineînțeles că m-a

întrebat dacă am o prietenă. Apoi, dacă o cunosc pe doctorița Flandra B. Dacă am văzut-o. I-am răspuns afirmativ, ce să-i fi zis altceva? Și ultima dată am văzut-o în sala „Armonia”, la unul din ilustrele noastre concerte – asta n-o știați.

— Și de ce n-ai înhățat-o? se interesă Vrapciu.

— Nu mai spune prostii, Aurele! Cum s-o înhați și de ce?

— Păi nu era dată dispărută?

— Nu știm nimic despre asta. Nicăieri nu scrie că e dispărută și că, dacă o vede cineva, trebuie s-o înhațe! Ce, tu ai fi făcut-o?

— Păi nu, glumeam…

— Nu-ți pierde suflul, Laure, îl povățui Sergiu Ghepard, legănându-și picioarele desculțe, de sus, din patul său suprapus. Aruncă-mi un măr și spune mai departe, dacă mai e ceva.

— Mai e, zise Fodoreanu și aruncă artistic, cu ambele mâini, ca la baschet, mărul roșu, către Ghepard. După ce m-am întâlnit „întâmplător” în oraș cu marele detectiv, după ce mi-a făcut cinste cu o cafea și m-a tras de limbă, i-am spus că mă grăbesc la repetiție. Ce credeți că a făcut domnia sa?

— Te-a urmărit!

— Bravo, Halalaie, ești perspi!

— Păi știm și asta! Trei dintre noi l-am văzut în parc, lângă sala de repetiții.

— Eu nu l-am reperat decât în sală, în penumbră, încerca să se ascundă în spatele unor admiratori de-ai noștri, iar eu încercam să dau impresia că nu-l văd. Se binocla mereu la fata aia, Camelia, pe care o acompaniez…

— Și la ce instrumente cântați, mă rog?

— Încetează cu grosolăniile Ioane, că iar iese scandal!

— Nu-l băga în seamă pe Vișinescu, e intratabil, surâse Ghepard. Și-apoi el e șeful nostru de echipă și curând, când ni se va înmâna drapelul de fruntași, el are să poarte flamura, că e cel mai înalt, așa că să ne respectăm șefii de echipă. Ce s-a întâmplat mai departe?

— Ceva absurd. Polițistul ăsta a plecat, dar numai ca să revină, după un interval. Aruncați-mi și mie un măr! Dar nu s-a întors în sală, ci ne-a spionat de la o fereastră! Ce fel de purtare mai e și asta? A plecat și de acolo, nu știu unde. Dar la grădina de vară, în timp ce-mi beam cafeaua, iar el trăgea din coniac, m-a întrebat dacă în seara când domnișoara Flandra a venit la spectacolul nostru, se afla vreunul din voi acolo. I-am spus că idee n-am, ceea ce e adevărat. A insistat: „Nu cumva în sală se afla și Ghepard?”

Tăcerea căzu. Căzu și se ridică în clipa când se auzi vocea lui Ghepard: „Ce vă sfiiți? Ce vă uitați în toate direcțiile, iar la mine nu?! Vă așteptați să pic pe spate și să dau din lăbuțe? Doar știm că acest mare detectiv e foarte preocupat de persoana mea!”

— Calmează-te, Sergiu, spuse Halalaie. În această încurcătură – dacă se poate numi încurcătură, și dacă e cu adevărat o încurcătură – suntem implicați cu toții, sau niciunul.

BALDUIN ȘI MOREA

Dr. Cristian Morea își șterse gâtul cu o batistă albă cu tiv roșu, cu niște inițiale: F. S. Franck Sinatra? O primise de la cineva, o șterpelise? Avea pielea feții și-a gâtului pârlite de soare, ochii înconjurați de o rețea de riduri fine, gâtul mai puțin suplu ca-n prima tinerețe, iar gâtlejul îi dogorea de însetat. Avea mâini aspre de muncitor cu sapa și cu aceste mâini își turnă vin. Îi puse și lui Balduin. Se auzi un ciocănit discret în ușă, parcă ar fi tras cineva cu tunul. Morea dosi iute sticla și paharele. „Intră!" Își făcu apariția un bărbat tânăr, solid, cu casca de protecție pe cap. O dădu jos și salută. Soarele se opri pe casca de protecție și născu acolo un glob fierbinte, asemănător întrucâtva cu halourile din adâncul Dunării ce apăreau și ziua și noaptea, uneori, pentru unii. Constructorul își sufulcă mâneca și arătă un șir de bubițe ce se formase urmând o anumită direcție. Tânărul bărbat îi privi pe cei doi medici și zise mâhnit:

— Mi s-a spus că ar fi râie, tot un doctor mi-a spus, dar nu-mi vine să cred. Ne spălăm cu săpun în fiecare zi, și eu și nevastă-mea. De unde râie?

— Bine, zise acru Morea, nu te întreb cine ți-a dat verdictul de râie, știu cine-i deșteptul, dar, te întreb, pe cine consulți acum, pe mine sau pe doctorul Ielcean?

Într-adevăr, brațul bărbatului oscila nehotărât.

— Pe amândoi, dacă nu vă supărați. Pe aici, pe șantier, umblă vorba că sunteți o forță, dacă nu vă supărați.

— Suntem și nu ne supărăm, spuse pe același ton Morea. Ei, ce zici, doctore Ielcean?

— Zona zoster, se pronunță Balduin.

— Și cum de ești atât de convins?

— Fiindcă, printre altele, urmează exact traiectul nervului.

— Așa e. Mă conving că nu toți cei din generația foarte tânără sunt niște imbecili. Ai dreptate, Balduin.

— Adică nu e râie? se lumină muncitorul.

— Nu te bucura, îl potoli Morea. Râia era cu totul preferabilă. Zona zoster e o boală de piele afurisită, se leagă de nervi, trece greu. Ce tratament i-ai prescrie, doctore Ielcean?

— Dar eu nu sufăr de nervi, se întunecă iarăși brigadierul.

— Cine a zis că suferi de nervi? Alta e chestia. Ei, ce zici, Ielcean?

Balduin răspunse liniștit, fără să-i pese de tonul profesoral al lui „Leonidas".

— Pentru zona zoster există un tratament clasic, dar e îndelungat și uneori duce la recidivă. În ultimul timp s-a experimentat cu succes la Cluj și-n alte părți un medicament ce avea inițial cu totul altă destinație, dar care vindecă zona zoster în două săptămâni: Ulcostopul.

— Just! aprobă Morea. Ulcostopul face minuni în această boală de piele, deși era făcut pentru ulcer. Atâta doar că se găsește greu.

— Dar e contagioasă… *zona* asta, domnule doctor?

— Nu în cadrul aceleiași familii, și în general nu e contagioasă, din fericire, poți dormi în continuare alături de nevastă-ta, răspunse brutal Morea. Uite îți scriu aici rețeta. Și scrie: Rp. Ulcostop, cut. III. Puse data și aplică parafa sa. Explică: De trei ori pe zi, câte un praf, după mâncare. Te duci în oraș la farmacia Nr. 2, întrebi de domnișoara Țîrfuică, ea te va servi aproape sigur. Spui că eu te-am trimis.

— Domnișoara Țîrfuică?

— Exact. Țîr-fui-că. Și când îi pronunți numele, să nu zâmbești cum faci acum. Bine?

Tânărul scotoci în geanta lui roasă, scoase o sticlă și o puse pe un scaun.

— Ce e acolo? întrebă Morea.

— Vin! spuse cu un aer triumfător muncitorul, ca și cum ar fi știut că doctorul ăla e mare amator ele vin. Și chiar știa. Un vin din livada lui socru-meu.

— Dar pe dumneata cum te cheamă? Vârstă?

— Einschi Marius, 28 de ani, domnule doctor.

Morea notă numele și vârstă în rețetă.

— Ia fițuica asta. Ia și vinul. Nu-mi place să fiu contrazis! Îl bem peste două săptămâni când te prezinți vindecat!

— Dar pe Țîrfuică asta, de unde ai mai inventat-o? întrebă fără mare interes Balduin, după ce pacientul „ilegal” ieși. Morea scoase de sub masă sticla lui, cu vin ruginiu, și paharele.

— Nu știam că printre multele calități ale dumitale, pozitive și negative, figurează și curiozitatea inutilă, doctore Ielcean.

— Ia nu mai face pe nebunul, „Leonidas”!

— Să nu-mi mai spui „Leonidas”, că te-mpușc! Pe domnișoara Țîrfuică am cunoscut-o fiindcă așa am eu obiceiul, să-mi vâr nasul peste tot. Până când o pățesc. Și cred că am și pățit-o! Ei, da, o, o, o, m, m, m! Cred că am început s-o pățesc. L-am văzut în oraș pe băiatul acela cu nume caraghios ca și al tău, Voiazatzis…

— Asta nu e o pățanie, „Leonidas”!

— Ascultă. Nu mi-a fost greu să observ că puștiul urmărește pe cineva. Fiindcă băiatul folosea toate trucurile ieftine din romanele polițiste, se oprea pe la vitrine în care nu avea nimic de văzut, cu ocazia asta mai privea înapoi, dar, mai ales, avea ochii îndreptați în

față, iar în față se afla, doar la vreo patrușcinci de metri, Flandra B. Nu se grăbea, mergea lin, plutind parcă, legănându-și formele delicate și dulci. Morea se întrerupse și-i aruncă lui Ielcean o privire aspră. Ascultă, Balduin! Îmi ești cât se poate de suspect! În legătură cu Flandra, cu dispariția ei, nu te-ai pronunțat. N-ai scăpat o silabă!

— Au scăpat „silabe" prea mulți, spuse, obosit, Balduin. Ce aș mai fi putut să adaug?

— Sunteți din același oraș, ați terminat același Institut, ați fost oarecum colegi. Și tu taci, taci… Chiar ești un suspect!

— Ia mai isprăvește cu năzbâtiile, „Leonidas"!

Morea mai bău vin, de astă dată cu vădită plăcere.

— Deocamdată pe lista suspecților am trecut și eu, chiar în frunte! Ei, și cum zic, îl urmăream pe Voiazatzis care mergea pe urmele Flandrei, când am simțit ceva. Nu-s chiar bătrân de tot, mai am antene!! Cine crezi că era în spatele meu?

— Nu-mi spune! Am și ghicit, Maximilian Cornea!

— Și tu ai antene! El era. El totdeauna apare unde e cazul și unde nu e cazul. El își vâră nasul peste tot!

— Apare și-și vâră nasul cam ca și tine!

— Să admitem. Marele detectiv și-a ascuns și el nasul într-o vitrină, și *nu m-a observat*… Și, constatând eu ce încurcată e viața și considerând că Flandra se poate mulțumi cu doi urmăritori, cu două „coade", puștiul și bătrânul copoi, am pus cap compas est-nord-nord. Mi-am frecat umărul de umărul marelui detectiv, însă chiar nu sunt convins că m-a observat. Părea să fie în transă. În transă detectivicească, de bună seamă.

— Ei și-atunci, cine intră în scenă? Voiazatzis? Tu?

— Pentru mine, principalul suspect rămâi tu, Balduin, tu care nu te amesteci, nu comentezi, nu știi nimic și nu-ți pasă de soarta Flandrei!

LUCIAN VOIAZATZIS

— Vă amintiți de ziua când, după un pic de odihnă, am ieșit în pădure – lipsea Halalaie și Sergiu – noi ceilalți am oscilat între ideea de a merge să ne scăldăm și cea de a da o raită prin oraș. Sandu a descoperit o vizuină de vulpe și a propus s-o pândim, Ion a rupt o creangă, zicând că de-o viață dorește să-și facă un arc, iar acum are coardă și material pentru săgeți, Laur insista să mergem totuși în oraș, și… și…

— Dacă ai ceva de spus, de ce o iei pe ocolite?

— Știi ce, Halalaie, îi contrazisese Lucian Voiazatzis, eu nu sunt un filosof ca tine care mai mult tace, iar când deschide gura spune neapărat ceva esențial. Mie-mi place să-mi bat gura și de pomană și-mi place să mă și ascult când vorbesc. Am ieșit toți cinci câți eram la

drumul acela de țară și de-acolo ne-a cules șoferul unei camionete care ne-a dus pe gratis la oraș, acolo mi-am amintit că vreau să-mi cumpăr o pereche de adidași și m-am dus la BIG, după ce am stabilit să ne întâlnim pe la opt ca să mergem împreună la oraș, dar nu înainte de a face o „pauză de bere" la Birt. N-am găsit adidași numărul meu, așa că m-am lăsat păgubaș în această privință, în altă privință nu, fiindcă… fiindcă am văzut-o pe domnișoara Flandra.

— Deja dispăruse – ca să zic așa?

— Da, de vreo două sau trei zile și contagiunea acelei dispariții începuse să facă ravagii, cred că datorită activității neobositului nostru mare detectiv. Eu nu am stofă de copoi, niciun centimetru de stofă, dar sunt curios ca un cățel și am devenit și mai curios. Am pândit-o pe frumoasa Flandra.

— Ce rușine! Nu se încadrează în moravurile noastre!

— Nu se încadrează, Sergiu. Dar era vorba de o „dispărută" și-mi închipuiam ce plăcere mi-ar face să-l las cu gura căscată pe marele detectiv! În orice caz doctorița nu avea câtuși de puțin aerul unei „dispărute"!

— Ha, ha, ha! Cum îți închipui tu că ar trebui să arate o „dispărută"?

— Habar n-am, sunt un detectiv mizerabil, mai rău decât doctorul Watson, pe care-l ironiza cu atâta subtilitate Scherlock Holmes. În orice caz mă gândeam că ar trebui să pară prin nu știu ce suspectă, or domnișoara Flandra era liniștită, pusă la punct și frumoasă ca-ntotdeauna și mi-a trecut prin cap că toată povestea e o scornire, o exagerare a lui M. C. Am privit-o cum iese din BIG. Și alți bărbați își întorceau capu' după doctorița noastră și mi-a fost cam jenă că fac parte din hoarda lor. Faptul însă nu m-a împiedecat să ies alene și să mă țin la o anumită distanță de frumoasa Flandra și să vă ia dracu de vă închipuiți știu eu ce, intenționam s-o urmăresc un pic, iar apoi să-i trântesc în cap marelui detectiv traseul ei…

— Păi, sau o urmăreai un pic, sau îi stabileai întreg traseul?!

— Ai răbdare. Emilian! Nici eu nu eram decis și cum timp îmi rămăsese din belșug, am mers încet, imitând pasul de plimbare al Flandrei care nici nu bănuia că are în spate o codiță. Nici eu nu bănuiam nimic, cum să știu că-n spatele meu e dr. Morea, iar și mai în spate, marele detectiv! Știți cum i-am observat?

— Ai folosit trucul cu oglinda, sugeră Ghepard.

— Pe naiba! De unde oglindă? În spatele meu a fluierat careva, credeam că e unul din voi, da' de unde, un pușți fluiera pe alt pușți de la etajul patru, dar mi-a făcut un serviciu. I-am văzut și pe Morea și pe Cornea și, țușți, mi-am făcut vânt într-o tutungerie.

— Ai renunțat la urmărire! Bravo!

— Ce era să fac? Prea mulți se înghesuiau să stabilească traseul

domnișoarei. Am zis că situația mă depășește…

— Două întrebări, interveni Sergiu Ghepard. De ce ai pornit pe urmele doctoriței? Și de ce, apoi, când ne-am reîntâlnit, nu ne-ai spus nimic cu privire la „aventură”? Și de ce, pretextând că e târziu și că te doare stomacul, ne-ai convins pe toți, să nu mai mergem la Birt?

— Sergiu! Tu în după-amiaza aia n-ai venit cu noi! Ce-ai spune dacă aș declara de față cu toți că erai împreună cu Flandra B.?

— Păi, declară, și văd eu ce spun. Eram cu ea?

— Adevărul e că nu… sau nu te-am văzut eu! Poate știi să devii invizibil, ca și M. C.

— Mai bine ai răspunde la întrebări, care de fapt sunt trei, zise Halalaie.

— Ce te-a apucat, de faci pe Marele Inchizitor al Lupilor, Emilian? Dacă vă închipuiți că m-am amorezat de Flandra B. vă privește. Și în fond, ce, n-ar fi voie? Cu asta am lichidat prima întrebare. Nu v-am spus în seara aceea nimic, că eram indispus și bănuiam ce mutre veți face aflând că am pornit o „urmărire”. V-am convins să nu mergem la Birt fiindcă acolo aveam șanse să dăm de M. C. și de dr. Morea, și mă temeam că ei mă văzuseră pe bulevard și n-aveam chef de discuții – asta e!

AUREL VRAPCIU

— Iată că încetul cu încetul cu toții începem a ne simți cu musca pe căciulă! Măcar în această privință marele detectiv a avut dreptate! Și eu m-am ciocnit de el, destul de dur…

— Și nu ne-ai spus nimic!

— De fapt uitasem incidentul, dacă se poate numi incident. Stăteam pe o bancă în umbră, nu departe de cabinetele de stomatologie, așteptându-l pe unul dintre voi…

— Pe care anume?

— Ce e cu tine azi, Halalaie? Cel care a zis că faci pe Marele Inchizitor al Lupilor, are dreptate. Ai putea fi suspectul numărul unu! Habar n-am pe care dintre voi îl așteptam, nu țin jurnal și n-am un „carnețel”… Vorba e că lângă mine răsare marele detectiv și mă apucă de beregată.

— Chiar de beregată?! Și?

— Niciun și. M-am scuturat de el, nu e chiar așa de neclintit și m-am dat doi pași înapoi, știe el, ce înseamnă asta! L-am auzit că latră: „Pe cine pândești aici?” I-am zâmbit distant și nu i-am răspuns. „E vreunul din voi în cabinetul dentar?” Nici acum nu i-am răspuns. Și, și, m-a luat cu duhul blândeții, cum că n-are rost să mă supăr, și abia atunci i-am vorbit, nu mă supăr, de ce să mă supăr, iar el că, deh, cu vârsta omul devine mai irascibil, am aprobat, deh, vârsta… Și apoi ne-

am împăcat.

— Bineînțeles, la o bere!

— Dar cum altfel? Acest mare seducător are miljoace de seducție destul de puține, își închipuie că dacă-ți oferă o halbă, ai și căzut în plasa lui, însă de data asta a căzut el în propria sa plasă! Ne-am dus la Birt și s-a nimerit să fie una din zilele când se producea bătrânul. Mai întâi ăla a îngânat un fel de tâmpenii, marele detectiv se ocupa de coniacul său și chicotea însă pe neașteptate bătrânul acela foarte bătrân a trecut la alt registru și a cântat, chiar a cântat „Orhidee pentru Marifelis". M. C. a încetat să chicotească și a căzut într-o putină cu melancolie. A mai cerut un păhărel și încă unul, și… a început să povestească, aproape în șoaptă și, dacă mă înțelegeți, nespus de înduioșetor, mai, mai să-mi dea lacrimile…

— Nu fi cinic, Aurel! se răsti Vișinescu.

— Poate că singurul cinic dintre noi îi fi tu, răspunse Vrapciu. Lăsați-mă să termin, nu mai am multe de spus. Cred că marele detectiv se cam făcuse de prea mult coniac sau n-am fost eu în stare să-l urmăresc, în orice caz am rămas nedumerit și n-am înțeles limpede pe cine caută el, pe Marifelis sau pe Flandra?

— Sau pe amândouă, observă Halalaie. Și continuă: M. C. te-a găsit în preajma cabinetului dentar. Nu așteptai pe niciunul dintre noi. Ce făceai de fapt acolo?

— Mă, Halalaie, azi e ziua în care vorbești mult, rânji Vrapciu. Pariez pe un milion de scuzi că azi îți faci norma de vorbit pe un an și-apoi nu mai deschizi gura un an întreg. Nu am de dat nimănui socoteală ce făceam acolo, poate mă odihneam, poate aveam o întâlnire, dar noi avem o convenție să nu vorbim despre fete.

Emilian Halalaie zâmbi mai serafic decât oricând, părul său decolorat de soare, ușor ondulat, încadra o mutriță nevinovată, străjuită de niște ochi inexpresivi; nu părea să dispună nici de forță fizică, nici de resurse intelectuale deosebite, dar prietenii săi apropiați știau că e un afurisit, nu neapărat în sensul rău al cuvântului. În acea zi parcă ținea cu orice preț să arate că e un afurisit.

— Dacă aveai o întâlnire, de ce te-ai dus cu marele detectiv la Birt? Dar s-o luăm în ordine alfabetică. Fodoreanu: la cel puțin unul din concertele alea simandicoase susținute de formația lui, a fost prezentă Flandra B. Evenimentul, sau evenimentele nu ne spune sau nu ne spun nimic, dar e ușor să tragem concluzii destule, dacă suntem niște buni detectivi. Nu știam că doctorița noastră e mare amatoare de muzică *lejeră.* La sala cu pricina a făcut deplasarea și prețiosul (și tonul lui Halalaie deveni prețios) nostru M. C. și a spionat din sală apoi prin fereastră. De ce? Ghepard: a fost de mai multe ori la cabinetul dentar, fie pentru câte o iluzorie plombă, fie pentru a prepara „dispărutei" o combinație chimică împotriva șobolanilor. Atenție! Aici apare pe tapet

și arsenicul. Șobolanii au dispărut, dar și doctorița! Nici Ghepard nu poate lipsi de pe lista suspecților, mai ales că, asta am aflat-o din mai multe surse, fără voia noastră, fiindcă e în convenția dintre noi să fim indiscreți, Sergiu s-a întâlnit de mai multe ori cu o misterioasă necunoscută, cu atât mai misterioasă, cu cât îi dădea întâlnire în pădure, printre lupi…

— Ca advocat, ai fi făcut mare carieră între cele două războaie, amice Halalaie, spuse Voiazatzis.

— Vine și rândul tău, Lucian, spuse netulburat Emilian Halalaie. Acum e rândul lui Sandu Iancu. Acesta o urmărește, oare de ce?, pe domnișoara Flandra, până ce o vede intrând la Adas, informație de care beneficiază tot iubitul nostru M. C. Deci – și Iancu! Vișinescu: a fost de două ori pentru tratament la cabinetul dentar. Aceasta e „vina secundară”. „Vina principală” e că prietenul nostru tace, nu spune nimic, nu prea are păreri. (Raționament asemănător cu al doctorului Morea cu privire la Balduin, n.a.) Voiazatzis: el din pură curiozitate o urmărește pe Flandra, după ce, din pură întâmplare: o întâlnește la BIG. Jocul întâmplării face ca frumoasa noastră dentinstă să fie urmărită în aceeași zi de dr. Morea și de același M. C. Vrapciu: după cum el însăși ne-a mărturisit, a zăbovit *nemotivat,* pe o bancă, în umbră, în preajma cabinetului dentar. Poate fi el oare absent de pe listă?

Băieții ronțăiau mere, niște molii de apă dulce le ronțăiau hainele, niște șobolani de ape submarine ronțăiau betoanele de sub clădire.

— Dar lista e incompletă, protestă Sergiu Ghepard. Cine a văzut-o în parcul unei case de „nebuni” pe Flandra? Pe cine l-a intrigat foarte tare acest amănunt? Ce zice amicul Halalaie? Nici el nu poate lipsi de pe lista suspecților!

— Ar fi o jignire pentru mine dacă aș fi omis, replică Emilian Halalaie. Dar sunt alături de voi toți. Și adaug – izbuti să intre pe un ton vădit carageales c – ce-i cu doctorul Morea? Ce e cu doctorul Ielcean? Ei ce fac? Nu ne fac onoarea de a fi alături de noi? Cum, numai M. C. are dreptul de-a face liste de suspecți? Să-i punem și pe doctorii noștri dragi!

— Care e numele cel mai des pomenit în această afacere? întrebă Ghepard.

— Al tău, răspunse Vișinescu.

— Te înșeli. Al lui Maximilian Cornea. Râvna lui îmi pare de neînțeles. Dar, după cum frumos s-a exprimat ingeniosul nostru Aurel Vrapciu, marele detectiv începe s-o confunde pe Flandra cu Marifelis, și nici el nu mai știe ce caută! Dar ne-am contaminat și noi de la M. C., de care ne băteam joc, facem liste de suspecți, ne suspicionăm unul pe altul, mai în glumă, mai în serios – eu zic că mai în glumă – dar, oricum, frumos ne stă! Dacă bătrânul M. C. a dat în mintea copiilor,

noi am dat în mintea bătrânilor, și dacă tot am dat în mintea asta, să-l punem pe listă și pe marele detectiv, subliniat cu linie roșie!

Felul în care Ghepard își rostise „discursul”, produse destindere totală, băieții mai ciuguliră din proviziile lor, când…

DISCUȚII DESPRE FORMAȚIILE NEUTRINICE

…în camera lor apărură cei doi medici. Morea avea în mână o sticlă cu vin ruginiu și zâmbea cu bunăvoință, lucru destul de rar la el, Balduin părea posomorit sau poate îngrijorat.

— Vă deranjăm?! întrebă sau mai curând constată Morea.

— Da’ de unde! protestă unul dintre băieți. Ne aflam în toiul unei dezbateri.

— Una foarte complexă, luă cuvântul Lucian Voiazatzis. Despre formațiile neutrinice, despre posibilitatea existenței lor și, în sfârșit dacă ele sunt sau nu stabile.

Premiantul Voiazatzis improviza cu mare ușurință.

— E și normal un asemenea subiect, bodogăni Balduin, pentru niște băieți cu formație științifică, așa cum sunteți voi…

— Mi-aș permite să vă corectez, domnule doctor, interveni Halalaie. E adevărat că discutăm despre formațiunile neutrinice, dar mai ales din punct de vedere literar. Vă amintiți desigur că în excelentul roman „Solaris”, apare pe acea incredibilă planetă, fosta iubită a astronautului Kelvin, o fată pe nume Harey, ce murise pe Pământ în urmă cu zece ani. La început Kelvin se teme de ea, dar curând se atașează nebunește de această „dublură”, făurită de către Solaris, „planeta gânditoare”. Cei trei savanți rămași pe stațiunea orbitală ajung la concluzia că „aparițiile” ce vin pe stațiunea lor sunt formații neutrinice, și doi dintre ei procedează la eliminarea lor prin dezagregare. Kelvin e adormit cu somnifere și Harey, fantomatica sa iubită, se topește sub influența unui destabilizator special construit în acest scop, Harey dispare, devine un suflu, o adiere… E o moarte frumoasă, dar… Noi discutam dacă cei doi colegi ai lui Kelvin, Snaut și Sartorius, aveau dreptul moral de a o neantiza pe Harey, chiar așa ireală cum era. Ce părere aveți domnule doctor Morea?

Morea luă un scaun, se instală comod, scaunul, cam șubred, scârțâi.

— N-am citit cartea, zise Morea, fără complexe, și bău un gât din sticlă. Așa că n-am nicio părere.

— Eu am citit-o, zise Balduin, stând în picioare, cocârjat. N-am fost de acord cu acțiunea celor doi care au anihilat-o pe Harey. Kelvin a fost după aceea nefericit și a rămas în stațiunea aceea orbitală din preajma planetei Solaris, așteptând revenirea lui Harey, „în credința

nestrămutată că timpul necruțătoarelor miracole încă nu s-a încheiat”.

Ghepard scoase de sub pernă cartea în cauză, o răsfoi.

— Ați citat exact, aveți o memorie formidabilă, domnule doctor!

— E unul din defectele mele, parcă se scuză Balduin. Și voi faceți deseori asemenea anchete științifico-literare?

— Când ne permite timpul și suntem destul de odihniți.

— Și ce cărți ați mai dezbătut?

— Păi… Ne-am ocupat de „Fiesta”, de „Enigma Otiliei”, de „Pan”, de „Ce le pasă damelor?”, și de altele...

— Dar nu în toate aceste cărți există probleme științifice.

— Există probleme și mistere de ordin moral, spuse Fodoreanu. Ne preocupă și acestea, în general ne preocupă totul.

— Asta știu, făcu dr. Ielcean. Dar când am intrat aici, voi nu discutați despre „Solaris”.

— Ce vă face să credeți una ca asta?

— O simplă observație. Sergiu a scos cartea de sub pernă. În fond, dacă discutați despre o carte, ar trebui să stea deschisă undeva aici în mijlocul vostru!

— Asta e curată pălăvrăgeală, protestă Morea și se ridică. Mă băieți, am plăcerea de a vă anunța neoficial că mâine…

MÂINE

Mâine deveni azi. Întreg șantierul, în formațiunile sale obișnuite, se alinie în careu pe marele platou din fața oficiului P.T.T., acolo unde opreau și autobuzele. Băieții de pe Șantierul Național al Tineretului ocupau o aripă și acum în fața tânărului detașament flutura într-adevăr drapelul lor, într-o latură stătea acel „educator” ambițios, prea ambițios, însă care-și pierduse mult din importanță, în timp ce tinerii câștigaseră mereu în importanță; în acel moment „educatorul” încerca iarăși să se afirme, agitându-se, atrăgând atenția asupra alinierii care, de fapt, era perfectă, încercând să intre în vorbă cu cei doi doctori, care și ei se aflau alături de „copiii” lor. Dr. Morea și dr. Ielcean, sobri, la țol festiv, nu-l prea luau în seamă. Într-un costum maro, surprinzător de bine croit, aproape nou, în cămășă albă, prevăzută cu o cravată primăvăralnică, multicoloră, Morea părea mai tânăr și mai înalt. Și Balduin era elegant și părea mai puțin nătâng ca de obicei. Prea îngândurat, Balduin… La ce se gândea oare?

Soarele ardea puternic, dinspre Dunăre nu adia măcar un vânticel, ceremonia întârzia să înceapă, se zvonise că va mai participa cineva, dar acesta nu veni; în lipsa lui, pe estrada improvizată urcă directorul general al șantierului, câțiva ingineri, câțiva brigadieri. Directorul desfășură un maldăr de foi și ținu o cuvântare frumoasă ce păcătuia doar prin lungimea ei, prin generalități, prin cifre, pe scurt a fost o

cuvântare festivă destul de reușită.

Veni apoi un inginer șef foarte simpatizat pe șantier, poreclit „Lunganul” datorită staturii sale mici. El citi lista evidențiaților și fruntașilor. Puțin crispați, fruntașii trecură prin fața estradei, pentru a-și lua diplomele. Câteva echipe primiră steaguri. Fu chemat la estradă maestrul Mocșe, toată lumea îl aplaudă, apoi responsabila Alimentarei de pe șantier. Aceasta, corpolentă, gătită ca un pom de Crăciun, fu și ea foarte aplaudată.

„Lunganul” citi, ba nu, improviză:

— În mod deosebit trebuie evidențiată râvna și activitatea doctorilor Cristian Morea și Balduin Vitraliu Ielcean, care nu numai că au asigurat igiena și sănătatea perfectă a acestor tineri veniți din toate colțurile țării, dar au acordat asistența lor foarte competentă în multe cazuri serioase de pe întregul șantier. Tovarăși medici, vă rugăm să poftiți pe estrada de onoare!

Ielcean și cu Morea se mișcară, Morea impasibil, Ielcean devenind brusc iarăși nătâng. Urcară pe estradă unde li se strânseră mâinile.

„Lunganul” continuă:

— Se cuvin laude tuturor celor de pe Șantierul Național al Tineretului! În mod excepțional s-a evidențiat echipa de buciardori a elevului Ion Vișinescu, echipă ce primește drapelul de fruntașă! Să poftească întreaga echipă!

Preveniți încă din ajun, Vișinescu, Iancu, Fodoreanu, Halalaie, Ghepard, Voiazatzis, Vrapciu, se aliniară în fața estradei. Vișinescu, preluă un frumos drapel, cu stema țării și inițialele U.T.C.

Cei șapte fură și ei invitați pe estrada devenită neîncăpătoare. Toți muncitorii de pe șantier, care la început îi trataseră cu anumite rezerve, aplaudară. Ar fi putut să fie fiii lor. Aplaudară și izbucniră în urale ceilalți băieți de pe Șantierul Național al Tineretului. Nu aplauda și nu glăsuia „educatorul”, jignit că nu fusese evidențiat și nici măcar amintit.

SERGIU GHEPARD

În aceeași seară, doctorii Morea și Ielcean, se înființară în camera celor șapte cu o lădiță de bere. Ambii medici păstraseră aceleași costume sărbătorești, în vreme ce băieții se făcuseră comozi, păstrând pe ei doar maieuri și slipuri. Morea părea în bună dispoziție, poate se mai cinstise cu niște vin ruginiu, dar Balduin era posac, de parcă l-ar fi chinuit niște gânduri… Fodoreanu deschise niște sticle după sistemul „flopson” și ciocniră cu toții. Pentru prima, și probabil pentru ultima oară în viața lui, Morea se pretă unei cuvântări. Felicitând echipa de buciardori a lui Vișinescu. Băieții cu sticlele-n mână (erau brumate, responsabila aia de la Alimentara, și ea evidențiată, le scosese de la frigideriu), păreau puțin încurcați, nu se dădeau ei în vânt după

felicitări, în orice caz nu din partea lui Morea, care mai mult se răstise la ei. Morea termină abrupt și se întoarse către Balduin.

— Ce e cu mutra asta de nătâng, doctore?

Dr. Ielcean scoase o batistă mică, cochetă, cu „aranjamente" pe ea, parcă ar fi fost o batistă de damă, își netezi părul care oricum era lins, nu buclat și bucălat. Ielcean își șterse și fruntea, nădușită. Cu toții aveau fruntea nădușită. Încercă să fie pe linie.

— Ești o surpriză permanentă, „Leonidas". Nu mă așteptam să…

— Să nu-mi mai spui „Leonidas"! Cel puțin nu față de prietenii noștri!

Fodoreanu mai destupă câteva sticle, tot după „sistemul flopson", în timp ce Vrapciu i se adresă lui Morea:

— Știm că aveți ceva împotriva berii, domnule doctor. Știm că preferați altceva! Vă servim!

Cu o mișcare de scamator impertinentul Vrapciu scoase de undeva o sticlă cu vin ruginiu. Morea zâmbi, și păru sincer încântat, fiindcă nu putea suferi berea, nemții, englezii, și alții, mari băutori de bere. Ciocniră cu toții, oricum momentul era deosebit, iar băieții, așa se-ntâmpla totdeauna, erau sau lefteri cu toții sau dispuneau de ceva parale, dar acum erau lefteri, așa că micul cadou al medicilor căzuse la țanc. Sticla cu vin îl aștepta pe Morea de multe zile. Nimeni nu se atinsese de ea. În lădiță erau destule sticle de bere, așa că puteau sărbători, fără exagerațiuni, acea zi, fără a încălca prescripțiile medicilor și ale antrenorului Teașcă: o bere poate să însemne două beri.

Pe neașteptate, fiindcă subiectul părea încheiat de multă vreme, iar Balduin părea că dorește să-i dea un final, doctorul cel nătâng zise:

— De fapt noi nu știm, nimeni nu știe dacă Harey s-a întors sau nu. Tăcu o clipă, urmărit de privirile atente ale băieților și de ochii cu totul nedumeriți ai lui Morea, apoi se îndreptă din spate și rosti ca o sentință: Eu cred că da. Eu cred că s-a-ntors, Harey, totdeauna *ele* se-ntorc.

— Mai bea un pic de bere, cât mai e rece, și vino-ți în fire, Balduin, altfel va trebui să te duc la doctor, încercă să dea dovadă de humor Morea.

Mai ciocniră o țâră, apoi medicii le urară noapte bună, Morea deschise ușa, îl invită pe Ielcean să treacă cel dintâi, o închise grijuliu, nu înainte de a mai spune o dată „noapte bună", băieții goliră ce mai rămăsese în sticle, își pregătiră așternuturile. Sergiu Ghepard, ca mulți alții cu ochii albaștri, făcea câteodată o ușoară conjunctivită sau catar conjunctival. Îi trecea repede cu soluția numită „Colir". Cum îl cam usturau ochii încă de dimineață, scoase automat din lădița ce le servea drept farmacie comună, cutiuța în care se afla sticla cu soluție și pipetă. Se obișnuise să-și pună singur picături în ochi, în schimb dacă-l

picura o altă persoană, clipea întruna. Enervase destui medici. Dădu capul pe spate, duse pipeta deasupra ochiului stâng, cu mijlocul mâinii stângi, trase în jos pleoapa, lăsă picăturile să cadă, simți usturime, sau mai bine zis un fulger de durere îi trecu prin ochi, semn probabil că făcuse într-adevăr o conjunctivită serioasă, repetă operația la ochiul drept, aceeași durere adâncă. Ce drakku, alteori durerea sau usturimea trecea imediat, dar acum împunsătura aia detestabilă se accentua, închise ochii, se replie până la primul pat. Se întinse, apoi se ridică, încercă să deschidă ochii, nu reuși, îl dureau cumplit.. Închise iar ochii.

— Ce naiba, murmură, s-a alterat Colirul?

Iancu luă cutiuța din mâinile sale.

— Mă Sergiu, ăsta nu e Colir. E Clavusin.

— Le-am încurcat, gemu Ghepard. Ce e Clavusinul?

— O soluție împotriva bătăturilor.

Băieții săriră din paturi, se adunară în jurul lor.

— Cutia e de aceeași mărime, și sticluța, spuse Ghepard. Le-am încurcat, că mă grăbeam. Scrie acolo compoziția soluției?

— Da, spuse Iancu. Iată: acetonă, acid acetic, acid salicilic, alcool eulic, ago II. Ce e Ago II?

— Sunt pierdut!

Elevul Sergiu Ghepard căzu iar pe spate, cu ochii închiși, apăsându-și pleoapele. Halalaie îi luă palmele de pe ochi.

— Laure, fă rost de o găleată cu apă!

— Nu curge apa, am încercat și-nainte.

— Fă rost de apă de unde vrei. Din baraca ștabilor, acolo curge sigur. Vișinescule, caută-i pe medicii noștri, cred că încă n-au plecat! Stai liniștit, Sergiu, e un fleac.

— Nu e un fleac, șopti Ghepard. Soluția asta împotriva bătăturilor nu prea are efect la bătături, dar te orbește dacă o pui în ochi. Cum de am putut fi atât de neatent?

— Stai cuminte, Sergiu, ochiul e un organ foarte rezistent, altfel în fața atâtor orori, n-ar fi în stare să funcționeze o viață de om. Cred că am citat dintr-un autor celebru…

Din fericire, Balduin și cu „Leonidas” nu plecaseră, se iviră în câteva minute, peste un alt minut apăru chitaristul Fodoreanu, cu apa, o furase pur și simplu dintr-o baracă învecinată. Morea luă într-un canceu apă din găleată și trăgând cu forța pleoapele lui Ghepard, îi turna când într-un ochi, când în celălalt. Curând pe pat se făcu o băltoacă, dar Vrapciu, care dormea în patul acela nu zise nimic. Încerca și el să fie de folos. Balduin Vitraliu Ielcean dispăruse.

— Te doare rău? întrebă Cristian Morea.

— Ba nu! Deloc!

— Ba te doare și e normal să te doară, dar scapi tu de asta, te ducem la spital.

— Nu merg la spital!

— Nu merge cum vrei tu, zise și aspru, și blând, doctorul Morea, continuând să spele ochii.

În acest timp, pe marele platou unde doar cu vreo câteva ceasuri înainte se desfășurase grandioasa etalare *a* forțelor șantierului, se petrecea o scenă cu totul de necrezut. Balduin, nătâng, fugise să caute un mijloc de transport. Ultimul autobuz tocmai plecase, dar tocmai oprea un camion greu, cu o remorcă. Șoferul, un mătăhălos, sări din cabină, se scutură de praf, își șterse fața și ochii cu batista, și se mai învioră, trăgând o dușcă de sirop din sticluța ce-o avea la-ndemână. E de crezut că aștepta demult această clipă.

— Nu bea! răcni Ielcean. Trebuie să faci imediat o cursă până în oraș!

Șoferul îl privi de sus și rânji, cum rânjesc șoferii foarte obosiți.

— Vă stimez mult, domnule doctor, dar nu mai urc la volan. Sunt frânt! De la cinci dimineața…

— Un băiat de pe șantier e pe cale de a orbi dacă nu-l internăm imediat!

— Nu mai umblați cu goange din astea, domle doctor, că vă știu om serios. Înțeleg că vreți să ajungeți repede la oraș, poate vă așteaptă gagicuța, și la ora asta nu mai sunt curse, dar ieșiți la șosea și vă ia oricine. Și șoferul mai luă un gât din sticla cu sirop.

Balduin comise un gest atât de rapid, că șoferul nici nu observă. Observă când sticla căzu din mâinile sale și se sparse. Siropul făcu o baltă mare și tristă, șoferul făcu o mutră mare și tristă, și abia dup-aia se înfurie, palma lui mare și bătătorită zbură către obrazul lui Balduin. De l-ar fi întâlnit, l-ar fi scos din circulație, pe Balduin, însă doctorul cel nătâng reuși să se ferească. Doctorul cel nătâng știa că n-o scoate la capăt prin metode obișnuite cu matahala aia de conducător de mașini grele. Nătângul de Balduin frecventase – culmea! – o sală de gimnastică. Știa că trebuie să-l scoată din circulație măcar pentru câteva minute pe șofer, iar dup-aceea vom vedea ce va mai fi. Făcu o mișcare cu pumnul stâng. Înșelătoare, mișcarea. Șoferul nu se prinse. Balduin se roti fulgerător și-l lovi pe bietul om ostenit cu latul piciorului, drept în plex. Era o lovitură dură, dar dr. Ielcean nu avea de ales. Șoferul se rostogoli gemând. Își prinse pântecul cu brațele și înjură. Balduin privi disperat în direcția barăcilor. Dacă nu veneau la timp… Însă apărură imediat. Toți, conduși de Morea. Îl duceau pe Ghepard de braț de-o parte și de alta. Ghepard nu putea să deschidă ochii.

— Știe careva dintre voi să conducă?

— Eu, ieși în față Vișinescu.

— Ai carnet de conducere?

— Nu, dar știu să conduc. Tata e șofer de autobuz, m-a învățat el.

— Urcați, ordonă Morea. Toți! Repede!

Avea toate motivele să se grăbească. Șoferul se ridicase în coate și mormăia înjurături suculente. Morea intuia ce se întâmplase.

— Drăcie! spuse Vișinescu, deja instalat la volan. Lipsește cheia de contact! Unde o fi?

— Probabil în buzunarul celui de colo, spuse Balduin.

— Să-l scotocim!

— Nu! își revine cu totul și iese scandal mare!

— Am eu grijă de el, spuse solidul Vișinescu.

— Ba nu! Nu e voie să mai fie lovit, spuse Balduin. Știu că o mașină poate fi pornită și fără cheie, dar nu am idee cum.

— Știu eu, spuse Ghepard, care se așezase chiar lângă Vișinescu. Fii atent, Ioane, chiar sub locul unde se vâră cheia de contact trebuie să fie niște fire. Taie firele roșii cu briceagul, și vei avea contactul. Unește firele albastre, și vei avea farurile…

— Așa e, zise Vișinescu, uitasem. Și se apucă să taie firele în lumina lanternei. Lanterna o adusese cine? „Micuțul” Halalaie.

— Fii atent, Ioane, șopti Ghepard. În stânga e ambreiajul. La mijloc e…

ION VIȘINESCU

Tocmai m-am întors dintr-un ținut bizar unde oamenilor și animalelor nu le… nu le pasă de prezența celuilalt… de prezența celorlalți. Singura preocupare a oamenilor și a animalelor sau mai bine zis singura lor problemă, singura întrebare era dacă e voie corbii să-și aleagă o nouă *corboaică* în cei 200 de ani de viață. Corboaicele trăiesc numai 150… Ș-apoi și oamenii și toate viețuitoarele, până și vrăbiuțele trebuiau să aibe un elefant pe care să-l hrănească și să-l îngrijească…

— Foarte interesant! Dar șoarecii?

— E limpede! Fiecare șoarece trebuia să aibă un elefant.

— Și mai interesant! Dar elefanții?

— Aici problema se complică, dar numai în aparență. Un elefant trebuie să aibă un alt elefant… Poate n-ai să mă crezi, iubito, eu străbat acum o lume învăluită în mistere. Cine le neagă, nu e un materialist, ci un tip cu ochelari de cal!

— Dar eu cred tot ce spui, iubitule!

Aici Ghepard încercă să se concentreze asupra discuțiilor din jurul său. Se afla într-o cameră de spital. Fusese dezbrăcat și întins pe pat. Distinse vocile prietenilor, și a prietenilor – doctori. Ce formidabil

lucru, să ai prieteni adevărați. Auzi șoapta lui Vișinescu: „Am avut un noroc chior. Habar n-am să conduc o mașină!” Vocea lui Halalaie: „Dar ai condus perfect!” Vișinescu: „N-ai observat că Sergiu, care se așezase alături de mine mă povățuia ce să fac?” „Am observat, răspunse liniștit Emilian Halalaie. Știu că tatăl tău nu e șofer de autobuz și că habar n-ai să conduci. Ai avut un curaj și un aplomb formidabil. Eu n-aș fi îndrăznit! Cum de…?” „Cineva trebuia s-o facă, răspunse scurt și aspru Vișinescu, deși toți mușchii tremurau pe ei.” „Ești un tip”, spuse Halalaie, și asta, din partea lui însemna un compliment la superlativ. „Te simți vinovat față de Ghepard?” „Pentru ciondăneala aia? Nu! Poate că…”

Deasupra lui Ghepard alte voci, a unei femei, a lui Balduin și a lui „Leonidas”. Acesta explica întâmplarea, Balduin își aprinsese o țigară, și stătea în fereastră, suflând fumul afară. Îi tremurau și lui mâinile. Vocea unei femei, o doctoriță desigur, se auzi mai tare:

— Soră! Să am urgent tot ce trebuie pentru o arsură la ochi!

Aceeași voce: – Nu fi speriat. Cum te numești?

— Sergiu Ghepard, și nu sunt speriat.

— Foarte bine. Eu sunt Dasoveanu Mira, medic oftalmolog. Te rog deschide ochii, Sergiu.

— Nu pot!

— Trebuie! Trebuie!

Ghepard făcu un mare efort, întredeschise ochii, reuși să vadă profiluri neclare împrejurul său, și cineva, doctorița probabil, îi trase pleoapele și-i picură ceva în ambii ochi.

— Ce-i puneți? întrebă pe un ton agresiv Morea.

Ghepard și-o închipuia pe doctoriță ca pe o femeie tânără și atrăgătoare (avea nume frumos!), când colo ea-l repezi pe „Leonidas”:

— Ești oftalmolog? De ce mă controlezi?

Avea un glas aspru ca o perie pentru parchet, nepotrivit pentru o femeie frumoasă. Morea ripostă și mai înțepat: Da! Sunt și oftalmolog!

— În acest caz ar trebui să știi că i-am pus colorant! Acum, Sergiu, ridică-te, ia-mă de braț și vino în sala de alături.

— Îl conducem noi, zise Balduin.

— Nu! Îl conduc eu cu infirmiera. Ar fi bine să nu ne mai deranjați.

— Voi plecați acasă, le spuse Balduin băieților.

— Nu, așteptăm aici, răspunse Vișinescu. Ieșim pe coridor.

— Da, ar fi mai bine, aprobă Morea. Noi rămânem aici până ce terminați tratamentul.

— Tratamentul abia începe, zise Mira Dasoveanu. Haide, Sergiu!

Ghepard fu condus într-o cameră întunecată, dar el nu prea-și dădea seama, îl instalară pe un scaun, bărbia îi fu fixată pe un fel de rezemătoare metalică.

— Acum deschide cât poți ochii. Trebuie!

Ghepard simți un fascicol de lumină în ochiul drept, apoi în stângul.

— Gata! zise doctorița.

Îl aduseră înapoi pe Ghepard în micul salon.

— Care e situația? întrebă Morea.

— Bineînțeles, arsură, domnule „oftalmolog”! Cum puteți fi atât de neglijent să țineți Clavusinul alături de Colir?

— Vina e doar a mea, n-am fost atent, spuse Ghepard.

— Nu e nimic, băiete. Întinde-te și relaxează-te.

— Ce urmări poate avea accidentul?

— Vom face totul ca să nu existe urmări!

— Și acum, mă rog, cu ce-l tratarisiți pe băiat?

— Atropină! răspunse glasul doctoriței, aspru ca al unui pădurar din Siberia pe vremea țarismului, evident. Dacă ați auzit cândva și cumva de acest preparat! Morea auzise de acest preparat, dar, în același timp auzi scârțâitul ușii neunse de pe vremea lui Apollodor. Auzi iar glasul pădurarului din Siberia (de pe vremea țarismului, evident): – Domnule medic primar! Am aici un caz serios! Se află aici doi cetățeni care mă deranjează. Ei doi pretind că ar fi medici. Nu arată a medici. Nu au nici nomenclatura necesară!

— Ce nu au, draga mea?

— Domnule medic primar, nu au nomencla…

— Stai fetițo! (termenul de fetiță i se potrivea scorpiei ca și cel al unui șobolan, unei mierle) Ce doresc domnii? Cred că îi cunosc!

— Nu sunt „fetițo”! Sunt doamna doctor Dasoveanu!

— Exact. Din întâmplare, soția mea. Domnii doctori vin de pe șantier. I-ai servit cu ceva?

Glasul medicului primar era blând, politicos, Ghepard mai mult și-l închipui decât îl văzu, el asculta discuția, nu prea hazoasă, cu interesul nepotolit al celui ce vrea să afle mereu și… mereu… îl și *văzu* pe dr. primar Dasoveanu, un om mai curând scund, cu o anumită tendință spre îngrășare (nevastă-sa nu avea să pună carne pe ea niciodată, din răutate), asemănător prin ceva, dar prin ce?, cu Morea, cu excepția politeții și a blândeții.

— Vă cunosc, domnilor doctori… renumele Dvs. a și…

— …depășit hotarele. Normal! Suntem primii care am luat premiul Nobel!

— Dar știu! (Al dracului grăsun, avea simțul humorului!) Ia să mai văd ochii bolnavului!

Lui Ghepard i se luară iarăși pansamentele. — E ca și vindecat! I-ați turnat apă în ochi după accident?

— Da, răspunse Morea, dar nu noi!

— Și atunci cine?

— Prietenii… Suntem lângă Dunăre, dar apă ne vine la ore

neregulate…

— E bine să ai prieteni, spuse Dasoveanu, cu o tristețe. Dacă eu pățeam una ca sta… nimeni nu se deranja, nici măcar so… care so… e foarte bine să ai o so… țioară! „Soțioara” ieșise în față – dar n-avea cu ce. N-avea chiept. Îl privea dur pe bărbatul ei, care se moleși. Zise cu ochii plecați: Mira se descurcă de minune și-n cazul conjunctivitelor rebele…

— În cazul oricărei conjunctivite mă descurc și eu, făcu Morea. Acum urmărim tratamentul ce i se aplică acestui pacient al nostru!

— Îi iubesc pe medicii care-și iubesc pacienții, spuse, nesigur, Dasoveanu.

— Și acum, ce-i administrați, doamnă doctor? se interesă Morea, încăpățânat ca o muscă. Dar vocea lui nu reușea să fie la fel de aspră ca a Mirei…

— Mertiolat! Aveți ceva împotrivă?

— Încă nu, dar am să mă documentez!

— Documentează-te cât dorești, domnule!

— Și acum?

— Dionină și unguent cu penicilină? Există obiecții?

— De va fi cazul, fiți convinsă că vom avea!

Femeia cu voce dură întoarse o privire exasperată către medicul primar, soțul ei. Acesta se mulțumi să repte:

— Aveți toată încrederea… și noi ne iubim pacienții… ne facem datoria…

Doctorița aplică pansamente mari pe ambii ochi ai lui Ghepard. Apoi se întoarse către Morea și Balduin. Era mică și tăioasă ca un jungher.

Îi măsură neglijent, dar nu fără dispreț. Nu se simțea „colegă” cu acești venetici! Acum îl neglija pe soțul ei, care-i era de fapt șef.

— Vă mai las zece minute, nu mai mult.

— De ce „nu mai mult”?

— Am zis zece minute! Am să-i administrez băiatului un somnifer. Nu aveți dreptul să-l obosiți! Și plecă, pășind iute, urmată de soțul ei care flutură totuși mâna în semn de salut și împăcare…

— Cum te simți, Sergiu? Te doare?

— Nu, minți Ghepard. Și acum vă rog ceva. Chemați-l pe Vișinescu. Trebuie să vorbesc cu el… nu vă supărați… între patru ochi… Ceva personal…

Cei doi medici ieșiră, intră Vișinescu. Stătu lângă bolnav vreo trei minute. Apoi băieții – șase! – și medicii, se regăsiră în fața spitalului. Camionul greu cu o remorcă uriașă, nălucea pe cealaltă parte a străzii.

— Tu rămâi aici, i se adresă Morea lui Balduin. Acolo – gest vag în direcția Ostrovului Verde – ne așteaptă un scandal, mai ales pe tine te așteaptă! încearcă să intri la Ghepard, stai lângă el.

— Nu mă tem de scandal, nu mă tem de nimic, spuse Balduin. Tu vei rămâne aici, lângă Sergiu.

— În niciun caz! Cineva trebuie să te apere! Prin întuneric se putea bănui rânjetul, probabil un rânjet amar, pe figura doctorului Morea. În acest timp, cu o alură de profesionist, Vișinescu pipăi capota de deasupra motorului, să constate dacă mai e cald, și se urcă la volan. Urcară toți, băieții și doctorii. Vișinescu scoase camionul din viteză, apoi își strânse dinții de trozniră și uni firele de contact, și firele pentru faruri. Mai târziu curajosul Vișinescu avea să mărturisească prietenilor că nu mai trecuse printr-o asemenea spaimă, și că dacă o încercase și pe-asta, de-acum înainte nu se mai teme de nimic. Îi transpiraseră palmele. Lipsea Ghepard care să-i dea sfaturi în șoaptă… Băgă motorul în viteza întâi, ridică prea iute piciorul de pe ambreiaj și camionul făcu un salt, toate se hurducară, mai ales remorca. Până la cotitură merse numai în viteza-ntâia, motorul huruia îngrozitor, apoi îndrăzni să intre în a doua, dar nimeri a patra, camionul iarăși făcu salturi, trecu maneta la zero, și abia acum nimeri viteza a doua…

— Ce părere ai Balduin?

— O să scape, spuse Balduin, dar era foarte neliniștit în multe privințe.

— Să sperăm, făcu Morea. Cine a folosit nenorocitul ăla de Clavusin?

— Eu l-am cumpărat, spuse Vișinescu, strângând și mai tare fălcile. Dar nu l-am folosit. În orice caz, să mă ia dracu!

— De folosit, l-am folosit eu, zise Fodoreanu.

Din întunericul spațioasei cabine, cu două banchete în spatele șoferului, răsunară alte două voci: „Și eu l-am folosit… și eu…”

Deși geamurile erau coborâte, în cabină doboga înfiorător, Vișinescu mergea încet cu viteza a doua (povața lui Ghepard), motorul urla, ca să te auzi trebuia să urli și tu.

— Și ce rezultate, ați avut? strigă Morea.

— Niciunul! Se pare că afurisitul de Clavusin nu are niciun efect asupra bătăturilor!

Voiazatzis încercă să glumească:

— La bătături de-acum înainte va trebui să întrebuințăm Colirul. Redeveni serios: Nu știu cum vom reveni în Cluj, dacă Sergiu nu iese bine. Toți suntem vinovați… și-n cazul ăsta.

— Scapă Ghepard, urlă Morea. *Avem noi grijă!* Și continuă: După o metodă bătrânească, iată cum se tratează bătăturile. Iei șorici de porc și te freci zdravăn la bătătură, de câteva ori pe zi. Seara, când te freci cu șoriciul, te uiți la lună, e preferabil să fie lună nouă.

— Aha! L-ai citit și tu pe Twain! Și Balduin schimbă subiectul. Ai ceva împotriva tratamentului doamnei Dasoveanu?

— Mi se pare excesiv! zbieră Morea. Prea multe medicamente în

același timp. Dar mă voi documenta! Am ceva împotriva acestei oftalmoloage! E țâfnoasă și nu prea delicată, și nici mutra ei nu-mi place!

— Nici tu nu ești prea delicat, iar dacă e să ne luăm după mutră, nici a ta nu e din cale-afară de agreabilă.

— Nici a ta! nu se lăsă Morea.

Cu chiu cu vai ieșiră din oraș, acum șoseaua mergea drept, ei mergeau în întâmpinarea lunii, și-abia acum Vișinescu îndrăzni să caute viteza a treia. Îi reuși. Când și când

vedeau în depărtare Marele Fluviu, în care se aprinsese acea tainică lumină ce creștea și creștea, n-o observară, se gândeau la Ghepard, la marele său ghinion, la scandalul ce-i așteaptă pe șantier…

Un paznic ridică barierele la intrarea în șantier și-l înjură pe șofer, fără să-l vadă, fiindcă Vișinescu uitase să treacă farurile în faza mică. Intrară pe platoul central. În lumina farurilor văzură un grup. Erau așteptați! Vișinescu smulse firele de la contact și faruri, apăsă pedala frânei, camionul mai făcu niște salturi fiindcă uitase să scoată din viteză. Camionul se opri. Vișinescu sări imediat din cabină, urmat de ceilalți. Șoferul hardughiei, pe care-l chema Gică Rotaru, ridică o cheie franceză grea și se apropie de halterofil.

— Adică tu ai condus, puiușorule?! Ai să vezi ce pățești!

Pentru a doua oară în noaptea aceea, după surpriza cu firavul Balduin, matahala de Rotaru, care în aceeași zi fusese, în cadrul festivității amintit printre fruntașii șantierului, avu o nouă surpriză. Halterofilul Vișinescu izbuti, nu se știe cum, să-i paralizeze mâna, să-i smulgă „arma”.

— Mă, dom Rotaru, făcu Vișinescu, eu te cunosc, dar poate că dumneata nu mă cunoști! Sunt campion la judo, karate, haltere și box! Pot să fac praf douăzeci ca dumneata!

— Banditule! zbieră Rotaru. Ai furat camionul statului, pușcăria te mănâncă! Se întoarse către ai lui. Ce mai așteptați? Pe ei!

Rotaru apucă un bolovan, dar cineva îl prinse de mână, acesta era, ca noroc, unul din mulții pacienți ai celor doi medici, Marius Einschi, cel ce fusese tratat de zona zoster și scăpase foarte iute de păcătoasa aia de boală de piele.

— Ce vrei mă? se răsti Rotaru. Nu v-am adus aici ca să-i cotonogim pe bandiții ăștia? Ce mai vreți? Mi-au luat cu forța camionul, m-au bătut! Pe ei!

— Da, Gică, așa ne-ai spus, că e vorba de niște bandiți, zise un altul, și el înarmat cu o cheie franceză. Dar o lăsă jos. Ne-ai mințit, Gică. Ce fel de bandiți? Îi cunoaștem. Domnii doctori au stat două nopți la căpătâiul fetiței mele Liliana, aia mică de șapte ani, altfel nu

știu dacă o mai aveam, îi cunoaștem și pe băieți. Sunt muncitori ca și noi. Nu vrem bătaie! Nu în condițiile astea!

— Așa, se strâmbă Rotaru, când la Balduin, când la Vișinescu. Eu mănânc bătaie, mi se fură camionul, iar voi stați cu brațele încrucișate și vă țineți de palavrageală! Stați cu brațele încrucișate, când…

— Deocamdată stăm, rosti, ieșind din grup unul mic și îndesat care părea cel mai în vârstă. Părea că se bucură de o anumită autoritate. Mă cheamă Marin Beniamin, mă știe tot șantierul, eu îi știu pe domnii doctori, îi cunosc pe băieți. Nu ne-ai spus totul, Gică, așa am impresia. Cine te-a lovit în pântec?

— El, doctorul Ielcean, spuse cu ură Rotaru.

Marin zâmbi cu neîncredere.

— Domnule doctor, ce s-a întâmplat? N-aș fi crezut că sunteți un bătăuș, nu arătați…

— Unul dintre băieții noștri a avut un accident grav la ochi. Trebuia dus la spital de urgență. Autobuzele nu mai circulă.

— Și chiar Dvs. l-ați cotonogit pe Gică?

— N-am avut încotro, păru să se scuze Balduin, și-n lumina slabă a becurilor acum părea absolut nătâng și neputincios. Cum să scoată el din luptă unul de talia lui Gică? Scundul și îndesatul Marin Beniamin își exprimă mirarea, mai pe ocolite. Și întrebă:

— Domnilor doctori, pe cuvânt de onoare că băiatul acela trebuia dus urgent la spital, că nu exista altă soluție?

— Pe cuvântul nostru de onoare, făcu Morea. De altfel mă cunoști, mă cunoști foarte bine, Marine!

Marin Beniamin zâmbi, însă nu strâmb, ci cu anumită veselie. Dr. Morea îl admonestase aspru într-o anumită ocazie delicată, dar Marin nu-i păstra niciun fel de ranchiună.

— Ce are băiatul pe care l-ați dus la spital?

— Arsură de gradul doi la amândoi ochii. Și-a picurat din greșeală în ochi soluție împotriva bătăturilor.

— Ce fel de greșeală? insistă Marin Beniamin. Băuse?

— Nu. Dar a confundat medicamentele fiindcă ei și le țin la un loc în aceeași cutie.

— Și e mare pericolul?

— Dacă va fi tratat cum trebuie, se vindecă. Dar trebuia dus urgent la spital, la specialiști. Dacă așteptam până mâine, șansele lui se diminuau considerabil.

— Adică putea să-și piardă vederea?! Mai bine să mori! Și de ce n-a rămas măcar unul din voi lângă bolnav?

— Trebuia să aducem înapoi camionul și trebuia să vă dăm socoteală. Știam că ne așteptați bine pregătiți.

— Cum îl cheamă pe băiatul acela?

— Sergiu Ghepard.

— Al cui pacient este?

— Al amândorura, iar acum al specialiștilor de la spital.

— Totuși trebuia să rămâneți acolo lângă el. Nouă ne-ați dat socoteală, gata!

— Nimic nu e gata! se răsti Gică Rotaru.

— Să-ți ții gura, Gică, și să-ți fie rușine! N-ai vrut să duci la spital un tovarăș de muncă accidentat! Urcă la volan! Ba nu, că ai băut! Urcați în cabină domnilor doctori. Voi ceilalți desprindeți urgent remorca, n-avem nevoie de zdranga-zdranga.

Nimeni nu se clinti. Marin Beniamin își umezi buzele cu limba.

— Aici nu se mai întâmplă nimic. Aruncați sculele alea grele că faceți întindere de liga… ei, cum îi zice?, nu Liga Națiunilor, ci ligament. Băieții merg la culcare, doctorii merg la datorie. Dar cine a condus camionul, încolo și-ncoace?

— Eu, se prezentă Vișinescu.

— Tu „campionule”? Parcă te-am văzut azi ducând un drapel de fruntaș, tu erai?

— Eu!

— Dar știi cum devine cazul? Măcar știi să schimbi vitezele? Nu știi! Și-atunci cum te-ai descurcat?

— De fapt, a condus Sergiu, încercă să explice Vișinescu.

— Cine? Băiatul care se află în mare pericol?

— O să se facă bine, se răsti Vișinescu. Sergiu se va face bine. A stat mereu lângă mine și mi-a șoptit ce trebuie să fac, eu trebuia să mân camionul, mă simțeam vinovat, eu am cumpărat picăturile alea nenorocite. Dar oricare din noi ar fi putut sta la volan, suntem pe cale de a absolvi un liceu foarte serios, avem laboratoare, ateliere, doar că Sergiu se pricepe la tot felul de chichițe și cunoștea exact comenzile acestui tip de camion…

— Am înțeles, spuse Marin Beniamin, deși nu prea înțelesese. Șofer de meserie, știa că e dificil să conduci hardughia asta prevăzută și cu o remorcă. Destulă vorbărie, la culcare, chiar acum.

— Mergem, spuse Vișinescu. Dar ia maimuța asta din fața mea, până n-o fac praf!

— Care maimuță?

— Uite, individul care a ridicat iarăși o manivelă.

— Dă scula-ncoace, Gică! porunci Marin.

— Am să-l schilodesc! urlă Rotaru. Cum, mă face maimuță, pe mine?

— În seara asta te-ai comportat chiar ca o maimuță, nu ca un tovarăș conștient. Am să te pun în discuția organizației de bază! zise Marin, privindu-l în același timp foarte aspru și pe Vișinescu. Gata, spectacolul s-a terminat, voi la dreapta, băieți, la dormitor, iar voi ceilalți la stânga și aveți grijă de Gică să nu facă prostii. Eu plec cu

doctorii la oraș.

ORHIDEE

După ce camionul – de data asta fără remorcă – intră în oraș, Morea îi ceru lui Marin să oprească și sări din cabină fără să dea vreo explicație. Dispăru în umbra unei alei de castani, în fața spitalului, camionul opri. Marin Beniamin își aprinse o țigară și întoarse ochii obosiți către Balduin.

— Vă aștept?

— Nu. Rămân aici. Îți mulțumesc mult. Dacă vrei să ne ajuți până la capăt, fă în așa fel ca pe șantier să nu iasă tămbălău. Cred că înțelegi că n-am putut să procedez altfel.

— Ce nu înțeleg eu e cum ați putut să dați de pământ cu unul ca Gică. În rest înțeleg totul. N-o să iasă niciun tămbălău, o să am grijă. În orice caz păcat că n-ați venit de la început la mine.

— De unde să te fi luat? Nu știam unde locuiești și fiecare minută era prețioasă. N-am nimic cu acel Gică Rotaru, în viața mea n-am lovit pe nimeni.

— Vă cred, dar acum l-ați pocnit zdravăn pe Gică. Scopul scuză mijloacele, înțeleg că erați la strâmtoare. Îl prelucrez eu pe Gică! Dar doctorul Morea unde a rămas?

— Nu știu, dar vine el. Noapte bună!

— Transmiteți-i băiatului urări de însănătoșire. Noapte bună!

Balduin privi cum se urnește camionul, apoi își scoase din servietă halatul alb, îl îmbrăcă înainte de a ajunge în ușa spitalului. Portarul îl examină, dar Balduin Vitraliu Ielcean trecu de el înainte ca omul să deschidă gura. De altfel acest străin – poate nu chiar străin – purta halat de medic și o experiență de-o viață îl învățase pe bătrânul portar să respecte medicii, fie că-s buni, fie că-s răi…

Balduin parcurse labirintul de coridoare, cât mai iute. În rezerva cu două paturi unde fusese instalat Ghepard, pe patul rămas liber se așezase cineva, cine? Nimeni altul decât marele detectiv! Maximilian Cornea îi adresă un surâs încordat lui Balduin.

— Am impresia că deranjez o discuție serioasă, făcu Balduin. Dar cum ai intrat aici, comisarule? Și ce faci aici? Bolnavii nu trebuie deranjați!

M. C. nu avu timp să răspundă, intră o tânără, cam mirată de asistența prea numeroasă, își privi semnificativ ceasul, îl privi și pe M.C. care nu purta halat alb, nu zise totuși nimic, ci depuse pe noptieră o tabletă și ieși fără să spună o vorbă.

— Cine a fost? întrebă Ghepard, curios ca o mangustă.

— O soră. Ți-a adus somnifer.

— Nu am nevoie de niciun somnifer!

— Poate că nu, spuse moale Ielcean. Totuși ar fi bine să dormi zdravăn, face parte din tratament.

— Un tânăr nu trebuie să ia somnifere, opină categoric M. C.

— Comisare! Eu nu mă amestec în treburile tale polițienești. Te rog să nu te amesteci în treburile mele medicale! Vocea lui Balduin sunase aspru acum, parcă ar fi vrut s-o imite pe doctorița Mira Dasoveanu.

Se auziră pe culoar pași, cineva călca apăsat, chiar prea apăsat, ușa se deschise, intră Morea, se strâmbă către marele detectiv, se așeză lângă Sergiu Ghepard, îi luă mâna. Balduin îl fixa posomorât pe colegul său. Aproape sigur acesta mai luase, cine știe unde, un întăritor. De altfel, după o seară blestemată ca aia, nici nu era de mirare, totuși Balduin zise:

— Bei din ce în ce mai mult, „Leonidas”! Foarte rău!

— Iar tu din ce în ce mai puțin, Balduin. Și mai rău!

— De ce-l ții de mână? Îi iei pulsul? întrebă M. C.

— Pe drakku, pulsul, niciun puls, stabilesc un contest magnetic între noi, asta, simplist vorbind și dacă mă poți înțelege, răspunse neglijent, peste umăr, dr. Cristian Morea. Ascultă-mă, Sergiu! Uită-te drept în ochii mei!

— Imposibil, domnule doctor, și băiatul zâmbi vag, buzele frumoase, răsfrânte, atât de tinere, i se arcuiră. Am ochii bandajați.

Morea examină tableta de pe noptieră.

— Ce e asta, Diazepam? Să nu-l iei decât dacă într-adevăr nu poți dormi!

— Ba eu zic că ar fi bine să-l ia, îl contrazise Balduin E un calmant, are nevoie…

— Sunt calm, domnule doctor și am să dorm tun… dacă mă lăsați să dorm… Vă mulțumesc pentru grija ce mi-o purtați, dar sper că nu aveți mustrări de conștiință, n-aveți motiv. Eu am fost neatent…

— Uită-te în ochii mei! se încăpățână Morea. Prin pansament! Așa e că mă vezi? Te vei face bine, și chiar mai iute decât îți închipui! Fii convins! Voi face vrăji pentru tine! Privirea lui Morea avea o fixitate și o strălucire îngrijorătoare. Ochii unui hipnotizator sau a unuia ce băuse?

— Vă mulțumesc pentru vrăji, domnule doctor! Băiatul zâmbi iar, poate cam ironic. Am să mă vindec. Nu le fac eu plăcere dușmanilor mei, rămânând beteag!

— Ai dușmani? întrebă Ielcean.

— Știu eu? În principiu nu. Am făcut o mulțime de servicii unui mare număr de persoane, am reparat radiouri, televizoare, mag-uri, am efectuat lipituri, fiindcă am și ciocan de lipit, ar trebui să am o mulțime de prieteni. Dar domnului comisar nu i-am făcut niciun serviciu, nu i-am *lipit* nimic. Poate de-aia are bănuieli împotriva mea… Mă crede implicat în dispariția domnișoarei Flandra… Nu e normal să-

l consider inamic?

— N-ai înțeles nimic, Sergiu, spuse marele detectiv, ridicându-se. Îți sunt prieten. Crede-mă! Să mergem. Să-l lăsăm să doarmă.

*

Birtul rămânea deschis peste ora obișnuită, poate de unde mulți dintre clienți erau oameni în vârstă, cu insomnii și rămâneau acolo la taclale până târziu. De-aia merseră acolo și se așezară la masa obișnuită, masa „de altădată" a marelui detectiv.

— Coniac! spuse acesta.

— Bere, ceru Balduin.

— Vin! comandă Morea.

Chelnerașul isteț, pururi același, chelnerașii isteți sunt totdeauna pururi aceeași, se răsuci ca o sfârlează. Veni aducând comanda chiar înainte de a fi plecat, așa-s chelnerașii isteți. M. C. se întări cu o sorbitură serioasă și declară grav:

— Sunteți foarte vinovați în legătură cu accidentul pățit de copil. Foarte vinovați!

— Fii mai clar! ceru, agresiv, Morea.

— Am să fiu, dar te rog nu ridica vocea! Voi doi făceați controale prin dormitoarele lor, să nu fumeze prea mult, să nu bea, căutați eventuale sticle și pe sub saltele! Credeți că nu știu? Maximilian Cornea – eu sunt acesta – știe totul. Dar nu v-a trecut prin cap să vedeți ce e cu lădiță aia plină cu medicamente, să faceți ordine acolo, că e o vraiște de neînchipuit! Aspirină, piramidon, tetracliclină, ampicilină, cloramfenicol, unguent oftalmic, pansamente, comprese sterilizate, Colir și nenorocitul acela de Clavusin, amestecate! unele peste altele. Păi, domnilor doctori, medicamentele nu trebuiesc aranjate într-o anumită ordine, ca să nu se producă astfel de confuzii nefericite?!

Balduin îl privi pe Morea.

— Comisarul are dreptate. Pe legea mea, cum se scrie în cărțile polițiste, poate pentru prima dată în viața lui are dreptate.

— A fost un accident… mormăi Morea.

— Nimic nu e accidental, iar voi de-aia sunteți acolo, ca să și preveniți accidentele.

— Ascultă bine, comisare, n-am de gând să mă las tras la răspundere de tine, clar?

Discuția se poticni aici, fiindcă în acel moment intră în scenă, pentru „ultimul număr al nopții", „baronul" Paracelsus, însă, vai, nu era pe post de baron, ci de bufon. Avea la-ndemână armonica sa sfrijită și purta aceiași nădragi bufanți de catifea roșie! Păși la întâmplare prin sală, nu chiar la-ntâmplare, părea să caute ceva, îi

căuta pe cei trei, îi zări, bătrânii săi ochi priviră intens, atât de intens cât mai erau în stare să privească niște ochi uzați și vechi ca niște șoșoni aruncați în pod înainte de război, totuși nu era clar încotro țintea, privirea lui parcă se fixă între capetele lui Morea, Balduin și M. C.

Un om foarte bătrân. Și, cu atât mai ciudat, vocea lui răsună destul de plăcut, destul de tinerește, ca și cum nici n-ar fi fost a lui!

Iubito,
eu sunt trimisul unei țări inexistente
pentru care orhideele
sunt chiar culorile adiacente
noi, doi, iubito, ne vom topi în soare
noi doi vom dispărea-ntr-o strălfulgerare – dar de ce?
Fiindcă iarba albastră crește la marginea ierbii verzi
orhideele se desfac sub sclipirile lunii…
Există oare a melodie „Orhidee pentru Marifelis”?
Cine e Marifelis?

Bătrânul cel foarte bătrân alterna cu o anumită eleganță cântatul cu părțile *mai recitative.* Oare unde învățase să cânte, să recite? Unde și când învățase „Orhidee pentru Marifelis”? Prea multe întrebări… cu cât mai puține întrebări…

Deja după miezul nopții Balduin și Morea îl pierdură pe M. C. și se îndreptară spre spital.

— Nu cred să ne mai lase să intrăm.

— Nu-mi pasă, răspunse Morea. Pentru mine doar acest bolnav neprevăzut contează!

Balduin simți cum se topește miezul inimii sale „de piatră”.

— Uite, de-aia țin la tine, bătrâne bețivan, zise.

— Nu deveni sentimental, Balduin, că te-njur, te previn!

— Sunt obișnuit din partea ta. Unde ai fost până să vii la spital?

Nu se aștepta la un răspuns, când îl primi, neașteptat de net.

— La prietena mea, domnișoara Țîrfuică. Trebuia să-mi asigur un loc de dormit, măcar vreo două trei ceasuri, nu? Că doar nu m-ai invitat în garsoniera ta misterioasă! Pe cine primești tu acolo?

Balduin nu răspunse. Vinovat se simțea, Balduin. Nu se gândise la această posibilitate, că Morea nu s-ar fi dus nici în ruptul capului la hotel, nu din pricină de zgârcenie, dar avea el principiile sale, complicat de precizat. Nu se gândise și la alte posibilități, printre care și la cea de a pătrunde în spital, printr-o ușiță din spate, mereu deschisă, după ce vor fi sărit niște garduri, după ce vor fi traversat o livadă… Pentru un om ce se stropise bine pe dinlăuntru, Morea se descurca surprinzător de bine. Părea pus bine la punct cu topografia

locului și a momentului. Balduin voi să urce scările de la intrarea principală, dar Morea îi șopti că n-are rost să provoace un scandal, și încă un scandal nocturn! Ocoliră clădirea, Balduin se poticni într-un bolovan inexistent, Balduin, nu bolovanul, de nătâng ce era, când Morea îl împinse într-o străduță laterală, apoi, ce coșmar, continuarea altui coșmar, săriră garduri, intrară pe o pajiște. Balduin se opri.

— Ce flori sunt alea, „Leonidas”?

— Cred că orhidee!

— Ați înnebunit cu toții cu orhideele.

— De ce? întrebă Morea, neașteptat de romantic. Uite și luna! Mare „cât un glob de aur”! Orhidee sub sclipiri de lună. Nu-ți place melodia?

— Nu pot fi orhidee! spuse dr. Ielcean. Mai curând ochi de lupoaică, ce au germinat sub pământ și au dat flori.

— Eu am băut, iar tu te-ai pilit. Haide!

Îl dirijă pe Balduin, mai săriră un gard – Balduin avea impresia că trece printr-o întâmplare ce nu e a lui – și se pomeniră lângă ușița ce da în subsolul spitalului. De unde cunoștea Morea traseul liber? Domnișoara Țîrfuică? Balduin se abținu să pună întrebări. Cu cât mai puține întrebări… Ușa se deschise parcă de la sine. Coborâră în subsol, pe lângă niște țevi ce sforăiau, erau fioroase, le văzură la lumina îndoielnică a brichetei, însă surprinzătorul Morea părea a cunoaște clădirea ca pe propriul său buzunar. Îl dirija pe Balduin, urcară niște trepte imaginate parcă de un proiectant dement, atât erau de întortocheate, în sfârșit dobândiră dreptul „legal” de a păși printr-un culoar atât de slab luminat că nici nu merita să vorbești de lumină, în orice caz Morea își stinse bricheta, se orientă iar, iute, mai urcară vreo douășapte de trepte, alt culoar, ceva mai bine luminat, undeva în față răsunară pași: Două siluete albe se profilară.

— Să ne pitim, făcu Morea. Altfel or să creadă că suntem stafii!

— Dar dacă ăia ce se apropie sunt într-adevăr stafii?

— De ce ne-ar deranja? În orice caz ar fi bine să nu ne vadă.

Cele două siluete în halate albe defilară prin fața medicilor de pe Șantierul Național al Tineretului, pitiți după niște scânduri. Un tip ș-o tipă. Oare unde mergeau? Dar dacă erau chiar stafii, chiar că nu avea importanță. Parcurseră alte culoare, fără întâlniri imprevizibile. Fără niciun fel de întâlniri. Morea se orienta în continuare. Deschise ușa în care se afla Sergiu, apăsă pe clapeta de lângă patul neocupat. Sergiu Ghepard dormea. Respira lin, rar, sănătos. Doar pansamentele de pe ochi îl trădau.

Privirile celor doi medici scotociră împrejur. Pe noptiera lui Ghepard se aflau două pahare. Unu, pe jumătate plin cu apă. În celălalt se afla un buchet de flori mici, răzvrătite, în culori violente, flori de pădure…

— Cine le-a adus? Nu erau aici, când am plecat, florile…

— Taci, „Leonidas”. Ai să-l trezești.

— Nu cred, zise Morea. Vezi, a luat somniferul. Cine i-a dat somniferul, cine l-a convins să-l ia? Cine i-a adus florile?

— Taci. Ești beat. Abia acum observ cât ești de beat.

— Taci, tu, Balduin. Până acum am fost bun de călăuză… Vezi florile alea aduse de nu se știe cine?

— Să nu-mi spui că sunt orhidee, că nu te cred.

— Poate că nu sunt orhidee… Accept ideea ta, sunt ochi de lupoaică, da, ochi, ce au germinat sub pământ și au dat flori. Eu, știu! Morea își șterse fruntea. Știu, am umblat prin lume mult, mult, mult…

— Ai umblat pe drakku, nici n-ai trecut hotarele țării, taci, ești amețit rău!

— Eeeeu? Nu s-a fabricat încă o băutură care să mă amețească! Am umblat, sigur, am fost în Africa, în Patagonia, în China, în arhipelagul Spitzberg… peste tot!

— Mai taci, „Leonidas”, îl vei trezi pe băiat cu vocea ta spartă, sau ne aude cineva, și-atunci să vezi scandal!

— Ei și?! Morea scoase din buzunar medicamente. Uite: Artropină, Mertiolat, Kanamicină, atât. Acesta e tratamentul adecvat. Eu am să-l vindec pe Sergiu. M-am documentat! Am fost și-n arhipelagul Frantz Ioseph…

— Acolo te-ai documentat?

— Și acolo! Oare cine i-a adus florile acestea lui Ghepard, și când? Da, chiar! Florile acelea, nu alea stacojii, ci alea alb-albastre, sclipitoare, cred că sclipesc și sub lună, ca-n cântec, seamănă cu niște ochi de lupoaică, ai dreptate. Știi ce am văzut prin lume, pe unde am fost? Peste tot lupi, unii buni, alții răi…

— Ce naiba aveți toți cu lupii?

— Păi tu ai deschis subiectul, acolo în grădină. Apoi Morea întrebă: Care „toți”?

Balduin nu știa dacă Morea aiurează, e beat, sau joacă teatru.

— Toți în general! Și tu! Dar tu acum ești beat, dacă nu cumva te prefaci. Să stingem lumina și să plecăm!

— Unde? În Africa? De ce nu, și acolo sunt lupi, de alt soi, dar cu ochii ca și florile acelea… Să pornim! Înainte, Balduin!

— Ce s-a întâmplat, te-o fi amețit căldura din cameră? Înainte nu păreai… Habar n-am cum ne vom descurca! Tu mai știi să ieși de aici?

— Eeeeu?! Eu am ieșit și dintr-un ghețar înalt de zece km. și lat de douăzeci. Un iceberg, așa le spune acolo în Nordul extrem. Un enorm ghețar plu – plutitor. Știi cum am ieșit din icebergul acela afurisit?

— N-am idee și nici nu-mi pasă! Arată-mi cum ieșim de-aici!

— Dar mai întâi așteaptă să-ți spun cum am scăpat din carapacea aia u-riașă de gheață… Tot lupii m-au ajutat, m-au mirosit lupii,

aveau nasuri ascuțite, aveau ochii la fel ca și florile de pe noptieră, și au tot râcâit cu lăbuțele… Cu lăbuțele? Cu lă-lăboaiele, și-au tot râcâit până ce-au dat de mine, m-au încălzit, înainte de a mă hali, dar le-am vorbit, eu știu să grăiesc lupește, tu nu știi, le-am spus că sunt medic, i-am întrebat dacă n-au cumva ei lupii vreun bolnav de vindecat printre ei. Le-am spus că știu să fac și vrăji…

SERGIU GHEPARD

În zori de zi „Leonidas" fugi pe Ostrovul Verde, fugi la Dunăre, înotă până-și pierdu răsuflarea încercând să-și redea convingerea că e încă tânăr și în formă, se întoarse la cămăruța lui, se bărbieri cu grijă, luă costumul cel bun, purtat la festivitate, să fie mai prezentabil, să aibe mai multă autoritate, că haina-l face pe om (?), trecu pe la cabinet unde și apăruse, foarte matinal dr Ielcean, vorbi un pic cu el și se grăbi să prindă o ocazie. Tocmai se urnea o hardughie mare și venerabilă, dotată și cu o remorcă, trosnind din toate încheieturile. Frână aspru, înecându-l în praf. Morea dădu să înjure, gândindu-se la costumul cel nou, când auzi o voce antipatică:

— Urcă domle doctor! După cum te-ai îmbrăcat, cred că mergi iar la oraș!

Morea sări în cabină și-l privi pe șofer gândindu-se că trebuie să-i mulțumească, dar observând ce mutră antipatică are, ca și vocea, renunță.

— Nu vă amintiți de mine, domle doctor?

— Nu cine știe ce! Te-am vindecat cumva de vreo gripă? Pe mulți de aici i-am vindecat de tot felul de boli, numai de beție nu.

Namila rânji cu dispreț auzind pălăvrăgeala medicului. Mormăi ceva de neînțeles, scuipă pe fereastră.

Morea-și dădu seama că-l cunoaște, dar de unde, de când?

Namila eliberă ambreiajul, lăsă hardughia să demareze încetișor, scuipă iarăși pe fereastră și întoarse către Morea mutra lată și tăbăcită.

— N-am fost în viața mea bolnav! *Eu n-am nevoie de doctori!* Namila vorbea cu mult dispreț, parcă anume oprise camionul, ca să se răfuiască, măcar verbal, cu medicu' ăsta. Dar, urmă șoferul, colegul dumitale mi-a aplicat aseară o „talpă", în mijlocul burții. Încă nimeni n-a îndrăznit. Eu sunt Gică Rotaru și mă știe toată lumea!

În zona asta toată lumea știa de toată lumea. Iritat, Morea răspunse cu glas la fel de antipatic:

— Aha, știu! Pe dumneata te-a cotonogit ieri doctorul Ielcean! E prietenul meu, bun doctor, să mergi la el să te îngrijească!

— N-am nevoie de niciun fel de îngrijiri și nu m-a cotonogit. M-a luat prin surprindere! Încă nu s-a născut omul care să mă coto… Nu se cuvine să dai cu piciorul în burta unui șofer sutamiist! Într-o zi îl

aranjez eu pe…

— Sutamiist?! Credeam că termenul e perimat! Uite ce este, domle Gică Rotaru, eu mă grăbesc, dacă vrei să mă duci, mână mai cu spor!

Gică scuipă iarăși pe geamul cabinei, trecu bariera, salută un grănicer, un milițian și-un băgător de seamă de pe-acolo, mări viteza.

— Al dracului soi de neam de oameni sunteți și voi doctorii ăștia! Ce face puștiul acela, îi merge mai bine? Barem să știu că n-am încasat de pomană berbecul acela în pinten!

— Mă bucur că aud din gura ta și o întrebare umanitară! Da, îi merge mai bine, însă nu datorită „ajutorului" ce ni l-ai dat aseară! Și-acum, mărește viteza, eu plătesc amenzile, după cum se știe medicii sunt oameni cu bani!

— Și șoferii, rânji Gică.

*

Elevul Sergiu Ghepard, brigadier peste vară pe Șantierul Național al Tineretului de pe Ostrovul Verde, nu auzi tărăboiul făcut de sanitari pe la cinci sau șase dimnieața, când se făcu obișnuita curățenie, când mutau, cam zgomotos, scaunele și gălețile; nu auzi ușa deschizându-se pe la opt, și discuția ce avu loc.

La ora amintită în rezervă pătrunseră doi bărbați, dr. Matei Clenciu, scund, subțirel, ras cu îngrijire, dezinfectat după radere cu „Lara", cu glas de bas, autoritar și împreună cu el Cristian Morea. Acesta-și aruncase pe umeri halatul cel mai curat și intrase fără nicio explicație. Se pare că aceasta e metoda cea mai bună.

Clenciu: Vorbiți serios, domnule coleg?

Morea: Foarte serios! Atropină, Mertiolat, Kanamicină. Am pus medicamentele aseară în sertarul noptierei, le-am adus în caz că nu prea aveți.

Clenciu: Avem! Prin urmare Dvs. ați adus aceste medicamente? Când anume?

Morea: V-am spus. Aseară!

Clenciu: Nu vă întreb cu ce drept ați intrat aseară aici, și încă împreună cu un coleg de pe șantier. Am aflat. Dar îmi plac lucrurile exacte, fără aproximații. În meseria noastră aproximațiile nu au valoare. Dvs., medic generalist, veniți aici și dictați, ca să nu mă exprim altfel, unor specialiști oftamologi ce fel de tratament să-i aplicăm acestui băiat! Dvs. intrați aici când aveți chef! Am raportul portarilor!

Morea: Puteți avea și raportul unor șefi de state! Băiatul e mai ales pacientul meu și al doctorului Ielcean. Nu se poate să nu fi auzit de marele doctor Balduin Vitraliu Ielecan.

Clenciu își puse ochelarii și-l privi năucit pe Morea care continuă: –

Aseară am vorbit la telefon cu profesorul academician Horăscu. I-am explicat cazul în toate detaliile, iar el mi-a dictat tratamentul. Cred că nu puneți la îndoială autoritatea profesorului Horăscu!

— Îl cunoașteți pe Horăscu?

— Am fost unul dintre studenții săi preferați, făcu sigur Morea.

Clenciu scrută prin ochelari fața nu prea tânără a lui Morea.

— Horăscu trebuie să fie foarte bătrân!

— Sigur! Dar e lucid și a rămas același mare savant!

— De ce nu v-a reținut la catedră, pe atunci când erați preferatul domniei sale? întrebă Clenciu.

— Mi-a propus, dar, mulțumindu-i frumos, n-am primit, spuse cu obrăznicie Morea. Îmi place vântul, aerul curat și munca de teren. Am vorbit cu fostul meu profesor aproape o jumătate de oră, la telefon.

Oarecum impresionat, dar depunând toate eforturile să nu se vadă, și nu prea-i reușea doctorului Clenciu, bun de folosit și ca baionetă, el apăsă lung pe un buton. Se ivi imediat o asistentă.

— O măsuță cu toate preparatele oftaimologice. Chiar și cu bisturiu!

— Bisturiu nu face parte din preparatele oftalmologice, obiectă Morea.

Clenciu îl privi gânditor fără să răspundă.

Măsuța fu împinsă în rezervă de un ins.

— Unde-i asistenta Dragoș? Să vină imediat! se răsti Clenciu.

Asistenta, tinerică și drăguță reveni imediat. Clenciu o măsură sever căutând un cusur în ținuta ei. Nu găsi. Și asta-l indispuse. Singurul sau singurele cusururi erau drăgălășenia și buna dispoziție a fetei. O bună dispoziție e și ea un cusur, – dr. Clenciu îi atrase atenția să nu mai zâmbească mereu. De ce zâmbește? Pe seama cui?

Apoi spuse:

— Asistentă Dragoș! Conform indicațiilor academicianului Horăscu, interpretate de colegul nostru dr. Morea, tratamentul bolnavului – luă fișa – Sergiu Ghepard, se simplifică, se modifică. Scoate-i pansamentele de pe ochi. O clipă! Dumneata i-ai adus florile?

— Care flori? Cele de pe noptieră? Nu. Am intrat în serviciu abia azi dimineață.

— Atunci, cine le-a adus? Dr. Morea pretinde că nu dumnealui!

— Nu știu, domnule doctor. Dar oricine le-a adus, n-a făcut-o cu intenție rea.

— Și cine l-a convins să înghită somniferul? întrebă Morea.

Fata, drăgălașă din orice parte ai fi văzut-o, privi cu multă detașare către cei doi bărbați, așa cum privește o femeie niște bărbați oarecare, când e îndrăgostită de unul singur. Se mai întâmplă și asemenea miracole și-n zilele noastre.

— Nu știu, v-am spus că n-am fost de gardă astă noapte. Și acum ce

porunciți?

— Scoate-i pansamentele de pe ochi!

— Încă mai doarme.

— Scoate-i pansamentele!

Tânăra femeie i le scoase, cu multă delicatețe, Morea se întrebă dacă îndrăcitul ăsta de Clenciu ar fi procedat la fel de delicat, ar fi tras leucoplastul ce ținea pansamentele, brusc și brutal. Totuși, în cursul acestei operațiuni, efectuată cu mare grijă, Sergiu Ghepard se trezi. Clenciu înaintă spre pacient, dar Morea, în același timp, îl înlătură, mai bine zis îl îmbrânci. Se aplecă.

— Sergiu! Deschide ochii! Mă vezi?

— Domnul Morea! Dacă sunteți aici, mă consider salvat? E aici și domnul doctor Ielcean?

— Cum mă vezi? insistă „Leonidas". După voce sau după figură?

— Și după voce și după figură. Văd neclar, totuși v-aș fi recunoscut și fără să-mi vorbiți. Băiatul se ridică în coaste. Nu-l văd pe domnul Ielcean, de ce n-a venit?

— Doctarul Ielcean e la datorie, pe șantier, spuse cu bunăvoință și fără gelozie, Morea. Știa că Balduin e preferatul băieților, înaintea lui, dar nu-i păsa. Nu putem părăsi șantierul amândoi. Te vom vizita pe rând, iar când împrejurările o vor permite, amândoi. Vor veni și colegii tăi. Deocamdată ai din partea lor niște atenții. Ce sunt acestea?

— Portocale, răspunse Ghepard.

— Dar în cutia asta ce vezi?

— Cred că… bomboane.

— E ciocolată făcută în casă, cu lapte praf străin și cacao, din partea lui Vișinescu. Ai și lămâie, și zahăr. Încă nu vezi bine, dar nu fi îngrijorat, e din cauza arsurilor, dar și a Atropinei care-ți dilată pupilele. Știi desigur ce este Atropină, ești și chimist.

— Bineînțeles că știu. Trebuie să rămân multă vreme aici?

— În câteva zile vei fi iar printre noi. Dar în acest timp, noi vom fi mereu aici, pe rând.

— Vă veți plimba tot timpul prin spital ca pe *Bulevardul Paulișta?*

„Leonidas" abia-l băgă în seamă pe ăsta ce încerca să facă pe durul și nu se enervă defel.

— Sigur, domnule doctor Clenciu, ca pe bulevardul cum îi ziceți. Sergiu Ghepard e pacientul nostru și încă unul dintre cei mai iubiți.

— În acest caz, de ce nu ați avut grijă să nu-și picure-n ochi clavusin? mușcă dr. Clenciu.

— Nu poți avea grijă de toate și de toți, dvs. De ce nu vă mascați ticul nervos, de ce nu aveți grijă să vă mascați ticul nervos al mâinii drepte? mușcă și mai otrăvit „Leonidas".

Uluit, jignit ca un baron prins într-o privată pe vine, Clenciu îl săgetă pe Morea, apoi își privi mâna dreaptă. Toți o priviră. Acea

mână dreaptă, zvâcnea la răstimpuri, ca o broască-n agonie. Strânse furios pumnul, însă chiar atunci acel nerv afurisit ce controla brațul își bătu joc de medicul cel dur și pumnul avu un *cutremur*. Drăguța asistentă urmărea cu nepăsare scena, puțin îi păsa de ifosele și ticurile lui Clenciu, nici de Morea nu-i păsa; bolnavul cu ochii arși de clavusin era drăguț, semăna cu iubitul ei…

Clenciu era foarte nervos. O privi pe drăguța asistentă al cărei coc înalt, negru, abia ascuns de bonetă, semăna probabil cu frizura Cleopatrei, așa cum o văd unii dintre regizorii italieni mai cu faimă. Renunță la războiul cu Morea, căuta ceva tăios la adresa asistentei ce asistase la umilirea sa, dar nu găsi nimic deosebit, demn de humorul său straniu. Considera că are un humor straniu.

— Fii fără grijă, Sergiu, făcu Morea, extrem de destins. Te faci bine. Te îngrijește unul din cei mai buni medici din țară.

— Domnul doctor pe care-l văd acolo, e unul din cei mai buni medici din țară? întrebă cu naivitate Ghepard.

— Vorbesc de academicianul Horăscu. El te îngrijește „prin corespondență”. Ia spune, Sergiu, cine ți-a adus florile? Cine ți-a dus la buze somniferul?

Ghepard întoarse ochii spre noptieră. Culorile florilor începură să joace, să cânte…

— Nu știu nimic exact, spuse, ridicându-se ușor, rezemându-se mai comod de pernă. Dumneavoastră și doctorul Ielcean ați plecat… Dar a venit marele detectiv… apoi ați venit iarăși, dumneavoastră și domnul doctor Ielcean… Ați plecat împreună…

Bolnavul se ridică și mai mult. O privi pe fată. Șovăi un pic.

— Domnișoara cine e, dacă nu e cu supărare?

— Sunt asistenta Dragoș, spuse fata, cu simplitate.

— Însă nu Dragoș-Vodă, zise Ghepard.

— În niciun caz, nu, spuse fata.

— Soră, zise Clenciu, nu mai avem deocamdată nevoie de dumneata.

— Sunt asistenta medicală Mariela Dragoș, spuse fata.

— Să rămână, dacă e voie, spuse Ghepard.

— Să rămână! Dorința bolnavului e dorința lui Dumnezeu, parafrază Morea.

Clenciu nu spuse nimic.

— Nu știu nimic exact, spuse Ghepard, trecând cu vederea – cu vederea, vorba vine – mutrele și atmosfera încordată. După ce au plecat comisarul Cornea, doctorii Ielcean și Morea, a venit cineva… mi-a dat somniferul și mi-a dus la buze paharul cu apă.

— Era o femeie?

— Bineînțeles, o femeie, aprobă Sergiu Ghepard. Altfel n-aș fi luat somniferul. De flori, nu știam nimic. Apoi, necunoscuta aia mi-a

vorbit, mi-a spus un fel de poveste de adormit copiii, cu o pisică mică și lipsită de experiență, care fuge de acasă, dornică de aventuri, deși nu avea idee ce sunt aventurile. Pisica aia mică iese din oraș, sau poate din sat și dă de un pod. Un pod peste un pârâu. Nu știa le ce folosesc podurile, și la ce folosesc pârâurile… De unde să știe? Pentru o pisică mică, un pod, chiar un podeț, e înfricoșător, așa că pisica aia mică, evitând podul, a vrut să treacă direct prin apă, și-a vârât lăbuța în pârâu. Dar a scos-o imediat, pisicilor nu le place apa, lor din instinct le place țuica, whisky-ul, iar ca mâncare, usturoiul și șoarecii, – așa suna povestea, cât îmi aduc aminte. Așa că pisica aia mică și lipsită de experiența vieții, și-a scos lăbuța aia mică din apă și… și… eu am adormit.

— Știm, spuse Morea. Am fost aici când dormeai tun, erai singur, doar cu buchetul de flori.

— Cine mi l-a adus?

— Probabil persoana care ți-a narat povestea cu pisica aia mică. Domnișoară asistentă Dragoș, ești amabilă să-i pui pacientului nițel colorant în ochi?

— Cu plăcere, domnule doctor, zise fata, fără a-l privi pe Clenciu. Cu gesturi sigure, picură colorant în ochii lui Ghepard. Clenciu era foarte preocupat să-și stăpânească mâna dreaptă, să nu mai sară ca o broască. Totuși încercă să ia conducerea situației.

— Acum, vii cu mine, domnule elev!

— Voi merge și eu.

— Nu, domnule doctor… cum te-o fi chemând!

— Și cine mă poate opri? Nu cumva dumneavoastră? strigă, acum chiar strigă Morea.

Stăteau în picioare. Morea nu prea înalt. Clenciu nu scund de tot. Dar nu conta nici fizicul, nici nimic, blestematul de Cristian Morea câștigase și acum partida. El o câștiga totdeauna – ciudat – după ce o considera gata pierdută. Îl duseră pe Ghepard în odaia cea întunecată, îl puseră pe scaun, îi fixară bărbia. Morea, dintr-un fel de complezanță ce nu prevestea nimic bun, spuse:

— Examinați-l, domnule specialist.

Clenciu trecu în partea cealaltă, mută fascicolul de lumină de la un ochi la altul, mormăi ceva de neînțeles, în orice caz dezaprobator.

— O, o, o, m, m, m! mormăi și Morea. Deci aceasta e părerea Dvs. Acum, dați-mi voie să văd și eu. Rămâi pe loc Sergiu. Morea trecu în locul lui Clenciu. Picăturile ți le-ai pus mai întâi în ochiul stâng?

— Da în stângul, ca de obicei.

— Câte?

— Prima n-a nimerit exact, așa că am pus-o și pe-a doua.

— A nimerit și prima. Ochiul sâng e mai atins. Dar n-avea grijă, se vindecă iute. Nu e așa că stângul e mai lezat, domnule Clenciu?

— Vreau să văd și eu, spuse fata cu frizură ca a Cleopatrei. Acum își dăduse jos boneta și i se vedea cocul întunecat. „Păr la fel de bogat ca și a lui Marifelis, ca și a Flandrei” gândi Morea în numele marelui detectiv și poate și-al lui Balduin.

— De ce ții neapărat să vezi? vorbi la fel de nervos Clenciu.

— Lucrez la o clinică de oftalmologie. Încă n-am văzut o arsură provocată de clavusin. Îmi strică să văd, să învăț?

Clenciu ridică din umeri. O fi fost el un mic dur, dar ceda pas cu pas…

— Mai privește o clipă, domnișoară asistentă, spuse Morea. Vezi colțul din dreapta al ochiului stâng? Vederea pacientului nostru se va restabili, îndrăznesc să spun că are să vadă și mai bine ca înainte, chiar dacă sună ca un paradox, dar acel mic semn roșu, înconjurat de alb „obraznic”, îi va rămâne pentru mult timp, poate pentru totdeauna. Va fi un semn de frumusețe pentru femei, un indiciu sigur pentru poliție. Dar să sperăm că nu va avea de-a face decât cu cea dintâi categorie.

— Tot academicianul Horăscu te-a învățat asta? întrebă Clenciu care, între timp, își recâștigase o bună parte a țâfnoșeniei.

În apărarea lui Clenciu și a lui Morea, poate ar mai trebui spus câte ceva. Posibil că acest Matei Clenciu să fi fost un excelent oftalmolog, cu toate lipsurile sale. Morea, și el un excelent generalist, și pe deasupra un intuitiv. Citise mult, era la curent cu toate, în materie de medicină, în sfârșit, aproape cu toate. Nu fusese studentul academicianului Horăscu, nici vorbă, nu vorbise cu el la telefon, mințise cu nerușinare, dar avea o vastă experiență, în toate domeniile, făcuse și pe mamoșul, tratase maladii pe care le-a inventat spre marea noastră desfătare secolul XX, și niciodată intuiția nu-l înșelase. Cu o singură excepție:…dar asta se întâmplase demult, în tinerețe, or dr. Cristian Morea nu mai era tânăr așa cum încerca să-și închipuie el, mai ales, în unele momente de euforie… Dar în clipele de non-euforie, își dădea seama că nu mai e tânăr, și regreta. Ce regreta? Că nu ajunsese la premiul Nobel, la titluri, funcții? Nici pe departe! Nu dădea două parale pe dolarii ăia găunoși, pe titluri și funcții. Poate regreta tinerețea dusă, poate-i părea rău că la vârsta lui nu are alături o femeie dragă. Bizarele povești despre Marifelis și, oarecum, despre Flandra, aduseseră în memoria lui o anumită fată – ce importanță are numele ei?! Un vis de fată, o veritabilă căprioară, doar că locuia într-un oraș îndepărtat, dar se decisese s-o ia de nevastă, și fără să-i mai scrie, fără s-o prevină, făcuse o lungă și neliniștită călătorie până în acel oraș îndepărtat și o găsise pe cea care-i stăpânise visurile – bine tăinuite – gata măritată. Melodramă într-un singur act. Finiș. O învățătură pentru bărbații ce-și închipuie că femeile așteaptă oricând… și oricât.

— Urmează tratamentul! decise Clenciu. Atropină!

— Bineînțeles, domnule doctor, spuse asistenta Dragoș, cu voce supusă, voce care contrasta cu o anumită intonație din care reieșea că știe bine în ce constă tratamentul. Luă atropină și se apropie de bolnav.

— Sergiu, spuse Morea, după atropină și celelalte medicamente, ți se pun iar pansamentele. N-ai să mai vezi nimic. Acum mai vezi ceva… Chiar nu știi cine ți-a adus florile?

Clar că Morea – ce ambiție ciudată la un tip ca el – ținea să rămână în prim plan. Privirile frumoasei asistente îl urmăreau aprobator. Dr. Clenciu nu se bucura de popularitate în clinică, și probabil pe nedrept! Sergiu Ghepard întoarse capul, privi încă o dată florile, își miji ochii încercând să le distingă mai bine.

— Nu știu cine mi-a adus florile, cine m-a convins să iau somniferul și cine mi-a spus povestea cu pisica aia mică. Dar unele dintre flori seamănă cu niște ochi de lup, noaptea…

Morea râse cu multă plăcere, Clenciu îl examină, iarăși indignat, asistenta îl privi cu interes.

— Ce am zis eu? Acele floricele albe argintii, seamănă cu niște ochi de lup, sau de lupoiacă, noaptea. Iată că și prietenul meu Ghepard și-a dat seama!

— Și cui ați mai comunicat această epocală descoperire?

— Ei, cui! Azi-noapte, pe la miezul nopții, colegului dr. Ielcean și marelui detectiv Maximilian Cornea.

— Ați fost la miezul nopții aici?

— Bineînțeles! Am făcut un mic congres!

— Soră… cum te cheamă!

— Sunt asistenta Mariela Dragoș, domnule doctor.

— Nimeni, fără aprobări speciale nu mai intră aici!

Morea îl apucă de guler pe Clenciu, gest absolut reprobabil.

— Ascultă doctore! Nici măcar forțele iadului nu mă vor împiedeca să vin la bolnavul meu. Domnișoară asistentă, vă rog, mertiolat în amândoi ochii.

— Dumneata pe cine asculți, soră?

— Sunt asistentă! Pe cine să ascult? Punând întrebarea, fata deja picura acel medicament numit mertiolat în ochii lui Sergiu.

— Și acum, te rog, kanamicina, dar fără lopățica aia din plastic, direct din tub, de-a lungul sacului conjunctival.

— Cunosc acest procedeu, spuse fata, și-i zâmbi lui Morea plină de bună dispoziție.

— Ce înseamnă toate acestea? zbieră Clenciu.

— Înseamnă o inspirație de moment, poate genială. Inspirațiile fulgerătoare sunt și geniale. Înseamnă că aici a pătruns Marele Inchizitor al Lupilor, răspunse foarte calm Morea. Totuși, totuși, cine i-

a adus florile lui Sergiu Ghepard? Dumneavoastră, cumva, domnișoară Dragoș?

— Din păcate nu, răspunse fata, roșind fără să vrea. (Ce tâmpenie a autorului! Cine roșește cu *voință?)* L-am văzut pe acest pacient abia azi-dimineață.

— Mă, Sergiu, zise Morea, prea multe enigme! Chiar nu știi nimic?

Ghepard îl privi pe „Leonidas". Avea ochii roșii, tulburi, totuși era drăguț și invidiabil de tânăr.

— Nu știu, spuse și zâmbi iar. Cine să-mi fi pus pe buze somniferul? Presupun că o infirmieră, sau o doctoriță de pe aici. Aceeași persoană mi-a spus și povestea. Cât despre flori nu știu chiar nimic. Povestea cu pisica aia mică și *ria,* care vrea să treacă *peste* pârâu, dar își udă lăbuța și…

Medicamentul numit Kanamicină, un unguent, se răspândea ca o peliculă pe ochii bolnavului, orbindu-l total, el auzi ușa deschizându-se, dar acum nu mai vedea nimic, și ar fi avut ce! Dar urechile îi țineau loc și de ochi, cum se întâmplă în astfel de cazuri, un organ îl înlocuiește pe altul, mă rog, dacă nu știți.

— Balduin! exclamă Cristian Morea. De ce n-ai rămas la post cum am convenit noi doi? Cum de-ai intrat iarăși aici, domnule Maximilian Cornea? Cum de te-au lăsat iarăși să intri aici? Cum de nu te-au arestat? Cum de nu te-ai arestat singur? Și, voi băieți! (Apăruseră cei șase, din camera celor șapte). De ce nu sunteți la lucru? Tăceți! Liniște! Care din voi a adus aceste flori? Care din voi i-a debitat lui Sergiu azi-noapte o poveste tâmpită cu o pisică mică și zăpăcită ce vrea să treacă o apă?

— Nu e o poveste tâmpită, protestă Ghepard. Doar că nu-i cunosc continuarea… am adormit.

— Te rog să stai liniștit, domnule elev, spuse asistenta Mariela Dragoș. Trebuie să-ți pun pe ochi pansamentele.

— Nu mai vreau pansamente! Vreau să văd!

— Ca să vezi, mai întâi trebuie să nu vezi, declară autoritar, dar nu fără o anumită înțelepciune, improprie desigur tinereții, asistenta.

— Aici nu e clinică, ci balamuc, zbieră Clenciu. Mă duc să reclam *sus!*

— Reclamă și mai sus, îi zise Morea. La sfântul Pafnutie!

Clenciu țâșni din rezervă, ca un glonț.

Asistenta începu să lipească pansamentele pe ochii lui Ghepard, se răsti la cei care, strângându-se-mperjur o deranjau, termină repede cu pansamentele, se ridică, își scoase boneta pentru a-și șterge fruntea, dar nu era transpirată, era doar o cochetărie, voia să-și afișeze frumosul păr negru, apoi, parcă-i ținu locul doctorului Clenciu, care evadase.

— Bolnavul are nevoie de liniște și nimeni n-are voie să fumeze! și

deschise și mai larg fereastra. Câteva țigări aprinse zburară afară ca niște rachete. Noroc că sub fereastră nu se afla un butoi cu explozibil care să facă bum! Noroc că… și așa mai departe. Domnișoara Dragoș se retrase într-un colț cu brațele încrucișate. Băieții îl asaltară pe Ghepard cu întrebări, Morea și Balduin ciuleau urechea să audă dacă nu apare armata a 101-a de cavalerie a lui S. M. Budionnîi, să-i evacueze de acolo, Maximilian Cornea o studia pe fată, nu în calitate de cuceritor, ci de polițist, încercând să stabilească o asemănare cu Flandra, poate cu Marifelis… nu, imposibil, aceasta e o brunetă autentică, deși cu femeile nu poți ști niciodată ce „va urma”…

— Vă rog, interveni fata, mai puțină gălăgie. Și așa va ieși scandal!

Ghepard, acum cu pansamentul la ochi, se ridică iar. Ascultase încordat glasul asistentei.

— Domnișoară, zise el, și toți rămaseră uimiți, nu dumneavoastră mi-ați spus povestea cu pisica aia mică? Nu dumneavoastră mi-ați spus cândva… cândva… despre *posibilitatea de a vedea stelele mișcătoare de pe cer?*

Asistenta-și făcu loc și-i puse mâna pe frunte.

— Nu ai febră, constată. Cum de-ți vin în cap asemenea năzbâtii, domnule elev?

— Așa este prietenul nostru, are capul plin de năzbâtii și trăsnăi! Ghepard recunoscu vocea lui Halalaie. Acesta vorbi iar. Dar, cred, o poveste cu o pisică mică, nu poate fi spusă decât de o femeie. O năzbâtie cu *posibilitatea de a vedea stelele mișcătoare de pe cer,* nu cred că poate trece prin capul unui bărbat. În sfârșit, a duce flori, iarăși, după câte știu din cărți, nu le vine în minte bărbaților, trebuie să le amintești chestia cu florile. Nu trebuie să fii un mare detectiv, bunăoară ca Maximilian Cornea, ca să-ți pui întrebarea: în narațiunea cu pisica mică, și cu *stelele mișcătoare,* și cu florile, pare să fie implicată aceeași persoană, o femeie. Ce zici, Sergiu?

Acela, pus în încurcătură, nu avu când să răspundă, că ușa se deschise. Toți, cu excepția lui Ghepard, văzură un bărbat în plină „cură de îngrășare”, cu barbă bogată și în întregime căruntă. În spatele lui se ițea Clenciu. Acela cărunt, rămase în ușă, mai trase un fum din țigara Kent și o aruncă peste urmăr, pe culoar. Apoi înaintă, nu făcu niciun comentariu, își plimbă niște ochi liniștiți asupra bogatei adunări, apoi nările i se dilatară. Avea ochi mici, pătrunzători, și părea că nu are nevoie să poarte ochelari. Aspiră îndelung și constată:

— Aici s-au fumat Mărășești fără filtru. Carpați fără filtru și un, un singur Snagov.

— Nu toți au Kent, domnule director Sereteanu. Morea, singurul ce mai avea o țigaretă aprinsă între degete, o aruncă pe fereastră, peste capetele câtorva.

— În aceste condiții nu mă mai implic! Ghepard recuroscu vocea

lui Clenciu. Nu-mi asum nicio răspundere.

— Domnișoară asistentă! Ia de pe ochii bolnavului drăciile alea!

— Slavă domnului! suspină Ghepard.

— Acum, domnule brigadier, spuse directorul Sereteanu, – și se întrerupse, citi din fișe: „Sergiu Ghepard… hm… arsură cu Clavusin, probabil caz unic în analele oftalmologiei… ești un deschizător de drumuri, iar eu sunt Sereteanu Iosif, directorul acestui spital, și-ți doresc numai bine! Apropo de țigări, domnule Morea. Am și eu câte un amărât pachet de Kent, dar să știi că niște comisii, au stabilit, nu știu unde și când, că aceste țigări pretențioase, Kent, Pall Mall etc., sunt printre cele mai toxice din lume, cică ar conține și o infimă doză de arsenic… De necrezut, nu? Domnișoară asistentă, ia te rog un tampon și șterge de pe ochii bolnavului prisosul de unguent. Mulțumesc! Acum, domnule brigadier, spune-mi câte persoane vezi în cameră.

Sergiu Ghepard își roti privirile. Avea ochii roșii și pupilele foarte dilatate. „Unsprezece”, rosti, cam nesigur.

— Dar pe mine mă vezi? Cum mă vezi?

— Nu tocmai clar…

— E și normal! Totuși, nu distingi nimic pe figura mea?

— Purtați barbă… albă…

— Așa e, port barbă, contrar tuturor uzanțelor. Și albă, și nu-s vesel din pricina asta, dar sunt vesel că ești pe calea cea bună, vezi, distingi culorile. Și acum, la loc pansamentul!

Asistenta se execută, Sergiu Ghepard gemu, dar se supuse, ce să facă?

— Observ aici o groază de provizii, spuse directorul. Ce i-ați adus, aici?

Vocea lui Halalaie: – Smochine. Îi plac smochinele, parcă se scuză, de data asta foarte timid, Halalaie.

— Smochine! se miră Sereteanu. Eu de când caut, din porunca neveste-mii! Unde le-ai găsit?

— În port. De la un grec. De fapt, grecul era arab.

— Luați-le pe-ale mele, interveni Ghepard. Colegul meu se înșală, nu pot suferi smochinele!

Sereteanu: Nu încerca să mă mituiești. Ce este în borcanul acela?

Vișinescu: Smântână. Îi place la nebunie smântâna.

Sereteanu: Cui nu-i place! Dar acolo, în punga aia?

Vrapciu: Lămâi. Se dă în vânt după lămâi.

Sereteanu: Cine nu se dă-n vânt după lămâi! Și-n pachetul acela?

Voiazatzis: Prăjituri, indiene, doboșuri și altele. Prietenul nostru moare după prăjituri.

Sereteanu: Cine nu? Și acolo?

Fodoreanu: Covrigei calzi încă, presărați cu mac, din belșug. Lui

Sergiu îi plac la nebunie covrigeii.

Sereteanu: Și mie. Dar acolo?

Fără să scoată o vorbă, Iancu despachetă micul său aparat de radio.

— Bine, avem și muzică! Cine a adus apilarminotrop?

— Eu zise Morea, sunt niște vitamine care…

— Știu și eu ce sunt vitaminele, doctore, zise Sereteanu. Cum ai făcut rost de apilarminotrop?

— La „negru", bineînțeles.

— Hm! Și doctorul Ielcean, ce i-a adus?

— Vitamina B, vitamina B-6, vitamina A, picături și tablete, antigripal și carbocif, în caz de nevoie.

— Vei fi mai bine îngrijit dintre toți bolnavii pe care i-am cunoscut, domnule brigadier! Nici nu știu de ce te-au mai adus la spital, făcu și ironic și apreciativ, temutul director – fiindcă era cu adevărat temut, dar și stimat. Cine ți-a adus florile. Nimeni nu zise nimic. Dumneata, domnișoară asistentă?

— Am mai răspuns la întrebarea asta, răspunse bine dispusă Mariela Dragoș. Nu eu le-am adus, l-am cunoscut pe acest pacient abia azi-dimineață.

— Și-atunci, cine?

— Nu vă mai frământați pentru flori, interveni Ghepard. Eu bănuiesc cine mi le-a adus…

— Ei bine, cine?

— De fapt, nu știu cine. Dar bănuiesc că sunt de la o fată care mi-a spus cândva că „are capacitatea de a vedea stelele mișcătoare de pe cer…"

Sereteanu abia zâmbi și nu făcu niciun comentariu la această afirmație incomentabilă. Zise:

— Deplina vindecare a domnului brigadier, va fi o mândrie pentru noi, dar mai ales pentru Dvs., domnilor doctori Morea și Ielcean. Aveți oricând acces la pacientul vostru. Și voi, băieți, dar nu toți deodată, câte unul, doi, cel mult. Aduceți-i mici atenții, dar nu un maldăr ca acum! Unde punem toate astea? Să-i aduceți și cruditați, și acum atenție, cred că doctorii voștri v-au prevenit, eu doar repet: Sergiu Ghepard nu are voie să consume nicio picătură de alcool, fie tare, fie, „inocent". Și ar fi bine să nici nu fumeze. Distrați-l cum puteți când veniți la el, dar nu-l solicitați, nu-l obosiți. Am să-i aduc un calmant ce relaxează.

— Dar cu tratamentul propriu-zis, ce facem? întrebă Clenciu.

— Cred că cel „ghicit" de dr. Morea e bun. Continuăm așa, Afro, Meri, Kana, de două ori pe zi, cu schimbarea pansamentului. De rest se va îngriji mama noastră natură. Sergiu, când vrei să mergi la toaletă, apeși pe sonerie. Apeși și-n alte cazuri dacă e necesar.

— Când credeți că ni-l redați pe băiat? întrebă Balduin.

— Facem totul ca să iasă din spital cât mai iute cu putință. E vorba de câteva zile, sper. Cu condiția să fie disciplinat, să nu facă nazuri când i se face tratamentul și… și să fie bine dispus. E foarte important! Iar ca să fie bine dispus, să i se aducă din când în când flori.

— O să-i aduc și eu, din când în când, se oferi asistenta Dragoș.

— Mulțumesc, domnișoară asistentă, dar sper că mi le va aduce fata ce vede stelele mișcându-se pe cer și care mi-a spus o poveste cu o pisică mică și *ria* care vrea să treacă un pârâu…

— Ce tot născocești, domnule brigadier?

— Nu născocesc, domnule director!

— Și cine e fata?

— Nu știu…

— Cu atât mai romantic. Și eu am fost cândva un romantic, dar viața a făcut din mine un om rău. Dacă nu se respectă cu strictețe recomandările medicilor, și dacă se mai întâmplă să mai dau în odăița asta de o asemenea îmbulzeală, o să aflați cât sunt de rău!

Directorul Sereteanu Iosif ieși, nu fără a-i arunca o privire iscoditoare marelui dectetiv care nu spusese un cuvânt, se ținuse „în umbră” cum sună expresia.

Asistenta Dragoș se duse la chiuvetă și schimbă apa la flori. Clenciu o urmări cu o privire de gheață. Aceeași privire trecu peste cei prezenți. Avea mare chef să-i vadă plecați pe toți. Morea își zise că trebuie să păstreze cât de cât relații cordiale cu acest Clenciu.

— Și-acum, voi, băieți, trebuie să ieșiți. Mai rămân eu, cu dr. Ielcean și cu scumpul nostru M. C.

— Și eu plec, spuse Clenciu, și domnișoara asistentă,. Avem treabă până peste cap. Rămâneți, dar nu mai mult de cinci minute. Și se duse, urmat de asistentă. Din ușă fata le făcu semn cu ochiul.

— Ce om cu suflet uscat, doctorul ăsta, comentă Ghepard.

— Cred că te înșeli, îi luă apărarea „Leonidas”. Cred că în fond e un om bun și un bun medic. Să știi Sergiu că fără asemenea oameni severi și uscați, cum le zici tu, o instituție severă și uscată ca un spital, s-ar duce de râpă. Noi am cam încălcat disciplina, e drept…

— Am o problemă delicată, dar nu foarte, spuse Balduin. Ți-a venit o scrisoare de-acasă și, prin forța împrejurărilor, am deschis-o eu, împreună cu Morea, nu ca să fim indiscreți, dar poate că era ceva important. Și bine am făcut: părinții tăi, împreună cu sora ta, își anunță sosirea pentru sâmbăta viitoare.

— În niciun caz, protestă Ghepard. Nu vreau să mă vadă aici! în niciun caz!

— În niciun caz nu te enerva! Dacă vrei să te faci bine.

— Până sâmbătă, nu cred că ies de-aici.

— Până sâmbătă – în niciun caz.

— Vă rog, zise Ghepard. La Halalaie, sau la Vișinescu se află

portmoneul meu cu acte și bani. Luați bani de acolo, iar adresa…

— Las-că facem noi decontarea, iar adresa ta o avem, spuse Balduin. Vom trimite telegrama chiar acum, din oraș.

— Vă rog. Spuneți în telegramă că am plecat în delegație, și că…

— Las-că scornim noi ceva, împreună cu marele doctor Morea și marele detectiv. Fii liniștit. Poți să manevrezi aparatul de radio și fără să-l vezi, sunt convins. Ascultă muzică, relaxează-te, relaxează-te și când ești odihnit, concentrează-te. Relaxarea și concentrarea sunt lucruri ale dracului de dificile. Concentrează-te asupra ideii că trebuie să te vindeci cât mai repede, și gândește-te la ochii tăi, dar gândește-te „din interior". Înțelegi?

— Înțeleg prea bine! Nu uitați de telegramă! Vă rog!

— Bine, Sergiu.

Din ușă M. C. îl întreabă:

— Chiar nu știi cine ți-a adus florile și ți-a spus povestea?

— Lasă-l comisare! Acum e într-adevăr obosit! Foarte obosit!

HALALAIE

Intră pășind moale, neauzit, nu chiar în vârful picioarelor, ci mai mult pe muchea labelor, așa cum își închipuia că fac lupii, de nu e sigur că lupii au o muchie la labele lor. (Iarăși lupii!). Era mai mult blond, cu părul ușor ondulat, nu tocmai înalt, cu pomeții obrajilor proeminenți. O reminiscență mongoloidă, vreo strămoașă o fi păcătuit cu unul venit de departe? Totul e posibil. Înainta către patul în care suferea Sergiu Ghepard. Dar Ghepard avea urechile ascuțite, acum îi ținea loc și de ochi, îi suplineau, și Ghepard nu dormea.

— Bine ați venit, zise „domnul brigadier". Cine sunteți? Ba nu, care ești? Cineva din „haită"! Taci, vreau să ghicesc! Tu ești, Emilian?

— Eu, recunoscu Halalaie, rușinat că nu-i reușise figura cu pașii de lup. Cum ai reușit să ghicești? Mi-ai recunoscut pașii? Mergeam absolut neauzit, și devenisem invizibil ca și M.C.

— Cu nasul te-am dibuit, Emilian. Dacă vrei să fii cu totul „invizibil", renunță la spuma „Farmec", ești singurul dintre noi care o folosește după ras. Pute de trăsnește!

— Ce mare detectiv ești, Sergiu! Ai să-l concurezi pe M. C. Am venit în haită, dar nu te vizităm decât câte unul, să nu se mai supere pe noi doctorimea de pe aici. Am tras la sorți pentru onoarea de a te vizita. Sorții mi-au fost favorabili. Ți-am adus pișcoturi, prăjituri, brânză triunghi și…

— Și, și! Ia deschide noptiera, Emilian! Halalaie se execută, trase de ușița noptieri și o parte din obiectele ce abia mai încăpeau acolo se rostogoliră afară. Cutiuțe, cutii, borcane, conserve, și chiar casca de protecție a lui Ghepard care nu se știe cum de ajunsese acolo. Tocmai

potrivit momentul ca în rezervă să apară o femeie înaltă, cu părul de un violet cam țipător ce contrasta cu înfățișarea ei austeră. Privi mormanul de provizii.

— Voi cere, spuse, nu se știe dacă în glumă sau nu, să se aducă aici un dulap și un frigider mare, „Zil".

— Doamnă doctor…

— Asistenta șefă Aurora Grațian.

— Doamnă asistentă șefă, vom face imediat ordine. Halalaie izbuti se înghesuie toate înapoi în noptieră, chiar și cascheta de protecție.

Vag amuzată, femeia urmări eforturile lui Halalaie.

— Ce e cu acea cască de protecție? Vrei să evadezi, domnule pacient?

— Îmi pare rău, dar n-am idee cum a ajuns aici… Nu vreau să evadez.

— Pot să vă rog ceva, doamnă asistentă șefă? întreabă Halalaie, mai sfios ca un mielușel. Aș vrea să văd ochii prietenului meu. Afară, ceilalți prieteni îmi așteaptă raportul…

— Ai noroc, tocmai am venit să-i schimb pansamentul.

Lejer, cu pricepere, Aurora Grațian desprinse leucoplastul, luă pansamentele și spălă ochii lui Ghepard.

— Acum ai câteva minute ca să-ți aerisești ochii, tinere.

— Dar e gata vindecat, constată Halalaie.

— Nu e încă vindecat, răspunse femeia. Dacă aveți secrete, grăbiți-vă, eu revin. Și plecă.

— Observi ceva pe mutra mea? întrebă Halalaie.

— Da! O zgârietură pe vârful nasului. Cine ți-a făcut-o?

— Eu, cu ghiara mea, e un test. Dac-o vezi, cât e de mică, e minunat.

— Spune-mi noutăți, ceru Ghepard.

— Azi a sosit răspunsul la telegrama ta, expediată de doctori, dar iscălită de tine. Ai tăi și-au amânat sosirea cu două săptămâni, conform dorinței tale.

— Minunat. În două săptămâni vor fi pe șantier, dacă nu mai repede.

— Sigur că mai repede. Am pregătit o mică poveste senzațională pentru tine. Pe vremea când…

Reveni asistenta șefă, picură mertiolat, puse kanamicina și ce mai trebuia, aplică meticulos și sigur pansamentele, și se duse, nu fără tradiționala recomandare de a nu-l obosi prea mult timp pe bolnav.

— Pe vremea când unchiul meu, istoricul Halalaie căuta…

— Știu ce căuta, craniul lui Scorbowsky. Știu că, până la urmă, tu l-ai găsit. Altceva, Emilian!

— Am și o altă poveste senzațională, dar, mai întâi, cine-ți aduce zilnic flori?

— Mi le aduce noaptea. Nu știu cine e, dar e aceeași persoană. Și-mi spune o poveste cu o pisică mică de tot, tigrată, cu botul alb. Mai întâi îmi dă calmantul prescris de Sereteanu.

— O voce de femeie!

— Bineînțeles. Am spus-o de la început.

— Și cum sună vocea?

— Tocmai tu pui întrebări prostești, Emilian! Cum sună o voce? întreabă-l pe marele inovator al prozei, Joyce, cum sună o voce! Ehehei! Ar fi în stare să descrie pe o mie de pagini, într-o singură frază, și piciorul unui scaun – dar cum sună o voce!

— Eu l-am citit pe James Joyce, zise Halalaie.

— Și eu, Emilian. Asta nu înseamnă că nu m-am plictisit de moarte.

— Și eu am căscat, citindu-l. Poate că nu e încă pentru noi, suntem prea „mici”.

— Sau poate că nimănui nu-i place, replică Sergiu, dar există un fel de snobism intelectual și cu toții se prefac că le plac diferite chestii greu de digerat, dar cu faimă… De unde faima asta? Aș zice că autorii ăștia, de mare notorietate între snobi, seamănă oarecum cu unchiul tău care căuta craniul lui Scorbowsky, sper că nu te superi, Emilian, tu ai humor! Dar tu n-ai găsit craniul lui Scorbowsky ăla, pe vremea aia încă behăiai în scutece, dacă te născuseși deja, încă o dată, nu te supăra! Craniul ăla l-au găsit nu știu câți, parcă nu știu, și toți au devenit celebri peste noapte, iar unchiul tău a decedat înecat în glorie… Mă, Emilian, noi suntem răi la suflet și foarte buni la suflet. Tu nu ești istoric. Nici eu. Nu ne pasă de craniul lui Sc. Noi suntem matematicieni. Te rog servește-te din noptieră cu ce-ți dorește inima și mai du-le și băieților.

— Sunt ghiftuit, Sergiu. Și băieții sunt ghiftuiți. Am să-mi aprind totuși o țigară, ca să fac pe grozavul, dacă-mi dai voie.

— Aprinde tot ce vrei!

— *Mersi!* Se auzi hârșâitul chibritului. Să-ți aprind și ție una?

— Nu. Îi ascult pe doctori. Prima dată în viața mea.

— Ți-am adus de toate, dar nu știu unde drakku să le mai pun. Pariez pe un milion de dolari că nu știi cine a intrat azi la noi în cameră.

— Pune jos milionul! Știu!

— L-am pus! Spune!

— A intrat marele M. C.

— Greșeală, Sergiu, ai pierdut milionul. A intrat Gică Rotaru, șoferul pe care l-a cotonogit, de dragul tău, dr. Ielcean. Înțolit ca un viconte, că avea o zi liberă. Se pare că l-au frecat rău ieri. Aducea un pachet mare, mare, numai stelele de cinema lipseau din el. A ținut să facă împăcarea oficială și cu medicii noștri, drept care în buzunarele sale se legănau și două sticle cu vin ruginiu, din ăla de regiune care-i

place doctorului Morea, i-am chemat pe doctori, au venit, Gică Rotaru a început o cuvântare, dar l-a oprit Morea: „Ei, ce facem dom Gică, deschidem sticlele alea, sau numai le privim? Să știi că vorbele nu țin de sete!” Matahala de șofer a râs și i-a dat dreptate. A ciocnit cu doctorii, fugit la Alimentara și nouă ne-a adus bere. Are bani, băiatul.

— Îmi dau lacrimile de emoție, și n-am voie să plâng, zise Ghepard. Și cum rămâne cu povestea aia senzațională?

— N-am uitat! Unchiul meu era un năuc, fie-i țărâna ușoară, iar afacerea Scorbowsky l-a zăpăcit rău… Dar afacerea aia ține de greșelile trecutului, în tinerețe, unchiul Halalaie a fost un adevărat om de știință, nu doar un istoric. Observație: în ultimii ani de viață ca aproape fiecare om de știință respectabil, și bietul unchi elabora o teorie, ce stârnea cuvenita vâlvă, iar în anul următor, el și alții elaborau altă teorie, dar nu mergea nimeni până la capăt. Se pierdea în drum. Dar în anii tineri unchiul Halalaie a elaborat o teorie pe care a și *verificat-o*.

— Cu privire la omul zăpezilor?

— De unde știi, Sergiu?

— Păi tu amintiseși odată, într-un moment de bună dispoziție. Dar n-ai dat și amănunte.

— Ți le dau acum! Unchiul a escaladat înfricoșătorul pisc Walker… Mă crezi, Sergiu?

— De ce să nu te cred? Până acu n-ai mințit niciodată în viață!

— Unchiul era un alpinist în forță, și a preluat conducerea unei expediții…

— Stai puțin. Unde vine piscul ăsta… Walter?

— Walker. În Alpii occidentali, versantul nordic al Eiger-ului.

— Și ce căutau acolo? Tot craniul lui Scorbowsky?

— Acum n-ai humor, Sergiu! Ți-am spus că verifica o teorie a sa în legătură cu omul zăpezilor. Partea aceasta a biografiei sale nu e cunoscută, deși e cea mai frumoasă din perioada întregii sale vieți. Deși vorbea adeseori ironic despre unchiul său, Halalaie, îi păstra o amintire plină de ciudate nostalgii. Ei bine, în cursul expediției, într-o seară, s-a produs o defecțiune, și a rămas într-o noapte, singur, atârnat în coardă, însă cunoscând șiretlicurile alpinismului, a reușit să-și facă un fel de culcuș…

Ghepard asculta grav, întrebându-se până unde va merge Emilian cu născocirile. Dar dacă nu erau născociri?

— Unchiul avea un ceas cu cadran fosforescent…

— Cel de pe mâna ta, Emilian? Ți l-a lăsat moștenire?

— Aș! Acesta e altul, nou. Acela *i-a fost luat!*

— I-au furat ceasul, unchiului tău? Circulă și pe piscul Walker „Bandiții din Calabria”?

— Mult mai rău! Sau, mai bine, cine știe! La miezul nopții fix

unchiul a auzit ceva… La început crezuse că au coborât după el, să-l ajute – expediția era formată din șase oameni, toți curajoși și încercați lupi ai munților. „Hei!” a strigat bătrânul, tânărul de-atunci. „Sunt aici!” Zgomotul, sau mai bine zis fâșâitul, încetă. Unchiul aștepta. Auzi iarăși fâșâitul, se apropia cineva, dar cu mare precauțiune. Deodată o ființă întunecată se profilă chiar lângă unchiul Halalaie. Acela înghețase. Făptura îngăima niște sunete într-o limbă absolut necunoscută!

— Și nu i-a proiectat un fascicol de raze drept în mutră, așa cum fac doctorii cu mine?

— Scăpase lanterna, îngăimă Halalaie.

— O, o, o, m, m, m! Așa se întâmplă întotdeauna! mârâi Ghepard.

— Nu glumi, Sergiu! Unchiul s-ar răsuci în mormânt dacă aș spune minciuni pe seama lui.

— Cum? A decedat? Un om atât de prețios?!

— Doar ți-am spus!

— Măcar se știe unde e înhumat? Dacă, peste secole, urmașii săi îi vor căuta craniul?

— Încetează cu humorul de mic nivel, Sergiu! Făptura aia mătăhăloasă se tot foia în jurul unchiului. Știi ce-i trebuia?

— Voia să-l sugrume pe marele istoric?

— Da de unde! Tot timpul încerca să apuce cu laba aia imensă, îngânând ceva, o melopee mai curând tristă decât agresivă, unchiul a înțeles și i-a dat ceasul. Făptura s-a îndepărtat. Se cățăra ușor, fără corzi și carabiniere. Cred că unchiul e primul pământean care a fost prădat vreodată de un om al zăpezilor!

— Îmi permiți să scriu toate acestea în memoriile mele?

— Dar ce, scrii memorii? se alarmă Emilian Halaie.

— Cine nu scrie? oftă Ghepard, imitându-l pe doctorul Sereteanu. Ce, eu nu sunt om? E adevărat, nu chiar om al zăpezilor, totuși om! Nu știm dacă omul zăpezilor a fost alfabetizat, dar eu am fost, am învățat să scriu, pe vremuri făceam și poezii, dar m-a pocnit tata, a zis că nu se merită… Știi, Emilian, în povestea ta e un singur punct slab, nu apariția omului zăpezilor, ci altceva. Alpiniștii se îmbracă bine, au mânecile lungi și strânse pe încheieturi, când se odihnesc, și chiar uneori în timp ce escaladează, poartă mănuși… Au ceas, da, însă acela e bine ascuns sub haine. Cum a putut omul zăpezilor să…?

— Neîncrederea e unul din marile *vicii* ale omului. Și unchiul Halalaie s-a izbit de ea. Întors în țară a publicat un lung articol în legătură cu cele petrecute pe piscul Walker. Unchiul s-a pomenit cu o groază de contraarticole, care-l luau în derâdere. Nenorocul era că *nu existau martori,* ceilalți din expediție erau mai sus, sau mai jos, nu-mi amintesc. Droaia de atacuri l-a zăpăcit rău pe unchi. Mai târziu, când a primit sarcina de a găsi craniul lui Sc., s-a zăpăcit și mai rău, s-a

zăpăcit *de tot*… cu toate că de data asta n-a mai fost luat în derâdere, misiunea era *prea* oficială, înțelegi, Sergiu?

— Înțeleg. Și noi suntem un pic alpiniști… E drept, n-am escaladat Walker-ul, nici Annapurna, eu cel puțin n-aș avea curajul să dau ochi cu omul zăpezilor, dar putem face o mică partidă în Cetățile Ponorului. Ce zici?

La dispoziția ta, oricând!

FLORILE

Noaptea era plină de taine, ca toate nopțile, la marginea pădurii ieșise lupoaica împreună cu lupacii ei… „Oare nu ne atacă?" „Nu! Vara lupii sunt blânzi, și câtă vreme ești lângă mine, nu trebuie să te temi de nimic!" „Nu te deranjează că sunt cu vreo câțiva ani mai în vârstă decât tine?" „Nu! Auzi?" „Ce trebuie să aud?" „Ascultă cu atenție! Se aud păsările moarte strigând în puterea nopții!" „Vrei să mă îngrozești cu orice preț."

Pe cer luna umbla ca nebună, iar în adâncul Marelui Fluviu se aprinsese acea lumină ce creștea și creștea… Reflectarea lunii? Greu de sus…

În grădina spitalului țipă o pasăre de noapte. Ghepard avea fereastra deschisă către grădină și o auzi. Îi răspunse o altă pasăre, în aceeași limbă. Acum florile nocturne, florile lunatice, florile carnivoare, florile invizibile, își deschideau petalele, își întindeau antenele. Acum tot ce în timpul zilei părea prozaic și obișnuit, se prefăcea în miracol.

Ghepard auzi un glas undeva în spital, auzi un geamăt, nu mai auzi nimic și iar auzi… Ușa odăii se deschise, pași camuflați se apropiară de patul său, Sergiu se prefăcea că doarme… Cineva umbla la noptiera lui. Îi schimba florile.

— Mulțumesc pentru flori, spune deodată Ghepard.

— Of, cum m-ai speriat, răule! De ce te prefaci că dormi?

— Ar fi trebuit să știi că mă prefac! Nu tu mi-ai spus că ai capacitatea de a vedea stelele mișcătoare de pe cer?

— Ce năzbâtie! Eu ți-am spus, ca să te adorm, povestea cu o pisică mică și *ria,* care… Ia spune-mi mai știi unde am ajuns cu povestea?

— O mai știu, până ce am adormit. Pisica ajunge la pârâu, vede că apa se mișcă, nu înțelege de ce, își vâră lăbuța-n apă, apoi o scutură, că nu-i place apa…

— Chiar așa. Dar ce le place pisicilor, dacă nu apa?

— Îmi amintesc și asta. Whisky, țuică, șoareci și mai ales usturoi!

— Exact. Acum ascultă mai departe. Povestea asta e o vrajă ce aduce somnul, un somn adânc și liniștit.

— Cunosc și pe alții care știu să facă vrăji! Dar nu vreau să dorm!

Mai departe povestesc eu!

— Ești neastâmpărat și neascultător! N-am să-ți mai aduc flori!

— Să nu-mi mai aduci, deși voi simți absența ochilor de lupoaică. Să nu-mi mai spui povești… E miezul nopții, mi-o spune pulsul, ora stafiilor și îndrăgostiților. La ora asta iubitele aduc flori celor bolnavi.

— Dar eu nu-ți sunt iubită!

— Dacă aduci flori celor bolnavi, scapi de iad – scrie în Sfânta Scriptură.

— Dar tu n-ai adus flori celor bolnavi și n-ai citit Sfânta Scriptură!

— E adevărat. Am citit materialismul dialectic, dar eu nu cred că ne tragem din maimuțe, iubito! Nu sunt urmașul cimpanzeului, și nici tu, iubito!

— De acord, nu ne tragem din maimuțe, am venit din stele, dar nu-ți sunt iubită.

— Și ce te atrage aici, noaptea, cu flori? Fata sau femeia de lângă Sergiu, nu răspunse. Tu auzi păsările moarte în zbor, strigând la miezul nopții?

— Totdeauna. De-aia vin la tine.

— Eu nu sunt pasăre moartă, zise Ghepard. Fata sau femeia tăcea. Îi puse între buze somniferul prescris de Sereteanu, îi duse la gură paharul cu apă. — Iată cum continuă povestea, zise Ghepard. Cam așa ar trebui să sune… Ghepard, neobișnuit cu somniferele, crezu că simte în tot corpul moleșeală și lene. Se încordă. Iată cum… Pisica era mică, dar nu și prostuță. După ce se convinse că apa e nesănătoasă pentru ea, pisica aia mică examină podețul. Pentru ea era mare cât podul de la Cernavodă, sau cât podurile afurisiților de americani, care, între 1864–1869, au construit o cale ferată de 2700 km, cu nenumărate poduri *uriașe* – din punctul de vedere al pisicii celei mici – de unde drakku or fi avut atâția ingineri la *ora* aia? – și convingându-se că apa e *nesănătoasă,* pisica mică încercă podul. Podul, sau podețul, rezistă greutății ei, nu ca apa care *trece,* și pisica aia mică, dar înarmată cu o minte pisicească sănătoasă, trecu de cealaltă parte și văzu în poiana unde se afla niște flori ce semănau cu niște ochi de lupoaică. Desigur, îți aduci aminte de lupoaică și de puii ei!

— Nu mai aiura, domnule bolnav, că apăs pe sonerie. Nu știu nimic despre nicio lupoaică!

— În acest caz, vei afla acum. Într-o noapte… eu și cu cineva… ne-am întâlnit cu o lupoaică…

— Te vizitează prietenii? întreabă necunoscuta din întuneric.

— Aprinde lumina. Vreau să te văd!

— Nu e voie să aprind lumina, nu e voie să mă vezi și nici nu poți să mă vezi. Ești cu pansamente mari pe ochi. Ce spun prietenii tăi?

— De toate! Despre omul zăpezilor. Vor să mă distreze?

— Flori îți aduc?

— Nu le-a trecut prin cap. Și cred că flori se aduc la spital doar unei femei.

— Eroare. În orice caz, e bine. Începeam să fiu geloasă… în privința florilor…

— Dacă aprinzi lumina, poți servi prăjituri, șocolată, arachide, smochine, stafide…

— Vreau să mă servesc cu gustul sărat al buzelor tale!

— Vrei să ne sărutăm?

— Da! Acum!

Sergiu mângâie gâtul femeii, apoi brațele îi căzură. Suspină. Zise, de departe:

— Eu cunosc gustul acestor buze…

Acea lumină din adâncul Marelui Fluviu urca acuma în el.

— Nu ai de unde să cunoști gustul buzelor mele. Nu m-ai sărutat niciodată. Și acum, repetă după mine: „Necunoscuto din beznă, eu, Sergiu Ghepard, te cer de soție…”

— Necunoscuto din beznă, eu, Sergiu Ghepard te cer de soție… Dar bine, „necunoscuto din beznă”, aceste cuvinte fac parte din povestea de dragoste dintre Marifelis și Maximilian Cornea!

— Toate poveștile de dragoste se aseamănă între ele, se repetă. Accept să-ți fiu soție, Sergiu Ghepard. Și acum, nu uita: aici începe și aici se sfârșește marea poveste de iubire a vieții tale!

— De ce mă sperii? Nu vreau! Tu nu poți fi Marifelis. Eu nu sunt Maximilian Cornea.

— Tu nu ești Maximilian Cornea, eu nu sunt Marifelis.

— Pe ei doi i-a despărțit destinul. Pe noi ce ne desparte?

— Povestește-mi despre prietenii tăi!

— Ce ușor sari de la un subiect la altul!

— Povestește-mi!

— Prietenii sunt niște năzdrăvani. Fiecare dintre ei are talent, și toți au un deosebit talent de a minți. Inventează te miri ce, numai pentru a mă distra, așa cum ai inventat și tu povestea cu pisica aia mică. Unul, pe nume Halalaie a inventat o poveste de groază cu omul zăpezilor pe care l-a întâlnit unchiul său escaladând un pisc… Ori eu știu că acel pisc a fost cucerit foarte recent. Sunt la curent cu treburi astea fiindcă fac și eu un pic de alpinism.

— Știu că ești un pic alpinist.

— Cum ai spus?

— Eu sunt soțiata ta? „Logodnică de-a pururi, soție niciodată”…

— Primele cuvinte sunt din aceeași poveste de dragoste dintre Marifelis și marele detectiv. Versul e din Arghezi.

— Posibil. Mai povestește-mi despre amicii tăi?

— De unde știi despre povestea de dragoste dintre M. C. și Marifelis?

— Eu știu totul, răspunse „necunoscuta din beznă”. Ce prieteni mai ai, și ce minciuni au mai scornit, să te distreze?

— Mai există Vișinescu, ăsta e halterofil, și într-un concurs, cu un suprem efort, l-a învins pe campionul mondial și olimpic…

— L-ai crezut?

— Sigur! Acum sunt obligat să cred totul. Fodoreanu ăsta e chitarist, a fost solicitat de formația Beatles, și a câștigat un concurs la Monte Carlo… Firește, nu și-a dat numele în vileag, părinții nu i-au dat voie să plece la concurs, era minor… Voiazitzis, care nu are idee să înoate, a salvat într-o singură zi trei domnișoare de la înec.. Voiazitzis e premiantul nostru, dar nu știe să înoate…

— Am reținut, spuse „necunoscuta din beznă”.

— Sandu Iancu a jucat în filme, alături de Henry Fonda, Vrapciu a imobilizat o bandă sinistră de ucigași, până a venit poliția… înțelegi, trebuie să-i cred, pentru mine nu contează *conținutul* acestor istorii mincinoase, ci stăruința ce și-o dau băieții de a colora cât mai convingător și mai fastuos „evenimentele”, talentul lor de a improviza. Eu știu că sunt scorniri, ei știu că eu știu, dar au o fantezie nelimitată, și bogăția amănuntelor mă fascinează. A trebuit să mă îmbolnăvesc pentru a descoperi și această latură a celor mai buni prieteni ai mei…

— Dar Ghepard… Ghepard ce a făcut… el ce minte?

— Ghepard sunt eu… Ghepard, datorită unui accident, trăiește cea mai frumoasă iubire a vieții lui, o iubire ce s-a terminat înainte de a începe…

Fata îl mângâie pe frunte, își lipi obrazul de obrazul lui…

Se depărtă și zise pe un ton ceva mai distant:

— Să nu-ți pierzi speranța, Sergiu… Poveștile de dragoste reîncep, mereu. Când vei fi la ananghie, se va găsi mereu o „necunoscută” care să-ți pună flori pe noptieră, și să-ți spună basme cu pisici mici… Va fi mereu alta, și totdeauna aceeași…

— Tu nu crezi în iubirea eternă, „necunoscuto”?

— Exact în asta constă iubirea eternă. Mereu alta, dar totdeauna aceeași… Dar cu doctorii voștri cum te împaci?

— Îmi placi, „necunoscuto”! Îmi place modul abrupt în care schimbi subiectul. Îi cunoști pe doctorii Morea și Ielcean?

— Ți-am spus că știu totul și cunosc pe toată lumea.

— În acest caz, eu ce-aș mai putea să adaug? Morea e un dur, un dur veritabil, nu ca ăia ce se prefac. A făcut destule scandaluri, și pe șantier, și aici, cu medicii. El le-a dictat specialiștilor tratamentul ce mi se face.

— Ai încredere în el?

— Încredere totală. E un om extraordinar.

— Dar Balduin?

— Balduin? Îi cunoști numele *mic!* Un alt om extraordinar!

— Numai oameni extraordinari… Și, ce a făcut pisica aia mică, Sergiu?

— Iarăși ai făcut un dublu salt mortal… Pisica aia mică a trecut podul, podețul adică, și… sau mai curând *și,* cum zicea sora mea cea mică, atunci când era foarte mică, exact ca o pisică mică, și era puțin peltică, pisica aia mică, după ce a trecut peste podeț, a străbătut o poiană înverzită, plină de flori, și multe flori aveau o înfățișare curioasă, păreau ochi de lup, atunci când lupul se află în toane bune, și mergând mai departe, încet, pisicește, pisica aia mică s-a întâlnit cu…

— Cu lupul!

— De unde știi?

— Așa era și varianta mea. Mai departe! Ce a făcut lupul?

— Ghepard răspunse:

— Lupul și-a pus ochelarii… nu că era miop, dar el era foarte mare, iar pisica aia mică, foarte mică…

— Da, știam și asta.

— Dacă știi totul, spune-mi de ce a ajuns aici în noptieră casca mea de protecție?

— Eu am adus-o.

— Te-ai dus pe șantier, ai intrat în camera celor șapte și ai adus-o aici?

— Ți-am spus că pot și știu totul.

— Dar de ce mi-ai adus casca de protecție?

— Asta chiar că nu știu…

CINE NU SE ȚINE DE CUVÂNT

În ziua următoare Morea și cu Ielcean se înființară la clinică.

Morea plecă să discute sau să caute ceartă cu lumânarea. Balduin se așeză și privi îngândurat buchețelul proaspăt de flori de pe noptiera lui Ghepard.

Acestuia i se luă pansamentul, pentru câteva minute, pentru ca ochii să se „aerisească”, și pentru ca să se readapteze încetul cu încetul cu „activitatea” lor, cea de a vedea. În aceste câteva minute Sergiu Ghepard scrise câteva cuvinte pe o foaie de carnet, puse foaia într-un plic, îl lipi. Morea reveni.

— Domnilor doctori! Am o mare rugăminte! Vă rog predați acest bilet marelui detectiv. Vă rog să nu-l citiți! Vă rog din suflet!

— Nu-l vom citi, spuse Balduin. Pe cuvântul meu!

— Pe cuvântul meu, repetă Morea și înhață plicul.

— Mă bazez pe cuvântul Dvs., mai zise Ghepard.

Nici nu ieșiră bine din spital, că Morea desfăcu plicul, despătură hârtia.

— Ce faci, urâtule! se strâmbă Balduin. Îți calci cuvântul de onoare? și pe-al meu? Balduin îl zgâiții puternic de umeri. Morea se detașă de el.

— E în interesul lui Ghepard, n-o fac din curiozitate, Dumnezeu mi-e martor că de vreo mie de ani nu mai sunt curios, dar vreau să știu dacă acest băiat n-a comis vreo nouă bazaconie…

Morea citi cu voce tare, când ajunseră în umbra parcului.

Domnule Comisar Maximilian Cornea, *Știu sigur* că Flandra B. Se află în spitalul unde sunt internat eu.

Cu stimă, S. *G.*

— Prostule, prostule… se căină dr. Ielcean. Ai stricat totul. Curiozitatea ta absurdă a năruit un delicat, romantic și naiv episod de dragoste. De ce trebuie să-ți vâri nasul peste tot, „Leonidas?"

Uluit, fără să înțeleagă, traversând una din rarele situații când se simțea total depășit, Morea își examină colegul. Renunță la întrebări. Puse bilețelul în plic, îi întinse lui Balduin plicul.

— Dar nu doream cu toții s-o găsim pe Flandra B.?

— Păstrează-l! Du-ți până la capăt „opera"!

— Eu am știut totdeauna unde e Flandra…

Fața lui Balduin era de piatră, avea ochii foarte strălucitori, linia gurii se înăsprise, sprâncenele sale se curbaseră amenințător.

Morea ascunse plicul în buzunar și se îndepărtă de colegul său.

MARELE DETECTIV ȘI GHEPARD

— E adevărat ce mi-ai scris, Sergiu?

— Abia m-am întors dintr-un ținut bizar unde oamenilor și animalelor nu le păsa unul de altul. Singura întrebare serioasă ce și-o puneau oamenii și animalele era dacă e voie, corbii să-și aleagă o nouă *corboaică* în cei două sute de ani de viață. *O corboaică,* trăiește abia o sută cincizeci… Și-apoi, fiecare om, fiecare, animal, fiecare pasăre, până și vrăbiuțele, trebuie să aibă în grijă un elefant, pe care să-l hrănească, să-l spele…

— Foarte interesant, făcu marele detectiv, întrebându-se dacă și informația ce i-o transmisese Ghepard, are tot atâta valoare cât și povestea asta de om năuc… Dar elefanții?

— Întrebarea asta mi s-a mai pus. Aici problema se complică nițel. În principiu, un elefant trebuie să-i poarte de grijă unui alt elefant, iar de fiecare în parte se îngrijește un hipopotam, un rinocer sau chiar o pasăre colibri… Străbat o lume învăluită în mistere. Cine le neagă, nu e un adevărat materialist, ci un individ cu ochelari de cal…

— Foarte bine! Eu nu neg misterele, toată viața m-am izbit de ele,

sunt plin de vânătăi din cauza misterelor… zise marele detectiv, privindu-l cu atenție pe Sergiu, care nu putea să vadă din cauza pansamentelor. Foarte bine, foarte bine… Cum arată Flandra?

— Flandra seamănă cu Marifelis, spuse Sergiu Ghepard. Comisarul își alese un scaun și se șterse cu batista. Transpirase brusc.

— De fapt, eu bănuiam… *Dar de unde știi tu?*

— Fiindcă am văzut pe Flandra.

— Să admitem. Dar de unde știi că ele două seamănă? Flandra e Marifelis?

— Ce întrebare încuietoare, se încordă Sergiu. Văd că nu aveți încredere-n mine. Domnule Cornea, retrag afirmația și chiar regret că v-am expediat acea scrisorică. Doctorii noștri îi cunoc conținutul?

— Poate da, poate nu… Totuși, băiatule, de unde ai bănuiala că Flandra seamănă cu Marifelis?

— Fiindcă străbat o lume învăluită în mistere…

FLANDRA

— Din soarele de aur albastru izvorăște raza de lumină verde, a vieții și fericirii. Ochii albaștri și ochii verzi, ce asociație tragică!

— Îmi amintesc de aceste cuvinte, spuse Balduin Vitraliu Ielcean, rece ca banchiza în care fusese „închis” Cristian Morea.

— Este unul din motivele pentru care te-am îndrăgit atâta…

— Știu, Flandra, zise rezervat Ielcean.

— Este unul din motivele pentru care te-am și urât. Prea le știai pe toate! Pe urmă am încercat să știu și eu totul. Află că *nici nu e atât de greu!* Ei, Balduin totuși nu le știi chiar pe toate! Ochii verzi ai femeii cu păr cânepiu se aprinseră. Ai fost gelos pe inocenta mea aventură cu puștiul?

— Vezi că nu cunoști mare lucru, Flandra? N-am fost niciodată gelos.

— Puștiul era drăguț, îmi spunea povești despre lupi, iar eu îi îndrugam ceva despre o pisică mică… Recunoaște că ai fost gelos!

— Cât de mult te înșeli Flandra, zise Balduin cu orgoliu. Gelozia nu face parte din „calitățile” mele.

— De fapt, totdeauna am știut-o… Figura frumoasei femei își pierduse din farmec. Buzele răsfrânte se subțiară, se ridicară, pentru a coborî imediat colțurile gurii, pe frunte apărură valuri, valuri… Era ca o lupoaică întărâtată. Știam că nu poți fi gelos, și pentru acest motiv te-am urât. Și pentru că știai totdeauna totul…

— Ești o actriță, Flandra, poate în sensul bun al cuvântului. Ai fugit de soartă, ai fugit de mine – însă, de ce? Eu nu te-am amenințat cu nimic. Dar fugind lăsai mereu o urmă, cum lasă vulpea cu coada ei, ca să se poată afla unde ești…

— Vulpea-și folosește coada spre a-și șterge urma!

— Știu și asta. Dar tu ai procedat *invers.* Iar eu nu te-am căutat niciodată!

— Încrezutule! Aș fi vrut să rămâi lângă mine, să rămân alături de tine.

— Da, sunt un încrezut, iar tu ești o actriță, Flandra. Nu pot să rămân lângă tine. N-am yacht să te plimb pe Mediterana, n-am castel în Spania ticsit de lachei în livrea albă, cu cizme negre până peste genunchi, nu sunt faimos, nu sunt frumos, și-n plus mă cheamă Balduin…

— Pe mine mă cheamă Flandra… Și nu înțeleg de ce povestea noastră trebuie să se asemene cu povestea dintre Marifelis și Maximilian Cornea!

— Nu se aseamănă în niciun fel. Povestea lor a avut un cu totul alt sfârșit. Deocamdată numai eu îl cunosc.

— Poți să mi-l spui și mie?

— Nu. Balduin zâmbi. Îți spun sfârșitul poveștii noastre: nu te iubesc.

Iubito,
eu sunt trimisul unei țări inexistente…

ÎNFRÂNGEREA

Ei, și ce este o înfrângere, domnilor generali, colonei, și chiar caporali? O înfrângere este o înfrângere, chit că cine știe ce istorie scrisă sau nu, oficială sau neoficială, o va transforma în victorie. Și, domnilor generali, colonei și chiar caporali, la ce va folosi o înfrângere mascată în victorie? Chiar, la ce? Așa, domnilor caporali, că de generali nu ne mai legăm, sunt prea mari. Dar de ce sunt prea mari?

Venise o noapte *văzduhoasă.* Păsările moarte acum sute de ani încă nu se auzeau țipând. Florile se deschideau către lună. Oare? Iar luna se deschidea către flori. Oare? Nu are luna alte treburi mai importante, de pildă să fie satelit? E ușoară treabă să fii satelit? Încercați. E ușor să fii fericit? Încercați… Cine zburda de fericire în noaptea aia la Birt? Probabil că chelnerașul (caco neomologată de Aca) cel isteț care se ținea la o distanță convenabilă de vechii săi mușterii. Le aduse încă un rând și iarăși se retrase. Rândul trecu, așa cum trece orice rând. Balduin tăcea. Morea nu scotea un sughiț măcar. Cei doi medici avusesc o zi lungă și obositoare, iar pe „Leonidas” poate că-l aștepta domnișoara Țîrfuică, și de ce nu? Ea nemăritată, el burlac, nu aveau dreptul să petreacă niște ore? Balduin, cu o bere în față, tot nemăritată, nu gustase din halbă și nu părea teribil de fericit. Devenise iar nătângul ce debarcase aici în urmă cu săptămâni…

Morea sorbea încet din vin, obrajii i se coloraseră, poate avea tensiune, iar ca medic desigur știa.

Nu-l observa nimeni, iubito, dar avea mutra păguboasă a unuia ce are de gând să facă destăinuiri capitale. Dar ce destăinuiri capitale ar fi avut de făcut „Leonidas"? Probabil, nici măcar una. Nu cântase „Marseille", dar nu abuzase nici de „Internaționala" căci era afon ca un tifon, deși legenda spune, dar nu o confirmă, că dintr-un afon poate ieși (fericite cazuri) un Tito Schipa, un Benjamino Gigli sau mai știu eu ce minune. Maximilian Cornea, cufundat în gânduri detectivești (oare?) tăcu și el îndelung, așa cum nu avea obiceiul. Deschise gura să mai comande un coniac, îl rase și o deschise iar. Gura.

— Am găsit-o pe Flandra, așa cum am promis. Ce părere ai, Balduin?

Se pare că Balduin nu avea vreo părere exactă, poate nici nu-l auzise pe marele detectiv. Acesta crezu că e cazul să insiste.

— Îmi datorezi revanșa promisă, doctore!

Morea îl examină pe Balduin, care avea acum o mutră de nătâng profund nefericit. Deodată Ielcean își îndreptă umerii.

— Ai fost orb, copoiule! Trecu un răstimp nesigur. Și Balduin zise, în aparență fără nicio legătură: melodia compusă de versurile lui Marifelis a fost la modă, e multă vreme de-atunci. Acum a fost uitată.

— Nu e adevărat! Uite, chiar și baronul B. o mai ține minte.

— Așa e. Faptul nu ți-a dat de gândit?

— De ce mi-ar fi dat de gândit? Nici eu n-am uitat-o pe Marifelis!

— Știu și asta, ripostă și mai vehement Balduin.

— Cineva mi-a spus că știi prea multe și de-aia te urmărește!

— Știu cine ți-a spus-o.

— Și ce mai știi, lua-te-ar dracul?!

Morea sorbi din vinișorul său preferat și așteptă. El, omul considerat dur și care joacă deschis cărțile pe masă, știa ce știe „în plus" Balduin și într-o lungă discuție ce o avuseseră, înainte de întâlnirea cu M.C., încercase, „Leonidas", să-l convingă pe Balduin. Să se oprească. Dar poți opri o avalanșă? Nătângul de Balduin era decis să meargă până la capăt, înjurăturile lui Morea n-avuseseră niciun efect. Se întâlniseră – destinul o aranjase? – oameni ce mergeau parcă orbește pentru a ajunge la concluzia finală, poate în defavoarea lor!

Dr. Ielcean nu mai avea mutră de nătâng, dar nici figură de răzbunător, da de unde! I se mai ascuțise figura, buzele reci, non-senzuale, erau fără culoare, fără un pic de sânge. Avea ochii mici – parcă și ochii i se îndepărtaseră unul de altul.

Și cei trei oameni, atât de diferiți, și atât de asemănători prin ceva indescifrabil, parcă puseseră o distanță între ei. Glasul lui Balduin îi *reunifică:*

— Să-l invităm la masa noastră pe baronul B. Nu știu dacă e baron,

dar sigur nu e bufon.

— Eu nu am chef de prezența lui, protestă marele detectiv. Asta ne-ar mai lipsi!

— Dar poate că Ielcean urmărește ceva, are un scop, spuse foarte posomorât Morea.

— Pune la cale desigur o cacialma, reflectă plictisit M. C.

Dar Balduin nu-l mai asculta. Abia acum, când se ridică, remarcară că luase un costum foarte bun și că are o ținută desăvârșită, era elegant și mergea sigur printre mese, șerpuia pur și simplu. Iubito, mi-a mărturisit un prieten că a doua zi după un eveniment neplăcut, după o *înfrângere,* pune pe el hainele cele mai arătoase, abordând cunoștințele întâmplătoare sau nu întâmplătoare cu rafinate formule de politețe Dar ăsta e altul, nu e Balduin, care se și parfumase chiar, discret. Balduin avu la bar o scurtă discuție cu chelnerașul isteț, și tot acolo, în picioare, deșertă la repezeală un păhărel cu vodcă, fapt nemaivăzut. Dintr-o înghițitură – iarăși fapt nemaivăzut. Reveni absent și nepăsător, și imprevizibil la masa lor. Chelnerașul isteț se duse la masa baronului B. Peste un minut acesta păși țeapăn, în hainele sale de gală, către masa din colț, urmat de chelnerașul isteț care-i aducea jilțul. Cei trei bărbați mai tineri se ridicară în picioare. Politețea ș.a.m.d. Baronul B., alias Paracelsus, privi către ei prin două, trei perdele de pâclă și rosti o vagă formulă de mulțumire față de prietenii ce nu-l uitaseră. Se așeză, iar chelnerașul isteț aduse imediat și cupa de șampanie.

Baronul B, se interesa ce conversație preferă domnii, despre politică, femei, muzică? Cristian Morea arăta de parcă numai trei minute nainte ar fi fost operat de splină, sau cam așa ceva. Ce mutră acră mai avea, dar ce să vezi, el puse nemaipomenita întrebare: „Care dintre noi este Marele Inchizitor al Lupilor”?

Baronul răspunse, tot ca din ceață, că oricare din ei poate fi așa ceva…

Balduin își privi ceasul și constată că i-a stat.

Zise:

— Desigur domnul baron are un ceasornic exact, să mi-l potrivesc și pe-al meu.

— Nu, nu, spuse moale bătrânul foarte bătrân. La vârsta mea nu mai port ceas – la ce bun? Ca să dovedească, arătă că n-are nici ceasornic de buzunar, iar apoi își sufulcă mâneca stângă, unde oamenii poartă de obicei ceasurile de mână. Toți văzură două cicatrici rotunde, adânci, roșii-maronii la încheietura mâinii baronului B

Niște vechi arsuri, explică acesta. Pe vremuri, mulți ani în urmă, aveam un obicei ciudat, purtam uneori două ceasuri. Era un fel de, cum se zice, snobism? Am fost surprins de un incendiu, poate chiar eu I-am provocat… Totul ardea împrejur, cele două ceasuri s-au înroșit în

foc și mi-au lăsat urmele astea… Parcă ar fi urme de cătușe, nu e așa? Mulțumit de întorsătura glumeață, baronul B. se ridică.

La ora asta știa că trebuie să meargă la culcare, chiar și fără ceas.

Maximilian Cornea îl urmărea halucinat.

Morea avea o figură neagră, și privea în jos.

Balduin se relaxă și-l privi pe M. C.

— Ai avut revanșa promisă, copoiule.

— Vrei să spui că acel „semn de despărțire definitivă", era cu totul altceva, *docteur?*

— Cu totul altceva, copoiule nătâng, spuse nătângul Balduin. Marifelis ți-a lăsat semn, un semn bun pentru un detectiv bun, ea așa te considera. Ți-a lăsat mai bine zis un semnalment – ca să știi cine a pătruns în apartamentul tău.

— Vrei să spui că baronul a răpit-o pe Marifelis?

— Baronul nu era răpitor de fecioare. Doar un spărgător de elită, și chiar un gentleman. Comisese o greșeală, și s-a retras cu tact.

— Și atunci ce s-a întâmplat cu Marifelis?

— Tu ar trebui s-o știi mai bine! Marifelis s-a speriat și a fugit după ce ți-a lăsat semnul pe care tu, orbule, l-ai interpretat greșit.

— Și ce s-a întâmplat mai departe?

— Orice…

— Cum, orice…

— Ai frecventat doi ani de zile o tavernă unde se adăposteau hoții, spărgătorii, l-ai cunoscut chiar și pe baron, tânăr pe-atunci, ai văzut că poartă două ceasuri, și tot n-ai înțeles…

— Mă orbise gelozia, disperarea… Totuși ce s-a întâmplat cu Marifelis?

— Orice…

— Vrei să spui că orbit de gelozie, beat, am găsit-o chiar în noaptea aceea pe Marifelis, că *poate* am ucis-o?

— Și asta e o posibilitate… în noaptea aceea ai pierdut-o pe Marifelis. Cine știe unde! Ai pierdut-o definitiv.

— Tu mă acuzi direct, Balduin? Definitivul nu există! Mă acuzi pe mine?

— Cum să te acuzi, copoiule? Ai vrut adevărul? Îl ai. Ești vinovat de dispariția lui Marifelis!

— Și ce intenții ai față de mine?

— Ce intenții pot să am? Eu nu sunt un mare detectiv. Te las cu propria ta conștiință.

MARIFELIS

O lumină ardea în adâncul Marelui Fluviu… Poate că soarele… în niciun caz soarele, se făcuse noapte târziu, poate că luna, desigur, e luna, gândi bărbatul în vârstă ce aștepta cocârjat pe mal, privind

neclintit, ușor înfricoșat, apa aceea pururi enigmatică.

Luna se afla pe cer, în spatele său. O schimbare greu sesizabilă se produse pe discul de aur al lunii și bărbatul, bătrânul acela, ca și cum ar fi simțit, se întoarse încet, și pe măsură ce desăvârșea această mișcare, această *întoarcere,* înfățișarea lui se schimba, întinerea din ce în ce, parcă ar fi pășit, din treaptă în treaptă spre absolut, spre eternitate.

O umbră, ca și coada unui lup, sau a unei lupoaice, traversa discul lunii, luna se afla deasupra orizontului, mărită, magnifică, deși ușor umbrită, sau aburită, la coapsele unui cer neliniștitor de necuprins.

Din coada lupului, sau a lupoaicei, așa văzu bărbatul ce întinerea din ce în ce, și poate că așa și era, se născu o ființă ca vie, se născu un izvor argintiu, străveziu la început, și cu totul ireal în primele momente. Însă traiectoria aceea fosforescentă se contura din ce în ce mai limpede.

Orbit de o speranță, bărbatul mai făcu un pas. Acum era tânăr!

Și chipul necunoscutului de pe mal se lumina, se lumina neîntrerupt pe măsură ce i se îndrepta trupul, pe măsură ce șuvoiul acela de lumină se apropia de pământ.

Neliniștea părea să cuprindă întreaga zonă a pădurii de care se apropia semnalul trimis de lună.

Izvorul de argint prindea consistență, și se apropia mereu, lăsând pe boltă o dâră nu rectilinie, ci rotundă, caldă, un arc de lumină, o cale, pe care cobora, sau ar fi putut să coboare cineva… Sau să urce.

Izvorul atinse liziera pădurii, acolo unde cândva pândise Lupoaica.

Lumina începu să se concretizeze, să capete o formă.

Bărbatul acum chiar tânăr, întinse în întâmpinare brațele. Cerea, se ruga, poruncea. „Dacă viața se sfârșește, iar iubirea nu, vino!”

Ochii lui, în plină reverberație, fixau „rana” de lumină unde izvorul trimis de lună făcuse legătura cu pământul, iar din pământul cel bătrân săreau stropi mărunți, reci, proaspeți, licurici albaștri, abur plăpând, o tristețe, amestecată cu bucurie. Totul devenise proaspăt și tânăr împrejur, plin de farmec cum e primul cuvânt al unei mari iubiri.

Dar bărbatul, privi amenințător către lună.

— Să nu mă amăgești, ceru. Am fost destul amăgit, o viață.

— Nu te amăgesc, răspunse luna. Deschide ochii bine.

Acolo, în locul unirii pământului cu luna începu să se-nfiripe conturul, înconjurat de lumină și având deasupra o aurora boreală, conturul unei femei cu talie delicată, cu păr lung până la umeri, pe umeri, înconjurând cu gingășie gâtul, o femeie cu ochii verzi ca o vrajă. Tânărul merse înainte, cu brațele întinse mereu.

— Marifelis! Ai venit!

— Maximilian! Am venit!

Apropiindu-se de mirajul vieții sale, Maximilian Cornea se împiedecă de pământul greu și căzu cu fața în nisip. Nu se mai ridică.

Iubito,
eu sunt trimisul unei țări inexistente…

Turnu Severin – Cluj, 1983–84

Sfârșit

Lector: VIORICA MARII
Tehnoredactor: A. MOLNAR
Apărut 1986.
Bun de tipar: 01.04.1986.
Comanda nr: 2707.
Coli de tipar 16,5
Hârtie: velină de 70g/m!.
Format:16/54 x 84.
Tiparul executat sub comanda nr. 73/1986
la ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ CLUJ
Municipiul Cluj-Napoca
B-dul Lenin nr. 146.
Republica Socialistă România

Observații

[←1]
Radu Stanca: „Trenul fantomă”.